

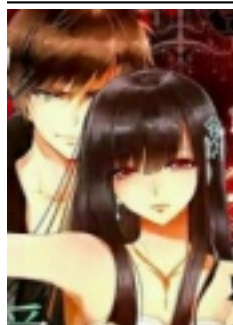
Nhà Có Nuôi Một Tiểu Bạch Thỏ!

Contents

Nhà Có Nuôi Một Tiểu Bạch Thỏ!	2
1. Chương 1: Tiểu Tô Tô Thích Khóc!	2
2. Chương 2: Chị Dâu Nhỏ, Thực Đáng Yêu!	5
3. Chương 3: Sắc Nữ Nhiều Chuyện	8
4. Chương 4: Khi Nam Chính Nổi Giận	10
5. Chương 5: Nữ Chính Bị Dọa Rồi	12
6. Chương 6: Chú	15
7. Chương 7: Lão Mê	17
8. Chương 8: Không Làm Gì Vậy Mà Cũng Dối?	20
9. Chương 9: Nữ Chính Bị Bỏ Rơi	23
10. Chương 10: Ai Nói Sẽ Phạt Cô?	25
11. Chương 11: Tư Thế Mờ Ám, Rất Xấu Hổ...	28
12. Chương 12: Có Thể Ngủ Chung Không?	31
13. Chương 13: Tô Đáng Yêu!	33
14. Chương 14: Hai Mươi Tuổi, Hôn Được Rồi	36
15. Chương 15: Cục Cơm Nấm	39
16. Chương 16: Xấu Hổ	42
17. Chương 17: Sao Lại Là Chị Dâu Nhỏ?	45
18. Chương 18: Vòng Luẩn Quẩn	49
19. Chương 19: Thần Làn Mạ	52
20. Chương 20: Tiếp Xúc	55
21. Chương 21: Trốn Tránh	57
22. Chương 22: Khi Nữ Chính Bị Ốm	61
23. Chương 24: Chỉ Có Thoại Của Nam Chính	65
24. Chương 25: Bị Thịt Rồi?	69
25. Chương 26: Vẫn Còn Giận	73
26. Chương 27: Cũng Muốn Có Nam Nhân Như Thế!	76
27. Chương 28: H Ngập Chạp, Sủng Trần Lan	78
28. Chương 29: Chính Ngọt, Phụ Đẳng Ngắt	82
29. Chương 30: Em Thích Anh Sao?	86
30. Chương 31: Em Muốn Con Em Gọi Bố Nó Là Ông Sao?	90
31. Chương 32: Chúng Ta...kết Hôn	94
32. Chương 33: Cơ Thể Em, Em Không Quý Nhưng Tôi Quý	98
33. Chương 34: Chú Oi...	102
34. Chương 35: Hứa Trác Tuyết Cũng Biết Nói Lời Ngon Ngọt!	106
35. Chương 36-1: Có Muốn Nhìn Thêm Không?	109
36. Chương 36-2: Chính Ngọt, Phụ Đẳng Ngắt (2)	112
37. Chương 37: Chú Ghét Tô Rồi!	116
38. Chương 38: Ông Nội Về Rồi	121
39. Chương 39: Chúng Ta Về Nhà Đi!	125
40. Chương 40: Chỗ Đây Mới Hợp Với Cô!	127

41. Chương 41: Muốn Ôm Em!	132
42. Chương 42: Kẻ Nắm Tay, Người Thì Rình Hôn Trộm	135
43. Chương 43: Hóa Ra Là Hiểu Lầm!	139
44. Chương 44: Chịu Buông Tay Rồi?	143
45. Chương 45: Chị Dâu Nhỏ Rốt Cuộc Bị Làm Sao?	146
46. Chương 46: Tiểu Tô Tô Có Tiểu Tiểu Tô Rồi!	149
47. Chương 47: Sinh Con Gái Hay Con Trai?	152
48. Chương 48: Tiểu Tô Tô Có Thai Sẽ Như Thế Nào?	156
49. Chương 49: Có Em Bé Rồi, Không Cần Chơi Trò Chơi Nữa!	160
50. Chương 50: Ghen!	163
51. Chương 51: Tặng Vòng	167
52. Chương 52: Thối Hay Không Thối?	171
53. Chương 53: Đoạn Kết	175
54. Chương 54: Ngoại Truyện [01]	179
55. Chương 55: Ngoại Truyện [02]	182
56. Chương 56: [ngoại Truyện 03]	185
57. Chương 57: [ngoại Truyện 04]	188

Nhà Có Nuôi Một Tiểu Bạch Thỏ!

Giới thiệu

Câu chuyện tình yêu giữa trâu già và cỏ non, nữ chính có chút ngốc nghếch đáng yêu, chỉ có sủng tụy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-nuoi-mot-tieu-bach-tho>

1. Chương 1: Tiểu Tô Tô Thích Khóc!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Chap_1: Tiểu Tô Tô thích khóc!

Bà Đình không còn nữa, khoảnh khắc bàn tay bà không còn nắm lấy tay cô, Tô Tịnh An giống như đứa trẻ mười bảy năm về trước khóc nức lên, Tô Tịnh An khó thở gọi tên bà, lần đầu tiên cô nói nhiều như thế, nhưng là không có ai đáp lại lời cô nói hết.

Thím Âu tìm nước mắt kéo cô sang một bên, đau lòng lau nước mắt. Thím nhớ đến Tiểu Tô Tô, sáng sớm nay đột nhiên gọi tên bà Đình, thím còn vui vẻ dẫn cô đến bệnh viện thăm bà, lại không ngờ bệnh tình bà lại chuyển hướng xấu, bà chỉ kịp nói vài lời căn dặn, cũng may trước khi nhắm mắt bà có thể nghe thấy Tiểu Tô Tô nói chuyện lần cuối.

Từ sau hôm ở bệnh viện, không ai thấy cô nói chuyện nữa. Tô Tịnh An vẫn im lặng, ngây ngốc ngồi như trước. Đám tang của bà, Tô Tịnh An ở trong phòng khóa trái cửa giống như trốn tránh liên hệ với bên

ngoài. Đến cả thím Âu thường ngày nói cô cũng đều không nghe:

“Tiểu Tô Tô, ăn cơm thôi!”

“Tiểu Tô Tô, đến giờ xem phim rồi!”

Không có ai đáp lại hết, cũng giống như mấy ngày gần đây, thím Âu chỉ một mình nói chuyện. Tiểu Tô Tô cứ nhốt mình như vậy, thím cũng hết cách rồi. Nghĩ ngợi một hồi đành quay vào nhà bếp.

“Tô Tịnh An?”

Hứa Trác Tuyệt vừa từ Mỹ trở về, đập vào mắt liền thấy tin tức của sanh công khai vợ chưa cưới. Vốn chỉ nghĩ báo chí giật tít cái tiêu đề, không nghĩ đến phía sau người đăng tin lại là lời tuyên bố của ông nội mình.

Hứa Trác Tuyệt từ khi nào lại có vợ chưa cưới?

“Tô Tịnh An? Là con gái nhà ai?”

Hứa Trác Tuyệt là lần đầu đặc biệt lên mạng tra cứu tin tức phụ nữ, cũng là lần đầu muốn giết người. Tô Tịnh An, thế nhưng lại không có một tấm ảnh hay tin tức gì hết!

Vợ chưa cưới này lại thần bí như thế!

Hứa Trác Tuyệt không đến công ty, lập tức trở về Hứa gia.

“Thím là người mới?”

“A, cậu Hứa sao, tôi...tôi đi theo cô An, tôi...là ông Hứa mời tôi đến!”

“Tô Tịnh An? Cô ta đâu?”

“Tiểu Tô Tô ở trong phòng, cậu tính làm gì?”

“Không có gì, thím đi làm đi!”

Hứa Trác Tuyệt đi thẳng lên phòng, vị hôn phu kia chắc ở cạnh phòng anh rồi! Hứa Trác Tuyệt không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cửa phòng lại bị khóa. Khóa cái gì, nhà cũng là nhà của anh, không kiên nhẫn liền đập cánh cửa đi vào.

Tô Tịnh An đang uống hộp sữa nóng, lại bị tiếng đập cửa làm cho giật mình, làm rơi cốc sữa nóng. Mảnh thủy tinh rơi đầy ở dưới sàn, con gấu cô cầm trên tay cũng bị rơi xuống, Tiểu Tô Tô nhát gan vừa khóc vừa cúi xuống nhặt chú gấu, gấu bị ướt rồi! Càng nghĩ, Tiểu Tô Tô càng thủ thân, cứ ngồi khóc ở dưới sàn.

Hứa Trác Tuyệt nhìn mảnh thủy tinh ở dưới sàn, lại nhìn vợ chưa cưới ngồi khóc nức nở kia, bất lực.

“Tô Tịnh An, ngẩng đầu lên!”

“Tôi nói ngẩng đầu lên, cô biết cô ngồi ở đâu không?”

Tiểu Tô Tô không đáp lại, có người hỏi cô cũng đều là bà trả lời, nếu không thì là thím Âu nhưng là bây giờ không có ai hết. Tiểu Tô Tô đơn độc ngồi dưới đất vừa khóc vừa ôm lấy gấu.

Vợ chưa cưới của anh lại kỳ quái như thế!

“Tô Tịnh An đứng dậy, bước ra khỏi chỗ đấy cho tôi!”

Hứa Trác Tuyệt mất kiên nhẫn, túm lấy con gấu ghét sang một bên, anh nắm cổ tay muốn kéo cô đứng dậy. Ngược lại lại làm Tô Tịnh An sợ hãi rút tay lại, tay nhỏ chống xuống đất cố dịch vào trong, cô thấy đau buốt ở tay. Quay xuống nhìn đã thấy tay bị ghim một mảnh vỡ, hai chân loạng choạng muốn đứng dậy lại cũng giẫm phải một mảnh vỡ khác.

Vụng về.

Hứa Trác Tuyết nhìn cô đánh giá, đá mảnh vỡ sang một bên kéo cô ngồi xuống giường. Váy trắng dính một chút máu, chân bị ghim mảnh to chảy máu một đoạn dài, bàn tay cũng bị thương. Hứa Trác Tuyết vừa mới về nước đã phải đau đầu như thế.

“Thím Âu, thím lên đây một chút!”

Hứa Trác Tuyết vừa quay sang gọi điện quay lại đã thấy Tô Tình An từ trên giường bò xuống, bắt chắp vết thương ở tay bò lại phía con gấu. Nhìn thấy anh thì sợ co rúm người, ngồi thu lu ở góc.

Thím Âu chạy lên đến cửa phòng đã thấy Tiểu Tô Tô khóc nức nở, chân tay còn dính máu thì vội vàng chạy lại. Lo đến nói năng lắp bắp.

“Tiểu Tô Tô, đừng khóc. Nào, đứng dậy, thím băng vết thương cho con. Đừng khóc!”

Thím càng nói, Tiểu Tô Tô càng khóc. Hứa Trác Tuyết đứng dựa vào cửa nhìn, có lẽ có người báo tin, ông Hứa sớm không về, muộn không về lại về ngay đúng lúc này.

Nhìn cháu dâu khóc tội nghiệp thế kia, liền kết luận là bị cháu trai ông chọc tức. Liếc nhìn Hứa Trác Tuyết ở cửa ra dấu rồi đi vào phòng sách.

“Cháu muốn ông tức chết phải không?”

“Cháu cũng bị ông làm tức chết rồi! Tô Tịnh An kia rõ ràng không phải người bình thường!”

“Vậy thì sao? Cháu không muốn kết hôn?”

“Hôn nhân thương mại, ít nhất cũng là người bình thường, cô ta rõ ràng có vấn đề!”

“Vấn đề? Sao ông không thấy? Chú Đức, chú thấy không?”

Chú Đức theo hầu ông bấy lâu nay vội lắc đầu nguây nguây. Hứa Trác Tuyết điên đầu:

“Công ty không khó khăn, ông cũng biết!”

“Con bé chỉ có mình bà ngoại là người thân, bạn già của ông cũng qua đời rồi, bà ấy nhờ ông chăm lo cho con bé. Ông chỉ tin tưởng cháu, công ty của con bé cũng giao lại cho con, ông cũng chẳng sống được bao lâu, tình cảm còn có thể bồi dưỡng!”

“Cháu không chấp nhận!”

“Đây là giấy tờ chuyển cổ phần, do con đứng tên!”

Ông Hứa chính là muốn bức anh vào đường cùng.

“Coi như ông nhờ con, sau này nếu thật sự không hợp, ông không ép con nữa!”

Hứa Trác Tuyết suy nghĩ một hồi, dù sao thì giới thượng lưu đâu đâu cũng tồn tại hôn nhân thương mại. Không kết hôn người này, thì kết hôn với người khác, sớm hay muộn đều như thế. Chi bằng, cứ lấy tạm cô vợ kia về, gốc như vậy, cũng chẳng ảnh hưởng đến anh. Nghĩ vậy, anh liền cầm tờ giấy đi ra cửa.

Trước khi đi, ông Hứa gọi với lại:

“Cái này...là thông tin của con bé, bà ngoại con bé đích thân viết, cầm lấy đi!”

Hứa Trác Tuyết nhận lấy, anh còn chưa nhìn kỹ vợ chưa cưới kia.

Tô Tịnh An ngồi ở trên giường, nhìn thím Âu dọn dẹp. Trên tay vẫn ôm chú gấu ướm một mảng kia. Vẫn bộ dạng ngây ngốc ngồi nhìn.

“Tiểu Tô Tô, con biết người vừa này không?”

Tiểu Tô Tô không nói gì, vẫn ngồi im như thế. Thím nắm lấy tay cô, mà kể:

“Cậu ấy sau này là chồng của con! Bà chủ rất thích cậu ấy, Tiểu Tô Tô nhà mình nhất định cũng sẽ thích cậu ấy! Sau này, Tiểu Tô Tô có thêm người nhà rồi, nhưng mà...không được vì đẹp trai mà bỏ thím đâu!”

Tô Tịnh An nghe không hiểu, nhắc đến bà ngoại, hai mắt đã đỏ ửng sắp khóc. Lại nghe thấy thím Âu sẽ bỏ mình liền khóc như đứa trẻ bị giành kẹo.

Thím Âu dỗ dành cô, khó khăn lắm cô nín khóc, cứ nhìn thím Âu mãi, cô sợ thím sẽ bỏ cô.

Hứa Trác Tuyết đứng ở bên ngoài ngắm vợ, đột nhiên thấy hiếu kỳ. Anh bảo thím Âu ra ngoài, Tô Tịnh An nhìn bóng thím đi khỏi thì lưu luyến muốn đi theo.

“Ngồi im!”

Hứa Trác Tuyết lớn giọng một chút, hai chân Tô Tịnh An thông xuống vội rụt lại, ngồi im ở trên giường. Cô, sợ người ở trước mặt.

Giấy tờ nói Tô Tịnh An vừa tròn 20 tuổi, anh không tin.

“Tô Tịnh An, cô bao nhiêu tuổi?”

Tô Tịnh An không đáp, Hứa Trác Tuyết cũng hết cách với cô. Đi lại bàn làm việc nhìn một chút. Anh chạm vào đồng hồ, Tô Tịnh An liền giành lấy, chạm vào quyển sổ ở trên bàn, cô cũng giành lấy.

Tô Tịnh An leo đèo ở phía sau anh giành lại đồ. Một màn này, vào mắt thím Âu lại giống như đôi tình nhân. Thím đem bộ váy đặt sẵn vào phòng tắm, rồi đi ra ngoài. Tiểu Tô Tô muốn cầu cứu thím, nhưng có người lại vờ như không thấy.

Tiểu Tô Tô sắp khóc rồi!

Ông Hứa nhìn cháu dâu tập tễnh đi quanh phòng thì xót xa, quát một tiếng. Hứa Trác Tuyết đặt lại ống màu xuống, không trêu cô nữa. Nghĩ ngợi không có gì làm bèn bỏ về phòng.

Giữa trưa, bàn ăn vẫn thiếu một người. Thím Âu đỡ tay đặt bát canh xuống bàn:

“Tiểu Tô Tô không thích đông người, mọi người cứ ăn trước đi, một lát tôi gọi con bé ăn!”

Ông Hứa hình như đã quen với chuyện này, còn Hứa Trác Tuyết lại không vui.

“Thím gọi Tô Tịnh An xuống đi!”

Thím Âu còn đang chần chừ Hứa Trác Tuyết đã đích thân đi lên gọi.

“Tô Tịnh An!”

Hứa Trác Tuyết bỗng cảm thấy lời nói dư thừa, Tô Tịnh An dù sao cũng không nói chuyện, anh còn gọi làm gì?

Đèn bật sáng trưng, Tiểu Tô Tô ngồi ở một góc ôm ảnh bà ngoại khóc. Từ sau khi bà mất, sáng trưa chiều tối, mỗi ngày ít nhất bốn giờ cô ngồi như thế, Tô Tịnh An không nói, nhưng Tô Tịnh An biết bà Đình bỏ cô đi rồi.

Hứa Trác Tuyết là lần đầu thấy phụ nữ khóc, đứng ở trước mặt cô khó hiểu:

“Vì sao khóc?”

Hai tay dư thừa vén tóc cô sang một bên, anh bây giờ mới để ý, vợ chưa cưới cũng không đến nỗi quá xấu.

End chap 1.

#Ltt

2. Chương 2: Chị Dâu Nhỏ, Thực Đáng Yêu!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 2: Chị dâu nhỏ, thực đáng yêu!

Hứa Trác Tuyệt là lần đầu tiên đi dỗ người khác, thực sự không có kinh nghiệm.

Tô Tịnh An cũng là lần đầu tiên bị người khác giới chạm vào, cũng thực sự không quen.

“Xuống ăn cơm!”

Hứa Trác Tuyệt thì ra cũng có lúc nhỏ nhẹ như thế, nếu không phải người đối diện có chút ngốc, lại không chịu nói chuyện, anh tuyệt đối không làm mấy trò dễ dàng như thế này.

Tô Tịnh An cứ nhìn chăm chăm anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy, cô đã nhìn chăm chăm như vậy, giống như anh rất kì lạ, lại giống như rất hiểu kì. Hai mắt tròn, nhìn chán rồi lại lúi sâu vào góc tường, lại khóc.

Tiểu Tô Tô ngày bé chưa từng bị thương, cũng chưa từng bị người khác bắt nạt. Cô nhớ bà, cô cũng tủi thân, thế nhưng lại không dám khóc lóc trước người đàn ông kia, chỉ dám thút thít ở một góc. Bà ngoại bỏ cô rồi, sau này sẽ không có ai dỗ cô hết.

“Tô Tịnh An, em rốt cuộc là làm sao? Có xuống ăn cơm hay không?”

Không có ai đáp hết, vẫn chỉ có tiếng nấc nghẹn của Tiểu thổ. Hứa Trác Tuyệt bỗng nhiên nổi giận, túm lấy cổ tay kéo cô đứng dậy, cũng chẳng nhớ đến chân của cô đang bị thương, cứ vậy kéo người nào đó đang nức nở đi xuống cầu thang.

Tô Tịnh An đến bàn cơm thì cũng ngã khụy xuống, thím Âu, ông Hứa còn đang vui vì thấy Tô Tịnh An đi xuống, lát sau lại thấy Tiểu Tô Tô giống như bị bắt nạt ngã ra thì xót xa.

Ông Hứa gầm lên, ông là bị tức chết mà.

“Thằng nhóc kia, cháu dám kéo con bé như thế hả?”

Ông Hứa ở phía sau vừa đi theo ra phòng khách, vừa cúi gắt. Hứa Trác Tuyệt không nói gì, anh bế cô ngồi lên ghế sofa, thì đứng sang một bên. Thím Âu kiểm tra vết thương cho cô, ông Hứa ngồi một bên dỗ dành cô, Tô Tịnh An từ đầu đến cuối ôm chặt chú gấu bông, không dám khóc, cũng không dám ngẩng mặt lên. Xung quanh càng nhiều người, Tô Tịnh An càng hoảng, lại càng muốn thu mình. Hứa Trác Tuyệt bỏ lên phòng, vợ chưa cưới lại thích khóc như thế.

Một tháng nay, Hứa Trác Tuyệt ngày nào cũng trở về nhà, không phải vì “vợ chưa cưới” mà là bị ép buộc. Ông Hứa ngày nào cũng gọi điện giục anh tan ca, còn sai người đem đồ dùng dùng ở công ty của anh ném đi, Hứa Trác Tuyệt không thể không trở về.

Một tháng nay, Tô Tịnh An vẫn giống như trước, không có gì thay đổi. Ông Hứa lại cho rằng, ông cản trở đôi vợ chồng trẻ, trực tiếp đem toàn bộ người giúp việc cùng ông đi làm từ thiện, biệt thự rộng như thế giao lại cho Hứa Trác Tuyệt, Tiểu Tô Tô cùng với thím Âu canh chừng.

Mối quan hệ này, tiến triển quá chậm chạp và rất cần sự thúc giục của một kẻ nhiều chuyện, ví dụ như thím Âu hoặc là Hứa Tuệ Lâm.

Tô Tịnh An ngoan ngoãn ngồi ở ngoài phòng khách xem phim, chỉ là bà đâu xem đấy, chẳng có gì là cố định cả. Khi trước cô không có thói quen này, sau này, có lần thấy ông Hứa ngồi xem rất chăm chú, Tô Tịnh An cũng bắt chước ngồi nhìn theo ông, bây giờ lại trở thành thói quen của cô.

Ngoài kia có tiếng còi xe, Tiểu Tô Tô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, là Hứa Trác Tuyệt thì sẽ tiếp tục xem TV, là người lạ cô sẽ trốn lên phòng. Mới đó đã không thấy người đâu rồi, thím Âu chỉ kịp nghe thấy tiếng chạy lên phòng của người nào đó.

Ngoài cửa quả nhiên xuất hiện người mới

“Cậu Hứa, cô đây là...!”

“Chào thím, con là em gái anh ấy, thím cứ gọi Tuệ Lâm là được!”

Có tiếng nói chen ngang vào giữa, thím Âu hơi hoảng một chút. Sau đó lại cảm thấy vui vẻ, bé con trước mặt rất đáng yêu, sau này có thể làm bạn với Tiểu thỏ nhà thím rồi.

“Thím này, chị dâu đâu rồi?”

“Tiểu Tô Tô lên phòng rồi, để tôi lên gọi con bé xuống!”

“Không cần, con muốn bắt ngờ!”

Nói xong, con bé chạy một mạch lên tầng, xông ngay vào phòng Hứa Trác Tuyệt, ửng rồi, chị dâu lại không ở trong phòng, đừng nói là hai người ở riêng nhé!

Hứa Trác Tuyệt đứng ở căn phòng bên cạnh gỗ cửa, không có ai đáp hết. Quen tay lấy chìa khóa ở bên cạnh mở cửa, thím Âu ở bên cạnh chỉ đứng nhìn. Hứa Tuệ Lâm cảm thấy bị bỏ rơi.

Tiểu thỏ đang đứng nép ở tủ đồ, cẩn thận nhìn. Bên ngoài rõ ràng là có người lạ.

“Định làm gì?”

Hứa Trác Tuyệt vừa mới mở cửa đã thấy Tô Tịnh An cho được một chân lên tủ, tư thế chuẩn bị chui vào. Có người hoảng quá ngồi thụp xuống đất trốn.

Hứa Tuệ Lâm nhanh chân chạy vào, không nói không rằng, khoác lấy tay Tô Tịnh An cười đến xán lạn.

”Chị dâu! Không ngờ chị lại dễ thương như vậy, nhìn kìa, mặt chị sao lại búng ra sữa như thế. Thật muốn ngược đãi a

~” (Ta cam nín luôn rồi!!!)

Thím Âu ở bên cạnh luống cuống, Tiểu thỏ bị dọa sợ rồi.

“Cô Tuệ Lâm, cô buông ra rồi nói. Tiểu Tô Tô...!”

“Hứa Tuệ Lâm buông ra!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô vợ khép nép ở một góc kia thì quát lên với em gái, Hứa Tuệ Lâm khó hiểu, buông ra.

Chị dâu, hình như hơi lạ!

“Em làm gì sai à?”

“Chị dâu, em là em của anh ấy!”

Hứa Tuệ Lâm chỉ vào mình lại chỉ vào anh, Tô Tịnh An không có nhìn con bé, không đáp lại. Hai tay túm chặt con gấu ở tay run run, thím Âu vuốt nhẹ vào lưng cô, thủ thủ dỗ dành. Hứa Tuệ Lâm đứng sang một bên khó hiểu, mặt hơi đờ ra. Chị dâu, lạ thật!

Anh kéo con bé sang căn phòng bên cạnh, không nói gì, chỉ lấy từ ngăn kéo ra một bức thư, Hứa Tuệ Lâm đọc xong căn bản cũng hiểu được vài phần, nó không nghĩ đến anh trai nó lại rơi vào đúng trường hợp này.

Đầu óc nó đang cẩn thận tính toán, chị dâu nhỏ nhìn đáng yêu như thế, nó thực sự thích. Ông nội cũng thích chị dâu nhỏ như thế, nếu như nó đã mất công về đây rồi, thì làm chút gì đó, thúc đẩy mối quan hệ này đi. Hứa Tuệ Lâm đường đường làm sắc nữ bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại không làm được gì?

End chương 2: Chị dâu nhỏ, thực đáng yêu!

Bình chọn, cmt cho lão động lực đi, viết không có động lực thật sự rất nhanh nản a

~

3. Chương 3: Sắc Nữ Nhiều Chuyện

#Ltt

Nhớ vote cmt ủng hộ nha! Cho lão động lực! Lên top với nào:v

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 3: Sắc nữ nhiều chuyện

Hứa Tuệ Lâm đọc thư xong không dám làm bữa, chỉ đứng ở cửa phòng Tô Tịnh An ngó trộm vào, chị dâu nhỏ hình như rất sợ.

“Thím!”

Thím Âu đang dọn tủ đồ quay ra, Hứa Tuệ Lâm cười trừ, ra dấu. Đợi thím Âu gạt đầu, nó mới dám đi vào.

Tô Tịnh An đang ngồi bồng đứng bật dậy, hai mắt cảnh giác nhìn nó.

“Chị dâu, chị đừng sợ. Em...em là em gái anh Tuyệt mà, em không hại chị!”

“Tiểu Tô Tô không phải rất muốn có bạn sao? Em của cậu Hứa, cũng là em gái con, sau này... Tuệ Lâm sẽ ở đây chơi cùng con!”

“Thật?”

“Đương nhiên!”

Thím Âu cười với cô, nhưng mà lời vừa rồi là của Tiêu Tô Tô đúng không?

Một chữ “thật” này, Hứa Trác Tuyệt đứng ở bên ngoài cũng cả kinh.

Thím Âu già rồi, ta nói người già thì không có nước mắt, vậy mà cũng thấy cay cay sống mũi, ghen ngào ở cổ họng.

Hứa Tuệ Lâm nhìn cô, há hốc miệng, chị dâu, vừa mới nói, anh chẳng phải nói cô không nói chuyện sao? Nó vừa mới về, đã có thể nghe thấy giọng của cô.

“Tiểu Tô Tô, con chịu nói chuyện rồi! Tốt quá, tốt quá, nói lại được không? Thím nghe không rõ!”

Tô Tịnh An ôm gấu hóa tượng, lại giống như cũ không nói chuyện. Hứa Trác Tuyệt nghe xong câu nói kia, đột nhiên mỉm cười, giọng rất nhỏ, rất nhẹ, cảm giác rất muốn được bảo bọc.

“Thím! Chị ấy...là vì con đúng chứ? Chị ấy vì biết con ở đây nên mới như vậy!”

“Sắc nữ” điên cuồng ôm lấy nữ chính “ngốc”. Tô Tịnh An sợ sệt cố thoát khỏi cái ôm kia. Né tránh lui về góc giường. Thím khi này nói đến cậu Hứa, chính là nói người đứng ngoài cửa kia sao?

Mới vừa rồi, người đó đứng ở ngoài, nhìn cô chằm chằm. Tô Tịnh An theo bản năng quay đi, băng quơ nghe thấy lời thím Âu nên đáp lại, thím Âu khóc rồi! Là Tô Tịnh An hư!

Tiểu Tô Tô đưa tay lau nước mắt cho thím, mặc dù vụng về nhưng là cô thực sự rất quan tâm thím Âu.

- _____

“Anh, anh nghe thấy không giọng chị dâu vô cùng đáng yêu nha!”

Hứa Tuệ Lâm hãnh diện mà nói. Nó còn muốn kể công nhưng là người nào đã nhếch miệng bỏ đi. Không ai thấy bộ dạng né tránh của Tô Tịnh An khi này, chỉ có người trong cuộc mới biết. Cũng chỉ có Hứa Trác Tuyệt nhìn ra vẻ mặt kia của cô.

Lời vừa này, là vì tránh anh nên nói ra, có đúng không?

- _____

“Chị dâu, ăn cái này, tốt cho da lắm!”

Tô Tịnh An ngồi trên bàn ăn nhìn quanh một lượt, thím Âu chưa ngồi xuống bàn, cho nên Tiểu thảo vẫn chưa động đũa.

Hứa Trác Tuyết dẫu sao cũng ở cùng với cô một tháng, không quá quan tâm nhưng đủ biết thói quen của cô. Rất nhanh nhận ra trên bàn thiếu sữa, liền đứng dậy tự tay đi rót một cốc.

Tô Tịnh An đặt gấu sang một bên, uống một hộp sữa, lại chờ thím Âu ngồi xuống. Cho đến khi đầy đủ người, mới chậm chạp đặt li sữa xuống.

“Ăn cơm!”

“Hai người tại sao không ngủ chung?”

Bữa ăn vốn rất yên bình, cho đến khi có kẻ nói chen ngang. Hứa Tuệ Lâm cô cũng chỉ là thắc mắc, vợ chồng phải ở chung, nếu không sao gọi là vợ chồng?

“Em im miệng!”

“Em là sắc nữ, sắc nữ đây! Nam nữ chính không ngủ với nhau, anh nói em sao có thể chấp nhận được chuyện này? Thật là tức chết em mà!”

Hứa Tuệ Lâm đập bàn phản bác lại, trên bàn ăn không một ai hiểu lời của nó nói hết. Phía đối diện, Tô Tịnh An đang ăn cũng giật mình, suýt chút nữa thì rơi thìa xuống đất. Hai mắt ngơ ngác nhìn nó.

Hứa Trác Tuyết không nói gì, nhìn thấy thìa sắp rơi xuống thì nhét lại vào tay cô, chỉ gõ nhẹ lên bàn thôi, Tô Tịnh An cũng biết điều tiếp tục ăn, không có ai để ý đến người đang nổi giận kia.

“Cô Tuệ Lâm, ăn cái này đi, Tiểu Tô Tô rất thích món này!”

“Cháu...cháu còn đang...”

“Vậy thử món này xem, có phải rất ngon không?”

Miếng thịt to dùng bị nhét vào miệng, Hứa Tuệ Lâm cảm giác đang bị chính ngược đãi, anh trai cô lại không coi lời cô nói ra gì.

“Chị dâu, một lát em qua phòng chị được không?”

“Em làm gì?”

“Em muốn ngủ chung với chị dâu!”

“Không cho!”

“Anh có quyền gì? Anh cũng không ngủ chung với chị ấy!”

“Không ngủ chung, cũng không cho em ngủ!”

“Anh quá đáng, chị dâu!”

Hội thoại của anh em nhà họ Hứa, Tô Tịnh An không chen vào, chỉ ngồi ở giữa chăm chú xem hoạt hình. Thỉnh thoảng chán chán lại đổi kênh, rồi lại đổi một kênh.

“Tiểu Tô Tô, phải cắt móng tay rồi!”

Thím Âu xen vào, đưa cho Tô Tịnh An cái kẹp bấm lại đi dọn dẹp. Hứa Trác Tuyết ngồi bên cạnh, nhìn động tác chậm chạp của cô, giằng lấy cái kẹp bấm.

“Tự cô ấy cắt thì bao giờ mới xong?”

“Khoảng 15 phút!”

Thím Âu ở trong nói vọng ra. Nhìn Tiểu Tô Tô khép nép ở ghế sofa, bị Hứa Trác Tuyết giằng lấy cắt cho cô thì cười cười. Bề ngoài nói không thích, chán ghét Tiểu Tô Tô nhưng rõ ràng là rất để ý từng chi tiết nhỏ.

“Nhìn kia! Không cho người ta ngủ chung với chị dâu! Để ý từng chút thể kia! Sớm muộn rồi cũng sẽ....!” Trong đầu Hứa Tuệ Lâm chính là nghĩ đến thứ đen tối, càng nghĩ lại càng hay, dạo gần đây nổi như cồn cốt truyện nam chính đẹp trai thích nữ chính ngốc, nó cũng rất muốn viết một bộ truyện như thế. Anh nó - chị dâu nhỏ rất hợp!

End chap 3: Sắc nữ nhiều chuyện

Fb: Nhiếp Tịch Hạ

Wattpad: Leevisu2104

4. Chương 4: Khi Nam Chính Nổi Giận

#Ltt

#fl_wattpad: Leevisu2104

Em ơi, lên tăng view cho lão.

Cmt lão lấy động lực lên top nhé!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 4: Khi nam chính nổi giận!

Tô Tịnh An thường ngày 9h tối đều sẽ lên giường chuẩn bị đi ngủ. Hôm nay. Ó thêm Hứa Tuệ Lâm, toàn bộ lịch trình đều bị xáo trộn, cũng may có Hứa Trác Tuyệt kéo cô về phòng, nếu không Tô Tịnh An tuyệt đối không thoát khỏi tay “sắc nữ” kia.

Hứa Trác Tuyệt không thể ra ngoài, ông Hứa khi nãy gọi điện, còn cảnh cáo không để cháu dâu lại gần Hứa Tuệ Lâm hiện tại, “sắc nữ” kia còn đang ở ngoài cào cửa đòi vào.

“Ngủ đi!”

Tiểu thỏ còn chưa tắm, không thể ngủ. Nghĩ ngợi xong thì đứng dậy đi đến tủ đồ. Hứa Trác Tuyệt còn tưởng cô vì sợ anh nên muốn chui vào tủ đồ. Sắp có người nổi giận rồi, cũng may Tiểu Tô ôm quần áo trốn vào phòng tắm kịp.

“Anh, cho em vào đi!”

“Anh ở trong đây làm gì? Anh trả chị dâu cho em!”

“Anh à....!”

“Em nháo cái gì? Đi về phòng!”

Hứa Tuệ Lâm ngồi ngoài cửa nhìn nhìn, lắc đầu nguây nguây.

“Không về.”

Hứa Trác Tuyệt không nói, đóng sầm cánh cửa rồi đi về phòng, cầm lấy một bộ đồ ngủ lại đi sang phòng Tô Tịnh An. Cửa đóng, Hứa Tuệ Lâm cũng phui mông đứng dậy tự hào nói với người đứng núp ở hành lang:

“Thím! Con diễn đạt chứ?”

“Quá tốt rồi, tôi có thêm đồng minh rồi!”

“Đương nhiên, con về đây chính là để giúp hai người họ! Tin con đi, có con ở đây!”

.....

Tô Tịnh An tắm xong rũ rũ tóc ướt đi ra ngoài, lại vẫn thấy người đàn ông kia ngồi trên giường của cô.

“Sấy tóc, rồi ngủ đi!”

Anh nhìn cô, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm. Tiểu Tô Tô đơ ra vài giây, lau qua tóc ướt rồi lại ra ngoài ban công ngồi. Bà nói phải đợi cho khô tóc mới được đi ngủ, nếu không sẽ đau đầu. Tiểu Tô Tô ngồi ngoài hiên rất. Lâu, mãi cho đến khi Hứa Trác Tuyệt tắm xong, vẫn thấy cô ngồi ở ngoài.

“Tô Tịnh An, đi ngủ!”

Tô Tịnh An không dám cãi lại, ngoan ngoãn đi vào nhưng không chịu ngủ. Hứa Trác Tuyệt tắt đèn lớn, để lại ánh đèn ở đầu giường cho cô, bỏ ra ngoài ban công hút thuốc.

10 hơn, anh đi vào phòng, vẫn thấy Tô Tịnh An ngồi nghịch gấu ở trên giường. Nghe thấy tiếng động thì trèm chăn vờ đang ngủ. Hứa Trác Tuyệt bắt lực với “vợ chưa cưới”. Tại sao vẫn không chịu ngủ?

“Buổi tối, trước khi ngủ cho con bé uống một chút sữa! Như vậy, con bé sẽ dễ ngủ hơn!”

Trong bức thư để lại, bà Đình đã viết như thế. Hứa Trác Tuyệt lại quên mất.

Tô Tịnh An uống sữa xong mới chịu nằm xuống nhắm mắt đi ngủ. Hứa Trác Tuyệt nán lại một lúc.

Hóa ra, chăm trẻ không dễ chút nào!

- _____

Lịch trình bị trễ lại, Tiểu Tô Tô sáng nay đến tận lúc ngồi vào bàn ăn vẫn không thấy mặt.

“Chị dâu hôm qua chắc ngủ muộn lắm! Thím nhỉ!”

Thím Âu mặt mày hơn hở cười ở bên cạnh. Hứa Tuệ Lâm nhàn rồi quá lại hỏi thêm:

“Sao anh đã dậy rồi? Chị dâu hôm qua không phá anh chứ?”

Hứa Trác Tuyệt không buồn trả lời, đến khi chuẩn bị rời khỏi nhà mới dặn không cần lên gọi cô dậy, càng làm hai người kia nổi hứng muốn biết chuyện đêm hôm qua.

“Chị dâu!”

“Tiểu Tô Tô!”

Bên trong không có tiếng động, bên ngoài lại càng muốn biết.

“Tiểu Tô Tô, mở cửa cho thím đi! Là thím!”

“Chị dâu, chị dâu nhỏ!”

“Muốn làm gì?”

“Anh...anh sao lại trở về? Cái đó...em...em...tính...gọi chị dâu dậy ăn...ăn...sáng!”

Hứa Tuệ Lâm nói xong vội kéo thím Âu đi. Hứa Trác Tuyệt nhìn cánh cửa đóng kín mít kia bỗng không yên tâm, bèn ghé xem một chút.

Tô Tịnh An dậy rồi! Đang ngồi ở một góc. Khóc.

Sao lại khóc rồi? Vợ chưa cưới ngày nào cũng khóc như thế à?

“Bà đâu? Bà bỏ Tô rồi! Nhớ, nhớ bà!”

Mới chỉ có một ngày, Tiểu Tô Tô mở miệng chịu nói hai lần. Như vậy có được tính là tiến triển mới không?

Tô Tịnh An nhìn thấy anh thì đột nhiên mở miệng, bản thân cũng không rõ tại sao mỗi lần nhìn thấy người này thì sợ hãi. Hai mắt ngạo nước nhìn anh, vợ chưa cưới khóc khổ sở như ghê, người ngoài nhìn vào nhất định sẽ cho là anh bắt nạt cô.

Tiểu Tô Tô có lẽ là vì tủi thân, thời gian qua một mình khóc không ai hay biết, thím Âu mỗi lần đi vào đều đã thấy cô dậy rồi. Sáng sớm nay cô vì mơ thấy bà nên giật mình tỉnh giấc. Cứ vậy khóc đến khi nhìn thấy Hứa Trác Tuyệt. Tiểu Tô Tô co chân chui vào lòng anh, anh vỗ về, cô lại càng khóc. Hai tay ôm lấy vạt áo anh nức nở, thật sự là nùng nịu muốn chết!

“Ngoan, đừng khóc!”

Tô Tịnh An thần sự rất nhớ bà.

“Đừng khóc, em không mệt à?”

“Tô Tịnh An,nói chuyện!”

Hứa Trác Tuyết không giỏi kiên nhẫn, nói đến ba câu, anh đã xuống nước đổ dành cô. Tô Tịnh An một câu không nói, Hứa Trác Tuyết thật sự nổi giận. Anh lặp lại một lần, Tô Tịnh An thể nhưng vẫn bày ra dáng vẻ không chịu khuất phục.

“Không cho ăn cơm, khi nào chịu mở miệng thì cho ra ngoài!”

Hứa Trác Tuyết gạt Tô Tịnh An ở trong lòng mình ra, đi thẳng ra cửa khóa lại. Thím Âu, Hứa Tuệ Lâm đều đứng ở bên ngoài, còn muốn mở miệng đã nghe thấy lời cảnh cáo của anh. Hứa Trác Tuyết cảm choác khó đi về phòng. Hứa Tuệ Lâm gãi đầu khó hiểu. Sao lại thế, rõ ràng hôm qua còn bên chị dâu chăm chăm!

“Tiểu Tô Tô, đừng khóc, thím đi xin giúp con. Bảo cậu Hứa mở cửa cho con đừng khóc!”

“Chị dâu,chị đừng khóc! Em đi đòi công bằng cho chị!”. Hứa Tuệ Lâm hùng hổ chạy vào phòng,nói luyên thuyên một hồi vẫn chỉ thấy Hứa Trác Tuyết giữ nguyên trạng thái không nhúc nhích, bèn lủi thủi ra ngoài. Thím Âu nhìn đáng vẻ chán nản của nó, cũng biết kết quả như thế nào.

Tiểu Tô Tô ngoài khóc thì không biết làm gì! Người đó, khi này rất hiền,su đó lại nổi giận với cô. Tiểu Tô Tô thật sự rất sợ người đó.

Thím Âu ở bên ngoài sốt ruột, nếu như Tiểu Tô Tô không chịu nói, cậu Hứa lại không mở cửa, vậy thì Tiểu Tô Tô phải tính như thế nào đây?

End chương 4: Khi nam chính nổi giận!

5. Chương 5: Nữ Chính Bị Dọa Rời

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Em ơi lên vote cho lão!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 5: Nữ chính bị dọa rời!

Hứa Trác Tuyết đem chìa khóa đến công ty, Hứa Tuệ Lâm ở nhà đã chăm chăm đi kiểm đồ để đập cửa. Nó đề ra kiến ý này với thím Âu, thím Âu chần chừ nửa muốn phá, nửa không dám. Dầu sao, Tiểu Tô Tô chỉ có một mình, thím bị đuổi cũng không sao, nhưng Tiểu Tô Tô thì là cả một vấn đề, Tiểu Tô Tô mà bị đuổi, hai thím cháu cũng không có nơi nào để đi.

“Thím bỏ ra để con phá!”

“Cô Tuệ Lâm, cô đừng lại đi!”

“Chị dâu nhỏ chắc sợ lắm, thím bỏ ra, con làm con chịu!”

“Hứa Tuệ Lâm! Em mà dám phá cửa, thì đừng hòng ở cái nhà này!”

Hứa Tuệ Lâm cảm điện thoại run run, cuối cùng đặt búa xuống không dám làm càn. Nhìn cửa phòng đóng kín lo lắng:

“Chị dâu, hay là chị nói chuyện đi! Em gọi anh về mở cửa!”

“Tiểu Tô Tô, con nói một câu đi được không?”

Thím Âu ở ngoài cuống phát khóc rồi, Tiểu Tô Tô còn đang bị nhốt, bà Đình nhất định sẽ trách thím.

“Anh! Chị dâu nói rồi!”

Hứa Tuệ Lâm đánh liều gọi điện cho anh. Hứa Trác Tuyết nghe xong nghi ngờ:

“Không phải chuyện đùa! Em muốn về Mỹ đúng không?”

“Không có, em nói thật! Thật mà!”

“Chị dâu, chị gọi anh em đi, anh về mở cửa cho chị!”

Bên trong không có người đáp trả, cũng không có ai gọi tên anh, Hứa Trác Tuyết tắt máy. Tâm trạng ngồi hụp cũng không có, cứ một lúc lại nhìn điện thoại.

Hứa Trác Tuyết tan làm cũng là 6h chiều, như thường lệ đều sẽ trở về nhà. Tô Tịnh An đã gần một ngày không ăn gì rồi, đến cả cơm trưa thím Âu cũng không nấu, Hứa Tuệ Lâm thì ngồi thờ ở ngoài cửa nhìn chăm chăm.

“Thím, nếu như chị dâu không nói chuyện thì sao?”

“Tôi không biết, Tiểu Tô Tô à, con nói một câu thím nghe đi, được không?”

Tô Tịnh An mệt quá rồi. Cả ngày không ăn gì, cả người cô không có chút sức lực, ngồi bệt xuống sàn nhà, thoi thóp vạ lên giường. Hai mắt mệt mỏi thiếu sức sống, bà ngoại đâu rồi? Tại sao vẫn chưa quay về, ở đây không có ai thương cô hết!

Nghĩ đến bà, có người lại tủi thân khóc, chỉ là không có sức mà khóc nữa, nước mắt lặng lẽ rơi thoi, đến cả con gấu ở bên cạnh cũng sắp bị cô làm rơi rồi, Tô Tịnh An đến nhặt lên cũng không đủ sức nữa.

Sức khỏe Tiểu Tô Tô vốn không tốt, từ bé đã không tốt, lớn lên vẫn như thế. Hôm nay là lần đầu tiên bị “ngược đãi”, thật sự là chịu không nổi.

Hứa Trác Tuyết về nhà, đi thẳng lên phòng, nhìn cả chủ lẫn tớ ngồi đờ ra ngoài cửa phòng cô, thì biết người nào đó vẫn không chịu nói chuyện.

Thím Âu, Hứa Tuệ Lâm đều bị đuổi xuống dưới. Cả phòng chỉ có hai người, Tô Tịnh An nhìn Hứa Trác Tuyết lại gần vội ngồi thẳng người, dịch về phía góc tường.

Hứa Trác Tuyết nhìn cô thương tiếc:

“Có đói không?”

Tô Tịnh An không đáp, khuôn mặt sợ sệt né tránh bàn tay của anh. Anh vốn tưởng đời này, chỉ có anh cự tuyệt người khác, hóa ra vẫn có người không muốn được anh chạm vào.

Hứa Trác Tuyết túm lấy cổ tay gầy gò của cô, hỏi lại một lần:

“Có đói không? Đói như vậy, tại sao không chịu nói chuyện?”

Tô Tịnh An bây giờ không giằng co đòi thoát khỏi bàn tay anh, hoặc là do ánh nhìn của anh quá đáng sợ, hoặc là anh quá mạnh, cô ngay cả nhìn đến anh cũng không còn sức.

Sao lại bướng như thế? Ông nội bao nhiêu người không ép, lại ép anh đi lấy cô vợ vừa ngốc lại còn vừa bướng!

“Tô Tịnh An! Em cho là tôi không dám làm gì đúng không? Chỉ cần em im lặng là sẽ không dám làm gì em?”

Hứa Trác Tuyết bóp mạnh cổ tay cô, Tô Tịnh An đau đớn cau mày, lắc đầu nguầy nguậy xin buông tha. Người này, rất đáng sợ.

Hứa Trác Tuyết túm lấy cô kéo sang phòng bên cạnh, đèn cũng không bật, Tô Tịnh An bị kéo sang thì sợ hãi ngã ngồi dưới sàn nhà, loạng choạng muốn bỏ chạy. Lại có người nhanh chân hơn cô, đóng cửa còn cẩn thận khóa trái bên trong, Hứa Tuệ Lâm, thím Âu đứng núp ở hành lang lo lắng, muốn chạy lại nhưng không ai dám. Cả hai đều chưa thấy anh tức giận như vậy!

Hứa Trác Tuyết không bật đèn, dưới ánh sáng mờ nhạt ở bên ngoài đi lại chỗ cô:

“Tô Tịnh An, em sợ bóng tối, đúng không?”

Tô Tịnh An sợ sệt, nghe thấy tiếng Hứa Trác Tuyết thì vội vàng quơ đến túm lấy anh, Hứa Trác Tuyết gạt tay cô ra, cô lại run run túm lấy vạt áo anh. Tô Tịnh An sợ bóng tối, ở lâu một chút sẽ khó thở, thật sự không dám ở đây lâu.

“Bỏ tay, tôi còn có việc. Em ở lại đây kiểm điểm đi!”

Hứa Trác Tuyết giật mạnh bàn tay cô đang túm lấy eo áo. Đứng dậy đi ra cửa. Xung quanh một màu đen ngòm, Tô Tịnh An khó thở, muốn đứng dậy chạy theo, lại không biết phải đi về hướng nào, ngã khuỵu xuống đất.

Hứa Trác Tuyết đương nhiên nghe thấy tiếng ngã kia, anh không quay lại, chỉ đứng ở một bên im lặng. Tô Tịnh An khó thở, hít một ngụm khí to, cố để thở hình tỉnh lại, nước mắt vẫn rơi xuống, làm thế nào mới thoát khỏi đây!

“Đừng đi....đừng.....đi....mà!”

Trước khi anh nghe thấy tiếng rơi đồ, Hứa Trác Tuyết cuối cùng cũng nghe thấy câu nói kia kèm theo tiếng nước nổ cầu xin.

Hứa Trác Tuyết bật điện, Tô Tịnh An đã nằm trên sàn lịm đi, khuôn mặt cô đầm nước mắt, hai tay còn ôm chặt lấy bả vai. Hứa Trác Tuyết đột nhiên phải suy nghĩ lại, việc anh ép cô nói chuyện là nên hay không nên đây?

Tô Tịnh An cả người mềm nhũn không có chút sức lực, khuôn mặt bị nước mắt làm cho nheo nhuốc vạ vào ngực anh. Hứa Trác Tuyết nhìn người trong lòng xót xa.

Anh chỉ muốn cô nói chuyện thôi, cũng không cần ủy khuất như thế!

“Tiểu Tô Tô à, thím xin lỗi, là thím không chăm sóc con cẩn thận! Tiểu Tô Tô à!”

“Chị dâu, chị sao lại thành ra này! Anh, chính anh!”

Hứa Tuệ Lâm nổi cáu lên với anh, chị dâu nhỏ lấy phải người như anh nó, chị phải chịu khổ rồi.

“Ồn ào quá, hai người ra ngoài đi!”

“Em không đi, em ở đây! Chị dâu không thể ở gần anh được!”

“Cậu cho tôi ở lại đi! Tôi đợi Tiểu Tô tỉnh dậy!”

“Thím ra ngoài đi!Ồn ào quá!”

Hứa Trác Tuyết quát, không ai dám cãi lại lời anh. Hứa Trác Tuyết đứng ở bên giường nhìn người đang ngủ kia. Nhìn khuôn mặt mới một ngày không ăn đã hốc hác đi bao nhiêu. Tô mò túm lấy cổ tay cô. Nhỏ quá, anh nắm chặt thêm chút nữa, chỉ sợ tay cô bị anh làm gãy mất.

Tô Tịnh An đang mơ màng ngủ, đột nhiên trở mình quay lưng về phía anh. Dáng nằm co người lại bảo vệ chính mình.

Hứa Trác Tuyết đáng sợ như thế à?

End chương 5.

Đừng đọc xong rồi ra

Sao không dùng vài giây cmt, cmt cho lão động lực

6. Chương 6: Chú

#Ltt

#Fl_Wattpad: Leevisu2104

Cmt, vote nhé

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 6: Chú

Tô Tịnh An vì đói mà tỉnh dậy, lại còn nhìn thấy ngay cục thịt ngồi bên cạnh giường.

Hứa Trác Tuyệt đang gõ dở tài liệu, không quay sang nhìn cô, quay qua quay lại, mới khi này còn nằm ngủ cạnh anh mà giờ đã ngồi ở mép giường rồi.

“Tỉnh rồi! Có đói không?”

Tiểu Tô Tô cúi gằm mặt, cái bụng đã lên tiếng đáp trả hộ. Chỉ thấy khuôn mặt người nào đó đỏ ửng lên vì ngượng.

Hứa Trác Tuyệt hơi nhồi người về phía cô, ban đầu vốn muốn nhìn thử xem con gái lúc ngại sẽ như thế nào, không nghĩ đến, Tiểu thỏ hoảng quá muốn chạy, giằng co một hồi, thỏ trắng bị đàn áp ở dưới. Tư thế này Hứa Trác Tuyệt cũng cảm thấy không ổn.

Nhưng mà ở góc này, ở khoảng cách này, vợ chưa cưới rất mê lòng người.

Tô Tịnh An đầy không được thì hai mắt trực trào sắp khóc, bộ dạng như chịu ủy khuất.

“Đừng khóc, tôi cũng không bắt nạt em! Em khóc cái gì?”

(Mẹ nó, như thế mà bảo không bắt nạt! Nam chính, quá đáng lắm rồi!)

“Đừng khóc! Nhức đầu muốn chết!”

“Tô Tịnh An, im ngay!”

Hứa Trác Tuyệt dỗ dành không được thì không dỗ nữa. Chỉ là tiện tay tắt công tắc ở đầu giường, đèn tắt rồi.

Rất tốt, Tiểu Tô Tô vì mãi tìm người bầu vú mà ngừng cả khóc. Sờ mó một hồi trên người anh, sờ thấy người rồi thì lại khóc.

Làm thế nào để dỗ con gái, đã vậy còn là con gái gốc!

“Còn khóc là bỏ em đây!”

Tiểu Tô Tô oan ức muốn khóc mà không khóc được. Im bật miệng chỉ sợ Hứa Trác Tuyệt lại tắt điện.

“Đói không?”

Tô Tịnh An lén nhìn anh, lại gật gật.

“Nói đúng tên tôi, cho em đi ăn!”

Tên! Người đó tên là gì? Tiểu Tô Tô chưa từng nghe tên của người đó. Thím Âu gọi là “cậu” cậu gì đó, người hôm qua gọi người này là anh, người này....Tiểu Tô Tô nghĩ ngợi xong thì hoảng, không biết nên gọi như nào, nhưng mà cô đói.

“Chú!”

“Chú?”

Một chữ chú kia, Hứa Trác Tuyệt ngồi ở ghế cũng bị hoảng, anh như thế mà gọi là chú? Cô nghĩ cô còn trẻ?

“Gọi lại!”

Tô Tịnh An không biết, thì làm sao mà nhớ! Hứa Trác Tuyết cau mày, càng làm người nào đó sợ. Hai tay túm lấy một đoạn vải giặt giặt, mắt lại chuẩn bị ngập nước.

“Tuyệt! Hứa Trác Tuyết! Nhớ kỹ!”

Tiểu Tô Tô gật gật.

“Nhớ chưa!”

Lại gật gật, Hứa Trác Tuyết hết cách, ép cô nói cô lại chỉ gật gật.

“Nói chuyện! Nhớ chưa?”

“Nhớ!”

Đổi thoại kết thúc, Hứa Trác Tuyết hài lòng mới thả cô đi, Tô Tịnh An cuối cùng cũng được dẫn đi ăn. Cơm tối thím Âu cũng lo quá mà không chuẩn bị, hiện tại không có đồ ăn.

Hứa Trác Tuyết cũng không nấu nướng nhiều, tiện tay nấu một bát mì đặt trước mặt cô, còn kèm cả một li sữa ở bên cạnh. Tô Tịnh An không ăn, còn ngồi chờ người, nhìn chăm chăm, mặt mày đột nhiên cau có.

Sau đó còn không động đến bát mì đã ôm bụng muốn bỏ đi.

Chỗ cầu thang, có tiếng thì thầm to nhỏ.

“Cái đó, hình như Tiểu Tô Tô đến kì rồi! Cô Tuệ Lâm, cô ở đây đi. Tôi đưa Tiểu Tô lên phòng!”

Hứa Tuệ Lâm nhất quyết không chịu để thím đi, còn nói cái gì mà để cho Hứa Trác Tuyết đưa chị dâu đi lên phòng. Nó cứ giữ chặt lấy thím, nói thế nào cũng không chịu thả.

Ngoài phòng ăn có tiếng giăng co:

“Tô Tịnh An, em có ý gì?”

Hứa Trác Tuyết túm lấy cổ tay cô kéo lại. Tô Tịnh An nhăn mày, nói lại không nói. Cứ ôm bụng đi lên phòng, lên đến phòng còn khóa trái cả nhà vệ sinh.

Thím Âu ở ngoài gõ cửa, nhìn thấy Hứa Trác Tuyết thì làm vẻ khó xử:

“Cậu Hứa, cái đó...cái đó...bà dì đến thăm Tiểu Tô Tô. Mà cô Tuệ Lâm đang muốn ăn khuya, cậu giúp tôi chăm con bé được không?”

“Bà dì? Dì nào?”

“Cậu chỉ cần xoa bụng thôi! Đợi con bé ngủ rồi hẵng đi! Vậy, tôi đi trước!”

Thím Âu bỏ đi rồi, còn đưa cho anh một cốc sữa. Hứa Trác Tuyết hơi mơ màng, nhìn thấy Tiểu Tô Tô đi ra thì đặt vào tay cô cốc sữa không nói năng gì.

Tiểu Tô Tô uống xong thì lên giường ngồi, nhìn Hứa Trác Tuyết đứng ở giữa phòng.

“Đi! Về ngủ đi!”

Tô Tịnh An chậm chạp nói từng chữ.

Hứa Trác Tuyết lại không đáp lời cô, ngồi ở giường đưa tay đặt lên bụng:

“Để im, thím Âu nói tôi làm! Việc tôi tôi làm, việc em,em làm, đi ngủ đi!”

(Móa! Câu này....đen tối!)

Tô Tịnh An đang xoa bụng thì bị anh giăng lấy xoa. Ban đầu có hơi không quen, sau rồi thấy đỡ thì lại kệ, cứ ngồi vậy để cho anh xoa bụng.

Tiểu Tô người đã gầy, lại còn không ăn uống gì, bụng đã không còn là bụng nữa rồi, xẹp lép xuống vì đói. Hứa Trác Tuyết qua lớp áo vẫn thấy bụng nhỏ quá đáng còn không bằng một phần của anh.

Xoa một lúc, lúc để ý thì cô đã ngủ gục. Hứa Trác Tuyết đỡ cô nằm xuống, vẫn lấy tay xoa bụng đều đều, ngay cả nghe thấy tiếng thở đều đều vẫn không yên tâm, tiếp tục xoa bụng.

1 giờ sáng Hứa Trác Tuyết mới trở về phòng. Đến cả tài liệu cũng không xem qua, cứ thế ngủ đến sáng.

Sáng hôm nay huyền não hơn mọi ngày, Tiểu Tô Tô mở mắt đã gọi thím Âu. Dù chỉ là một chữ thím thôi, cũng làm thím vui đến suốt cả ngày. Hứa Tuệ Lâm vẫn đang bám theo cô, nhà này ba người, tại sao có mỗi nó là cô không gọi?

“Chị dâu, sao lại không gọi tên em?”

Tiểu Tô Tô mỗi lần nhìn thấy nó đều lảng tránh. Hễ nó muốn ngồi cạnh là nhất định cô sẽ lùi lại một đoạn.

“Thím! Sao lại như thế?”

“Cô hỏi Tiểu Tô ấy!”

“Chị dâu, chị không nhớ em à? Em, Tuệ Lâm bé bỏng của chị đây!”

“Em tránh xa một chút!”

Hứa Trác Tuyết vừa đi xuống đã thấy “vợ chưa cưới” ngồi khép nép ở góc ghế, còn “sắc nữa” kia đang giờ móng vuốt lại gần. Vội vàng kéo cô sau lưng.

“Vì sao? Em làm gì sai?”

“Là ông nội nói!”

Hứa Tuệ Lâm câm nín. Ông nội thế mà lại ở đằng sau li gián nó với chị dâu. Nhưng nó không cam tâm, nó lặn lội về đây, tốn bao công sức để làm thân với chị dâu, tại sao lại bị đối xử bất công như thế.

“Chị dâu, chị gọi tên em đi! Tuệ Lâm! Hứa Tuệ Lâm!”

Tô Tịnh An ứ ớ định nói, lại bị người nào đó kéo vào phòng ăn. Cứ như thế, cả một ngày dài Tô Tịnh An bị Hứa Tuệ Lâm bám theo đòi gọi tiếng “em dâu”.

Tiểu Tô Tô hôm nay nói nhiều quá, còn cười nhiều hơn nữa, bà Đình ở trên kia nhất định sẽ rất vui. Thím Âu hôm nay cũng rất vui, thím thấy may mắn khi Tiểu Tô đã gặp cậu Hứa, mặc dù đôi lúc có hơi tàn nhẫn, nhưng tàn nhẫn xong, vẫn thấy quan tâm Tiểu Tô Tô.

Tiểu Tô Tô nói chuyện như ngày hôm nay, thím nợ Hứa Trác Tuyết một lời cảm ơn.

End chương 6: Chú

7. Chương 7: Lão Mẽ

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Cmt lấy động lực nha babe.

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 7: Lão Mẽ.

Tiểu Tô Tô hôm nay nói nhiều quá nhưng mà chỉ lúc nào có mặt Hứa Trác Tuyết ở cạnh cô mới nói chuyện, lúc Hứa Trác Tuyết đến công ty thì lại im lặng. Cả nửa ngày mới nói hai ba câu, Hứa Tuệ Lâm nài nỉ mãi mới nghe được tiếng “em chồng” từ miệng cô, chị dâu rõ ràng là trọng nam khinh nữ.

“Vâng!”

Mới chỉ không gặp có vài tiếng, đã có người nhớ không chịu nổi rồi. Hứa Trác Tuyết thường ngày im im thề mà hôm nay gọi điện cho nó, nhất định là có ý đồ.

“Tô Tịnh An đâu?”

Nó biết mà, nó đoán không có sai chỗ nào.

“Chị ấy ngồi cạnh em!”

“Chị dâu, anh em gọi chị này!”

Tô Tịnh An nghe tiếng “chị dâu” thì quay sang, ngơ ngác đón lấy điện thoại.

Bên kia rất lâu vẫn không có người nói, Tiểu Tô Tô cũng không chịu mở lời. Mãi một lúc sau, khi cô định trả máy mới nghe thấy bên kia vang lên tiếng gõ đều đều:

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa! Thím...đang...nấu!”

Bởi vì không quen nói nhiều từ một lúc, Tô Tịnh An nói rất chậm, bên kia cũng may có người nhắc lại, nghe từng lời cô nói.

“Vậy xem tiếp đi! Chiều cho em quà!”

Hứa Trác Tuyết tính tắt máy, Tô Tịnh Anh ở bên này gấp quá quên cả tên anh là gì, lắp bắp:

“Chú, đi ăn cơm đi!”

“Ngoan!”

Hứa Trác Tuyết là lần đầu vừa gọi điện thoại vừa cười như thế. Thật sự khiến người khác kinh sợ.

“Ngoan! Ngoan quá!”

Có người vừa lật tài liệu vừa chép miệng lên án. Từ khi nào mà Hứa tổng lại biết nói lời ngon ngọt như thế?

“Muốn nói gì?”

“Chỉ là tủi thân thôi! Máu lạnh còn có người yêu! Tại sao tôi vẫn một mình? Bất công, bất công quá!”

“Minh tinh quanh cậu thiếu sao?”

“Không phải, chỉ là không có em nào vừa mắt hết! Nghe nói...em gái cậu mới về nước! Chi bằng giới thiệu....!”

“Cậu tốt nhất tránh xa con bé ra!”

Ở nhà đã có một “sắc nữ” đến công ty còn có một kẻ biến thái. “Sắc nữ” mà gần “biến thái” nhất định sẽ là vắn nạn của xã hội.

Kẻ biến thái kia chính là lão Mễ, Mễ Phong. Nghe nói, hắn đang cặp với nữ minh tinh nào đó, mỗi tháng lại thấy cứng sừng một cô. Cuộc sống nhờ vậy mà nhộn nhịp.

“Cậu keo kiệt như thế!”

Lão Phong cũng chỉ hỏi thôi, lại giữ kỹ như thế. Hứa Trác Tuyết càng giữ kỹ hắn lại càng muốn xem thử.

Có người buổi trưa vì hứa sẽ mua quà cho người nào đó, nên hôm nay đặc biệt tan làm sớm, vốn là muốn đến một cửa hàng, mua một món đồ chơi nho nhỏ để tặng cho cô, cuối cùng lúc đi ra bãi đỗ lại thấy một kẻ “biến thái” tức trực bên cạnh xe, làm toàn bộ kế hoạch đều phá sản. Gấu bông cũng chưa kịp mua, có kẻ nhất quyết muốn về nhà anh càng sớm càng tốt. Hứa Trác Tuyết chịu không nổi cái tiếng lải nhải kia, đành thay đổi kế hoạch, chuyển sang mua chậu cây nhỏ tặng “vợ”.

“Cậu cũng không phải thiếu tiền, sao keo kiệt thế!”

Lão Mễ nhìn chậu xương rồng chép chép miệng:

“Mua đồ tặng con gái là phải trang sức, túi sách, cậu mua mấy thứ này là cho trẻ con à?”

“Đúng, tôi là mua cho trẻ con!”

Hứa Trác Tuyết mặc kệ, con gái thời này xu hướng thì anh không rõ nhưng cô gái nào đó thì nhất định là không thích đồ hiệu.

Hứa Trác Tuyết là mua cho em gái? Con nhóc đó lớn như vậy sao lại mua thứ đồ kia, hay là lão Hứa có con riêng?

Lão Mễ không hiểu, lúc trước không hiểu anh, bây giờ cũng không hiểu!

“Cậu tốt nhất là chỉ ăn thôi, đừng nhiều lời!”

Hứa Trác Tuyết quay sang lấy túi tài liệu ở bên cạnh, còn muốn dặn dò người nào đó lúc quay lại đã không thấy lão Mễ đâu. Rất muốn đập người nào đó.

“Chú!”

Tiểu Tô Tô đang ngồi ăn táo, nghe tiếng động cơ quen tai thì nhanh nhẹn chạy ra cửa. Nhưng mà...nhưng mà có cái cột chắn ở giữa đường thì phải, làm cho Tiểu thổ đang đi bỗng đâm sầm vào “tường”. Tiểu Tô Tô loạng choạng phải phải vấy trắng, cũng không quên với lấy gấu nhỏ ở bên cạnh phải bần.

Lão Mễ nhìn người ở dưới đất hơi bất ngờ. Nhóc con đã lớn nhanh như vậy, ra dáng thiếu nữ rồi.

“Nhóc con, nhớ anh không? Sao lại đi đứng bất cẩn như thế!”

Tiểu Tô Tô ngơ ngác bị lão Mễ túm lấy cổ tay, còn xoa xoa đầu cô. Người này là ai vậy?

“Thím...thím!”

“Em...em...chồng!”

Tô Tịnh An bị hoảng, nhìn cổ tay bị kẻ lạ túm lấy, khóc sùt sùi. Tại sao không có ai hết!

“Chú! Chú đâu?”

Hứa Trác Tuyết ở phía sau nán lại nghe điện thoại, mới chỉ vừa tắt máy đã nghe thấy tiếng kêu cứu của người nào đó.

Tiểu Tô Tô ngồi bệt ở cửa nhà, luôn miệng gọi anh, còn có, kẻ “biến thái” kia thì đang nhìn cô chăm chăm, hơn nữa còn động chạm với vợ chưa cưới của anh.

“Hình như không phải! Nhưng mà...!”

Lão Mễ ngó nghiêng muốn nhìn kỹ mặt mũi của cô, cũng may Hứa Trác Tuyết đến kịp, nhanh tay kéo cô tách ra khỏi lão Mễ.

“Vợ của tôi!”

Ba chữ này lọt vào tai lão Mễ thật sự chấn động! Mẹ nó, bạn chí cốt của hắn lấy vợ? Lại còn là kẻ suốt ngày chơi trò giả điếc nữa chứ!

“Cậu...cậu lấy hồi nào?”

Hứa Trác Tuyết không nghe câu hỏi kia, chỉ để tiểu thổ nào đó vào tầm mắt, vỗ về:

“Không sao cả, đừng khóc! Lão Mễ là người tốt! Không cần sợ!”

Tiểu Tô Tô một tay túm lấy tay anh, một tay cứ giơ lên, nhìn cổ tay bị lão Mễ túm khi nãy chăm chăm. Hứa Trác Tuyết xoa xoa chỗ cổ tay, cũng tranh thủ nhìn chân tay cô xem có bị đau ở đâu không, mãi một lúc sau, tay Tiểu Tô Tô vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ về một hướng. Anh mới phát hiện chậu xương rồng bị bỏ lơ ở một góc. Mà cô thì cứ chăm chăm nhìn về hướng ấy.

“Cho em!”

Tiểu Tô Tô nhìn quả gai trước mặt tò mò chạm thử, đau quá. Thế là lại rút tay lại, lại chạm thử rồi lại cười một mình.

Hứa Trác Tuyết phát hiện, Tô Tịnh An không phải ngốc, mà là rất ngốc!

“Được rồi, đứng dậy! Đi vào thôi!”

Hứa Trác Tuyết dẫn Tô Tịnh An đi vào nhà, nhìn hai người đang tán chuyện với nhau.

“Cậu, vừa này làm cái gì?”

Lão Mễ hai tay giơ đầu hàng, không biết phải biện minh như nào.

“Chỉ là hiểu lầm, tôi thề! Hiểu lầm!”

“Đúng, là anh ấy hiểu lầm! Anh ấy tưởng chị dâu là em! Chị dâu, là hiểu lầm đúng chứ?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn ánh mắt của anh, nó cảm nhận được mùi chết chóc, khe nuốt bọt cái ực, cần phải cẩn thận lời nói. Nếu không nhất định sẽ có kết cục thê thảm.

Tiểu Tô Tô cũng định nói gì đó, xong lại nghĩ đến vừa này bị dọa một trận, liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hứa Trác Tuyết, chuyên tâm chơi gấu.

“Cô ấy...có gì đó là lạ! Đúng không?”

Lão Mễ nhăn nhăn mặt, rõ ràng là thế.

“Cô cậu ra ăn cơm!”

Thím Âu cũng may xuất hiện kịp, nhìn Tiểu Thổ đang ngồi chơi ở bên cạnh anh, đặc biệt gọi:

“Tiểu Tô Tô, ăn cơm thôi!”

Tiểu Tô Tô gật gật đầu đi vào nhà bếp cùng thím. Trước khi đi, Hứa Trác Tuyết có để lại một câu:

“Cậu dám động vào vợ tôi!”

“Anh nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Hứa Tuệ Lâm đi theo nhanh nhẩu nói chen vào. Khuôn mặt lão Mễ thật sự biến sắc rồi.

Mễ Phong hôm nay được mở mang tầm mắt, hóa ra khẩu vị của lão Hứa lại khác người như thế! Thật sự làm hắn bất ngờ a!

End chương 7: Lão Mễ.

#Ltt

8. Chương 8: Không Làm Gì Vậy Mà Cũng Dối?

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Cmt,vote đi babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 8: KHÔNG LÀM GÌ VẬY MÀ CŨNG DỐI?

Lão Mễ lần đầu tiên thấy Hứa Trác Tuyết tỉ mỉ như thế. Mới vừa ngồi vào bàn ăn, đã đưa cho “vợ” một cốc sữa. Uống xong lại đặt bát cơm trước mặt, gấp đồ cho cô, mãi một lúc sau mới thấy anh động đũa. Rất ngạc nhiên cũng rất phần nộ. Họ ở trước mặt ân ân ái ái như thế.

“Cậu Mễ, cơm không vừa cậu sao?”

Thím Âu nhìn hai người kia, nhìn qua lão Mễ thấy có người sắp chịu không nổi cảnh kia thì nén cười, vẻ mặt đầy quan tâm mà hỏi han.

“Nếu như anh ghen tỵ, thì kiếm lấy một chị đi. Anh đến đây phá đám rồi còn cẩu với ai?”

“Hứa Tuệ lâm, em thiếu quà à? Ở đâu ra cái luật lâu ngày không gặp là phải tặng quà? Em tính toán như thế!” Cũng chỉ vì không tặng quà cho nó, mà nó thù hằn, xỉa xói hằn, lão Mễ oan ức quá mà.

“Em tính toán đấy!”

Hứa Tuệ Lâm liếc người nào đó. Để xem lúc anh gặp quả báo anh còn dương dương tự đắc nữa không!

Lão Mễ cảm thấy tim hần bị tổn thương nặng nề. Bạn thân hần lấy vợ, cô nhóc nào đó ngày bé giỏi quần lấy, nịnh nọt hần, mà giờ lớn rồi, ăn nói sắc bén, tại sao có mỗi hần là vẫn như vậy?

Tiểu Tô Tô hôm nay ăn cơm không dám nói chuyện, cứ cầm đầu vào ăn. Chắc tại có người lạ, nên không dám ho he gì hết. Ăn hết bát thứ nhất thì loay hoay muốn với lấy khăn giấy ở bên kia bàn, chồm hần người qua chỗ Hứa Trác Tuyết.

“Làm gì?”

“Giấy! Lấy giấy!”

“Ăn no rồi?”

Tiểu Tô Tô gật gật đầu, vẫn một mực muốn với lấy khăn giấy ở bên kia. Hứa Trác Tuyết không giúp cô, lại còn ngồi ở đấy hỏi hỏi.

“Ăn thêm!”

“No! No rồi!”

“Ăn thêm đi!”

Ngày nào cũng thế, Tiểu Tô Tô hễ ăn xong một bát là đòi đứng dậy, chơi với lấy khăn giấy sau đó sẽ bị tra hỏi như vừa rồi, sau đó không dám đứng lên phản đối, Tiểu thổ sẽ vẫn ngoan ngoan cầm lấy bát thứ hai ăn bằng sạch.

Màn đối thoại này ngày ngày cũng như ngày nào, không lệch đi đâu được. Khác mỗi lúc trước, Tiểu Tô không chịu nói, có mỗi anh độc thoại, còn bây giờ cô chịu nói rồi, vẫn đối thoại như thế, thêm mỗi lượt lời của cô.

Nhàm chán đến nỗi, thím Âu ở bên cạnh chỉ cần nhìn thấy cô buông bát là chăm chăm đi đơm thêm một bát, Hứa Tuệ Lâm vẫn thản nhiên ngồi ăn.

Nó nhàm chán như thế, cũ rích như thế vậy mà có người ngày nào vẫn cứ chồm người qua người ta, còn có người ngày nào cũng kiên nhẫn hỏi “ăn no chưa”.

Trò tình cảm này lão Mễ thực ra ngày nào cũng nói với vài em, nịnh nọt có khi còn sến sẩm hơn thế, nhưng mà khi áp dụng lên người Hứa Trác Tuyết lại thấy thật buồn nôn. Buồn nôn chết đi được. Phải khó khăn lắm hần mới ăn xong bữa, vác cái bụng ra ngoài ngồi.

Cơm tối ăn xong, Hứa Trác Tuyết ngồi ngoài phòng khách xem tài liệu. Tiểu Tô Tô ngồi bên cạnh xem hoạt hình. Thím Âu, Hứa Tuệ Lâm đều dọn ở nhà bếp. Chỉ có lão Mễ là nhàn rỗi, vừa không muốn xem tài liệu của anh, vừa không xem hoạt hình của cô nhưng lại không chịu về.

Quảng cáo, Tiểu Tô Tô mãi nhìn gấu nhỏ một lúc, lúc ngẩng đầu lên đã thấy TV bị chuyển kênh, cau cau mày tìm điều khiển. Nhưng mà tìm mãi không thấy, rõ ràng là để ở trên bàn:

“Chú! Cái kia..không xem đâu!”

Tiểu thảo cào cào vào eo anh, tay kia chỉ lên màn hình TV.

Hứa Trác Tuyệt nhìn TV, lại nhìn lão Mễ khoanh tay ung dung ở bên cạnh:

“Lúc nào cậu về?”

“Tôi á? Xem hết cái này thì về!”

Lão Mễ gật đầu chắc nịch lắm.

Tiểu Tô Tô ở bên cạnh bị bỏ lơ, dỗi đùng đùng, ôm gấu bỏ vào nhà bếp, không thèm xem nữa.

“Chị dâu, sao chị vào đây?”

“Không xem nữa!”

Tiểu Tô Tô mặt mũi cau có, phòng phòng cái má tức giận nói.

Thím Âu ở bên cạnh cười, lại dỗi nhau à? Hay là tại anh không cho xem nên cô dỗi!

Tiểu Tô Tô hôm nay đi ngủ sớm, Hứa Trác Tuyệt vẫn ngồi nói chuyện với người kia ngoài phòng khách, còn không để ý đến cô.

“Anh, chị dâu đi ngủ rồi!”

“Ừ.”

“Ừ thôi sao? Hai người, là ai bắt nạt chị dâu em?”

“Cậu ta!”

Hứa Trác Tuyệt ung dung xem tài liệu, nghe câu hỏi của em gái thì suy nghĩ một chút, đổ thừa cho lão Mễ.

“Anh....anh không có!”

Lão Mễ thật sự “không làm gì hết”. Chỉ chuyển kênh thôi mà cũng giận à?

“Anh thật sự không làm gì hết sao?”

Hứa Tuệ Lâm nhú mày nhìn anh, không làm gì, chính vì không làm gì nên chị dâu nhỏ mới giận đấy!

“Anh ấy sai một, anh sai mười!”

Hứa Trác Tuyệt nghe xong khó hiểu:

“Anh không làm gì hết!”

“Cho nên chị dâu mới giận anh!” Hứa Tuệ Lâm nói chắc chắn như thế, nhưng mà anh nó thì không tin. Để xem ngày mai anh sẽ bán bơ như nào.

Có người nghe thấy cô giận thì cũng hơi nao núng, bỏ tài liệu sang một bên, vào trong bếp tính pha một cốc sữa, lại có người nhắc nhở:

“Cậu Hứa, Tiểu Tô Tô ban nãy uống sữa rồi! Cũng vừa lên phòng đi ngủ! Cốc đó cậu pha, là cậu phải uống đấy!”

“Tôi pha cho lão Mễ!”

Hứa Trác Tuyệt đầu óc mê muội nói bừa, lúc pha xong cốc sữa thì nhìn chằm chằm, nghĩ ngợi xong đem ra đặt trước mặt lão Mễ.

Mễ Phong không hiểu, lúc này muốn về không về được, ở dưới phòng khách bị hai thím cháu nhà nọ ép uống sữa. Xấu hổ chết!

Có ông chồng nọ đang lo đi thám thính, Tiểu Tô Tô đi ngủ không dám khóa trái cửa, chỉ sợ đang ngủ sẽ có con gì thò từ dưới gầm giường lên kéo cô xuống, nên từ nhỏ lúc ngủ đều kéo hờ cửa phòng, lớn lên vẫn giữ thói quen ấy. Hứa Trác Tuyệt mấy hôm trước mới phát hiện ra thói quen này của cô.

Đèn giường mờ mờ, Tiểu Tô Tô ngủ rồi, lúc ngủ mà mày vẫn cau có như thế. Mới thế mà đã giận, anh không làm gì, cô cũng giận.

Phụ nữ, thật khó hiểu!

Hứa Trác Tuyệt nhớ đến bà di của cô, lại nhìn tư thế ngủ ôm lấy bụng kia, luồn tay vào chăn, xoa đều đều lên bụng “vợ”, anh chưa thấy cô giận bao giờ, không biết lúc cô giận sẽ như thế nào?

Là cau có không chịu ăn, hay là ăn để cho đỡ cau?

Dù thế nào thì đến ngày mai anh cũng sẽ biết. Đến lúc ấy rồi tính đi!

End chương 8: Không làm gì cũng đổi à?

9. Chương 9: Nữ Chính Bị Bỏ Rơi

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevissu2104

Cmt vote cho lão đi babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 9: NỮ CHÍNH BỊ BỎ RƠI.

Hứa Trác Tuyệt hôm nay vì một lí do nào đó mà đặc biệt dậy sớm, còn ngồi bên bàn ăn chuẩn bị sẵn một cốc sữa.

Có người nhìn thấy anh thì chui tọt vào trong bếp đứng với thím Âu, kiểu tôi không thèm nói chuyện với anh. Hứa Trác Tuyệt vốn không tin chuyện cô dối anh, nhìn thái độ của cô thì biết là có người dối thật rồi. Còn là kiểu không thèm nói chuyện.

“Qua đây!”

Tiểu thỏ đứng im một chỗ, nhìn anh, quyết không đi đến.

“Tôi nói em qua đây!”

Giọng điệu hình như có lớn hơn một chút nhưng mà vẫn không thấy cô đi đến.

“TÔ TỊNH AN!”

“Sao?”

Tiểu Tô Tô hôm nay gan lớn quá, còn dám nói sao cơ. Thím Âu đang nấu cũng phải dừng lại, Hứa Tuệ Lâm đang uống nước cũng nghẹn chết mà. Chị dâu lớn rồi, không phải kiểu nhỏ nhỏ đáng yêu nữa

“Tô Tịnh An đừng cho là tôi không nói gì nên em được quyền lấn tới!”

Hứa Trác Tuyệt lần đầu tiên bị người ta hắt hàm thái độ như thế.

Tô Tịnh An đứng chôn chân ở trong bếp, nhìn thái độ của anh thì bắt đầu sợ rồi. Hứa Trác Tuyệt không ăn sáng, bỏ lại người nào đó ngơ ngác ở trong bếp, đem tức giận đến công ty.

- ———

Anh đi rồi, Tiểu Tô Tô hai mắt hơi rưng rưng nhìn theo. Cũng không chịu ăn, không chịu nói chuyện. Thím Âu nói như nào vẫn không ăn.

Hôm qua, tầm này là anh gọi điện cho Hứa Tuệ Lâm hỏi về cô rồi đấy, Tiểu Tô Tô giờ đang ngồi nhìn chằm chằm điện thoại của nó, không có ai gọi đến hết. Thế là buồn rầu cả buổi sáng.

Toàn bộ bị bao trùm bởi không khí ngột ngạt, khó chịu nhưng lại không thể làm gì.

Hứa Tuệ Lâm cho là lỗi của anh. Ai bảo lúc ấy anh không bên cô.

Thím Âu cũng nghĩ là lỗi của anh.

Hứa Trác Tuyệt lại cho là lỗi của cô.

Tóm lại, không ai chịu làm lành trước.

Tối hôm ấy, lão Mễ lại lần la đến nhà anh. Còn Hứa Trác Tuyệt đã quá giờ cơm rồi vẫn không thấy về.

“Này, bao giờ anh mới được ăn?”

Hứa Tuệ Lâm cau có liếc xéo hần nhưng vẫn quay sang nhìn chị dâu, nó cũng đói.

“Chị dâu, anh chắc không về ăn đâu! Chị vào ăn cơm đi!”

Tiểu Tô Tô vẫn ngồi ngoài phòng khách ngó nghiêng:

“Không ăn, phải...phải...đợi chút!”

“Nhưng mà mọi người đều đói, chị dâu, cả ngày chị không ăn rồi!”

“Không...không ăn! Thím...ăn đi!”

Tiểu Tô Tô nghĩ đến thím Âu, không nỡ để thím đợi cùng, nghĩ ngợi một hồi, vậy một mình cô đợi.

Ba người kia nghe lệnh xong thì ăn vội, có cô ngốc nào đó vẫn ngồi ở ngoài để đợi. Cô vẫn đợi chút về ăn cơm mà, tại sao mãi chưa về không về!

- - - - -

“Chị dâu, sữa này!”

Hứa Tuệ Lâm gõ gõ mặt bàn gọi cô, Tô Tịnh An vẫn ngây ngốc ngồi ngoài cửa đợi. Thím Âu ra khuyên rồi cô vẫn không chịu vào.

“Tiểu Tô!”

“Tiểu Tô Tô à!”

“Tô Tô!”

Lão Mễ bị bán bơ rồi. Nói ba câu, gọi ba tên cô lại không đáp lại lấy một lần.

“Em Tô!”

Có người quay lại rồi, không trả lời nhưng hai mắt vẫn nhìn hần chăm chú.

“Không đói sao? Lão Hứa có lẽ đi công chuyện, có thể về rất trễ.”

“Chú đang về!”

Tô Tịnh An chỉ là đang tự an ủi thôi, cô làm sao biết được chú đang làm gì. Hai tay buồn bực giật giật tai gấu nhỏ. Lão Mễ nhét vào tay cô cốc sữa, hơi không tự nhiên gãi gãi đầu, chần chừ đưa thêm một cây kẹo:

“Cho em. Vậy tôi ngồi đây được chứ? Tôi cũng đợi lão Hứa.”

Tiểu Tô Tô vừa uống sữa vừa gật đầu. Đợi thêm nửa tiếng đồng hồ, không ai nói với ai câu nào, Tiểu Tô Tô vẫn một mực nhìn về phía cổng.

Lão Mễ ngồi bên cạnh thì thoảng lại nhìn điện thoại xem giờ.

“Em Tô, chúng ta đi dạo đi! Vừa đi vừa đợi lão Hứa!”

Tô Tịnh An lắc lắc đầu.

“Chú lo đấy!”

“VẬY ĐI RA NGOÀI KIA HÓNG GIÓ! NGỒI LÂU NHƯ VẬY KHÔNG TỐT ĐÂU! EM MÀ ỒM THÌ AI ĐỢI LÃO HỨA VỀ ĂN CƠM?”

Tiểu Tô Tô suy nghĩ một hồi, đứng dậy phúi phúi váy trắng đi theo sau lão Mễ chậm chạp từng bước một, mới đi có nửa vòng quanh hồ, cô đã nghe thấy tiếng còi xe, mặt mày ủ rũ tỉnh hẳn.

Chú về rồi.

Hứa Trác Tuyết đi qua hồ nhìn thấy hai người đứng cùng nhau, nhớ đến thái độ né tránh anh hồi sáng, không dừng lại mà còn lướt qua cô đi vào chỗ để xe.

Tiểu Tô Tô đi theo ra chỗ để xe, ngó nghiêng một lúc lại không thấy anh đâu.

“Đi thôi, lão Mễ đi vào rồi!”

Lão Mễ nhìn cô đang tìm kiếm anh, cất giọng nhẹ nhàng.

Tiểu Tô Tô chạy vào nhà, nhìn Hứa Trác Tuyết đang chuẩn bị ăn thì không đi tiếp nữa.

Thím Âu nhìn cô, thấy cô đứng ngốc thì gọi:

“Tiểu Tô, mau, vào ăn cơm! Sáng giờ đã ăn gì đâu!”

Hứa Trác Tuyết dừng lại một chút, lại tiếp tục ăn. Anh lại ăn không vào, cố tình về muộn, cô lại còn không ăn cơm mà đợi anh.

“Qua đây!”

Anh đang gọi cô sao?

“Tô Tịnh An qua đây!”

Có con thỏ khép nép ngồi xuống bàn ăn, ôm khư con gấu nhỏ.

“Ăn cơm!”

Hứa Trác Tuyết cầm bát đưa từ tay thím Âu đặt xuống trước mặt cô. Lại cầm đĩa lên tiếp tục ăn. Tiểu thỏ không động đĩa, cứ cúi gầm mặt xuống bàn, lúc ngẩng đầu hốc mắt đã đỏ ửng, đưa tay lau nước mắt, vừa sụt sịt khóc vừa đứng dậy:

“Không ăn nữa!”

Lão Mễ đứng ở ngoài lặng lẽ nhìn cô bỏ lên phòng, hần dạo này khác khác thế nào ấy, có lẽ là minh tinh chưa đủ hot, chưa quyến rũ, cho nên mới ở đây ăn bám cả nửa ngày.

Mễ Phong hai tay dứt túi quần rời khỏi nhà họ Hứa. Hần nên kiếm một em, giải tỏa tâm trạng, chỉ là khóc thôi, chắc tại chưa thấy nữ gốc khóc nên có chút không đành lòng.

Tô Tịnh An là vợ Hứa Trác Tuyết, không hề có thể thay thế!

End chương 10: NỮ CHÍNH BỊ BỎ RỜI.

10. Chương 10: Ai Nói Sẽ Phạt Cô?

#Ltt

#Fl_Wattpad: Leevisu2104

Cmt vote cho lão đi babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 10: AI NÓI SẼ PHẠT CÔ?

“Tô Tịnh An em muốn bị nhốt tiếp đúng không?”

Hứa Trác Tuyệt ở bên ngoài tức giận quát vào trong.

Hứa Tuệ Lâm mới chỉ đi vệ sinh một lát thôi, khi này còn bình thường mà, sao lại thành ra thế này? Thật sự là phải làm gì đó, cứ cái đà này đến bao giờ mới làm lành được?

“Chú là người xấu, không chơi nữa.”

Tiểu Tô Tô ở trong phòng tắm tắm, chú vui thì sẽ nói chuyện với cô, không vui thì sẽ không để ý nữa. “Chú xấu.”

Tô Tịnh An còn muốn tắm tiếp thì đèn điện đột nhiên vụt tắt, Hứa Trác Tuyệt ở bên ngoài bắt đầu đập cửa. Lại mất điện ngay đúng lúc này, nhà họ Hứa chưa bao giờ có chuyện này, rõ ràng là có người cố ý.

HỨA TUỆ LÂM, NHẤT ĐỊNH LÀ NÓ!

“Tô Tịnh An, mở cửa ra!”

Tiểu Tô Tô sợ phát run, hai chân không còn sức để đứng dậy:

“Chú...chú ơi!”

Bóng tối, rất đáng sợ.

Tiểu Tô Tô ở một góc nào đó run rẩy:

“Chú xấu, xấu lắm! Tất cả đều xấu!”

“Bà đâu rồi? Tô sợ, rất tối! Rất sợ!”

Hứa Trác Tuyệt không biết nên khóc hay nên cười, anh xấu?

Lúc cô sắp không trụ nổi nữa, cuối cùng cũng có người đến cứu cô, may quá, cô được cứu rồi.

Tiểu Tô Tô ngồi trên giường, hai tay vẫn túm chặt lấy cánh tay anh dù trả điện cũng đã năm phút rồi, Tô Tịnh An so với lần trước còn sợ hơn, hai tay vẫn run lẩy bẩy, hốc mắt đỏ ửng, cổ họng vẫn nấc liên tục.

“Không sao nữa, nín đi!”

Hứa Trác Tuyệt đem tay mình đặt lên tay cô, lại lạnh như thế, sắc mặt hình như không được tốt. Dù cho anh có xoa bao nhiêu lần tay cô vẫn cứ lạnh như thế, sau đó không thấy cô run cầm cập như hồi nãy, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ.

Hứa Trác Tuyệt bị dọa sợ, bắt Hứa Tuệ Lâm đem hôm gọi bác sĩ đến. Tô Tịnh An không cho khám, cũng không chịu nói gì hết, chỉ ôm người ngồi co ở một góc quyết không cho chạm vào người.

Vị bác sĩ cũng hết cách, nhìn thái độ của cô nói mấy lời khó hiểu, nào thì bị dọa sợ, không có công thức chữa bệnh, cái gì mà tùy thuộc vào cô.

Hứa Tuệ Lâm khóc lóc xin lỗi, nó chỉ muốn chị dâu nhận ra tầm quan trọng của anh nó, để hai người làm hòa thôi, nó làm sao biết được chị dâu sẽ bị dọa như vậy.

“Anh! Em sai rồi, anh đừng đuổi em đi, sau này em không dám nữa! Em xin lỗi, xin lỗi!”

Hứa Trác Tuyệt tâm tình không tốt, mặt mày cau có nhìn lên trên tầng.

“Thím, con xin lỗi!”

Hứa Tuệ Lâm quay sang nhìn thím Âu. Thím nhất định sẽ tức giận.

“Cô Tuệ Lâm, cô giúp Tiểu Hô đi, cô nghĩ cách đi, con bé sao lại như vậy chứ!”

Thím Âu hồi nãy còn tưởng Hứa Tuệ Lâm có cách nào hay lắm, ai ngờ kết quả lại như thế này. Đều là lỗi của thím, thím lại bắt cần như thế.

“Được rồi, đi nghỉ đi, đừng làm mấy trò kia nữa!”

Hứa Tuệ Lâm gật gật đầu, nó nào dám làm bừa nữa, sai một lần quá đủ rồi.

“Ô Tịnh An, đứng dậy đi, dưới đất rất lạnh!”

Tiểu Tô Tô nhìn cánh tay anh sắp đặt lên đầu cô, vội vã đứng dậy, ngoan ngoãn nằm xuống giường nhắm mắt đi ngủ.

Trước lúc bị cắt điện, Hứa Trác Tuyệt ở bên ngoài quát tháo, nói sẽ nhốt cô. Sau đó, sau đó thì đèn điện đều tắt hết. Nhất định là vì cô không mở cửa, cho nên chú mới giận, là chú tắt điện, chú muốn phạt cô vì làm chú tức giận. Tiểu Tô Tô sau này sẽ ngoan, sẽ không làm chú tức giận nữa! Chỉ cần im lặng nghe lời chú, chú sẽ không tắt điện nữa.

Hứa Tuệ Lâm vì để chuộc lỗi, ngày nào cũng phụ thím Âu nấu cháo tẩm bổ cho cô, mỗi ngày lại một thực đơn khác, đầy đủ chất dinh dưỡng.

Hứa Trác Tuyệt đã hai ngày không đến công ty rồi, ông Hứa nghe tin cháu dâu bị ốm thì muốn trở về, lại bị anh ngăn lại, chỉ có thể đem công ty cho người khác quản lý giúp cho anh, trong thời gian cháu trai ông chăm cháu dâu.

Mà người bị lôi đến công ty làm việc thì lại chính là lão Mễ. Lão Mễ mấy lần muốn đến nhà anh, nhưng mỗi lần lên ý định lại bị mấy cái hợp đồng nhảm chán giữ chân. Hoàn toàn không có cơ hội đi gặp người nào đó.

Tiểu Tô Tô gần đây ngủ nhiều hơn mọi ngày, cứ tỉnh được một lúc lại đi ngủ, cứ hễ anh muốn nói chuyện thì cô sẽ quay đi chỗ khác, không tiếp lời, không phản ứng, chỉ cần hơi để ý cái khác thôi, Tiểu Tô Tô sẽ tranh thủ mà đứng dậy bỏ đi. Giờ cơm, Hứa Trác Tuyệt chỉ cần bưng bát cháo đến, cô sẽ ngoan ngoãn đón lấy, ăn hết.

Hai ngày rồi, Hứa Trác Tuyệt làm gì cũng không có người lèo đèo theo sau. Lúc trước cả tháng cô không nói cũng chẳng sao, giờ mới có hai ngày cô không nói chuyện thì anh lại thấy không quen. Có lẽ là quen bị làm phiền rồi giờ không có thì lại cảm thấy thiếu.

Hứa Trác Tuyệt nhìn anh, thấy tay sắp túm lấy cô thì lấy gấu nhỏ đẩy đẩy ra, trèo lên giường nằm. Hứa Trác Tuyệt cũng hết cách rồi.

Ban đầu rõ ràng chỉ là giận đối vu vợ, hiện tại...

“Ô Tịnh An, tôi nhận sai, nói đi, em muốn phạt như nào, đều tùy em!”

Tô Tịnh An ngủ chưa? Cô có nghe thấy lời anh nói không?

Hứa Trác Tuyệt không thấy cô có phản ứng gì, tắt đèn lớn ở đầu giường bỏ ra ngoài.

Tô nghe thấy lời chú nói mà! Nhưng mà Tô sợ lắm!

Tiểu Tô Tô xô dép đi vào nhà tắm, buổi chiều chưa có tưới nước cho cây gai, cô phải đi tưới cây, nếu không cây sẽ chết mất.

Không ai bảo cô chăm cây như ghế nào, Tô Tịnh An chỉ là nhìn thấy các bác chăm cây nên mới bắt chước làm theo. Nhưng mà hình như có gì khác khác, Tiểu Tô Tô ngốc nghếch thò tay chạm thử vào cây gai, sao lại không thấy đau?

“Chú...chú sẽ tức giận, làm...làm sao đây?”

Tiểu Tô Tô luống cuống, làm rơi cả chậu cây xuống đất, càng nghĩ lại càng sợ, Tiểu Tô Tô chỉ nghĩ sẽ dọn thật nhanh, đừng để chú nhìn thấy, nhưng mà cô lại không biết Hứa Trác Tuyệt này giờ vẫn đứng ở ngoài, lúc cô làm rơi chậu cây, anh đã đi vào rồi.

“Gấu...em...gấu, làm...làm....sao đây! Chú sẽ phạt...sẽ...sẽ tức giận đấy! Chú...chú....sẽ tắt điện, sẽ rất tối. Rất...rất....sợ!”

Ai nói sẽ phạt cô?

“Đừng nhặt nữa, chảy máu rồi!”

Hứa Trác Tuyết gạt nắm đất ra, muốn kéo cô đứng dậy nhưng Tô Tịnh An lắc đầu nguầy nguậy, rứt tay muốn nhặt lại mấy mảnh vỡ lẫn nắm đất.

Hứa Trác Tuyết bế thốc cô đi vào, đặt cô ngồi lên ghế, lại nhìn xuống chân cũng bị rách một mảng. Tiểu Tô Tô thấy anh bỏ đi, sợ anh sẽ tức giận thì kiên quyết đứng dậy, bám riết lấy tay anh. Nhưng chân lại đau quá, đứng không được, Tô Tịnh An ngã phịch xuống, nhưng tay vẫn giữ anh lại:

“Tô...Tô sai rồi,chú...chú đừng...đừng phạt! Chú đánh...đánh Tô đi, đừng tắt...điện, Tô sợ!”

Hai ngày không nói chuyện, câu đầu tiên lại là cầu xin anh đừng phạt cô, Hứa Trác Tuyết nhìn cô, nhìn vết thương, nhìn nước mắt cô, cô sợ anh như thế!

End chương 10: Ai nói sẽ phạt cô?

11. Chương 11: Tư Thế Mờ Ám, Rất Xấu Hổ...

#Ltt

#Fl_Wattpad: Leevisu2104

Cmt vote nhé babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 11: TƯ THẾ MỜ ÁM, RẤT XẤU HỔ...

Hứa Trác Tuyết nhìn cô bất chấp vết thương để cầu xin anh, vì sợ mà nói một câu dài như vậy! Đau lòng? Hứa Trác Tuyết hóa ra cũng biết đau lòng, còn là đau lòng vì một cô ngốc.

“Được, không phạt, em không khóc sẽ không phạt!”

Tiểu Tô Tô nghe xong không dám khóc, gạt gạt đầu.

“Chú đừng giận! Đừng tắt điện!”

Hứa Trác Tuyết không đáp, cúi xuống vòng tay cô qua cổ anh,bế lại lên giường.

Tiểu Tô Tô giờ mới thấy đau, đau quá nhưng mà cô không dám khóc. Hứa Trác Tuyết nhúng hai tay cô vào chậu nước, nhìn cô nhăn nhăn mặt:

“Tô Tịnh An, không phải tôi tắt điện dọa em, là trùng hợp thôi!”.

Tô Tịnh An có nghe đâu, mặt vẫn nhăn nhăn thế kia, rõ ràng là không để ý:

“Tô Tịnh An, có nghe không?”

“Đau!”

Tiểu Tô Tô nhỏ giọng meo meo, thấy chú đột nhiên dừng lại nhưng mà tay cô vẫn bị nhúng xuống nước, rất rất, muốn rứt lại cũng không được.

Chú lại cúi rồi, mới ngẩng đầu lên đã lại thấy chú cau mày.

Hứa Trác Tuyết sau đó không nói gì thêm, quay sang lấy thuốc rồi quần vải lại.

Váy trắng cũng bị bẩn, Hứa Trác Tuyết nhìn tủ đồ một lượt, chọn lấy một kiểu dễ mặc, nhìn nhìn cô một hồi để nghiên cứu cách cởi.

Tiểu Tô Tô còn mãi nhìn chỗ chân tay đang bị quần gạc trắng, lại bị anh ôm lấy eo, sợ quá bò ra tận góc giường, còn kéo kéo chăn để ngăn anh lại.

Hứa Trác Tuyết phát hiện cô lại không nói chuyện, dùng mắt để biểu giao tiếp. Bình thường nhất định sẽ mắng cô một trận nhưng hiện tại không thể mắng. Không thể quát.

“Váy bẩn rồi!”

Tô Tịnh An mới ngó xuống váy, lật chăn muốn đi thay đồ nhưng mà...chú lại vẫn ở đây.

Hứa Trác Tuyết kéo cô lại, kiên nhẫn giải thích:

“Không thể dính nước, thay ở đây đi!”

Hứa Trác Tuyết vòng tay ra sau lưng cô, nhìn nhìn muốn kéo khóa áo xuống, Tiểu thỏ vội giật bắn người uốn éo muốn thoát.

“Sao?”

Tiểu Tô Tô hai tay bị thương thì lấy đầu ra sức đẩy anh ra, tay chống lên ngực cũng đẩy không lại, cô không dám nhìn anh, hai chân cũng co lại chống vào bụng Hứa Trác Tuyết.

Tư thế này thật sự mờ ám, còn nữa, người nào đoạ còn đang mặc váy, chân lại nhue ghế kia....

Hứa Trác Tuyết một tay giữ eo, một mặt cúi xuống nhìn đùi trắng của ai đó, nhìn chán thì có “lòng tốt” chỉnh lại váy giúp người nào đó, Tiểu bạch thỏ gạt gạt tay anh ra, ôm lấy váy váy ngồi trong lòng Hứa Trác Tuyết.

“Thím...thím thay váy!”

“Thím ngủ rồi!”

“Vây...em.....em chồng!”

“Em chồng cũng ngủ rồi!”

Hứa Trác Tuyết tâm trạng rất tốt, ung dung nhìn cô, nghe tiếng em chồng từ miệng người nào đó thì cười.

“Vây tôi là ai?”

Chú là chú, chứ chú là ai?

Hứa Trác Tuyết không thấy cô trả lời, người khác thì có thể gọi, cứ nhắc đến anh thì sẽ không trả lời.

Lúc tiểu thỏ còn ngu ngơ thì khóa áo sau lưng đã bị kéo xuống, Tiểu Tô Tô giữ lấy váy sắp bị anh kéo xuống, lấp ba lấp bấp:

“Tô...Tô mặc!”

Tô Tịnh An đẩy đẩy anh quay mặt đi chỗ khác, Hứa Trác Tuyết cũng may không vịn vẹo cô nữa, nghe theo lời tiểu thỏ mà quay đi. Năm phút, Hứa Trác Tuyết đứng đợi cũng năm phút, vẫn không có động tĩnh nào, nghĩ ngợi một hồi thì len lén quay lại. Tiểu Tô Tô loay hoay với cái dây eo, mãi không buộc được.

Tay bị quần thành như vậy, thím Âu lại không có ở đâu, Tô sẽ không nhờ chú đâu!

Hứa Trác Tuyết nhìn Tô Tịnh An lâu bầu mải, dây thì vẫn không buộc được, đành vòng qua đích thân buộc. Tiểu Tô Tô ngơ ngác nhìn anh buộc, Hứa Trác Tuyết còn tưởng cô sẽ không chú ý, định giơ tay xoa xoa đầu cô, vậy mà cô ngốc vẫn né được.

“Ngủ đi!”

Tô Tịnh An nghe lời bò ra giữa giường đắp chăn, rồi nhắm tịt mắt.

Hứa Trác Tuyết nghe tiếng thở đầu đều của cô, hơi thở dài. “Vợ chưa cưới” vẫn sợ anh, trong khi, anh bị oan. Hứa Trác Tuyết bị oan, cô lại cứ sợ cái gì là gán anh tội. Thật sự là hết cách!

“Lão Mễ, cô ấy vẫn không nói chuyện với tôi!”

Hứa Trác Tuyết không có tâm trạng gọi cho lão Mễ.

Mễ Phong còn bị đồng tài liệu giữ lại trong công ty, nhìn điện thoại hiện người gọi thì tức giận:

“Hứa Trác Tuyết cậu chết ở đâu rồi? Làm sao? Ai không nói? Cậu ở nhà vui vẻ hưởng thụ còn tôi phải đến làm không công à? Cậu có phải bạn tôi không?”

Hứa Trác Tuyết nghe bên kia nói một tràng dài, cũng liếc nhìn người ngủ trên giường. Như vậy gọi là hưởng thụ à?

“Cô ấy đang ngủ, cậu nói nhỏ lại được không?”

Lão Mễ nghe anh nói còn tưởng thật, hạ giọng hẳn.

“Cô ấy? Ai? Vợ cậu à? Mẹ nó, đêm hôm cậu gọi tôi để bảo vợ cậu ngủ à?”

“Cô ấy sợ tôi, làm thế nào bây giờ?”

Lão Mễ không hiểu đầu đuôi câu chuyện, vứt tài liệu sang một bên nghe anh bộc bạch. Hứa Trác Tuyết có bao giờ vướng vào mấy chuyện này? Nghe lão Mễ nói như nào thì làm như thế.

Sáng sớm, Tiểu Tô Tô ngủ dậy đã thấy anh ở bên cạnh, còn chưa hiểu gì đã bị anh lôi vào phòng tắm, vệ sinh cá nhân từ đầu đến cuối đều là anh làm, mặc kệ cô có giãy giụa đòi xuống, vẫn bị bỏ lơ đi.

Hứa Trác Tuyết bế cô xuống ngồi ngoài phòng khách, thím Âu, Hứa Tuệ Lâm đều vui ra mặt, chỉ có Hứa Trác Tuyết không một biểu cảm, trước khi đi chỉ nói với cô một câu:

“Ở nhà nhớ ăn cơm, tôi phải đến công ty!”

Tô Tịnh An gậy đầu, định nói gì rồi lại thôi. Chú hình như đang rất tức giận, không nên để chú nổi giận thêm.

Hứa Trác Tuyết ở ngoài xe hơi cau có, lúc đi qua phòng khách cũng không ngoái lại nhìn cô, lái thẳng xe đến công ty.

Tiểu Tô Tô nghe tiếng xe cũng dướn người nhìn thử ra bên ngoài.

Chú đi rồi!

“Chị dâu, chị ăn táo chứ? Hay ăn dâu?”

Tiểu Tô Tô nhìn nhìn, lắc lắc đầu.

Hứa Tuệ Lâm thở dài:

“Vậy nấu cháo cho chị nhé! Em mới học được!”

Tô Tịnh An lại lắc lắc.

“Chị dâu, chị cứ như thế...em xin lỗi, chị nói chuyện đi. Anh em cũng cố gắng hết sức rồi, chị mà như vậy mãi, em phải làm thế nào?”

Hứa Tuệ Lâm mắt đỏ hoe nhìn cô, lay lay cánh tay cô, Tô Tịnh An nhìn em chồng khóc nức nở, đưa tay lau nước mắt cho nó.

“Đừng...đừng khóc!”

Hứa Tuệ Lâm vừa khóc vừa cười, khóc là chú sẽ nổi giận, chú sẽ không vui đâu chú nói cô như thế.

Nhưng mà Tiểu Tô hôm qua không có khóc, sao sáng nay chú lại giận rồi, còn không nói với cô như trước nữa! Có phải Tô lại làm gì sai không???

End chương 11: TƯ THẾ MỜ ÁM, RẤT XẤU HỔ.

12. Chương 12: Có Thể Ngủ Chung Không?

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Cmt, vote nhé babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 12: Có thể ngủ chung không?

Cả một ngày trôi qua, Hứa Trác Tuyết không gọi điện, cũng không động tĩnh gì hết. Tiểu Tô Tô đến tối mịt rồi vẫn ngồi đợi anh. Hứa Tuệ Lâm phải khó khăn lắm mới đỡ cô lên phòng:

“Chị dâu, hay để em lau người cho chị nhé!”

Tiểu Tô Tô ngồi trên giường lắc lắc đầu.

“Vậy thím tắm cho con, tay như vậy thì tắm như nào?”

Thím Âu cũng ngớ lờ, Tiểu Tô Tô vẫn không nghe, chỉ nhìn hai người kia chăm chăm:

“Thím đi ngủ đi, em chồng cũng đi ngủ đi! Tự Tô tắm!”

“Anh em nhất định sẽ đánh chết, chị để em tắm cho đi!”

“Không khóc chú sẽ không giận đâu!”

Tô Tịnh An hai mắt tròn xoe nói, chú bảo thế mà, chỉ cần không khóc chú sẽ không cáu.

“Vậy thím về phòng, có gì thì gọi thím, được không?”

Thím Âu vuốt vuốt tóc cô dãn dãn, Tiểu Tô gật gật đầu, đợi thím đi rồi, thì tập tễnh ra ngoài ban công ngồi đợi.

Chú tại sao vẫn chưa về?

Tô Tịnh An ngồi đợi suốt một tiếng, 10h rồi, lại tập tễnh đi vào, chọn lấy một chiếc váy ngủ, đi vào phòng tắm. Mất mười lăm phút, Tiểu Tô Tô mới chậm chạp đi ra. Chân tay cũng ướt nhẹp, Tô Tịnh An lọ mọ lấy miếng khăn cá nhân, tự mình lau. Xong xuôi lại đi ra ngoài ban công ngồi nhìn, sao mãi chú vẫn chưa về? Tô buồn ngủ quá!

- _____

Sáng sớm, thím Âu ngang qua phòng vẫn thấy đèn bật sáng trưng, lúc đi vào mới thấy Tiểu Tô ngủ quên ở ngoài ban công. Gọi thế nào cũng không thấy dậy.

“Cô Tuệ Lâm, Tiểu Tô... Tiểu Tô... ốm rồi! Cô gọi bác sĩ, gọi bác sĩ đi!”

Hứa Tuệ Lâm ngái ngủ không hiểu chuyện gì, vội vàng chạy sang phòng chị dâu, luống cuống phụ thím dìu cô vào giường.

Hôm qua anh nó không về nhà?

Hứa Tuệ Lâm gọi đến lần thứ năm bên kia mới có người bắt máy:

“Anh, sao hôm qua anh không về nhà? Chị dâu đợi anh bây giờ ốm rồi, anh mau về đi...”

Nó còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng tút tút ở đầu bên kia, cái gắt không làm gì được.

“Thím, hay là mình đưa chị dâu đến bệnh viện đi!”

Thím Âu vừa mới thấy đồ cho cô, vuốt vuốt tóc lắc đầu.

“Tiểu Tô không thích đến bệnh viện. Lúc bé có lần bị lạc, hại mọi người lo lắng một trận, sau đó con bé không đến bệnh viện bao giờ nữa!”

“VẬY...con xuống đợi bác sĩ!”

Hứa Tuệ Lâm đứng đợi ngoài cửa, đợi mất mười phút thì thấy người, không phải bác sĩ là Hứa Trác Tuyết, một mạch đi lên phòng không thèm để ý có người đứng ngoài cổng hít bụi.

“Sao không đến bệnh viện?”

“Cậu Hứa, Tiểu Tô không thích bệnh viện, cho nên...!”

“Đã gọi bác sĩ chưa?”

“Cô Lâm gọi rồi, có lẽ một lát sẽ...bác sĩ, ông đến rồi!”

Thím Âu đang nói dở giữa chừng thì thấy vị bác sĩ nọ đang đi vào, đứng dẹp sang một bên.

Hứa Trác Tuyết vẫn đứng chắn ở giữa đường, nhìn chăm chăm Tiểu Tô Tô. Có bác sĩ thở dài ngao ngán đi vòng qua.

“Bị cảm lạnh thôi, uống một chút thuốc là khỏi.”

“Sao vẫn chưa tỉnh lại?”

“Cô bé đêm qua có lẽ ngủ muộn, bên ngoài còn có sương nên mệt thôi. Nghỉ ngơi một lúc sẽ tỉnh!”

Hứa Tuệ Lâm thở phào một cái, đi theo ông đi lấy thuốc, thím Âu cũng đi theo xuống tầng, cả phòng chỉ còn lại hai người. Tiểu Tô Tô ngay cả ngủ cũng cau có, mày đẹp nhú lại, khó chịu như thế. Anh nhìn cô chăm chăm bàn tay vô thức chạm vào mặt người đang ngủ. Mới có một ngày đã gầy như thế.

Hứa Trác Tuyết về phòng thay một bộ đồ ở nhà, lại qua phòng cô. Anh cũng muốn ngủ, hôm qua bận thu dọn chiến tích của lão Mã, chưa được chợp mắt lúc nào, ngủ ngời trên ghế, khoan tay lại thấy không thoải mái, về phòng thì sợ cô tỉnh dậy lại chạy lung tung, có thể ngủ chung giường không? Tô Tịnh An dù sao cũng là vợ của Hứa Trác Tuyết anh, ngủ chung cũng là chuyện thường tình.

Tiểu Tô Tô hơi co co chân, quay mặt về phía anh. Hứa Trác Tuyết ở khoảng cách gần như thế, có thể ôm cô ngốc nào đó vào lòng, rất êm, rất thoải mái.

“Tô Tịnh An, ngủ ngon!”

- ———

”Ông nội, con đã nói là chị dâu rất tốt

Hứa Tuệ Lâm vừa nghe điện thoại vừa ngó vào phòng cô, mới đầu nhìn thấy màn kia còn hơi giật mình, sau vài giây trấn tĩnh vội vàng bật camera cho ông nó xem. Ông Hứa ở bên còn cầu nhàu nhìn thấy hai người kia đang ôm nhau ngủ mặt mày rạng rỡ hẳn.

Lúc chuẩn vị tắt mắt còn nói một câu:

“Làm việc tốt, tháng này tăng thêm tiền tiêu vặt!”

Hứa Tuệ Lâm hai mắt sáng ngờ, thật là cảm kích hai người kia, ôm nhau ngủ lúc nào không ngủ, lại đúng lúc nó báo cáo tình hình, nó chỉ là muốn có thêm một chút tiền tiêu thôi, nhưng mà anh nó sẽ không biết nó đâu nhỉ!

- ———

“Thím, ông nội có nói bao giờ sẽ tổ chức đám cưới không?”

Thím Âu nghe không hiểu gì, ý là báo thím đi lấy ông Hứa ấy hả?

“Cô nói cái gì thế? Tôi có con rồi đấy, con tôi còn lớn hơn cô! Cưới xin gì nữa!”

Hứa Tuệ Lâm bị đơ, nó nói gì sai à?

“Cái đó.. Không phải, là chị dâu, chị dâu í, ông nội không nói khi nào để anh cháu lấy chị sao?”

“Cô làm tôi tưởng...có, hình như là hai tháng nữa, tôi không rõ nữa!”

Hứa Tuệ Lâm cười cười, nghĩ đến khi nãy có người hiểu nhầm ý nó thì cười sặc sụa, lại còn cẩu với nó.

- _____

“Anh, anh không đi làm hả?”

Hứa Tuệ Lâm ở dưới chán quá bèn chạy lên phòng, cũng chiều rồi còn gì. Mà anh nó vẫn còn ngủ.

Hứa Trác Tuyệt nhú mày ngồi dậy. Nhìn kẻ phá đám quát:

“Ra ngoài, đóng cửa lại!”

Tiểu Tô Tô mê man nghe thấy tiếng quát ngộ nguây đầu, có anh chồng luống cuống đưa tay bịt tai cô lại, kiểu bao bọc sợ người nào đó bị thức giấc.

Hứa Tuệ Lâm bữu bữu mỗi, che thế kia có đánh rắm vẫn nghe thấy, lại còn bày đặt sợ chị dâu tỉnh. Hứ!

Người yêu nhau nó ngốc như thế đấy, chỉ có người ngoài là thấy ngốc nhưng không nói thôi, còn người trong cuộc nhìn ngốc lại hóa yêu thương! Thật buồn nôn! Nó không thể nhìn thêm nữa, không thể!

End chương 12: Có thể ngủ chung không?

13. Chương 13: Tô Đáng Yêu!

#Ltt

Wattpad: Leevisu2104

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 13: Tô đáng yêu!

Tiểu Tô Tô thấy ngứa, có người véo má cô nhưng mà cô lại không mở nổi mắt. Hứa Trác Tuyệt nhìn cô cau mày khó chịu thế nhưng vẫn ngủ, cũng ngủ nửa ngày rồi.

“Bà, Tô muốn ngủ mà!”

Tô Tịnh An cau có ôm lấy cục thịt ở bên cạnh, chu chu cái miệng nỉ non.

Bà? Nếu như không phải có người nịnh nọt ôm lấy người anh, thì Tô Tịnh An xác định đi!

“Bà Đình, con đau!”

Má vẫn bị véo, đau quá! Tiểu Tô Tô nức nở ở cổ họng, Hứa Trác Tuyệt thôi không giày vò má nữa, nhìn cái miệng chu chu ra kia. Bóp bóp.

Tô Tịnh An trở mình quay mặt lại, không ôm nữa. Lại còn lấy tay che che miệng hình như là sợ có người bóp bóp.

Mũi cũng bị véo, một lát lại chuyển qua tai.

Tô Tịnh An cau có tỉnh dậy, mắt vẫn lim dim nhìn gà hóa quố, sờ sờ mặt người đối diện:

“Bà Đình?”

Hứa Trác Tuyệt bị sờ sờ nắn nắn thì khó chịu. Vẫn bà Đình.

- _____

“Quay gần một chút, dịch sang, sang phải một chút!”

Ông Hứa nhòm nhòm vào điện thoại ra lệnh.

Thím Âu thập thò ở ngoài nhìn vào, phía sau, Hứa Tuệ Lâm cầm máy cũng chỉnh theo, vừa cầm vừa cau có:

“Ông nội, được chưa? Anh mà biết thì con chết chắc!”

“Nó dám? Ông sẽ xử nó!”

”Được chưa? Con còn muốn sống nữa

~~~”

Hứa Tuệ Lâm khóc ròng, cầm máy như này, vừa dễ chết vừa phí, nó chẳng xem được gì hết!

- _____

Hứa Trác Tuyệt không nói, không phải là không biết. Ở bên ngoài này giờ, xem đủ rồi?

“Hứa Tuệ Lâm, đóng cửa vào!”

“Cạch!” một tiếng.

Tiểu Tô Tô nghe xong quen quen, cổ mở to mắt để nhìn.

“Chú! Chú về rồi!”

“Ừ!”

“Tô đợi chú mãi!”

Tiểu Tô Tô khàn khàn nói, nhìn eo bị người nào đó ôm lấy, vội gạt ra, vuốt vuốt mồ hôi ở trán, cũng không rõ là do ốm nên toát mồ hôi, hay tại vì ở quá gần nên thấy nóng.

“Sao lại ngủ ở ngoài? Thím không nhắc đi ngủ?”

Tô Tịnh An lắc lắc:

“Tô đợi chú mãi!”

Có người tử thân vừa nói vừa cúi gằm mặt, chỉ sợ anh sẽ nổi giận, không dám làm bừa.

“Sau này không cần đợi!”

Hứa Trác Tuyệt vừa nhìn vết thương ở tay cô, vừa dặn. Tiểu Tô Tô không nói gì, cứ nhìn anh chăm chăm.

Chú vừa nãy ngủ ở đây à? Bây giờ cô mới phát hiện, vừa nãy chú bóp bóp, véo véo không cho cô ngủ.

“Đi thay đồ rồi xuống ăn cơm!”

Hứa Trác Tuyệt đứng dậy đi ra cửa, lại không thấy có người leo đèo phía sau. Quay lại nhìn thấy một cảnh.

“Chú, bế Tô!”

Tiểu hổ ngồi trên giường đung đưa hai chân, chìa tay đòi bế.

Hứa Trác Tuyệt nhìn, hôm nay còn chủ động đòi bế? Vết thương ở chân hình như không còn đau, thực ra cũng chỉ là hình như, nếu như cô ngốc nào đó muốn bế, thì nhất định sẽ phải bế, nếu không sẽ có người bày ra bộ dạng vị úc hiệp rất đáng thương, như vậy, anh càng có cảm giác mình đã làm chuyện xấu

“A! Chị dâu dậy rồi à? Em tưởng chị đến tối mới tỉnh cơ!”

Hứa Tuệ Lâm vừa cười vừa nhìn anh, hàm ý rất rõ. Chỉ có Tiểu Tô là ngây thơ, lên tiếng giải thích:

“Tại chú phá, nên không ngủ được!”

Tô Tịnh An bình thần nói, Hứa Trác Tuyết đặt cô xuống ghế ngồi vào chỗ bên cạnh, không nói gì. Thím Âu thì cười suốt bữa ăn, Tiểu Tô Tô ngốc nghếch không hiểu chuyện, muốn hỏi lại không hỏi.

Tiểu Tô Tô ăn xong một bát, quen tay chồm người qua chỗ anh với lấy hộp khăn giấy. Sau đó lại là màn đối thoại nhàm chán:

“No rồi!”

“No.” Tô Tịnh An gật đầu.

“Ăn thêm một bát!”

Thím Âu nghe thấy thì đứng dậy đi đơm thêm một bát, nghe thấy tranh luận này là biết mọi thứ lại trở lại bình thường rồi.

Tiểu Tô Tô nhìn chằm chằm không ăn

“Chị dâu, sao chị không ăn?”

“No rồi, không ăn nữa!”

Cô nhỏ giọng meo meo len lén nhìn thái độ của anh. Hứa Trác Tuyết ăn xong bát mới quay ra nhìn:

“Vậy uống thêm sữa!”

Nể tình hôm nay cô ốm, tha cho cô.

Tô Tịnh An cười cười, song lại nhìn bát cơm chưa ăn đẩy ra trước mặt anh:

“Không ăn nữa, chú ăn đi!”

Hứa Tuệ Lâm ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc:

“Chị dâu, cái đó.. Anh em bị bệnh sạch sẽ. Bát của chị...”

“Bà Đình không cho bỏ cơm đâu!”

Thím Âu nhin cười ở bên cạnh, Hứa Tuệ Lâm cũng không biết phải nói gì, cả ba cặp mắt đều hướng về phía Hứa Trác Tuyết.

Thím cực Hứa Trác Tuyết sẽ không ăn.

Hứa Tuệ Lâm cực anh nó sẽ ăn, còn nữa, ăn sẽ ngon lành cho mà xem. Bát của chị dâu đâu phải bát bình thường, có mùi của chị dâu, vị của chị dâu...

Tiểu Tô Tô nhìn anh, lại thấy anh nhìn cô chằm chằm, lấy thìa xúc một miếng thịt vào bát anh. Vẫn chưa đủ à? Tiểu Tô Tô lại gắp thêm một miếng nữa, với qua lấy một chút rau.

Miệng Tô Tịnh An méo xệch, nhìn thấy anh cau mày thì thôi không lấy thêm nữa, ôm gấu nhỏ ngồi thu lu ở ghế.

Anh nó sẽ ăn, Hứa Tuệ Lâm ở trong lòng đang kêu gào, nhất định sẽ ăn. Ông nó mà nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ không tin cho mà xem.

End chương 13: Tô đáng yêu!

Ngày mai uo một chap! Em muốn #Tiểu_bạch_thỏ hay #Phía_sau_hôn_nhân

Hay là mấy cái hồ cũ nữa

14. Chương 14: Hai Mươi Tuổi, Hôn Được Rồi

#Ltt

Wattpad: Leevisu2104

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 14: HAI MƯƠI TUỔI, HÔN ĐƯỢC RỒI.

Tô Tịnh An chờ anh ăn xong bát cơm để đứng dậy, hai người kia cũng thật sự tò mò nên mới nán lại đây.

Hứa Trác Tuyết ngồi nhìn cô, nhăn nhăn mặt, ăn bát này?

“Tô Tịnh An!”

“Vâng!”

Tiểu Tô Tô ngẩng đầu, ngốc nghếch đối diện với thái độ khó chịu của ai kia. Nhưng mà sao chú lại cau mày nữa?

“Chú no rồi à?”

“No rồi!”

“Nhưng Tô cũng no rồi!”

Tô Tịnh An xoa xoa cái bụng, khó xử nhìn bát cơm. Hứa Trác Tuyết cũng nhìn bát cơm.

“Thím no chưa?”

Thím Âu vờ đứng dậy đi dọn dẹp, Hứa Tuệ Lâm cũng đi theo, bàn ăn chỉ còn lại hai người, Hứa Trác Tuyết ư sạch và Tiểu bạch thỏ ngốc nghếch.

Thím Âu vừa lau bếp vừa quay ra nhìn, chỉ đợi người nào đó cầm bát cơm lên.

Sau đó, Hứa Trác Tuyết cầm lên ăn thật, chậm rãi ăn, rất từ tốn, rất thản nhiên giống như bát của anh, rất sạch sẽ, không chút gì dè dặt hết.

Hai thím suýt chút nữa thì làm rơi cái bát, còn người nào đó thì nhìn muốn lòi hai con mắt. Ăn thật, ăn thật kìa, không uống công nó đánh cược. Hứa Tuệ Lâm cười điên điên khùng khùng, chỉ có Tiểu Tô Tô vẫn ngơ ngác.

Hứa Trác Tuyết ăn xong, lấy khăn giấy lau miệng, cũng lấy cho người bên cạnh một tờ. Tô Tịnh An giống như mọi khi đón lấy, lau qua loa rồi lẻo đẻo theo sau người nào đó.

Hình như...chân không đau nữa! Có người vui quá chạy tung tăng ở phía sau, hấp tấp vấp phải bậc thềm suýt chút nữa thì ngã đập mặt, cũng may...còn có người đỡ kịp.

Hứa Trác Tuyết còn muốn nạt cho một trận, lại phát hiện người trong ngực có chút khác thường, bế cô đi lên phòng:

“Chú...Tô đi, Tô đi được mà!”

Tiểu Tô Tô bị bế lên hơi giật mình, dùng dằng muốn xuống, lại bị anh lờm một cái, Hứa Trác Tuyết trước giờ chưa từng cười với cô, ngày nào cũng cau mày hết, gần đây mới giãn ra một chút, Tiểu Tô Tô còn dám lại gần, hôm nay lại về bộ dạng khó tính như thế, Tiểu Tô Tô không dám đánh người nào đó nữa, cúi mặt ngoan ngoãn để anh bế lên. Rõ ràng là rất sợ nhưng mà cảm giác được ôm như này rất thích, Tiểu Tô Tô đột nhiên rất muốn ngủ.

Lúc đi ngang qua phòng cô, đến cánh cửa trắng ở bên cạnh, cả người cô đột nhiên tỉnh cả ngủ, hai tay bám chặt lấy cổ anh, Hứa Trác Tuyết đi đến chỗ giường ngủ, Tô Tịnh An sợ sệt lắc đầu:

“Không ở đây, đi về, cho Tô về đi!”

“Tô Tịnh An, bỏ tay ra!”

Hứa Trác Tuyết nhìn cô ngồi trên giường, hai tay lại kiên quyết túm lấy cổ áo anh, nhất quyết không chịu buông.

Cô lắc đầu nguầy nguậy, trong lòng là bao nhiêu lo sợ, chú để cô ở đây làm gì? Chú lại muốn phạt cô nữa, nhưng mà Tô không làm gì mà, vừa nghĩ hai mắt lại ráo riết nhìn bóng tối xung quanh cô.

“Cho Tô về, cho Tô về về đi!”

Tô Tịnh An run run, khóc đến nấc lên. Hứa Trác Tuyết không hiểu, gỡ tay cô ra nhưng không thể nào gỡ được, mắt kiên nhẫn mà lớn giọng:

“Em khóc cái gì!”

“Thím....Thím ơi, đưa con về!”

Hai tay Tiểu Tô Tô run lấy bầy. Hứa Trác Tuyết càng cáu, khóc cái gì? Anh ăn thịt cô à?

“Im ngay! Khóc cái gì?”

Tô Tịnh An đẩy ngã ra, tay túm chặt lấy ga giường, nhìn xung quanh chỗ sáng chỗ tối, mờ mờ ảo ảo:

“Tối lắm... Cho Tô về, Tô sai rồi!”

Hứa Trác Tuyết giờ này mới phát hiện đèn điện chưa bật, chỉ có chút ánh sáng ở đèn giường, hóa ra là sợ tối!

Đèn cũng bật rồi, cả phòng sáng trưng nhưng cô vẫn ngồi đấy khóc. Lúc đèn sáng thì muốn bỏ chạy, lại bị anh túm lại, hai chân cô không vững mà ngồi thụp xuống, không muốn ở lại đây, không ở.

“Đi đâu? Tôi cho em đi chưa?”

Trong phòng ngoại trừ tiếng khóc của cô, thì không nghe thấy gì nữa. Hứa Tuệ Lâm đứng ở bên ngoài thật sự sốt ruột:

“Anh, anh mở cửa đi, chị dâu sẽ sợ đấy!”

Hứa Trác Tuyết nghĩ ngợi một hồi, mở cửa cho nó, cũng may có hai người đến kịp lúc. Tô Tịnh An nằm thoi thóp vạ vào người thím Âu. Thím xót xa, chạm vào người cô lạnh ngắt như thế, chắc là hoảng lắm.

“Anh không biết chị ấy sợ tối à? Lại còn kéo chị ấy vào đây! Chị dâu, em dẫn chị về!”

“Ai cho em đưa đi?”

“Chị ấy cần nghỉ, phòng của anh, chị ấy sợ!”

Hứa Tuệ Lâm dịu cô dậy, Tô Tịnh An loạng choạng đứng dậy, bị Hứa Trác Tuyết kéo lại.

“Nghỉ ở đây!”

Hứa Tuệ Lâm tức giận, lại không làm gì được. Hai người dù sao cũng là vợ chồng, à không sắp cưới thôi, thực ra ở chung phòng cũng không phải là vô lý nhưng chị dâu sợ như thế này, ngày trước bị nhốt ở đây một lần, chị dâu còn muốn bước vào nữa không?

“Chị ấy cần thay đồ!”

“Thay ở đây!”

Hứa Trác Tuyết nhìn cô, lệnh đã ra, không ai dám cãi. Hứa Tuệ Lâm thì phì phò đi sang lấy đồ cho cô, dịu chị dâu nhỏ vào phòng tắm mới đi ra ngoài.

“Thím lo cho chị ấy đi, con ra khuyên anh con!”

Tô Tịnh An ở trong lòng thím Âu khóc như bị bắt nạt

“Ngoan, không khóc! Thím ở đây! Không ai hại con được!” Thím vừa lo vừa xót, thật là...vừa này còn tốt như thế.

- _____

“Giường bên kia ngắn quá!”

Cái này lí do? Hứa Trác Lâm thật sự là muốn cười một trận.

“Cho nên anh đem chị dâu sang bên này để tiện hoạt động à?”

Nó vừa cười vừa nói, nhìn anh nó như thế, nó không nhận ra, tình huống như này chẳng lẽ lại bỏ ra để cười?

“Có lần em nhờ chị ấy đem đồ lên để vào đây! Kết quả là chị ấy sợ không dám vào, mở cửa đặt đồ ở ngoài cửa rồi bỏ chạy!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cửa phòng tắm đóng chặt.

“Em không hiểu, sau đó mới nhớ, hóa ra là vì bị dọa một lần, cho nên bị ám ảnh, không dám đặt chân vào!”

“Phòng bên kia cũng chặt!”

“Ồ! Cho nên là muốn chuyển qua ở chung luôn à? Có phải là có gấu bông ôm rất thích không?”

Hứa Trác Tuyệt hơi cười, nó còn tưởng anh sắp quên cánh cười rồi, hóa ra là cũng có lúc như thế này.

“Anh, anh thích chị dâu rồi?”

Hứa Trác Tuyệt rõ ràng là nghe rõ, nhưng không trả lời. Cũng vừa hay Tiểu Tô Tô thay đồ xong cũng đi ra, nhìn thấy anh thì lùi lại.

“Lại đây!”

Cô không dám đi đến, chỉ nhìn.

“Chị dâu, em vừa quát anh em rồi, sẽ không tắt đèn dọa chị nữa, phòng bên kia bị hỏng rồi, chị ở tạm bên này vài hôm đi, được không?”

Tô Tịnh An lắc lắc. Đương nhiên là không muốn ở đây rồi.

“Chị nhìn xem, có gì đáng sợ đâu! Còn nữa, bên kia có rất nhiều đồ để nghịch, không cần để ý anh em, phòng này sau này là của chị!”

Hứa Trác Tuyệt nghe nó giải thích, muốn đáng người. Nhưng nhìn khuôn mặt người nào cười cười thì lại ngại ra. Cô sẽ không sợ nữa?

“Thật?”

“Đương nhiên, ngày mai sẽ đem đồ của chị chuyển hết sang bên này!”

Tiểu Tô Tô gật đầu nhìn quanh căn phòng một lượt, lúc nhìn đến chỗ anh thì lại sợ, co rúm người.

“VẬY...hai người nói chuyện đi, em với thím đi ngủ!”

Tiểu Tô Tô chưa kịp nói gì đã bị bỏ lại, quay sang nhìn anh, Hứa Trác Tuyệt lặp lại lần nữa, cô e dè bước thêm ba bước. Hình như vẫn chưa được, Hứa Trác Tuyệt vẫn cau mày. Lúc cô đứng cách anh một khoảng, cổ tay bị anh túm lấy, cả người đã nằm gọn trong vòng tay anh.

“Tô muốn ngủ!”

“Ừ”

“Tô mệt rồi!” Tô Tịnh An nhỏ giọng meo meo.

“Ừ.”

Hứa Trác Tuyệt đưa tay sờ lên trán cô, Tiểu Tô Tô ở trong lòng anh., bàn tay to lớn che cả hai mắt cô, chỉ lộ mỗi chóp mũi, với cái miệng nhỏ.

Tư thế này, khoảng cách này rất muốn hôn thử một cái, nghĩ ngợi thế nào anh lại cúi sát xuống mặt cô, chỉ cách một đoạn nữa thôi là có thể hôn, anh lại dừng lại.

Tiểu Tô Tô đứng một lúc không thấy động tĩnh gì thì miệng bắt đầu lẩm bẩm. Túm lấy tay anh kếp xuống, lộ hai con mắt nhìn anh, lại đứng lúc Hứa Trác Tuyệt cúi xuống muốn hôn, tình huống xảy ra quá bất ngờ, kết quả người nào đó tự hôn lên mu bàn tay của chính mình thì mặt đen lại. Tô Tịnh An không phải ngốc sao, lại biết làm trò này?

Tiểu Tô Tô nhìn anh, chú hôn tay chú, tay có cái gì à? Tiểu Tô Tô ngả đầu ra đằng sau, lật tay anh lại nhìn nhìn, không có gì mà.

“Tô Tịnh An!”

“Hả?”

“Em bap nhiêu tuổi?”

“Hai mươi rồi!” Tiểu Tô Tô vừa nói vừa nhìn tay anh, nhìn đến cả kẽ tay rồi vẫn chẳng thấy gì.

“Có thể hôn rồi.”

Hứa Trác Tuyệt nói xong, kéo lấy cô sát lại, hôn nhẹ lên môi cô một cái, lúc buông ra lại cảm giác bị nghiền, không muốn buông. Tiểu Tô Tô bị dọa sợ, đánh vào ngực anh, nhưng vẫn bị giữ lấy, một tay che miệng tay còn lại vẫn muốn biểu tình đòi thả người.

“Làm sao?”

Tiểu bạch thở không đáp, chỉ lắc đầu nguầy nguậy muốn thả. Hai chân cũng đá đá vào anh. Hứa Trác Tuyệt ngao ngán thả cô ra:

“Đi ngủ đi!”

Tô Tịnh An vội vã trèo lên giường, trùm chăn kín người, đến cả đầu cũng không thò ra ngoài. Anh còn lưu luyến cái chạm môi kia. Đứng ngây ra ở đấy nhìn người nào đó giả vờ ngủ.

HAI MƯƠI TUỔI, HÔN ĐƯỢC RỒI.

15. Chương 15: Cục Cơm Năm

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 15: CỤC CƠM NĂM.

Hứa Trác Tuyệt qua phòng cô lấy gói thuốc, nghiên cứu một hồi. Đổ thuốc ra tay đi gọi cô ngốc nào đó.

Tô Tịnh An nhìn nhìn anh, tay vẫn che miệng:

“Uống thuốc rồi ngủ!”

Tô Tịnh An nhìn cẩn thận một lượt, mới đón lấy thuốc, một mạch uống hết, rồi nhắm tịt mắt uống nước cho đỡ đắng miệng. Uống xong lại nằm im xuống giường che miệng.

Chỉ hôn một cái, lại thành ra bộ dạng này? Hứa Trác Tuyệt kiên nhẫn kéo chăn xuống lộ đầu người nào đó. Tiểu Tô Tô hai tay bịt miệng. Không cho hôn, em chồng nói cô phải cẩn thận với anh, hóa ra là cẩn thận cái này à

Hứa Trác Tuyệt nếu như biết em gái bé bỏng kia ngấm ngầm dụ dỗ cô nhất định sẽ không tha.

“Che cái gì?”

Tô Tịnh An lắc đầu, Hứa Trác Tuyết gỡ tay cô ra, nhìn cái miệng cam chịu kia.

“Hai mươi tuổi, hôn là quá muộn, người ta còn làm nhiều cái khác, có muốn tôi dạy em không?”

Tiểu bạch thổ bị dọa sợ, lắc đầu:

“Không thích!”

“Không thích hôn?”

“Không thích!”

Hứa Trác Tuyết luồn vào chần ôm lấy eo cô, kéo dẩy. Tiểu Tô Tô bị giật mình hét một cái, lại bị người nào đó chặn miệng. Tiểu Tô Tô vội mím chặt miệng, eo lại bị bóp một cái, đau quá, cô muốn hô lên một tiếng nhưng không có khả năng...

Hôn một lần nghiện một lần, hôn hai lần sẽ nghiện thêm một lần. Hôn rồi sẽ muốn hôn thêm một lần. Hứa Trác Tuyết mê mẩn muốn tiến sâu vào trong, vừa hay có người lại chịu mở miệng nên thành công đi vào.

Tô Tịnh An muốn đẩy anh ra lại không tài nào đẩy được, chẳng lẽ phải để im cho người nào đó ăn đậu hũ. Lúc anh buông cô ra, Tô Tịnh An vội thở phì phò, mặt mũi đỏ ửng ngượng ngùng.

Hóa ra Tô Tịnh An cũng biết ngại.

Hóa ra lúc trêu cô vui như thế.

Hứa Trác Tuyết nhân lúc cô cúi đầu thì cười cười, lúc Tô Tịnh An che miệng ngẩng đầu nhìn, anh lại nghiêm mặt, mày cau lại không vui:

“Em che cái gì?”

“Chú sẽ hôn!”

“Bỏ tay ra!”

“Không!”

Tô Tịnh An cương quyết không đầu hàng.

Nhưng cái lưỡi lại khê liếm liếm môi một vòng, nghĩ đến vừa nãy chú cũng làm như thế thì đỏ mặt, không dám liếm môi nữa, đành mím môi thật chặt.

“Bỏ tay ra, em che một phút hôn một cái!”

Hứa Trác Tuyết hai tay chống hai bên nhìn cô ở dưới không nhường nhịn.

Hứa Trác Tuyết sao phải nhường nhịn, Tô Tịnh An là vợ anh, hôn thì hôn, còn cần cô cho phép?

“Chú...chú...”

“Tôi làm sao?”

Tô Tịnh An uất ức nói không trọn câu, cau có bỏ tay lại lấy chăn bịt kín, quay mặt đi chỗ khác giả vờ ngủ, nhìn cô như vậy có người mới hài lòng đứng dậy.

Tô Tịnh An nghe thấy tiếng nước chảy, lại lục đục ngồi dậy, nhìn trái nhìn phải vẫn không vừa ý, sao thiếu thiếu.

Lúc Hứa Trác Tuyết tắm gội xong đi ra, đi được vài bước đã thấy có chỗ không đúng. Quay sang thấy Tô Tịnh An nằm giữa bầy gấu bông. Là giường của anh lại không phải giường của anh.

“Tô Tịnh An.”

Không có người trả lời, lại gọi thêm lần nữa, vẫn không có người trả lời.

Hứa Trác Tuyết qua phòng Tiểu Tô Tô sấy tóc, khô rồi mới quay về phòng. Không cần biết gấu lớn gấu nhỏ đem vứt hết xuống dưới đất, chọn lấy một chỗ thoải mái bên cạnh cô, tự nhiên ôm lấy.

Tiểu Tô Tô liềm liềm môi ngo nguậy, lại tiếp tục ngủ. Lúc ôm lấy “gối ngủ” Hứa Trác Tuyết mới thấy có người lạnh bất thường. Tiểu Tô Tô này giờ ôm khư khư lấy gấu nhỏ đột nhiên đổi tư thế, co người túm lấy góc áo anh.

“Chú...lạnh”

Hứa Trác Tuyết nghe tiếng nỉ non, hạ nhiệt độ phòng, gấu bông phía bên kia cũng bị ném xuống, nhìn người phát sốt ở trên giường luống cuống.

Vừa này còn bình thường sao lại phát sốt được.

“Tô Tịnh An!”

Tiểu Tô Tô nghe loáng thoáng có người gọi mê man ậm ừ ở cổ họng, lại ngủ thiếp đi.

Hứa Trác Tuyết lấy chăn bên phòng cô, quấn quanh người, lại ôm lấy cả chăn lẫn người lại đắp thêm một lớp chăn, nhìn lông mày “tiểu cơm nắm” hơi giãn ra mới hài lòng.

Lúc ôm Tô Tịnh An lại ngoan ngoãn như thế, Hứa Trác Tuyết vừa được ôm mỹ nhân lại vừa được ngắm người đẹp. Nhìn kỹ mới phát hiện, chỗ mi dưới có một chấm đen, hóa ra là vì trời sinh có nốt ruồi ở gần mắt, nên hề có gì uất ức là dùng nước mắt để bịt lấp.

Tô Tịnh An này có chỗ gì khác thường?

Hứa Trác Tuyết trước nay không để ý chuyện trai gái, lại bị nghiện hôn một cô ngọc. Thật sự là có cảm giác của kẻ thua cuộc.

Sáng sớm, Tô Tịnh An mơ màng tỉnh dậy, miệng lưỡi khô khốc muốn ngồi dậy lại không dậy được. Cả người bị quấn trong chăn dày như thế, lại còn bị người nào đó ôm lấy:

“Chú...”

Hứa Trác Tuyết hình như ngủ rất say, đến cả cô gọi cũng không nghe thấy. Tô Tịnh An nằm im một chỗ, một lát lại một thiếp đi, cũng chẳng quan tâm tại sao lại bị gói thành như thế, chỉ là đầu rất đau, rất muốn ngủ một giấc nữa.

“Tô Tịnh An!”

Hứa Trác Tuyết tỉnh dậy đã chín giờ sáng, quay sang vẫn thấy người bên cạnh gói đầu lên tay anh thản nhiên ngủ. Gọi đến hai lần mới nghe thấy tiếng ậm ừ của cô.

Tô Tịnh An hai mắt sưng húp nhìn anh, được anh đỡ dậy tháo chăn quấn quanh người, cả người mềm oặt ngồi ở trên giường.

“Mệt không?”

Tiểu Tô Tô gật gật, quay sang nhìn nhìn quanh giường, hai mắt đột nhiên sáng bừng lên, aao gấu lại ở dưới kia, hôm qua đi ngủ rõ ràng nằm bên cạnh cô.

“Chú ném gấu à?”

Tô Tịnh An hai mắt long lanh, nhìn anh phụng phịu khóc. Vừa khóc vừa đi nhặt hết gấu ôm vào lòng. Ôm xong thì toan bỏ ra ngoài.

“Đi đâu?”

“Đi về! Không ở đây đâu!”

Hứa Trác Tuyết vất chân ngồi nhìn cô, Tô Tịnh An ôm một lượt, lại quay sang phòng anh, ôm nốt chỗ gấu còn lại, bỏ về phòng, đóng cửa lại.

Chú lại vứt gấu đi, hôm qua nói phòng đây là phòng của cô, lại vứt hết gấu của cô.

“Tô Tịnh An, xuống ăn cơm.”

“Tôi nói xuống ăn cơm.”

Hứa Trác Tuyệt lặp lại lần nữa, mắt kiên nhẫn ở cửa phòng. Tô Tịnh An ngồi khoanh chân trên giường xếp gấu quanh chỗ ngồi.

“Chú xấu!”

“Ai xấu?”

Mới mở cửa đã bị nghe nói xấu rồi. Tô Tịnh An hùng hổ nhìn anh:

“Chú xấu, chú vứt gấu xuống đất!”

“Tôi ném bao giờ?”

Lại có người nói dối mà không chớp mắt, còn tức giận trừng mắt nhìn cô., Tô Tịnh An bĩu bĩu môi:

“Tôi không ném, là chú ném!”

“Hôm qua là em nói lạnh, đập hết gấu xuống đất, rồi ôm lấy tôi. Chỗ gấu này, là em đập hết!”

Tô Tịnh An nín khóc, Tô ngủ ngoan mà, sao có thể ném gấu xuống đất chứ?

“Chú...Tôi không làm!”

“Em làm, em còn khóc cái gì?”

“Không phải, Tô ngủ ngoan lắm!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô chăm chú như thế, đột nhiên Tô Tịnh An lại có cảm giác như phạm lỗi, ủy khuất nói:

“Tôi không ném đâu!”

“Em ném nó, lại còn đổ lỗi cho tôi? Xin lỗi nó, xin lỗi tôi!”

Hai tay anh vất ra đằng sau, nghiêm chỉnh đứng ở bên giường chờ cô xin lỗi. Anh ném gấu thì sao? Mặc kệ anh có ném hay không, ai dễ tin người người ấy thiệt.

“Nhưng...nhưng.”

“Xin lỗi đi!”

Tô Tịnh An khóc lóc, vẫn không tin lời anh nói. Nhưng mà hình như chú nói thật.

End chương 15:

16. Chương 16: Xấu Hổ

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Cmt vote nhé babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 16: XẤU HỔ.

“Xin lỗi chưa?”

Hứa Trác Tuyệt kéo Tô Tịnh An ra khỏi đồng gấu bông, nghiêm túc nhìn cô. Nói như vậy rồi lại vẫn không biết ý xin lỗi anh?

“Xin...xin...lỗi...chú!”

Tô Tịnh An không cam tâm, rõ ràng là vẫn không tin cô đập gấu xuống giường nhưng lại không dám không nghe lời Hứa Trác Tuyệt.

Nhìn cô ngốc nào đó lắp bắp nói xin lỗi, có người rất hài lòng bỏ qua cho cô, toan kéo cô xuống dưới, lại kéo không được.

“Sao không đi?”

Tô Tịnh An chần chừ nhìn gấu bông ở trên giường, lẻo đẻo theo sau anh.

Hôm nay ăn sáng không có gì đặc sắc. Vẫn là màn đối thoại cũ rích kia, vậy mà có hai người ngày nào bữa nào cũng muốn diễn, thật sự làm người ta phát bực.

Hứa Tuệ Lâm đem đĩa hoa quả để lên bàn, nhìn chị dâu nhỏ:

“Chị dâu, hôm qua ngủ ngon chứ?”

Tô Tịnh An vừa xem phim, vừa rung rung chân gật gật.

“Chị không bị bắt nạt chứ?”

Bắt nạt? Hôm qua chị dâu nhỏ bị chú dọa một trận a

~ có được tính là bắt nạt không?

“Hôm qua, chú...không cho che miệng, còn dọa!”

“Che miệng? sao lại không cho?”

“Thì là...!”

Tô Tịnh An muốn nói gì đó, lại bị Hứa Trác Tuyệt ở bên cạnh độ nhiên túm lấy eo, liền hô to một cái, sợ đến giật bắn người.

Hứa Tuệ Lâm nhìn anh ai oán, ai chẳng biết anh nó đang dặn dò không cho cô nói, nhưng mà thật sự là hiểu kì:

“Anh, chị dâu hôm qua không làm gì anh à?”

Hứa Trác Tuyệt liếc xéo sắc nữ bên cạnh, tỉnh bơ nói một câu:

“Tô Tịnh An đêm qua phát sốt!”

“Ồ, hóa ra là chưa kịp hành động.”

Vừa nói nó vừa đưa mắt nhìn cô. Tô Tịnh An chăm chú xem phim, thực ra nói chăm chú nhưng lại không hiểu gì cả. Cô chỉ ngồi bên cạnh thôi, trước giờ đều xem hoạt hình, đã bao giờ xem mấy thứ này đâu.

Xem được một lúc, đột nhiên màn hình phát cảnh hai người nọ hôn nhau lại còn ở trên giường, mặt Tô Tịnh An đột nhiên đỏ ửng, quay mặt đi chỗ khác, quay sang phải lại gặp đúng ánh mắt của chú, chú đang nhìn cô à? Tô Tịnh An lại quay phắt sang bên trái, gặp đúng ánh mắt của sắc nữ, bỗng rùng mình một cái. Đành ngẩng đầu lên xem, nhưng mà....nhưng mà sao mãi không thấy quay cảnh khác.

Tô Tịnh An chồm người với điện thoại, bị anh giữ lại:

“Làm sao?”

“Không...không...xem cái này!”

“Chị dâu, sao chị ấp úng thế?”

“Hình như...chị ngại à?”

Tiểu Tô Tô ngồi ở giữa bị anh em nhà nó trêu đến không nói nổi một lời, loay hoay một hồi muốn đứng dậy bỏ đi lại bị Hứa Trác Tuyệt kéo lại, mặt mũi sắp bị ghẹo đến phát khóc rồi.

“Đi...đi ngủ. Tô mệt, đau.....đầu!”

Hứa Trác Tuyệt nghe đến đau đầu thì buông vội điều khiển ném cho Hứa Tuệ Lâm, kéo Tô Tịnh An oan ức lôi lên phòng.

Tiểu Tô Tô quen chân đi vào phòng mình ngồi, Hứa Trác Tuyệt đi ở phía sau cô tức giận rống lên:

“Tô Tịnh An!”

Tiểu Tô Tô quay đầu nhìn, thấy mắt anh hướng về phía phòng bên cạnh thì chần chừ. Nhưng mà em chồng hôm qua nói phòng bên kia cũng là của cô.

“Tô Tịnh An, mở cửa ra!”

Người nào đó tức giận lại đập cửa. Lại còn dám bỏ anh ở bên ngoài, Tô Tịnh An gan lớn quá rồi.

“Em có ý gì?”

“Hôm qua chú ngủ ở đây rồi! Hôm nay chú về phòng chú ngủ đi!”

“Đây đều là phòng của tôi, tôi ngủ đâu em quản được à?”

Tô Tịnh An oan ức đi luồn qua tay anh, nhìn về phòng của mình. Phòng này không được phòng kia cũng không được, đành đứng im ngoài cửa.

Hứa Trác Tuyệt đi vào rồi vẫn thấy cô đứng quay lưng lại phía anh, không hài lòng phải quay lại kéo cô ngực nào đó đi vào.

“Đi ngủ!”

“Không ngủ với chú đâu!”

Hôm trước chú cũng ngủ ở đây rồi, sáng nay chú cũng ngủ ở đây rồi. Không ngủ chung đâu.

“Vậy muốn ngủ với ai?”

Tô Tịnh An không đáp. Hứa Trác Tuyệt cũng không có ý buông tha, kéo Tô Tịnh An ngã xuống giường, thoải mái ôm eo nhỏ.

“A!”

Tiểu Tô Tô chưa kịp phản ứng gì đã bị Hứa Trác Tuyệt nhanh tay lấy chặn quần lại, trở về hình hài của cục cơm nắm, nằm gọn trong tay anh. Tô Tịnh An muốn biểu tình:

“Chú...xấu....buông...Tô...ra đi!”

“Không buông thì em làm gì?”

Hứa Trác Tuyệt đột nhiên đè lên cô, Tô Tịnh An bị anh làm cho giật mình, ngo nguậy muốn chạy.

Chú lại muốn làm gì? Lại nhìn cô chăm chăm như thế. Tô Tịnh An vội vã che miệng, nhưng không kịp rồi, Hứa Trác Tuyệt nhanh hơn một bước, chậm rãi liếm nhẹ cánh môi người ở trong ngực, cảm giác thật ngọt, thật say lòng người. Bộ dạng lại e thẹn như thế, thực muốn làm chuyện phạm pháp với cô.

Hứa Trác Tuyệt trong người bỗng nóng dữ dội, nhìn xương quai xanh người nào đó bị lộ ra mời gọi, cảm giác miệng lưỡi bỗng trở khô khốc, lại cúi xuống luồn sâu vào miệng cô. Tham lam muốn hưởng thụ, lại muốn chiếm cả vị ngọt kia. Tô Tịnh An bị hôn đến mê muội, lúc anh buông ra thì liếm khẽ môi quay mặt đi chỗ khác.

Hiện tại không phải lúc.

Hứa Trác Tuyệt nằm về chỗ của mình, kéo Tô Tịnh An đang nhích nhích muốn bỏ chạy lại vào lòng, khẽ nhắm mắt.

Tô Tịnh An thử ngo nguậy hai cái, mông liền bị đánh một cái, cách một lớp chăn vẫn cảm nhận được tay anh vẫn để ở trên mông cô. Cựa quậy liên tục.

“Chú...”

“Nằm im!”

“Nhưng...”

Tay Hứa Trác Tuyết dịch lên eo cô, siết lại. Tô Tịnh An nãy giờ lo phản kháng cũng mệt mệt, nhấc đầu chỉnh chỉnh lại tư thế, úp mặt vào ngực người nào đó ngủ.

Hứa Trác Tuyết cúi đầu nhìn, hình như là khá hài lòng, khoe miệng hơi cong lên, thoải mái nhắm mắt ngủ.

Hai ngày liền, Hứa Trác Tuyết ở nhà trông “vợ” công ty không biết như thế nào? Chỉ biết lão Mễ gọi vào điện thoại mấy cuộc nhưng đều bị anh tắt máy, cũng không thấy nhắn một lời, lão Mễ thực sự tức giận mà, chiều hôm nay còn đặc biệt sửa sang áo quần muốn đến nhà người nọ.

Hứa Tuệ Lâm hai mắt long lanh nhìn lão Mễ, hình như là rất vui:

“Nhóc con, anh em đâu?”

“Anh tìm ai? Tìm em hay anh em?” Hứa Tuệ Lâm nghe xong thì xụ mặt xuống.

“Đương nhiên là...tìm anh em!”

Lão Mễ vừa nói vừa thần nhiên khoác vai cô nhóc đi vào. Hứa Tuệ Lâm hơi buồn buồn, đi theo lão Mễ. Hóa ra không phải tìm nó.

End chương 16: XẤU HỔ.

17. Chương 17: Sao Lại Là Chị Dâu Nhỏ?

#Ltt

#Wattpad: Leevisu2104

Cmt vote nhé babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 17: SAO LẠI LÀ CHỊ DÂU NHỎ?

“Này, sao anh đến đây?”

Hứa Tuệ Lâm ngồi xem TV vừa xem vừa quau sang tranh thủ hỏi chuyện. Hình như là có ý đồ nên mới đến đây, chứ đời nào công tử đào hoa lại đi đến nhà bạn.

“Thì tìm anh em chứ ai, hai ngày không đến công ty, gọi điện còn không nghe máy, hại anh ngồi đợi nửa buổi!”

“Chị dâu em bị ốm!”

“Em Tô bị ốm???”

Lão Mễ tự dưng nhảy dựng lên, bị Hứa Tuệ Lâm nhìn chằm chằm thì vuốt vuốt mặt, băng quơ nói:

“Nhìn anh làm gì?”

“Anh hơi bị lạ đấy!”

Nghe nói gần đây Mễ Phong không lại gần mấy em mình tỉnh gì đó, lúc nghe xong nó còn không tin. Hôm nay đến đây lấm lép như thế kia...

“Cậu Mễ, tôi lên phòng cậu Hứa gọi rồi, không thấy trả lời, có lẽ là họ vẫn ngủ!”

Lên phòng lão Hứa, em Tô vẫn ngủ?

“Hai người họ...ngủ chung rồi à?”

Nó gần đầu, nhìn lão Mễ đầy nguy hiểm:

“Đương nhiên, họ là vợ chồng, còn làm nhiều chuyện đáng sợ hơn thế nhiều!”

Lão Mễ nghe xong đột nhiên chuyển tư thế, rất không tự nhiên nhìn nó.

Mễ Phong thích chị dâu rồi???

Nhưng lão Mễ gặp chị dâu vài lần thôi, nó vốn dĩ không tin chuyện này nhưng biểu hiện kia, rõ ràng là ghen,nếu như...nếu như Mễ Phong thích chị dâu...

Nó thực sự không dám nghĩ đến nữa.

- - - - -

Ba giờ chiều, Tô Tịnh An bị đánh thức, tỉnh dậy trong mơ mơ màng màng đi theo anh xuống tầng, thấy có bóng đàn ông ngồi ngoài phòng khách thì định ninh là chú, ngồi xuống bên cạnh, tự nhiên mà vạ vào vai anh, tiếp tục ngủ.

Hứa Trác Tuyệt lấy sữa ra thấy một màn này thì tức giận, cô ngốc nào đó vừa ngủ vừa dựa vào lão Mễ, tại anh cưng chiều cô quá nên không biết phép tắc nữa rồi?

Anh đặt cốc sữa xuống bàn, nhìn “vợ chưa cưới” say sưa ngủ. Lão Mễ nhìn sầm sét quanh người, luống cuống đứng dậy, không làm trụ nữa, Tô Tịnh An suýt nữa thì ngã nhào cũng may có người kịp thời đỡ lấy cô.

Màn tranh nhau này, lọt hết vào mắt một người. Hứa Tuệ Lâm nhìn rất rõ rồi, lão Mễ ban nãy đã cười, còn là cười rất tươi, có lẽ là chốt dạ cho nên mới đẩy chị dâu nhỏ ra. Nếu như anh không đỡ kịp, chị dâu nhất định cũng sẽ không bị ngã, lão Mễ đã sẵn tay để đỡ rồi.

Tại sao lại là chị dâu?

Sao không phải là người khác?

Hứa Tuệ Lâm không thể nhìn thêm nữa, đứng dậy bỏ đi. Lão Mễ cũng lúng túng lấy cớ đi theo, phòng khách chỉ còn lại hai người.

Tô Tịnh An bị xoay một vòng, dọa cho sợ chết khiếp, làm cô tỉnh cả ngủ. Nhìn nhìn xuống dưới thấy mình đang ngồi trên người anh ấp úng đứng dậy.

“Tô Tịnh An!”

Tiểu Tô Tô nghe.

“Em vừa làm cái gì?”

Tô lại làm gì sai à???

“Tô ngủ mà!”

Hứa Trác Tuyệt nghĩ cô lắc léo qua chuyện, không dám nói thật, thì tức giận:

“Em vừa mới dựa vào ai đấy?”

“Chú!”

“Thật?”

Tô Tịnh An gậy đầu chắc nịch.

“Chú không thấy à? Tô vừa ngồi... Ngồi lòng.. Chú đấy!”

Tiểu Tô Tô càng nói càng nhỏ. Đến cuối thì im hẳn. Đứng chôn chân ở một chỗ.

“Lại đây!”

“Sau này, tránh xa mấy giống đực kia một chút, lão Mễ cũng không được!”

Hứa Trác Tuyệt cúi xuống cắn lấy môi cô, nhìn người nào dọa e thẹn ở trong lòng thì thỏa mãn, cất giọng “thủ thi”. Tô Tịnh An nghe không hiểu nhưng nhìn ánh mắt kia, không dám không gật đầu. Một lát phải đi hỏi mới được.

- ———

“Anh Phong, hình như anh có người thích thích rồi!”

Lão Mễ nghe nhóc con kia nói thì không được tự nhiên, ho một cái.

“Làm gì có! Yêu đương vớ vẩn, anh không thích!”

“À!”

“Có phải em có người thích rồi không? Cho nên muốn kiếm người đồng cảnh!”

Lão Mễ cười trừ, khoác vai nhóc con nào đó vừa đi vừa cười đùa. Hứa Tuệ Lâm cười buồn, làm gì có, đứng rồi, yêu đương vớ vẩn, nó cũng không nên yêu.

Lão Mễ cứ thoải mái trêu chọc nó giống như ngày còn bé, lại không phát hiện ra, nhóc con này đã không còn trẻ con như lúc trước nữa rồi, Hứa Tuệ Lâm lớn rồi, nó đi cùng hắn nửa vòng sân, lấy cớ đi siêu thị để bỏ vào nhà. Chỉ còn lại lão Mễ, lúc đi ngang qua cửa lại nhớ đến buổi tối mấy hôm trước, lúc hắn bắt chuyện với Tô Tịnh An, lại nhớ đến nụ cười lúc ấy, bật cười.

- ———

Tô Tịnh An hôm nay còn tưởng sẽ được toàn quyền dùng TV, lúc đang xem thì lão Mễ đi vào, chợt nhớ ra gì đó, vội vàng nhào tới lấy ngay cái điều khiển TV, cẩn thận nhìn người đang đi vào.

Hôm trước bị giành kênh rồi, hôm nay nhất định sẽ không bị giành nữa.

Lão Mễ đi vào nhìn thấy hành động kia thì buồn cười, ngồi xuống một chỗ cách xa hai người kia một chút, quay sang nhìn anh.

“Sao? Mặt tôi có gì à?”

“Cậu lại đến để xin ăn.”

“Đúng, tôi hết tiền rồi! Hơn nữa tôi đến ăn cơm thím Âu nấu!”

“Tiền là tôi trả!”

“Làm ơn đi, cậu nhiều tiền như thế, lại tính toán với tôi à?”

Hứa Trác Tuyệt không đáp, nhìn Tô Tịnh An đang cảnh giác với lão Mễ không nhịn nổi cười, vuốt vuốt tóc người nào đó:

“Ngồi ở đây! Không được chạy lung tung!”

Tô Tịnh An gật đầu, nhìn hai người đi lên phòng mới thở phào, đặt điều khiển xuống bàn.

- ———

“Thím, ăn thịt à?”

“Tiểu Tô hôm nay muốn ăn gì?”

Thím Âu vừa thái thịt vừa quay sang hỏi. Tiểu Tô Tô nghĩ ngợi một hồi, phân vân nói:

“Thịt...nướng...không.. Không...thịt ngọt!”

“Vậy ăn cái gì?”

“Ăn thịt!”

Thím Âu lắc lắc đầu, ngày nào cũng thế, nghĩ ngợi một hồi vẫn không biết nên ăn gì. Nhưng ngày nào cũng hỏi, loay hoay ở chảo bếp rất buồn cười. Hứa Tuệ Lâm thái cà chua vừa thái vừa tranh thủ nhìn nồi canh, phát hiện người nào đó đứng ngốc ở bên cạnh.

“Chị dâu!”

“Sao?”

“Có muốn ăn không?”

Nó lắc lắc quả cà chua. Tiểu Tô Tô dễ gạt nhìn chăm chăm vào quả cà chua, ánh mắt thêm thuồng:

“Ăn được thật à?”

“Thật!”

Tô Tịnh An cắn thử một miếng nhăn nhăn mặt:

“Chua...chua...lắm!”

Vừa nói vừa liếm liếm miệng.

“Vậy thử cái này! Cái này không chua!”

“Thật?”

Hứa Tuệ Lâm cầm quả ớt nhỏ nhỏ giơ lên. Tô Tịnh An chần chừ, cái này...hình như không ăn được.

“Đâu có, ăn được mà! Anh em vẫn ăn mỗi ngày đấy thôi!”

Tô Tịnh An nhìn quả đỏ đỏ quen mắt kia, cầm lên nhìn quanh một lượt, lại nhìn ra chỗ bàn ăn, hình như chú hay ăn cái này, hay là ăn thử một miếng.

— — — — —

Hứa Trác Tuyệt vừa đi vào cửa bếp đã thấy Hứa Tuệ Lâm bày trò. Còn chưa kịp ngăn lại đã thấy cô ngốc nào đó cho quả ớt lên miệng, nhai hai cái lập tức nhăn mặt, nhỏ giọng meo meo.

Hứa Tuệ Lâm buồn cười, định với lấy cốc nước cho cô, Hứa Trác Tuyệt đã nhanh tay với lấy, đưa tới miệng. Một màn này rơi vào mắt kẻ ở phía sau, lão Mễ chần chừ quay ra phòng khách ngồi.

Hứa Tuệ Lâm cũng nhìn theo, hai vai trùng xuống.

“Cay...cay quá!”

“Hứa Tuệ Lâm! Rảnh quá đúng không?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn chị dâu nhỏ bị lừa một vỏ, nhìn mặt anh nó tức giận thì cười trờ:

“Không có đâu, chị ấy định không ăn rồi! Nhưng mà nhớ ra anh cũng ăn nên ăn thử thôi! Lỗi tại anh!”

“Đồ ngốc!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô lắm bầm. Tô Tịnh An nghe thấy rồi, lớn gan lườm anh một cái nhưng nước mắt nước mũi chưa sụt sùi, không thêm để ý đến lời anh nói, uống nước hết cả một cốc rồi vẫn thấy cay.

“Uống cái này đi!”

Lão Mễ đột nhiên đứng ở phía sau nói lớn.

Hứa Trác Tuyệt giữ Tô Tịnh An lại không cho chạy đến lấy, một tay đón lấy sữa từ tay lão Mễ, đưa cho cô.

Tô Tịnh An uống xong thở phà phò, vẫn còn sụt sùi ở mũi.

“Em chồng xấu quá!”

Hứa Tuệ Lâm lúc này đã quay lưng về phía bọn họ, không dám nhìn lão Mễ như thế kia. Nghe thấy chị dâu nhỏ lên án thì buồn cười, nhưng vui không nổi, lão Mễ...tại sao lại là chị dâu?

End chương 17: Sao lại là chị dâu nhỏ?

18. Chương 18: Vòng Luẩn Quẩn

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

Cmt vote nhé babe

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 18: Vòng luẩn quẩn.

Lão Mễ ăn cơm xong nán lại nửa tiếng rồi lấy cớ đi hẹn hò bỏ đi. Hứa Tuệ Lâm vừa đi theo sau vừa hần, vừa buồn bực, trong đầu bỗng cảm thấy trống rỗng.

“Không cần đi theo anh, đi vào đi!”

“Anh em nói em mở cổng cho anh!”

“Cũng không cần khó chịu như thế, anh đây cũng đẹp trai lắm chứ, mở cổng cho anh là vinh hạnh đấy!”

Hứa Tuệ Lâm gượng gạo né tránh cái khoác vai kia, từ lúc nó phát hiện ra bí mật kia, nó cảm thấy lão Mễ rất xa lạ.

“Vinh hạnh ở đâu? Ngoài cổng có người gác rồi, anh em rõ ràng là muốn tạo cơ hội!”

“Cơ hội?”

“Tiểu bạch thỏ sớm muộn rồi cũng bị anh em thiệt!”

Nó không muốn lão Mễ có cảm tình với chị dâu, dù chỉ là một chút. Chị dâu là của anh nó, chị dâu bám riết anh nó như thế, lão Mễ rõ ràng là biết chết mà vẫn làm mà.

Không thấy lão Mễ trả lời, chỉ thấy hai vai Hứa Tuệ Lâm rũ xuống, nó đi theo ra đến cổng, nhìn lão Mễ phóng xe đi mới quay vào.

Vừa bước vào nhà đã thấy một màn buồn nôn rồi. Hứa Tuệ Lâm phải mắt nhắm mắt mở đi ngang qua.

“Em chồng, ăn táo đi, ngọt lắm”

Tô Tịnh An hai mắt sáng rực, vội vã bưng đĩa táo đứng dậy, ngo nguẩy một hồi vẫn bị giữ lại:

“Em...em chồng!”

Hai mắt Tô Tịnh An long lanh cầu cứu. Hứa Tuệ Lâm buồn cười, đón lấy đĩa táo, không quên túm lấy tay chị dâu nhỏ:

“Chị dâu, anh em vừa làm gì chị rồi?”

Tô Tịnh An lập tức che miệng im bất, len lén nhìn Hứa Trác Tuyệt phía bên kia lại quay phắt đi.

“Lại hôn rồi?”

“Hứa Tuệ Lâm!”

“Hả!”

Nó chỉ hỏi thôi, chưa gì đã có người câu gắt rồi. Lại còn gọi cả họ lẫn tên nó:

“Chị dâu, lên phòng em chơi, không cần ở đây chịu uất ức!”

Tô Tịnh An gật gật, đứng dậy đi theo. Đi được hai bước không thấy bị cản lại còn vui vẻ cười híp cả mắt. Cười xong thì cũng úp mặt vào ngực người ta rồi.

Hứa Tuệ Lâm còn không kịp phản ứng, quay ra đã lại thấy ôm ấp, thở dài. Tô Tịnh An ngẩng đầu oan ức:

“Muốn đi chơi!”

“Đi ngủ!”

“Nhưng mà mới...”

“Đi ngủ!”

“Hai người về phòng mà ôm ấp đi!”

Hứa Tuệ Lâm ôm đĩa táo bỏ lên phòng, đi được vài bước lại quay lại nhìn, chị dâu nhỏ, gặp phải anh chị khổ rồi.

“Đi tắm!”

Tô Tịnh An hai mắt long lanh đi lấy đồ ôm vào phòng tắm, không dám đòi đi nữa. Mà chú lại cau có rồi.

Hứa Trác Tuyết ngồi sẵn trên giường đợi, nhìn Tô Tịnh An ủ rũ đi ra thì ngoắc ngoắc tay:

“Đến đây!”

Tiểu Tô Tô ngồi xuống bên cạnh, vò góc váy.

“Tô Tịnh An!”

“Hả?”

“Đợi khô tóc có thể sang bên kia chơi!”

“Thật sao?”

Có người nghe xong cười ra mặt, ngẩng đầu tặng cho Hứa Trác Tuyết nụ cười. Ban này không phải khó chịu lắm à, nghe xong đã vui vẻ như thế.

Máy sấy vừa tắt, Tô Tịnh An đã đứng dậy ôm gấu chạy đi cũng không ngoảnh lại lấy một lần. Sang phòng em chồng thì hí hửng cười.

“Chị dâu, sao lại sang đây?”

“Chú cho sang đây chơi đấy!”

Hứa Tuệ Lâm buồn cười, hóa ra là sợ bị bỏ lơ cho nên mới để chị dâu sang đây.

“Vào đây, phòng của em không đáng sợ như bên kia đâu!”

Tô Tịnh An đi theo vào, nhìn thấy con gấu lớn để giữa giường thì nhào đến:

“To quá!”

“Chị thích à? Cái này, anh em mua cho đấy, một lát về, chị bảo anh em thử xem!”

“Nhưng chú không mua đâu!”

“Vì sao?”

Tô Tịnh An nhớ lúc ôm mấy con gấu lên giường, bị anh quăng hết ra bàn, còn tức giận một trận không cho cô để lên giường, con gấu lớn như thế nhất định sẽ không mua đâu.

“Chú không cho đem lên giường đâu!”

“Ồ, vậy lúc nào thích chị có thể sang bên này ôm!”

Hứa Tuệ Lâm buồn cười, chị dâu nhỏ sao lại đáng yêu như thế? Đến cả nó cũng thích chị dâu nói gì đến mấy người kia.

“À, có cái này, mỗi người một cái, cho chị!”

Tô Tịnh An cầm lấy cái hộp, nhìn nhìn.

Hứa Tuệ Lâm đeo vào tay cô một cái vòng, trước đây mong muốn có chị em sinh đôi, bây giờ có thể thỏa thích mua đồ đôi rồi.

“Tô đeo cho!”

Tô Tịnh An loay hoay mất năm phút mới đeo được cho nó. Nhìn hai tay giống nhau thì cười cười.

Tô Tịnh An lần đầu vào phòng người khác, tò mò đủ thứ, chạy đến giá sách nhìn một lát, lại chạy đến chỗ bàn trang điểm nhìn một chút. Lúc quay ra nhìn đồng hồ đã 9 giờ, theo thói quen trở về phòng, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Hứa Tuệ Lâm.

Phòng ngủ không có chú, Tô Tịnh An chạy sang phòng bên cạnh thấy Hứa Trác Tuyết đang gõ máy tính thì đi vào. Tiểu Tô Tô chưa quen với phòng mới, vẫn không dám ở phòng bên kia một mình, chỉ có chú đi cùng mới dám vào thôi.

Hứa Trác Tuyết ngẩng đầu nhìn cô đứng trước mặt, kéo một chiếc ghế chỗ bàn lớn ra chỗ bàn làm việc, nhìn cô. Tô Tịnh An gần đây cảm thấy mình rất giỏi, có thể nhìn hành động của chú đoán việc nên làm, vừa nhìn thấy đã hiểu chuyện đi đến ngồi vào chỗ bên cạnh.

Tài liệu phía dưới gửi lên Hứa Trác Tuyết vì muốn về nhà sớm còn chưa xem qua, nhìn cô ngồi ở bên cạnh thì yên tâm xem xét. Một lúc lại sợ có người buồn chán, đem điện thoại đưa cho cầm chơi, ai ngờ Tiểu Tô Tô không biết dùng, ngồi ngù gật ở bên cạnh.

Mười rưỡi tối, cuối cùng cũng có người chịu đi ngủ, Tiểu Tô Tô đã đánh được một giấc ngon lành, đến cả có người ôm đi cũng không biết. Chỉ thấy hơi đổi tư thế một chút, lại rúc rúc tìm chỗ để ngủ.

Sáng sớm, Tô Tịnh An tỉnh dậy đã không thấy chú đâu. Đi ăn sáng cũng không thấy:

“Chị dâu, anh em có việc ra ngoài sớm rồi!”

“Ồ! Chú đi làm!”

“Anh em nói chị ăn xong thì gọi điện cho anh ấy!”

Tô Tịnh An gật gật, nhìn vòng tay Hứa Tuệ Lâm đang đeo lại dí sát vào tay nó:

“Tô cũng có!”

Hứa Tuệ Lâm cười, đột nhiên nó nghĩ ra một chuyện.

.....

Ăn sáng xong, Hứa Tuệ Lâm bấm máy đưa cho cô. Tô Tịnh An ngồi nghe mãi vẫn không thấy ai bắt máy, lẩm bẩm gì đó để điện thoại lên bàn.

Hôm nay thím Âu nói sẽ làm bánh, nên ra ngoài từ sớm. Hứa Tuệ Lâm bận rửa bát ở trong bếp, một mình cô ngồi chán nản ngoài phòng khách. Nhàm chán không có gì để làm.

“Alo, chú à?”

Điện thoại vừa reo, Tiểu Tô Tô đã vui vẻ bắt máy, ai ngờ bên kia không phải chú.

“Em Tô? Sao em lại nghe máy?”

Lão Mễ nghe giọng đột nhiên nhảy dựng lên, ý cười đầy mặt.

Tô Tịnh An lắp bắp:

“Không...không...phải chú!”

“Em...em....chồng!”

Có người sợ quá chạy vội vào trong bếp đưa cho Hứa Tuệ Lâm. Hứa Tuệ Lâm giở tay không cầm máy:

“Ai vậy? Chị nghe đi, em đang giở tay!”

“Không biết, không nghe đâu!”

Lão Mễ cười buồn. Người vừa nãy còn không nhớ tên hẳn, còn không muốn nghe nữa. Lão Mễ tắt máy, Hứa Tuệ Lâm mới kịp đón lấy máy từ tay cô, nhìn điện thoại không biết phải nói cái gì. Có nên gọi lại không? Chắc là không cần, giờ lão Mễ chắc đang vui, không cần gọi nữa.

“Em chồng!”

“Chị dâu, chị ra ngoài kia đi, đợi điện thoại của anh em!”

Tiểu Tô Tô vui vẻ đón lấy điện thoại, đem ra phòng khách lại ngồi nhìn chăm chăm. Chú làm gì thế? Sao không gọi điện lại?

End chương 18: Vòng luẩn quẩn.

19. Chương 19: Thần Lẩn Mẹ

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 19: Thần lẩn mẹ.

Tô Tịnh An đợi điện thoại thêm nửa giờ, một mình đi ra ngoài vườn ngồi hóng gió. Còn tưởng chú sẽ gọi lại, ai ngờ đợi lâu như thế vẫn không thấy gọi, chắc chú bận.

Đi được nửa vòng, đã luống cuống chạy vào, hai mắt đỏ ửng lấp lấp:

“Thím, ngoài...ngoài...kia có...có...con gì ấy!”

“Sao thế! Sao lại khóc rồi?”

Thím Ân đặt vội cây lau nhà sang một bên, Hứa Tuệ Lâm cũng từ trong bếp vội ra, nhìn chị dâu nhỏ hai chân hai tay run cầm cập.

“Gấu...rơi...mất...gấu...rồi!”

Hứa Tuệ Lâm cuống quá gọi điện cho anh, vẫn không thấy người trả lời, nhất thời bị đơ ra, không biết phải làm thế nào.

“Chị dâu nhỏ, đừng khóc!”

“Gấu...! Gấu rơi mất rồi!”

“Tiểu Tô Tô ngoan, thím đi lấy cho con, ngoan!”

Thím Ân toan đứng dậy, lại bị Hứa Tuệ Lâm ngăn lại:

“Thím đừng ra, con gọi bảo vệ ra lấy! Còn chưa biết bên ngoài có con gì nữa!”

“Nhưng mà...!”

“Họ đang ra ngoài rồi!”

Hứa Tuệ Lâm quay sang kéo chị dâu nhỏ vào nhà, đưa cho cô cốc nước. Tô Tịnh An uống sạch, vẫn thấy khát, mắt vẫn cái dác nhìn ra phía cửa.

Bảo vệ đứng bên ngoài gọi cửa, trên tay còn cầm gấu nhỏ của người nào đó.

“Cảm ơn, làm phiền anh kiểm tra xem chỗ đó có con gì không? Chị dâu tôi ban nãy bị dọa một trận rồi!”

“Được!”

Hứa Tuệ Lâm đi vào, nhìn cô nín khóc thì thở phào, đưa cho chú gấu bông:

“Gấu bị bẩn rồi, đợi giặt xong rồi trả lại cho chị, có được không?”

Tô Tịnh An gật gật. Cả buổi sáng ngồi im trong phòng khách không dám chạy lung tung nữa. Đến tận lúc ăn trưa, Hứa Tuệ Lâm ra gọi đi ăn, phải gọi đến hai lần có người mới nghe thấy.

Tô Tịnh An ăn một bát, mất mười lăm phút, ăn xong thì ngồi lì trong bếp nhìn thím Âu với Hứa Tuệ Lâm dọn dẹp. Sau trận này, cô ngốc nào đó có lẽ sẽ không dám chạy lung tung nữa.

Hứa Trác Tuyệt đến tận quá trưa mới mở máy, hình như có gì không đúng. Nhìn số cuộc gọi nhờ hiện thị thì đâm lo, lập tức gọi đến.

“Vâng!” Đợi nửa ngày cuối cùng cũng biết gọi cho nó rồi.

“Tô Tịnh An đâu?”

“”À,...chị dâu....giờ không sao nữa rồi!”

Hứa Tuệ Lâm thở dài nói. Làm Hứa Trác Tuyệt càng lo, lại còn cố ý nói chậm.

“Xảy ra chuyện gì rồi!”

“Cũng không có gì, chị dâu khóc mệt đang ngồi ngoài phòng khách rồi!”

Khóc mệt? Vậy mà không có gì?

“Chuyển máy đi!”

Hứa Trác Tuyệt vừa nói vừa cầm lấy áo khoác bỏ ra ngoài.

Hứa Tuệ Lâm chậm rãi đi ra bàn, nhìn chị dâu nhỏ ngơ ngác:

“Chị dâu, anh em gọi chị, nhớ khóc to một chút, anh em đang về!”

Hứa Tuệ Lâm đưa cho cô điện thoại, rồi cũng bỏ vào phòng. Không cần nhắc nhất định là khóc đến cạn nước mắt rồi, nhưng mà vẫn phải nhắc khóc to một chút, cho anh nó chữa vì cái tội dám tắt máy.

“Tô Tịnh An!”

Tô Tịnh An nghe xong đã òa khóc, không đáp lời, chỉ khóc thôi. Bên kia cũng bị dọa rồi.

Khóc mất hai phút, Hứa Trác Tuyệt cau cau mày quát vào điện thoại:

“Tô Tịnh An, im miệng!”

Tiểu bạch thổ co rúm, không dám động đậy nhưng nước mắt vẫn cứ tũn thân mà rơi xuống. Chú lại cáu rồi!

“Vì sao khóc!”

“Tô Tịnh An!”

“Đau....đau bụng!”

Thím Âu ở bên cạnh vừa lo vừa buồn cười, Tiểu Tô Tô sao lại nói như thế? Cậu Hứa mà biết nhất định sẽ nổi giận cho xem.

Hứa Trác Tuyết ở bên kia im lặng, suy nghĩ một hồi, đau bụng mà khóc to như thế! Lại còn gọi cả chục cuộc.

“Tô Tịnh An, gan lớn quá rồi đúng không? Đi lên phòng, úp mặt vào tường cho tôi!”

Tô Tịnh An lần đầu bị phạt như thế, phản ứng không kịp, cứ khóc lóc sụt sùi. Không dám phản đối cũng không dám không làm theo. Tủi thân nhìn điện thoại chăm chăm, cũng không biết bên kia đã cúp máy chưa, đã bỏ điện thoại xuống, bật khóc chạy lên phòng.

Tô Tịnh An không dám đi vào phòng kia, đứng chôn chân ở bên ngoài khóc, chạy về phòng cũ của cô, lại chạy sang trước cửa phòng bên cạnh, oan ức đứng quay mặt vào góc.

“Chị dâu!”

Không có người trả lời. Hứa Tuệ Lâm nhìn nhìn. Bộ dạng kia nhất định là vừa bị quát rồi:

“Chị dâu, làm sao vậy? Sang phòng em ngồi đi, đứng ở đây làm gì!”

Hứa Tuệ Lâm giằng co kéo mãi vẫn không thấy cô nhúc nhích, thì khó xử:

“Chị dâu, anh em phạt chị à?”

Tiểu bạch thổ vừa lau nước mắt, vừa gật gật.

“Đi, sang phòng em!”

“Không đi đâu, chú giận đấy!”

Tô Tịnh An vừa nắc vừa nói, chân cũng không dám nhúc nhích.

Chị dâu sao lại cứng đầu như thế?

“Cô Tuệ Lâm, cậu Hứa...về rồi!”

Hứa Tuệ Lâm quay sang huých huých vào eo cô:

“Chị dâu, mau khóc đi!”

Tô Tịnh An ngơ ngác, chưa hiểu chuyện đã bị véo một cái ở eo, đau chảy cả nước mắt.

Hứa Trác Tuyết cũng đứng lúc đi lên, nhìn tiểu bạch thổ nước mắt trực trào.

“Đi vào!”

Tô Tịnh An nhìn anh đi vào phòng, nghe thấy mệnh lệnh thì ngáp ngừng, quay sang cầu cứu em chồng.

“Đi đi, em ở ngoài này đợi!”

Tô Tịnh An lèo đèo theo sau, nhìn Hứa Trác Tuyết ngồi ở giữa phòng, cẩn thận đi đến trước mặt.

“Đến đây!”

Tô Tịnh An lắc lắc.

Giỏi lắm, bây giờ còn dám không nghe lời anh.

“Đến đây, bị ngã chỗ nào?”

Hứa Trác Tuyết vừa nói, vừa xem tay xem chân người nào đó.

Thím Âu vừa nãy mới nói, sáng nay có cô ngã chạy ra ngoài vườn hóng gió, lại còn bị dọa một trận. Còn tưởng con gì to tát lắm, nghe bảo vệ nói hóa ra là con thằn lằn mẹ. Vậy mà vẫn có người sợ đến ngã ra đất!

Ngã? Ngã chỗ nào? Tô Tịnh An ngơ ngác, bị xoay trái xoay phải, bộ dạng ngốc ngốc ngừng cả sụt sùi.

“Không...không đau!”

“Ngày mai theo tôi đến công ty!”

Con người ta, sinh ra mỗi người đều có một nỗi sợ. Đây là “con người ta”, còn Tô Tịnh An, sợ mọi thứ. Cái gì cũng sợ.

Tay bị anh nắm lấy và cả mồ hôi. Cả người bỗng lạnh toát.

“Không thích!”

“Em không có quyền quyết định!”

“Chú xấu! Không đi!”

“Xấu chỗ nào?”

“Xấu hết, chỗ nào cũng xấu!” Tô Tịnh An khóc lóc đứng dậy, vùng vằng đi ra cửa. Mặc kệ Hứa Trác Tuyết có cho phép hay không đi một mạch cũng không có quay đầu lại.

Người sai là Hứa Trác Tuyết?

Không đúng, người nói dối là Tô Tịnh An, người bỏ đi cũng là Tô Tịnh An. Tại sao người xấu lại là Hứa Trác Tuyết?

Phạt thế kia, không ăn thua đúng không? Phải phạt thật mạnh, để còn nhớ.

End chương 19: Thần lẫn mẹ.

20. Chương 20: Tiếp Xúc

#Ltt

#Fl_wattpad: Leevisu2104

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

Chương 20: Tô Tịnh An sai rồi, Hứa Trác Tuyết cũng sai rồi.

Làm thế nào để phạt? Còn là phạt một kẻ ngốc!

“Quay lại đây!”

Tô Tịnh An nghe thấy rồi, nhưng mà không dám quay lại. Phải can đảm lắm mới dám vặn cửa đi ra. Còn tưởng là sẽ an ổn đi ra, cuối cùng lại bị cái người gọi là “em chồng” kia, chấp tay hai cái xông đẩy ngược trở lại.

“Quay lại!”

“Không thích!” Tiểu Tô Tô lắc lắc đầu, quay ngược lại, lại đi ra cửa.

“Quay lại ngay!”

“Không thích đi! Chú quá đáng! Chú xấu.”

Trẻ con hay giận dỗi, cô ngốc cũng có lúc giận dỗi, Tô Tịnh An vùng vằng quay lại, nhìn Hứa Trác Tuyết đứng lớn giọng với cô thì uất ức, mặc kệ là nên hay không nên, cầm ngay gấu bông ở tay mà ném vào người đối diện.

Hứa Trác Tuyết bị ném trúng, còn không nghĩ đến lại có lúc thành ra bộ dạng này, gấu bông va vào người rồi rơi xuống đất. Cũng chẳng có ai nhặt nó lên, nằm lổn lổn ở một chỗ.

Tô Tịnh An sợ im bật. Không dám la hét thêm, nhìn thái độ của anh, run run, miệng lắp bắp muốn nói lại không dám.

“Tô Tịnh An!”

Hứa Trác Tuyết đi đến chỗ cô, anh bước một bước, cô lại lùi một bước, không khí đáng sợ nhất là im lặng. Hứa Trác Tuyết mặt mũi lúc bình thường đã sợ rồi, hiện tại...lại càng đáng sợ.

Tiểu Tô Tô mau nước mắt bật khóc, bị anh dồn vào thế bí, nước mắt cứ thế mà lăn dài.

“Tô Tịnh An, không phạt nên không sợ đúng không?”

Chỗ eo bị bóp mạnh, đau quá, có gỡ như nào cũng không được, mặt mũi khổ sở nhìn anh:

“Chú...chú....buông ra!”

Tô Tịnh An nói một câu, bụng lại bị bóp một cái, mười ngón tay mảnh khảnh cố gỡ tay anh ra, càng muốn gỡ lại càng đau.

“Đau...đau quá! Buông ra, không muốn ở đây nữa! Tô muốn về!”

Hai tay cô đập mạnh vào lồng ngực anh, cố đẩy anh tránh xa cô một chút, cũng muốn đẩy anh ra, bởi chỗ bụng thật sự rất đau.

Lúc Hứa Trác Tuyết nói lỏng tay, thì Tô Tịnh An đã bị ném lên giường, đầu bị nhúc dử dội. Bụng cũng đau quá, Hứa Trác Tuyết khóa trái cửa thì quay lại chỗ giường lớn. Nhìn tiểu bạch thỏ nằm co rúm người ở trên giường, lửa giận vẫn chưa tắt, lần đầu tiên có người ném đồ vào người anh, cảm giác...rất muốn giết người. Nhưng mà người hiện tại, không thể đánh không thể giết...

“Tô Tịnh An, không phạt thì em không sợ! Hôm nay...”

Ánh mắt Hứa Trác Tuyết có gì đó rất lạ, Tô Tịnh An sợ nhất những lúc chú cau mày rồi nói một câu dài hơn bình thường, chỉ nghe thôi cũng đã rùng mình.

“Chú....chú...làm Tô sợ đấy! Tô...Tô muốn về!”

Tiểu Tô Tô nói xong vội vàng chạy xuống giường, chân tay run rẩy đến cả đứng cũng không vững nữa rồi, bước xuống dưới đất thì ngã khuỵu, nhìn bước chân càng ngày càng đến gần, khóc nức lên.

Có người bế cô lại lên giường, Tô Tịnh An bị đè ở bên dưới, luồn lách vẫn không thoát được. Đau ở bụng, giờ đến tay cũng đau, ban nãy còn quơ loạn mà tìm cách chạy được, giờ bị kéo lên đỉnh đầu, không có cách nào thoát ra khỏi anh. Cơ thể vì thế lại dán chặt lên người nào đó, Tô Tịnh An cả người khó chịu, cảm thấy hai chân lạnh lạnh, còn ngứa ngứa.

“Tô...Tô sai rồi!”

“Tô xin lỗi! Chú...chú...đừng giận!”

“Đừng phạt....Tô”

Tô Tịnh An sợ rồi, cô lắc đầu nguầy nguậy để xin xỏ, chú có thể đừng giận Tô không? Nhìn chú bây giờ rất đáng sợ.

“Lúc em ném nên nghĩ đến hậu quả một chút!”

Hứa Trác Tuyết cởi cà vạt, trói hai tay Tô Tịnh An, lại cởi áo sơ mi màu trắng, lần lượt, ở trước mặt Tô Tịnh An bày ra ngực trần xuồn cuồn.

Quần lót bị kéo xuống, Tô Tịnh An sợ chết khiếp, càng ngo nguầy van nài, thế nhưng lời vào tai Hứa Trác Tuyết lại giống như tiếng nỉ non.

“Tô Tịnh An, nhớ kỹ!”

Váy cũng không cởi, cũng không có màn dạo đầu, hay tiếng nỉ non như những đôi yêu nhau. Hứa Trác Tuyết cũng cởi quần, đem thứ to lớn kia, trực tiếp đi vào, Tô Tịnh An lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, Hứa Trác Tuyết là người đàn ông thứ hai cô nhìn thấy sau ông Hứa, chú ở trong mắt Tô Tịnh An dù hay cau mày, bắt nạt cô nhưng chú giống như vị thần. Khoảnh khắc anh tiến vào, nói những lời dọa nạt, trừng phạt kia, bức tượng đài “vị thần” kia cũng bị sụp đổ rồi.

Lúc Hứa Trác Tuyết phát hiện anh sai rồi, Tô Tịnh An vẫn còn là một cô ngốc, còn xử nữ chưa từng biết mấy thứ quan hệ kia, thì anh đã không dừng lại được.

Mười chữ đau, cũng không diễn tả được hết, Tô Tịnh An khóc đến khàn cả giọng, khóc mệt chỉ còn sức sụt sùi ở cổ họng, phía dưới bụng đau quá, cô đưa tay muốn ôm lấy bụng, lại bị anh giữ lại, khóa sau lưng bị anh kéo xuống, Hứa Trác Tuyết nhẹ nhàng một chút, vuốt ve lưng trần của cô, lại bị Tô Tịnh An cong người tránh động chạm, Hứa Trác Tuyết vì thái độ kia không dịu dàng thêm, hạ dần xuống eo rồi một lần xé rách bộ váy, áo ngực cũng bị gỡ ra ném sang một bên.

Cơ thể Tô Tịnh An bày ra trước mặt, Hứa Trác Tuyết nhìn cô, hạ thân dịch chuyển sâu vào trong, cảm giác đau tận tim gan, Tô Tịnh An cố gỡ tay ra, đến cổ tay cũng bị trầy rồi, nằm thoi thóp trên giường.

Hứa Trác Tuyết nhìn miệng cô vẫn lẩm bẩm gì đó, không nghe rõ là cô nói cái gì, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, môi Tô Tịnh An cũng run run, cô quay mặt sang một bên:

“Tô...sai rồi! Cho Tô về đi!”

Nước mắt không ngừng rơi, làm nhòe đi cả hai mắt cô, Tô Tịnh An hai mắt đỏ đẫm, không còn sức sống nữa, bên dưới đau, chỗ ngực tự dưng cũng thấy đau. Toàn thân chỗ nào cũng đau hết. Có cầu xin như thế nào Hứa Trác Tuyết cũng không để ý.

Hứa Trác Tuyết ôm lấy eo cô, bên trên thì xoa lên chỗ eo ban nãy anh làm bầm tím, bên dưới càng ngày càng gia tăng tốc độ. Tô Tịnh An khóc mệt, bị anh ôm lấy cũng không đẩy ra được, cả người đau đến run rẩy. Lúc Hứa Trác Tuyết chịu buông tha cho cô, Tô Tịnh An cũng đã chịu không nổi mà ngất đi. Cô ở trong lòng anh, cả người không có sức lực, đến cả lúc ngất đi chỗ đuôi mắt vẫn cứ chảy đều đều, lăn xuống dưới, đọng lại chỗ cánh tay anh.

Nếu như ngày mai tỉnh dậy, Tô Tịnh An không nói chuyện với anh nữa, vậy thì phải làm sao?

End chương 20: Tô Tịnh An sai rồi, Hứa Trác Tuyết cũng sai rồi.

21. Chương 21: Trốn Tránh

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Fl_Wattpad: Leevisu2104

Chương 21: Trốn tránh

Đến giờ cơm, Hứa Tuệ Lâm, Thím Âu ngồi đợi mỗi món phía dưới nhà ăn, đợi đến 8h tối, vẫn không thấy ai xuống, nhìn cửa phòng đóng kín, Hứa Tuệ Lâm không dám gọi cửa, thím Âu lại càng không. Chân chờ một hồi, lại đi xuống.

Trong phòng, Tô Tịnh An mơ màng tỉnh dậy, chỗ cổ tay có cảm giác đau nhức, ngó xuống đã thấy trên người mặc bộ váy ngủ, cả người cô bồng rùng mình một cái, hai mắt thất thần nhìn sang chỗ bên cạnh, kéo chăn xuống dưới bụng nhìn xuống cuối chân giường, bị ánh mắt của người nào đó nhìn chằm chằm hoảng sợ quay đi. Tô Tịnh An dậy rồi, cô nhìn anh chỉ có hoảng loạn, trốn tránh, điều mà Hứa Trác tuyết không muốn nghĩ cuối cùng cũng đến. nếu như cứ giữ thái độ thản nhiên coi như không có chuyện gì...

Hứa Trác Tuyết đi đến bên giường, nhìn Tô Tịnh An khép nép, vờ như không có chuyện gì muốn lôi cô đi. Chỗ cổ tay hồi chiều bị trói đã để lại vết xước, bị Hứa Trác tuyết không màng đến, túm chặt lấy. Cô vịn vịn, vừa khóc, vừa gỡ tay anh ra. Hứa Trác Tuyết buông tay, Tô Tịnh An vội vã quay người bỏ chạy, thế nhưng lúc vừa bước xuống lại ngã khuỵu, hai chân lại không có sức, bước một bước thì phía dưới nhói một trận, đau, đau đến mức không kìm được mà bật khóc.

Tô Tịnh An nức nở một trận, Hứa Trác Tuyết muốn giúp cô, cô lại không cho anh chạm vào người, kiên quyết gạt ra, cũng không chạm vào người anh, qua lớp áo bên ngoài gạt anh ra chỗ khác, Tô Tịnh An lần

này không nói chuyện thật rồi, đến cả nhìn anh cô cũng không nhìn nữa, chỉ cúi gằm mặt không thì quay đi chỗ khác.

“Tô Tịnh An!”

Tiểu Tô Tô vừa khóc vừa nhích người ra chỗ khác, ít nhất cũng có thể cách anh một đoạn. Hứa Trác tuyệt kiên nhẫn, với lấy chăn trên giường bao lấy người cô, Tô Tịnh An còn muốn tránh, qua lớp chăn, Hứa Trác Tuyệt ôm lấy cô bế ra chỗ ghế sofa ở giữa phòng, quỳ ở dưới sàn muốn nói gì đó, lại cảm thấy mình đang vô hình, nhỏ giọng:

“Ngồi ở đây!”

Sau đó cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Tịnh An không để ý đến anh, gơ hai tay lên nhìn chăm chăm vào vết xước ở cổ tay vẫn còn đỏ, chỗ khuỷu tay một đoạn lại có một vết bầm, cơ thể chỗ nào cũng đau nhức. Tô Tịnh An quay lại, nhìn giường lớn, hình ảnh buổi chiều lại dội lại trong đầu, tập tễnh từng bước đi ra khỏi phòng, bên đó, đều là chuyện đáng sợ, cô muốn về nhà...

Hứa Trác Tuyệt đi xuống cầm lấy cốc thủy tinh tự tay pha một cốc sữa, lúc rót nước không cẩn thận mà trào cả ra ngoài, lại cúi gắt, quay sang bảo thím Âu pha cho một cốc. Đem cốc sữa đi lên phòng, lại không thấy người ở bên trong, phòng tắm không có, phòng cũ của Tô Tịnh An cũng không có.

Thím Âu, Hứa Tuệ Lâm hay tin cũng chạy đi tìm, tìm hết tầng trên rồi tầng dưới, Kết quả vẫn không thấy người, Hứa Trác Tuyệt hình như sắp phát điên rồi, ban này không phải là đi cũng ngã sao, quay đi quay lại đã không thấy người. Nghĩ ngợi thế nào lại chạy ra ngoài, Hứa Tuệ Lâm mãi lúc sau mới ngơ ngàng, chị dâu nhỏ đến giờ chỉ vài lần đi ra ngoài, ngay cả gấp bảo vệ trong nhà còn sợ nói gì đến đi ra ngoài? Vậy mà vẫn có người mang tiếng đại học hàng đầu, tiếp quản hàng bao nhân viên lại không nghĩ đến chuyện này, đi cả dép trong nhà chạy ra ngoài đường. Hứa Tuệ Lâm cắn không kịp, dù sao thì cũng là anh nó tự nguyện chạy ra ngoài không có ai ép cả. Thím Âu sốt ruột đứng loay quanh trong nhà, Tiểu Tô mà có mệnh hệ gì, thím cũng không sống nổi, bà Đình ở dưới kia cũng nhất định là đang sốt ruột.

“Cô Tuệ Lâm, hay cô để tôi đi tìm nữa đi.”

“Thím ở đây đi, con lên phòng lấy điện thoại gọi người đi tìm”

Hứa Tuệ Lâm đi lên phòng, đi ngang qua tủ đồ, đột nhiên dừng lại, hồi chiều rõ ràng là đóng rồi, sao giờ lại bị mở ra?

“Chị dâu, sao chị lại chui vào đây?”

Tô Tịnh An ngồi sùi sùi ở trong tủ đồ, nghe tiếng Hứa Tuệ Lâm thì tủi thân òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa rúc thật sâu vào trong tủ đồ. Hứa Tuệ Lâm vứt áo quần ra giường, đổ khăn lau nước mắt cho cô, Tô Tịnh An né tránh, đối với sự động chạm bây giờ vô cùng sợ hãi. Hứa Tuệ Lâm không hiểu vì sao bản thân lại bị xa lánh, hô lên một tiếng, thím Âu ở dưới tầng vội vàng đi lên, Tiểu Bạch thỏ nhìn thấy thím, môi run run vừa khóc vừa nhìn thím.

“Tô ngoan, làm thím sợ chết, ngoan, đừng khóc!”

Tô Tịnh An để thím lau nước mắt, hai chân thò xuống dưới lại rụt lại, cơ thể không chịu nhúc nhích. Hứa Tuệ Lâm để ý chỗ cổ trắng có vài vết lạ, ban này chân chị dâu nhỏ hình như cũng bị bầm vài chỗ, chỗ cánh tay cũng có dấu...nếu như đoán không nhầm, nhất định...là bị thịt rồi.

“Con đi tìm anh hai!”

Hứa Tuệ Lâm bỏ đi ra ngoài, cầm lấy điện thoại nói vài ba câu thì tắt máy. Quay lại nhìn chị dâu nhỏ vẫn chui trong tủ đồ, thở dài nào nề. Thím Âu khuyên như nào vẫn không chịu đi ra, Tô Tịnh An chỉ khóc, hỏi thế nào cũng lắc đầu.

“Đâu rồi?”

“Chị dâu ở trong kia!” Hứa Tuệ Lâm nhìn anh, quay lại nhìn tủ đồ. Hứa Trác Tuyết mỗi một bước chân là bao nặng nề, nhìn Tô Tịnh An đang khóc thì khựng lại, ban nãy cũng không có khóc thành ra thế, anh lại đáng sợ đến mức ấy?

“Tô Tịnh An, đi ra đây?”

Tiểu Tô Tô run run đến khóc cũng không dám, hai tay bám riết lấy tay thím Âu, thím vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, vỗ về, nhìn Tô Tịnh An dụi dãi:

“Cậu Hứa gọi con kia, mau, đi xuống với thím, đừng để cậu ấy đợi.”

Không khí im lặng, chỉ có tiếng nước nở của cô. Tô Tịnh An sau một hồi cuối cùng run run thò hai chân muốn bước xuống, nhưng nhớ lại khi nãy vất vả lắm mới đi sang được bên này, bây giờ đi không biết có lại đau như ban nãy không.

Hứa Trác Tuyết đứng ở giữa phòng, vốn là muốn đợi cô đi đến, nhưng lúc nhìn hai chân cô thò xuống, trong đầu đột nhiên dội lại cảnh hồi chiều tối, lúc Tô Tịnh An bị ngã, với lấy chấn mông trên giường đi đến đập lên người cô, bẻ đi. Thím Âu cũng quen rồi, chỉ đứng nhìn Tô Tịnh An khóc lóc dãi dụa không ăn thua.

Lúc bé Tô Tịnh An đi, ngang qua chỗ “sắc nữ” nào đó, anh còn nghe rõ mồn một có người lẩm bẩm bên cạnh:

“Nhìn cũng nhìn thấy hết rồi, còn che cái gì?”

Sau đó cũng không phản đối, giải thích gì hết, đi về phòng. Tô Tịnh An ngồi trên ghế lớn, qua lớp chấn đẩy Hứa Trác Tuyết tránh xa một chút, nhích ra tận chỗ cuối ghế, co chân ngồi ở góc.

“Tô Tịnh An.”

Tô Tịnh An không đáp. Hứa Trác Tuyết túm lấy bắp tay cô, kéo lại gần:

“Tô Tịnh An, em câm rồi à?”

Có biết là anh vừa chạy đi tìm cô không? Còn lo cô bị kẻ khác lừa, cuối cùng thì cô trốn trong tủ quần áo. Tô Tịnh An muốn giận dỗi cái gì?

Tô Tịnh An bây giờ rất hông muốn nói chuyện, chú, em chồng, đến cả thím Âu cũng không muốn nói gì hết, cảm giác bây giờ rất không an toàn, lúc chú nổi điên lên không có ai đến giúp cô hết. Hiện tại chỗ nào cũng không đáng tin nữa.

“Đứng dậy, đi thay đồ.”

Tô Tịnh An cũng muốn đứng dậy, nhưng bắp tay bị giữ lại, vừa khóc vừa nhìn hai chân.

“Tôi nói đứng dậy.”

Cánh tay lại nhói lên một trận, Hứa Trác Tuyết lúc này mới buông cô ra, nhìn Tô Tịnh An đứng dậy, hai chân run run đi vào phòng tắm. Cầm lấy chấn của Hứa tuệ Lâm đem sang trả cho nó. Hứa Tuệ Lâm thở dài, không biết khi nào mới làm lành nữa.

Tô Tịnh An mất gần ba mươi phút mới chậm chạp từng bước một đi ra, nhìn Hứa Trác Tuyết hốc mắt đã khô lại trực trào đỏ hoe, đi ra cửa phòng.

“Muốn đi đâu? Quay lại.”

“...”

Không có thoại của Tô Tịnh An, Tiểu Tô Tô nghe xong quay lại, không dám chọc giận anh, đi vòng qua ngồi xuống chỗ góc ghế, giường kia cô không dám ngồi.

Hứa Trác Tuyết chuyển lại kênh cô thường xem, im lặng hông nói gì. Tô Tịnh An hai mắt nhìn TV thế nhưng trong đầu lại toàn lo lắng với sợ hãi không thôi. Lúc Hứa Trác Tuyết tắt TV Tô Tịnh An vẫn giữ nguyên trạng thái, giống như lúc xem TV. Không biết từ lúc nào anh đã ngồi ở đây bên cạnh, nhìn cô thật lâu. Chỗ cổ có một vết bầm tím, anh chạm vào nó, Tô Tịnh An bị dọa nhảy dựng lên, vội đẩy anh ra. Từ

chuyện xảy ra ngày hôm qua, Tô Tịnh An không muốn có bất cứ liên hệ gì với người này nữa, bình thường đã sợ hiện tại...lại càng sợ.

Hứa Trác Tuyết kéo cô lại, nhìn khuôn mặt sợ hãi của cô có chút không đành lòng. Nhìn nốt ruồi ở đuôi mắt nhẹ nhàng hôn lên nó:

“Đi ngủ đi, ngày mai còn phải đến công ty!”

Tô Tịnh An muốn nói có thể không đi không, Tô rất sợ. Nhưng miệng cô lại nói không nên lời, hai mắt chân chừ do dự, đưa tay lau đi chỗ đuôi mắt anh vừa hôn lên, không đáp. Thực ra là run lắm rồi, nhưng không có cách để nói chuyện với người ở trước mặt, cho nên im lặng là cách duy nhất để đối diện.

“Lên giường đi ngủ”

Tiểu bạch thổ ngoạn ngoạn ôm chăn leo lên giường, lấy cái gối chặn ở giữa giường, cẩn thận trùm chăn kín mít. Có người đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ hồi chiều rồi, xác định là hôm nay không được ôm gối ngủ, nhìn cô bao bọc cẩn thận thế kia, rảo bước đi về phía phòng tắm.

Sáng Sớm Tô Tịnh An còn chưa tỉnh giấc, mơ màng nghe thấy tiếng nói chuyện của người nào đó mà thức dậy, nhìn Hứa Trác Tuyết đứng ở ngoài ban công nói chuyện, hôm nay, phải đến công ty sao?

“Thay đồ, rồi xuống ăn sang đi. Một lát đến công ty!”

Tô Tịnh An ngoạn ngoạn đi thay đồ, lúc đi xuống cầu thang nhìn thấy anh ngồi ở bàn ăn thì len lén nhìn, không có ý đi đến. Hứa Tuệ Lâm ở trong bếp ngó ra, nhìn chị dâu nhỏ đứng khép nép ở cầu thang, lại quay sang nhìn người nào đó đang ngồi ở bàn ăn.

Hứa Trác Tuyết vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Tô Tịnh An nhìn em chồng, nhìn thím Âu đang ở trong bếp, cẩn thận đi đến.

Cốc sữa nóng bị đẩy đến trước mặt, Tô Tịnh An đón bằng cả hai tay, một mạch uống hết nửa cốc, từ trưa hôm qua chưa được ăn uống gì cả, hiện tại chỉ cần ăn được, Tô Tịnh An đều sẽ không từ chối. Bữa sang trôi qua, không ai nói với ai câu nào, đến cả Hứa Tuệ Lâm còn im lặng thì nói gì đến mấy người kia.

Tô Tịnh An ăn xong theo thói quen đi ra ngoài phòng khách, cũng quên mất có người hôm qua đã dẫn là hôm nay phải đến công ty, tâm tình hình như là tốt hơn hôm qua rồi, mãi cho đến khi bị Hứa Trác Tuyết lôi đi.

“Anh, anh đưa chị dâu đi đâu?”

Hứa Tuệ Lâm bưng đĩa trái cây nói với theo. Tô Tịnh An cũng đang vùng vẫy muốn thoát ra, tiếc là cổ tay bị túm lấy không tài nào gỡ ra được, cau mày nhìn em chồng lại nhìn cổ tay bị túm lấy.

“Anh đi đâu?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn cô bị nhốt trong xe ô tô lo lắng, vội vàng chạy đến chặn cửa của anh. Chị dâu như thế nào anh nó còn không biết sao? Lại còn dẫn chị dâu đi ra ngoài.

“Đến công ty, hai người ở nhà không cần đợi cơm!”

Hứa Tuệ Lâm bị bỏ lại phía sau, nhìn ánh mắt cầu xin của chị dâu nhỏ đau lòng. Nhưng nó không có quyền quyết định, ý đã ra không ai dám chống lại anh nó, đành nhờ cậy vào anh nó sẽ vì chị dâu nhỏ mà suy nghĩ lại thôi.

Tô Tịnh An quay lại nhìn Hứa Tuệ Lâm bị bỏ lại ở phía sau, bóng dáng càng ngày càng nhỏ lại, ở một ngã rẽ cũng không thấy nữa, ai biết được lần đây nhất Tô Tịnh An miễn cưỡng đi ra ngoài cũng là mấy tháng trước rồi, cô cũng không nghĩ đến chuyện sẽ ra ngoài. Đường xá như nào Tô Tịnh An cũng không rõ, suốt cả quãng đường đi chỉ thấy cô cúi gầm mặt. Hứa Trác Tuyết cũng không mở miệng, không gian đáng sợ nhất là lúc cả hai không nói gì. Càng im lặng càng đáng sợ.

Tô Tịnh An lắc đầu nguầy nguậy không chịu xuống xe, nhìn xung quanh cứ một lúc lại có người đi qua, có người còn quay lại nhìn cô bàn tán, hai mắt đầy run sợ, kiên quyết không đi xuống. Hứa Trác Tuyết đã mở sẵn cửa xe, đứng đợi ở bên ngoài vẫn không thấy Tô Tịnh An chịu đi xuống, kiên nhẫn cúi xuống gõ từng

ngón tay Tô Tịnh An đang đan vào nhau, nắm lấy tay cô, đối với Tô Tịnh An vô cùng dịu dàng, rất kiên nhẫn, rất quan tâm.

“Không cần sợ.”

Tiểu Tô Tô bị dẫn đi, tay trái bị anh nắm lấy, tay phải cũng không yên tâm sợ anh sẽ bỏ cô ở lại đây, túm chặt lấy cánh tay anh. Hứa Trác Tuyết nhìn sảnh lớn đông người thì hài lòng, hôm qua còn tính bảo nhân viên ở trong văn phòng, đợi khi nào anh đưa Tô Tịnh An lên trên phòng mới được đi lại, nhưng nhìn Tô Tịnh An bây giờ, đột nhiên anh cảm thấy hiện tại cứ để như thế đi, không cần ban lệnh “cấm”.

Tô Tịnh An cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh, mỗi khi cô nhìn thấy có người đang lăm lăm nhìn về phía mình, bàn tay túm lấy cánh tay Hứa Trác Tuyết lại dùng sức, họ đang nói cái gì? Họ đang bàn tán về cô sao?

“Tô Tịnh An, sau này đừng mặc cái váy đấy nữa!”

Tô Tịnh An còn mãi cảnh giác với người xung quanh, nào có để ý đến lời nói của ai kia. Mãi cho lúc đi vào trong thang máy mới định thần, vội rút tay lại, đứng tận góc thang máy để tránh xa anh. Hứa Trác Tuyết tâm tình khi này còn rất tốt, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, kéo Tô Tịnh An ở góc vào trong lòng, nhìn Tô Tịnh An cau có.

“Tô Tịnh An, có tin tôi vứt em ở đây không?”

Người trong lòng nghe xong nước mắt đã trực trào, hai tay cứng đờ khoắc dăm kiến nghị đòi thả nữa. Ngoan ngoãn để cho Hứa Trác Tuyết ôm. Đối với biểu tình kia, Hứa Trác Tuyết rất hài lòng, cúi xuống hôn lên môi Tô Tịnh An một cái, chỉ lướt qua xong lại muốn hôn lâu một chút. Tô Tịnh An né tránh, đưa tay đẩy anh ra, hành động này bị Hứa Trác Tuyết để vào mắt, thang máy vừa mở ra, Tô Tịnh An bị kéo lôi ra ngoài, anh đi rất nhanh, cổ tay cũng bị túm rất đau, hình như Hứa Trác Tuyết đang tức giận, Tô Tịnh An cảm nhận được, cô cố gắng bước nhanh hơn, cố để đuổi theo anh, đi ngang qua căn phòng nọ, Hứa Trác Tuyết ném tập hồ sơ lên bàn, đi thêm vài bước mở một cánh cửa khác. Cánh cửa đóng rầm lại, Tô Tịnh An nhìn căn phòng màu xám, ngẩng đầu nhìn Hứa Trác Tuyết, thấy anh đang nói lỏng cà vạt, đầu cô lại nhớ đến cảnh ngày hôm qua, quay người muốn mở cửa bỏ chạy.

“Muốn đi đâu? Tôi cho em đi chưa?”

Tô Tịnh An bị ném lên giường, cũng bị Hứa Trác Tuyết đè lại, anh vuốt ve dọc cơ thể cô, bộ váy Tô Tịnh An chăm chăm bảo vệ cũng bị anh giật phăng ra, cơ thể Tô Tịnh An lần nữa lại lỏa lồ trước mặt anh, Tô Tịnh An kéo chăn, che đậy lấy cơ thể, nhìn Hứa Trác Tuyết lần lượt cởi từng cúc áo sơ mi trên người, cơ thể cô run lên bần bật, nhớ đến từng trận đau, từng vết xước trên cơ thể, cảm giác đã đau quặn lại.

Hứa Trác Tuyết không có màn dạo đầu, so với hôm qua còn đáng sợ hơn, anh đi thẳng vào cơ thể cô, không có lời an ủi, không một lời cảnh báo. Tô Tịnh An nằm thoi thóp, bụng dưới đau đớn, hai tay cô đánh vào ngực anh, sau cùng lại là bầu vú vào cánh tay anh, cầu xin sự buông tha, cũng nài nỉ anh hãy thương xót cho cô.

“Tô Tịnh An, tôi là ai?”

22. Chương 22: Khi Nữ Chính Bị Ốm

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Fl_Wattpad: Leevisu2104

Chương 22: KHI NỮ CHÍNH BỊ ỐM

Tô Tịnh An không đáp lại lời anh nói, khuôn mặt nhợt nhạt sắp không còn sức mà tranh cãi chống đối lại anh rồi, cả người nằm thoi thóp như con cá mắc cạn, chỗ nào cũng đau, giá như có thể ngủ mà không tỉnh lại thì tốt rồi.

“Tô Tịnh An nhớ lấy, em còn dám tránh tôi, thì lần tới...tuyệt đối không nhẹ nhàng như bây giờ!”

Hứa Trác Tuyệt ở cự li gần, anh ghé sát vào tai cô thủ thủ. Tiểu bạch thảo rũ mắt, mắt thần thờ nhìn bộ váy bị ném dưới đất, không rõ tâm tình hiện tại như thế nào. Đồng hồ treo tường tích tắc nhích lên từng giây, qua nửa giờ Tô Tịnh An cảm nhận hạ thân chưa từng bớt đau đớn, người đối diện ra tăng tốc độ, có thứ gì đó đang tồn tại trong cơ thể cô. Hứa Trác Tuyệt vuốt ve khuôn mặt đầm nước mắt, anh tỉ mỉ hôn lên mắt, xuống mũi, lại dừng lại ở chỗ môi cô, chần chờ một hồi rồi khẽ chạm lướt qua, Tô Tịnh An ngoan ngoãn để anh ôm lấy, không dám gạt anh ra, không dám né tránh anh dù chỉ một chút. Đúng rồi, không được làm chú tức giận, nếu không chú sẽ không chỉ đối xử với cô như thế đâu, thâm tâm Tô Tịnh An nghĩ như vậy, sau đó Hứa Trác Tuyệt dù có đối với cô như thế nào Tô Tịnh An cũng không dám chống đối nữa.

Anh nói cô đi nghỉ đi, Tô Tịnh An ngoan ngoãn cầm lấy áo sơ mi anh đưa cho cô, mặc vào. Hứa Trác Tuyệt vỗ gối, ý bảo cô nằm xuống, Tô Tịnh An lập tức làm theo. Rất nghe lời, rất biết điều.

Hứa Trác Tuyệt thay một đồ khác, áo quần chỉnh tề đứng trước giường, nhìn Tô Tịnh An đang ngủ, yên tâm đi ra ngoài. Khỏe mắt người trên giường khẽ động, giọt nước mắt lăn xuống thấm vào gối ngủ, Tô muốn gặp bà Đình, bà Đình đi đâu, có thể về đón Tô không?

“Tô Tịnh An, ra ngoài này.”

Trong phòng vọng lại mệnh lệnh của người nào đó.

Tô Tịnh An vụng về lau nước mắt, càng lau lại càng tủi thân muốn khóc, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, mới có người sợ hãi, nước mắt nước mũi vội vã lau đi, tập tễnh chạy lại mở cửa. Léo đéo theo sau lưng anh.

Hứa Trác Tuyệt đã đặt sẵn máy tính ở bàn trà, cũng đã bật sẵn chương trình mà cô hay xem, chỉ thiếu mỗi người nào đó. Tô Tịnh An tập tễnh đi lại, ngồi xuống ngoan ngoãn xem, cũng chẳng để mấy chương trình vào mắt, vừa xem vừa khóc, khóc một thì lại muốn đi ngủ, len lén ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Trác Tuyệt đang làm việc, liền với lấy cái gối nhỏ ở bên cạnh, một mạch ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô thấy bà Đình, bà nhìn cô hiền lắm, còn cười với cô, thế nhưng, Tô Tịnh An có đuổi theo thế nào cũng không với được chỗ bà. Bà nói Tô phải ở lại đây, nói rằng Tô phải nghe lời. Tô Tịnh An vừa mơ ngủ vừa nức nở, được một lúc thì im hẳn.

Hứa Trác Tuyệt nhìn Tô Tịnh An nằm ngủ ở ghế sofa, nhìn áo sơ mi rộng thùng thình, nhìn cặp đùi người nào đó nửa che nửa đây, cổ họng khô khốc, nhìn Tô Tịnh An lúc ngủ rất yên bình, rất thoải mái, Hứa Trác Tuyệt không nỡ đánh thức cô, Tô Tịnh An lúc tỉnh dậy sẽ không để anh vào mắt.

Thư kí đứng ở bên ngoài ngó nghiêng nhìn đồng hồ, đến giờ họp rồi, có nên vào hay không?

Cũng may, Hứa Trác Tuyệt còn nhớ lịch, Hứa Trác Tuyệt nán lại vài phút, chỉnh lại áo sơ mi, đem chăn đắp kín người cô mới ra khỏi phòng.

Cuộc họp tháng luôn kéo dài hơn dự kiến, Hứa Trác Tuyệt nhìn đồng hồ đeo tay, Tô Tịnh An có lẽ cũng tỉnh rồi.

“Tan họp!”

Người nào đó cũng không nán lại vài giây, đợi xem phản ứng cấp dưới ra sao, cầm lấy điện thoại đi thẳng ra phía cửa phòng họp. Giám đốc nhân sự còn đang loay hoay với mấy con số, nghe thấy lệnh tạm trảm, thì cảm giác vui mừng không tả, len lén nhìn Hứa Trác Tuyệt đi ra cửa, tập tài liệu cũng bớt bị dày vò một chút. Lần nào cũng thế, họp cuối tháng, toàn bộ lỗi lầm đều sẽ bị moi lên, hẳn nói sai một chữ nhất định là sẽ không toàn mạng, thế nhưng nghe nói hôm nay có quý nhân đến công ty, còn là một mỹ nhân đi bên cạnh tổng giám đốc, nhất định là từ đây mà ra, dù sao thì cũng thoát một nạn, sau này... hi vọng quý nhân sẽ thường xuyên để công ty.

“Cũng bình thường thôi.” Thư kí Diệp vừa lách cách gõ máy tính, vừa hếch miệng mỉa mai.

“Bình thường? Tôi thấy cô ta có vấn đề thì có!” Thư kí kể bên cười ta, nghĩ đến cô gái hồi sáng mà mọi người truyền tai nhau là quý nhân, lại nhớ đến bộ dạng lẳng lơ của Tô Tịnh An khi ngủ, vẻ mặt khinh bỉ.

“Phát sốt cũng đáng! Thứ đàn bà lẳng lơ.”

Hứa Trác Tuyết vừa mới bước ra từ thang máy, đã nghe thấy màn đối thoại kia. Phát sốt? Tô Tịnh An phát sốt?

Hứa Trác Tuyết nhú mày, đi nhanh về phía phòng làm việc, hai thư kí kia nghe tiếng bước chân gấp gáp mới phát hiện ra có người đến, quay lại đã thấy vẻ mặt khó coi của hứa Trác Tuyết, cây bút trong tay rơi xuống, lắp bắp muốn thanh minh, thế nhưng đáp lại là ánh nhìn của trưởng phòng nhân sự đầy cảnh cáo, Hứa Trác Tuyết cũng không để ý đến hai người họ, cửa phòng đóng cái rầm.

Hứa Trác tuyết nhìn Tô Tịnh An nằm ngủ ở ghế sofa, bế thẳng vào phòng nghỉ. Tô Tịnh An ở trong lòng anh ngoan ngoãn giống chú mèo nhỏ, hơi cau mày dụi dụi vào lồng ngực anh, sau đó lại ngoan ngoãn suy nghĩ. Cơ thể Tô Tịnh An lúc nóng lúc lạnh, ban đầu chân tay bị lạnh, Tô Tịnh An cọ cọ vào ngực anh, muốn tìm lấy một chỗ ấm áp, Hứa Trác Tuyết đắp chăn lên người cô, vẫn thấy chân tay cô lạnh ngắt. Được một lát trên trán lại lấm tấm mồ hôi, hình như là đang nóng, lại có người lật đật chạy đi tìm điều khiển chỉnh lại nhiệt độ phòng.

“Tô Tịnh An.”

Lúc mê man, Tô Tịnh An nghe thấy có người đang gọi tên cô, thế nhưng mí mắt nặng trĩu, rất muốn ngủ.

“Lão Mễ, cậu đến chưa?”

Lão Mễ tâm tình rất tốt, đứng ở trong thang máy vừa huýt sáo vừa nghe điện thoại:

“Đến rồi, đến rồi.”

Vừa dứt lời thì thang máy cũng mở, trưởng phòng Lâm đang nạt hai thư kí, nhìn thấy lão Mễ thì cúi đầu chào, lại quay sang tiếp tục mắng người, lão Mễ chẹp chẹp miệng, ngày nào cũng thế, được dăm ba hôm lại thấy có thư kí mới.

“Sao vậy?”

“Cô tự nói đi.” Trưởng phòng Lâm thở dài náo nề, nhìn người đối diện.

Mễ Phong nhìn hai tội phạm đứng cúi đầu, chọn bừa lấy một người:

“Cô! Nói đi.”

Thư kí Diệp nước mắt ngấn nước mắt dài:

“Giám đốc Mễ, tôi thật sự không cố ý, tôi không biết người phát sốt kia lại là phu nhân giám đốc, cho nên...nên mới mặc kệ, thực ra...”

Em Tô phát sốt rồi?

Lão Mễ chạy vội vào phòng giám đốc, không thấy người, nhìn sang phòng nghỉ thấy một màn ôm ấp của hai người kia, Tô Tịnh An dựa vào người anh an ổn nhắm mắt, lão Hứa nắm lấy tay cô, một màn này, chỗ ngực trái bỗng nhói một hồi. Chỗ đó tại sao lại cảm thấy khó thở như thế?

“Làm sao vậy?”

“Phát sốt rồi!”

Hứa Trác Tuyết nhìn lão Mễ đứng ngoài cửa, ôm lấy Tô Tịnh An đi ra cửa, Mễ Phong nhìn cặp đôi người nào đó lộ ra, đáng vẻ kia, trên người lại mặc áo sơ mi rộng thùng thình, liền hiểu ra khi này đã xảy ra chuyện gì, nhanh tay chặn Hứa Trác Tuyết lại, cởi áo khoác đắp lên người cô.

Hứa Trác Tuyết hơi cau mày nhưng nghĩ đến cô đang sốt, áo sơ mi cần bản che không hết người cô, cứ để cho bọn đàn ông bên ngoài kia nhìn thấy thì không được, tạm chấp nhận áo khoác của lão Mễ đắp lên người cô. Lão Mễ đương nhiên là khấn trương, đi ở phía trước mở sẵn cửa.

“Về nhà hay đi bệnh viện!”

“Về nhà.”

Hứa Trác Tuyệt ôm Tô Tịnh An ngồi vào ghế sau, nhìn Tô Tịnh An ngủ li bì, thương tiếc chạm vào má cô.

“Sao không đến bệnh viện, tôi có quen...”

“Không cần, về nhà tôi đi.”

Lão mẽ cũng không nói gì thêm, quay lại ghế lái, tâm trạng hẳn hiện tại...thật sự rất không tốt. Xe lao nhanh vào biệt thự, dừng cái kít một tiếng. Hứa Tuệ Lâm còn mải bán buôn với mấy chị làm vườn, nhìn Tô Tịnh An nằm bất tỉnh được anh bế vào nhà thì sốt sắng chạy đến.

“Không phải là nói không về ăn cơm sao? Chị dâu...”

“Em Tô phát sốt rồi.”

Lão Mễ kéo Hứa Tuệ Lâm đang hét toáng lên giữ lại, tránh người nào đó mất kiểm soát mà làm ồn đến Tô Tịnh An. Hứa tuệ Lâm nhìn hẳn, sao lão Mễ lại ở đây?

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đến chơi.”

Có kẻ ngốc mới tin lời hẳn, Hứa Tuệ Lâm lại không biết mục đích hẳn đến đây chắc, này giờ đến cả nhìn cũng không nhìn nó, chỉ có chăm chăm nhìn lên phía cầu thang, rõ ràng không để nó vào mắt.

Bên ngoài vừa hay xuất hiện một vị khách, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người kia. Vị bác sĩ già lật đật xách túi đồ đi vào, cũng quen chân đi thẳng lên trên phòng, Hứa Tuệ Lâm nhìn theo, không rảnh cãi nhau với người kia, đi theo vị bác sĩ già lên phòng. Thế nhưng lúc đi đến cửa lại bị bỏ lại, đứng trờ trọc ở bên ngoài.

“Là lần đầu sao?”

Vị bác sĩ già sau khi kiểm tra một hồi, nhìn Hứa Trác Tuyệt sốt sắng đứng bên cạnh, khẽ hỏi.

“Hôm qua lần đầu!”

Bà nhìn Tô Tịnh An một hồi, trầm ngâm:

“Sau này để ý một chút, bước nào cũng không được bỏ qua, nhất, là màn dạo đầu. Đợi cô bé có phản ứng rồi hãy làm, khô khóc không tốt đâu.”

Bà đặt vào tay Hứa Trác Tuyệt một tuýt thuốc, lại quay sang nhìn Tô Tịnh An vẫn nằm ngủ li bì trên giường:

“Là mệt mỏi, áp lực thôi, ăn uống đầy đủ tự khắc sẽ khỏi, không cần kê thuốc.”

Hứa Trác Tuyệt gật đầu, đi trước một bước mở cửa cho bà, cũng nhanh tay đóng cửa lại, nhìn Tô Tịnh A trên người vẫn mặc áo sơ mi rộng thùng thình, nghĩ ngợi liền đi lấy bộ váy ngủ, tư tay thay cho cô.

Tô Tịnh An, tôi vì em mà làm mấy chuyện nhỏ nhặt này, em tốt nhất nên biết điều một chút.

“Chú...”

“Ừ”

Hứa Trác Tuyệt đối với giọng nói kia ôn nhu, đầy quan tâm, từ khi nào mà anh đã quen với từ chú ấy. Từ khi nào thì Hứa Trác Tuyệt lại để ý đến tâm tình của người khác, đã lâu rồi không có nghe thấy tiếng cô gọi anh, một ngày hơn rồi, cuối cùng cũng có thể nghe tiếng meo meo kia.

Anh ôm lấy Tô Tịnh An vào lòng, khuôn mặt cô bị anh ép quay mặt lại với anh, Tô Tịnh An vẫn nhắm tịt hai mắt, thế nhưng môi vẫn mấp máy gì đó, lúc ngủ trông cô rất ngoan, không chống đối, không xa cách anh, Hứa Trác tuyệt thích đáng về này.

“Tô Tịnh An.”

Hứa Trác Tuyết gọi thêm một lần, không thấy người nào đó có phản ứng gì, chắc là ngủ rồi.

“Ngủ ngoan.”

Người nào đó nhân lúc Tô Tịnh An đi ngủ, khẽ hôn trộm một cái, lại muốn hôn thêm cái nữa, mãi đến khi Tô Tịnh An cau mày, mới biết ý dừng lại. Với lấy điện thoại nhấc vài dòng rồi quay lại chỗ bảo bối.

“Chiều đến công ty làm việc đi, lão Mễ chỉ em!”

Hứa Tuệ Lâm đứng ngây ngốc nhìn điện thoại, sao lại là lão Mễ, chẳng lẽ là anh nó phát hiện ra chuyện kia rồi, nên cố tình đẩy nó cho lão Mễ.

“Đi thôi, anh em cũng đã nói vậy rồi.”

Lão Mễ nhìn nó ngu ngơ, buồn cười, cốc vào đầu nó một cái, không cần phải cau có như thế, hắn cũng không có ăn thịt nó. Đi thôi, em Tô có lão Hứa lo rồi, không đến lượt hắn bận tâm như thế. Hứa Tuệ Lâm đi theo sau, nhìn bóng dáng đơn độc, lẻ loi của lão, chỗ ngực trái cảm giác rất khó thở, như bị một kẻ vô tình bóp nghẹn lấy, kẻ đơn phương lúc nào cũng không có quyền giận dỗi, cho nên vui buồn, tức giận, không vừa ý chỗ nào cũng chỉ có thể ở phía sau mà tỏ thái độ, mãi mãi không có quyền chỉ trích họ.

Con gái đơn phương đã khổ, nhìn kẻ mình đơn phương lụy tình vì một cô gái khác lại càng khổ.

Tô Tịnh An tỉnh dậy một tay vòng qua ôm lấy người anh, một tay vừa vặn ở trong lòng bàn tay Hứa Trác Tuyết, cảm giác sống lưng lạnh toát, len lén ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy Hứa Trác Tuyết đang cầm tài liệu xem, lại sụp mắt xuống. Cả người mệt mỏi, đến cả sức để rút tay lại cũng gần như không có rồi, hai tay giữ nguyên trạng thái không có nhúc nhích nổi, cô vừa mới tỉnh dậy, giờ đã lại muốn ngủ, hai mắt lim dim sắp ngủ, lại bị kẻ nào đó đánh thức:

“Còn mệt không?”

Tô Tịnh An lắc lắc đầu, thế nhưng hai mắt đã díp lại thành một đường, một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, Hứa Trác Tuyết nhìn người nào đó, vứt tài liệu sang một bên, lại ôm lấy gối ôm vào lòng, nhìn đồng hồ điểm đến giờ cơm tối, lại lục đục ngồi dậy, đắp chăn kín cổ cho “vợ” rồi mới ra khỏi phòng.

Thím Âu nhìn thấy anh, thì đứng phắt dậy, mong ngóng muốn gặp Tô bé nhỏ lắm rồi, thế nhưng lại không dám mở miệng, Hứa Trác tuyết nhìn thím, rót lấy một cốc nước:

“Thím nấu chút cháo đi, một lát tôi đem lên.”

Chưa gì đã không thấy người đâu, Hứa Trác Tuyết lắc đầu, cầm cốc nước lại đi lên trên phòng. Đạo gần đây không thấy tin tức gì của ông Hứa, nhất định là có kế hoạch gì mới, Tô Tịnh An hiện tại lại đang giận dỗi, phải mau chóng làm lành lại, nếu không sẽ không an ổn gì với ông Hứa, cũng giậ dỗi mãi như thế, tối nào cũng rình mò để ôm trộm, người ngoài mà iết sẽ cười vào mặt anh.

23. Chương 24: Chỉ Có Thoại Của Nam Chính

#NHÀ_CÓ_NUÔI_MỘT_TIỂU_BẠCH_THỎ

#Ltt

CHƯƠNG 24: CHỈ CÓ THOẠI CỦA NAM CHÍNH.

“Tô Tịnh An, tôi đối với em như thế, em còn có chỗ nào không vừa ý?”

Tô Tịnh An đang ngủ nghe thấy tiếng thủ thỉ bên tai, cau cau mày, thật khó chịu. Vừa mới mở mắt đã thấy vòm ngực người nào đó, giật nảy mình ngồi dậy. Nhìn Hứa Trác Tuyết nửa thân trần, nhích nhích lại

chỗ mép giường, nhìn xuống lại thấy khăn tắm che chỗ cần che, nước, nước ở tóc vẫn còn chảy, xuống cổ, xuống ngực, chỗ bả vai...vẫn lấm lấm đọng lại mấy giọt nước.

“Tĩnh rồi, muốn đi tắm?”

Tô Tĩnh An cẩn thận nhìn thái độ của anh, ngồi im phăng phắc, không dám phản đối cũng không dám đồng tình. Ngồi đơ ra. Hứa Trác Tuyệt đi vòng qua định ôm lấy người nào đó vào phòng tắm, lại cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô nóng rực, Tô Tĩnh An chưa làm gì đã nước mắt trực trào muốn rơi, hết cách liền đem quần áo để xuống bên cạnh chỗ cô.

“Tạm thời không cần tắm, thay đồ đi!”

Nói xong lại ôm lấy Tô Tĩnh An vào người, ôm xong rồi mới thấy bức bí, lại đi vào phòng tắm, áo quần chỉnh tề mới dám đi ra ngoài. Hứa Trác Tuyệt còn tưởng sẽ được động chạm một chút, ai ngờ vừa mở cửa phòng tắm đã thấy cô ngốc nào đó đứng đến ngốc ở ngoài cửa. Tô Tĩnh An nhìn anh, bất giác lùi lại hai bước, cũng may Hứa Trác Tuyệt không làm gì quá đáng, để cho cô an ổn đi vào. Tô Tĩnh An thay đồ xong, ngoan ngoãn đi theo anh xuống dưới tầng, Hứa Trác Tuyệt hỏi cô có cần anh bế không, cô im lặng không đáp, tự mình xỏ dép đi ra cửa, không khí im lặng như vậy...thật khó chịu, thật muốn mắng người.

“Tiểu Tô dậy rồi sao? Mau, ngồi xuống, thím đem cháo ra ngay đây>”

Thím Âu nhìn thấy cô lẻo đẻo theo sau anh, ánh mắt thần thờ, đau lòng, xót xa, thế nhưng vẫn cố nở nụ cười vô tư, nhìn hai người một trước một sau không biểu tình gì chỉ dám thở dài ngao ngán. Chứ làm sao bây giờ, chuyện bọn trẻ, thím cũng già rồi, với lại người ngoài cuộc chỉ có thể đứng một bên bảo ban, tạo điều kiện thôi, còn tất cả phải tùy thuộc vào kẻ trong cuộc, Hứa Trác Tuyệt có biết nói lời ngon ngọt, Tô Tĩnh An chịu nói chuyện làm lành thì sẽ sớm làm hòa thôi.

“Uống sữa trước!”

Hứa Trác Tuyệt đẩy cốc sữa đến trước mặt cô, Tô Tĩnh An hết như chú mèo nhỏ, ngoan ngoãn đón lấy. Uống một ngụm, liền cầm lấy thìa bắt đầu ăn. Hôm nay ăn cháo, Tô Tĩnh An ăn một miếng, lại đợi nguội, ăn một miếng, bát to to vậy mà ăn cũng gần hết, chắc tại vì có người ngồi đối diện canh chừng, cho nên dù cho cô có đang bị bệnh, ăn cái gì cũng cảm thấy ngang thấy nhạt thế nhưng lại không dám bỏ. Thím Âu nuôi cô hàng bao nhiêu năm, lại không nhận ra biểu tình của cô chắc, nhìn Tô Tĩnh An ăn cháo mà như chịu oan ức, đau lòng chết đi.

“Tô ngoan, no rồi không cần cố, nghỉ ngơi rồi khi nào đói lại ăn tiếp!”

Hứa Trác Tuyệt này giờ chỉ ngồi nhìn cô ăn, căn bản không để ý bát của Tô Tĩnh An ăn hôm nay to gấp mấy lần bình thường, nhưng quan niệm của anh, cứ hết bát thì sẽ no, thế là có kẻ phát ngôn vô tâm:

“Mới vậy đã no? Còn chưa hết một bát!”

Tô Tĩnh An nghe xong, muốn bỏ thìa xuống rồi, lại run run cầm thìa tiếp tục ăn. Ăn xong, lại bị ép ngồi ngoài phòng khách ăn hoa quả, thím Âu biết ý gọt có một quả táo, đem đặt ra ngoài, Hứa Trác Tuyệt nhìn xong lại bắt đem hoa quả ra ngoài, đích thân gọt.

Tô Tĩnh An ăn không vào, cứ cố ăn hết miếng táo anh đưa cho cô, lại bị anh đưa cho miếng nữa, ăn trắng miệng mà như cục hình không bằng, khuôn mặt như chịu oan ức, không dám nói ra, chỉ dám đón lấy miếng táo anh đưa. Trong lòng cô đang gào thét, bà Đình, tại sao lúc Tô cần lại không thấy bà Đình nữa, bây giờ cô chỉ cần có bà Đình thôi, không tích chú nữa, không nói chuyện không muốn chơi với chú.

“Tiểu Tô có phải buồn ngủ rồi không?” Thím Âu ngồi bên cạnh, nhìn vẻ mặt uể oải của cô, cả ánh mắt đờ đẫn kia, có một câu nhắc nhở. Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, đưa tay chạm vào trán cô, làm Tô Tĩnh An hơi giật mình, hơi nghiêng đầu né tránh, lại bị ánh mắt anh nhìn cảnh cáo, ngoan ngoãn ngồi im một chỗ.

“Vẫn còn nóng, ăn nốt chỗ này rồi đi nghỉ.”

Tô Tĩnh An nhìn đĩa táo anh vừa gọt xong, cổ họng ngứa ngáy vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận, cảm giác như toàn bộ thức ăn mới lót dạ chưa được bao lâu đã lại nôn ra hết, cả người cô xụi lơ ngồi sụp xuống dưới sàn nhà. Hứa Trác Tuyệt cũng chạy vào theo, sốt sắng đứng ở bên cạnh, tay chân cũng luống cuống không biết phải làm gì, nhìn thím Âu vỗ lên lưng cô, nhìn Tô Tĩnh An thở gấp gấp, nghe thím Âu hô

nước thì nhanh tay rót một cốc nước đầy đưa cho cô. Tô Tịnh An nôn đến chảy cả nước mắt, khuôn mặt mệt mỏi uống một ngụm to, mãi một lúc sau mới đứng dậy chậm chậm đi ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài phòng khách, Hứa Trác Tuyết vội kéo cô lại, sờ mặt mũi, lại bắt lấy cánh tay cô:

“Chỗ nào khó chịu, tôi đưa em đi bệnh viện!”

Hai chữ bệnh viện làm Tô Tịnh An kinh sợ, bàn tay túm vào váy đồ đầy mồ hôi lạnh, nhất thời hóa đá khi nghe anh nói. Cũng may còn có thím Âu sáng suốt, kịp thời khuyên ngăn. Hứa Trác Tuyết muốn dìu cô lên, Tô Tịnh An lại tạo khoảng cách, rút tay lại, tự mình vịn cầu thang đi lên, kết quả cũng lại giống như úc đi xuống, kẻ đi phía trước, kẻ đi theo phía sau.

“Chú! Tô đói rồi!”

...

“Chú, hôm nay chú không đi làm sao?”

...

“Chú, cái này có thể ăn không?”

...

“CHú!...”

...

“Chú!...”

Tô Tịnh An lúc trước đã từng lệ thuộc vào anh như thế, Hứa Trác Tuyết nhìn cô hiện tại, một ngày cũng không cười nổi quá hai lần, ngoại trừ lúc xem phim hoạt hình cô còn ngây ngô cười hai cái, gần đây không thấy cô cười nữa. Gần đây cũng không có nghe cô gọi anh một tiếng “Chú”, cũng không nũng nịu như trước, mặc dù là nói cái gì cô đều nghe theo, thế nhưng chỉ có một thái độ, không phản đối, không đồng tình, Hứa Trác Tuyết lần đầu tiên nếm trải mùi vị này sau này sẽ nhớ mãi không quên. Làm gì để Tô Tịnh An mới tha thứ cho anh đây?

Tô Tịnh An đi phía trước, mở cửa phòng, đứng chần chờ một lúc, rồi đi lại chỗ ghế sofa ngồi, Hứa Trác Tuyết nhìn cô, cầm lấy chiếc chăn mỏng cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Muốn xem gì?”

Tô Tịnh An nhìn TV, đưa tay chỉ đại lấy một cái, thực ra đầu óc đã quay cuồng muốn ngủ lắm rồi, nhưng nghĩ đến nếu như cô đi ngủ, nhất định chú cũng sẽ nằm bên cạnh, cho nên quyết định ngồi ở đây thà rằng đầu đau choáng váng cũng không muốn ngủ. Thế nhưng, TV mới chiếu được vài phút, đã có người gật gà gật gù:

“Nếu mệt thì nghỉ đi!”

Hứa Trác Tuyết lại không phát hiện ra cô đang mệt mỏi! Chẳng qua là vì có ai đó đang giận dữ anh, sợ là nếu cứ tranh cãi, bóc mẽ cô sẽ càng bị cô xa lánh anh, cho nên mới để Tô Tịnh An ngồi đây diễn, nếu không ngày thường nhất định là có người tức đến tím mặt rồi.

Tô Tịnh An mắt buồn buồn, cố nhích ra bên cạnh muốn tránh anh một đoạn, bất quá chỗ cô ngồi đang là chỗ cuối ghế rồi, vẫn bị dính lấy người nào đó, lại cố gắng căng mắt nhìn màn hình TV.

“Cứng đầu!”

Hứa Trác Tuyết lăm lăm, để xem cô cứng đầu kháng cự được bao lâu. Kết quả là chưa đến mười phút đã có người ngủ thiếp đi lúc nào không biết, Tô Tịnh An mệt mỏi dựa vào người anh ngủ, Hứa Trác Tuyết ôm

lấy Tô Tịnh An đứng dậy, nhìn cô ngốc nào đó ngủ say đến mức bị ôm cũng không biết, còn tưởng anh là cái gối ôm dụi dụi vào lồng ngực anh, Tô Tịnh An lúc tỉnh dậy cũng ngoan ngoãn như này thì tốt.

Hứa Trác Tuyệt chỉ muốn hôn cô một cái, chỉ một cái thôi. Kết quả thì hôn một cái, ngồi ngấm mất nửa giờ. Lúc nhìn đồng hồ đã là bảy rưỡi tối rồi. Muốn gọi Tô Tịnh An dậy, ban này nôn một trận bụng nhất định là không còn gì nữa. Nhưng lại sợ, sợ là lúc anh gọi cô dậy, cô lại vẫn không nói chuyện với anh.

“Chị dâu...”

Ngay lúc Hứa Trác Tuyệt còn đang đau đầu có nên gọi hay không, thì bên ngoài có tiếng gọi. Tô Tịnh An nhú mày, cựa quậy lại tiếp tục ngủ, lại cảm giác má bị người nào đó chạm vào, eo lại giống như có cánh tay vòng qua ôm lấy, vội vàng mở mắt, vừa hay đúng lúc Hứa Trác Tuyệt cúi xuống muốn hôn một cái, Tô Tịnh An may mắn kéo chăn lên che kịp thời, có người bị hôn hụt, mặt mày tức giận, nhìn cô ngốc nào đó đang tròn mắt nhìn mình. Cũng không nói không rằng, giật chăn kéo xuống, ban này chỉ chạm môi chưa làm gì được, hiện tại tỉnh rồi thì tranh thủ luôn cũng được.

Vốn chỉ là muốn trừng phạt có người muốn làm lơ anh thôi, kết quả làm Tô Tịnh An khóc một trận, đem toàn bộ sức lực đánh lên người anh, đánh đến hai tay cũng đau rồi, cũng mệt không đánh được nữa rồi, Tô Tịnh An không muốn ở lại đây.

“Tô Tịnh An, em cảm rồi đúng không? Tốt với em em cũng không màng, nói nhẹ nhàng cũng vô ích, có phải là em hận tôi lắm đúng không? Muốn thoát khỏi tôi càng sớm càng tốt đúng không? Em muốn giả câm đến bao giờ? Muốn đi lắm đúng không? Đúng đây, muốn đi đâu thì tùy.”

Hứa Trác Tuyệt sức chịu cũng có hạn, anh cũng nhìn ra được trong đầu cô đang nghĩ cái gì, mềm không được thì phải cứng, thế là túm lấy hai bàn tay cô, nhìn cô khóc lóc tức giận. Lôi Tô Tịnh An kéo đi, Tô Tịnh An không có sức, toàn bộ sức lực khi này cũng để đánh anh hết rồi, hiện tại đến cả bước chân cũng loạng choạng, đi đến cầu thang thì chóng mặt một trận, lắc đầu nguây nguây, chú...chú tức giận rồi, làm...làm sao bây giờ. Chú còn lớn tiếng với cô, Tô Tịnh An vừa khóc vừa nhìn anh, tay phải run run muốn gỡ tay anh ra.

“Anh! Anh làm gì vậy?”

Hứa Tuệ Lâm với thím Âu mới nói được vài câu, còn tưởng mọi chuyện đã ổn rồi, kết quả nghe thấy giằng co ở bên ngoài, nhìn chị dâu nhỏ sức lực không có bị anh kéo đi xuống cầu thang, thì lo lắng vội vàng chạy đến đỡ lấy cô. Thím Âu đã nước mắt giàn giụa khóc theo cô, đỡ lấy Tô Tịnh An ngay cả một chút sức cũng không có, ôm vào lòng.

“Anh, anh bỏ tay ra đi! Anh làm cái gì vậy?”

“Tránh ra!”

Hứa Trác Tuyệt kéo Tô Tịnh An vào người, cách xa thím Âu và Hứa Tuệ Lâm, liếc cảnh cáo hai người kia:

“Hai người đừng xen vào, tránh ra”

Tô Tịnh An bị lôi ra ngoài cửa lớn, Hứa Trác Tuyệt buông tay cô ra, cô cũng không còn chỗ dựa nữa ngã ngay xuống dưới đất, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, nhìn anh đứng ở trước mặt, không ngó ngang gì đến mình, thì oan ức.

Hứa Tuệ Lâm cũng chạy theo ra ngoài, đỡ lấy cô đứng dậy:

“Anh điên rồi, chị dâu còn đang bị sốt.”

“Cậu Hứa, có chuyện gì từ từ nói, con bé còn bé chưa hiểu chuyện, cậu để từ từ con bé suy nghĩ lại, đừng đuổi Tiểu Tô đi.”

“Hai người đi vào, còn Tô Tịnh an phải ở ngoài này, muốn đi đâu thì tùy!”

Hứa Trác Tuyệt quát, nhìn thím Âu, Hứa Tuệ Lâm đứng van xin thay cho cô, tức giận.

Tô Tịnh An ngồi co chân ở bên ngoài, ánh mắt vô hồn nhìn mọi thứ. Bên trong nhà, thím Âu nhìn cô, lo lắng hết lời van xin, Hứa Tuệ Lâm thì hét lên với anh, ngược lại Hứa Trác Tuyết chỉ ngồi im lặng không nói một lời, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

“Hai người về phòng đi.”

“Cậu Hứa...”_Thím chỉ muốn Tô Tịnh An khỏe mạnh thôi, có giận dỗi nhau nhưng cũng đừng làm ảnh hưởng đến sức khỏe chứ, Tô Tịnh An do một tay thím nuôi nấng, sao có thể trơ mắt nhìn cô bị bắt nạt được.

“Thím về phòng đi, cả em nữa, tự tôi biết làm gì!”

Thím Âu không muốn đi, lại bị Hứa Tuệ Lâm kéo vào phòng, làm sao đây, Tiểu Tô còn ở bên ngoài chịu khổ thím làm sao có tâm trạng đi nghỉ.

Hứa Trác Tuyết trong lòng cũng đang nổi sóng lắm rồi, khi này ngã xuống dưới đất nhất định là rất đau, lúc ấy suýt chút nữa anh đã cúi xuống đỡ cô dậy, muốn ôm lấy gối ôm vào lòng nhưng nghĩ đến mềm với cô thì cô lạnh nhạt, cho nên muốn làm cứng một chút, lại chỉ sợ nếu như phản tác dụng Tô Tịnh An nhất định là hận anh cả đời, nếu như vậy...

Hứa Trác Tuyết mở cửa, nhìn Tô Tịnh An ngất lịm ở bên ngoài thì biết bản thân anh sai rồi, lẽ ra không nên để cô ở ngoài này, lúc ấy anh bị điên rồi, bị điên nên mới đuổi cô đi, cũng may là Tô Tịnh An không bỏ anh đi, anh ôm lấy Tô Tịnh An vào lòng, cơ thể cô không có chút phản kháng lại, Tô Tịnh An nằm lịm đi, Hứa Trác Tuyết ôm cô lên trên phòng, vội vàng tăng nhiệt độ phòng lên, cơ thể Tô Tịnh An vẫn nóng, đến cả một chút nhiệt độ cũng không thấy, anh ôm lấy cô vào lòng lại giống như ôm lấy tảng băng lạnh, lạnh, lạnh đến tận tim.

Hứa Trác Tuyết lại nghĩ quẩn, lại nghĩ đến nếu như sau này Tô Tịnh An bỏ anh đi, thì không biết anh sẽ sống như thế nào, lúc ấy không biết anh có thể sống nổi không.

Hứa Trác Tuyết đi lấy nước ấm, nhìn gương lớn phản chiếu lại hình ảnh của mình tức giận đấm mạnh vào mặt gương, máu tươi rỉ xuống dưới, rốt cuộc thì anh vừa mới làm cái gì? Lại để Tô Tịnh An phơi sương ở bên ngoài như thế.

Anh vụng về vuốt tóc của cô, vừa nhìn đáng vẻ Tô Tịnh An lúc ngủ say:

“Tô Tịnh An, tôi sai rồi, nếu như bây giờ em tỉnh dậy, muốn làm gì cũng được, em muốn đi gặp bà ngoại còn gì, tỉnh dậy tôi sẽ đưa em đi, sau này sẽ không lớn tiếng với em nữa, Tô Tịnh An, tôi nói thật đấy!”

Hứa Trác Tuyết có khi nào phải van nài, cầu xin như thế, chỉ có Tô Tịnh An mới có thể khiến cho kẻ bất cần như anh lại đi để ý đến thái độ của người khác thôi, cho nên, Tô Tịnh An dù thế nào cũng sẽ phải sớm tỉnh lại, cô tỉnh rồi còn dạy cho anh một bài học nữa, dạy cho Hứa Trác Tuyết biết làm cô giận sẽ phải chịu dày vò như thế nào.

End chương 24: CHỈ CÓ THOẠI CỦA NAM CHÍNH.

24. Chương 25: Bị Thệt Rồi?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Chương 25: BỊ THIỆT RỒI?

Hứa Trác Tuyết sau lần này nhất định là bị dọa một trận, không dám quấy rầy giấc ngủ của cô, nhìn sắc mặt Tô Tịnh An hồng hào trở lại mới thở phào một cái, ngoan ngoan nằm xuống bên cạnh, chỉ là muốn ôm

cô đi ngủ thôi, tuyệt đối không có ý đồ nào khác. Tô Tịnh An một đêm này có thể an giấc rồi, Hứa Trác Tuyệt sau này nhất định sẽ không dám làm càn nữa.

Sáng sớm, Tô Tịnh An nghe tiếng điện thoại mà tỉnh dậy, nhìn chăm chăm điện thoại, gọi hay không gọi, suy nghĩ nửa ngày thì điện thoại cũng tắt, cô quay sang nhìn anh, phát hiện người nào đó vẫn còn ngủ, len lén kéo chăn sang một bên muốn xuống giường.

Tô Tịnh An xỏ dép xong lại quay sang nhìn, cẩn thận đi vào phòng tắm. Hứa Trác Tuyệt với lấy điện thoại, tắt nguồn, nghe tiếng nước chảy mãi không thôi, bắt đầu thấy lo, một mạch đi lại chỗ phòng tắm.

“Tô Tịnh An, mở cửa.”

Tô Tịnh An ngồi xổm nhặt mấy mảnh gương, nghe tiếng đập cửa của người nào đó, loay hoay, quay lại nhìn đồng gương vỡ còn chưa nhặt được hết, chần chừ.

Tô Tịnh An ở bên trong không chịu mở, làm cho người bên ngoài lại càng lo, Hứa Trác Tuyệt lục tung chùm chìa khóa, cuối cùng cũng thấy chìa khóa nhà tắm, uống công anh ở bên ngoài lo cô bị làm sao kết quả vừa mở cửa thì nhìn thấy cô đứng tần ngần ở cửa, ánh mắt nhìn anh khác lạ.

“Đưa tay đây!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn hai tay Tô Tịnh An để phía sau nghi ngờ. Tô Tịnh An lắc lắc, lùi lại chỗ góc. Ngày hôm qua rõ ràng là chưa có dọn qua, thế nhưng bây giờ lại không hề có lấy một mảnh vỡ, lại chỉ có Tô Tịnh An đi vào. Sột rác thế lại đầy mảnh gương, hóa ra này giờ ở trong này để dọn sao?

“Đưa đây!”

Hứa Trác Tuyệt đưa tay muốn kéo cô, Tô Tịnh An lại lùi, loay hoay một hồi cũng bị anh tóm lấy, tay run run cẩn thận nhìn phản ứng của anh, Hứa Trác Tuyệt lăm lăm, không nói gì, đem ngón tay cô nhúng vào nước lạnh, đợi một lát mới lau khô tay cô, kéo ra ngoài.

Tô Tịnh An nhìn anh, loạng choạng cố bước nhanh hơn để đuổi kịp người phía trước, cổ tay vẫn bị anh tóm lấy, vừa đau vừa sợ nhưng không dám nói, Hứa Trác Tuyệt với trong ngăn tủ ra miếng dán cá nhân, đợi dán xong cẩn thận lại quay vào nhà tắm, Tô Tịnh An thở phào một cái, nhìn anh xách cái túi toàn mảnh vỡ đi ra ngoài thì cố nhào người để nhìn theo, xem xem anh có bị chảy máu giống như cô không.

Tô Tịnh An lục lọi tủ đồ một hồi, lại trở về giường, nhìn chăm chăm vào mấy ngón tay của anh. Hứa Trác Tuyệt thấy lạ, cúi xuống nhìn mới nhận ra, vết thương cũng đã khô từ bao giờ, hôm qua rồi quá không kịp băng nó lại, chẳng trách này giờ có cô ngốc nào đó cứ nhìn anh chăm chăm.

“Muốn ăn chưa?”

Tô Tịnh An ngồi một lúc lâu, nước mắt tự dưng chảy xuống, muốn nói có thể đi gặp bà Đình không? Hôm qua chú đã hứa như thế rồi, thế nhưng lại không có cách nào mở miệng, hoặc là lâu quá không nói chuyện, cho nên cũng quên mất rồi, hoặc là sợ, sợ chú sẽ nổi giận, cho nên không dám nói gì. Tô Tịnh An càng khóc lại càng làm cho anh cuống, vuốt vuốt lại mái tóc của cô, vụng về mà dỗ dành:

“Lại khóc, tôi cũng không có đuổi em đi!”

Lần đầu tiên, một kẻ cao lớn như Hứa Trác Tuyệt lại có bộ dạng trẻ con như thế, gục đầu vào hõm vai cô, một tay ôm lấy eo Tô Tịnh An, một tay giữ lấy cổ người nào đó, ngơ ngậy như đứa trẻ làm nũng, ở bên tai cô thủ thỉ hai tiếng:

“Xin lỗi!”

Tô Tịnh An không kịp phản ứng, mãi một lúc sau mới kịp định thần lại, vẫn cứ khóc, so với lúc chưa nghe thấy lời anh nói còn thảm thiết khổ sở hơn nhiều. Hứa Trác Tuyệt không nghĩ đến cô sẽ có phản ứng này, luống cuống, còn đang nghĩ xem nên dỗ như thế nào cũng may Hứa Trác Tuyệt đến kịp lúc, đứng ở bên ngoài đập cửa một hồi.

“Đi thôi!”

Anh nắm lấy tay cô đi ra cửa, rút kinh nghiệm lần này đi chậm hơn hẳn, nét mặt cũng tươi tỉnh hơn hôm qua. Bữa sáng hôm nay cũng có chút không khí, ít nhất thì có Hứa Tuệ Lâm ở bên cạnh lắng nghe, ít nhất thì so với hôm qua, cũng không có cô ngốc nào đó chỉ cúi gằm mặt vào ăn không biết đến ai.

“Anh! Chị dâu đang bệnh, có cần đến công ty không?”

Hứa Trác Tuyệt quay sang nhìn cô, làm Tô Tịnh An giật mình vì bị nhìn đến, loay hoay cúi đầu ngượng ngùng.

“Hôm nay để cô ấy ở nhà đi, em cũng ở nhà!”

Hứa Tuệ Lâm ồ một tiếng, cũng tốt, hôm qua cãi nhau với lão Hứa một trận cũng không có tâm tình đến học việc.

“Chị dâu, ăn xong rồi đúng không? Chúng ta lên phòng!”

Tô Tịnh An cũng muốn đi thế nhưng vẫn còn ngồi ở bàn ăn, quay sang muốn hỏi thái độ của anh, đợi Hứa Trác Tuyệt đồng ý mới đứng dậy đi theo nó. Hứa Tuệ Lâm ngồi trên giường nhìn chị dâu nhỏ đứng thập thò ở ngoài ban công, mãi đến lúc tiếng xe của anh đi xa rồi, không còn nghe thấy tiếng động cơ nữa mới thấy chị dâu nhỏ đi vào.

“Chị dâu, cho chị xem cái này!”

Hứa Tuệ Lâm kéo cô ngồi xuống bên cạnh, lôi từ trong ngăn tủ ra một quyển sổ dày, cười cười.

“Cái này không phải ai cũng được xem đâu, vốn là muốn cho chị xem lâu rồi nhưng mà lại quên mất, hôm nay anh em không có nhà, cơ hội tốt!”

Nói rồi, Hứa Tuệ Lâm hình như rất vui vẻ, cười một hồi, mới dúi vào tay cô quyển sổ, lật trang đầu tiên. Tô Tịnh An nhìn bé trai trong hình đột nhiên nở nụ cười, gọi một tiếng:

“Chú!”

Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi, Hứa Tuệ Lâm rốt cuộc cũng làm cho ai đó chịu mở miệng rồi, nếu như để anh nó biết, chị dâu nhỏ hôm nay nói chuyện với nó có phải là sẽ tức học máu không?

“Trời ạ, sao chị nhận ra? Vậy còn đây, đây là ai?”

“Em chồng!” Tô Tịnh An chỉ chỉ vào bé gái đang cười ở bên cạnh, lại lật tiếp một trang, thêm một trang hình như rất tò mò.

Hứa Tuệ Lâm nhìn quyển sổ dày cộp, ngao ngán, nếu như xem hết thì đến tối.

“Tấm này mới đáng xem!”

Hứa Tuệ Lâm rút từ trong ngăn kéo ra một tấm ảnh, giơ trước mặt Tô Tịnh An, toàn bộ tầm nhìn của người đó chuyển sang tấm ảnh nó đang cầm.

“Cái này...là bí mật, bởi vì chị là chị dâu nhỏ, đáng yêu nhất cho nên em mới cho chị xem!”

Tô Tịnh An nhìn đứa bé ở trong bức hình, áo quần không mặc, nằm úp xuống đệm, còn đang nhắm mắt cũng bị nụ cười ánh mắt kia làm cho cười đến ngốc rồi, vừa cười vừa chạm vào tấm ảnh.

“Chị dâu...chị dâu...”

“Chú!”

Đúng rồi, là chú, nhưng có nhất thiết chỉ mở miệng nói về anh không? Hứa Tuệ Lâm mới là người làm cho cô chịu nói chuyện tại sao lại cứ luôn miệng nhắc đến chú? Làm cho Hứa Tuệ Lâm đột nhiên có cảm giác làm việc tốt mà lại không được báo đáp! Thật muốn khóc một trận.

“Chị dâu, chị...có phải vẫn còn giận anh em không?”

Giận? Tô Tịnh An nhìn nó, lại nhìn bức ảnh, nhớ đến người nào đó...

“Anh em rất quan tâm chị, bé đến lớn chưa thấy anh hai quan tâm người nào như chị, đúng là anh em đã làm tổn thương chị nhưng mà anh ấy cũng đã biết lỗi rồi, thực ra hai người mỗi người chỉ cần nghĩ cho người kia một chút, anh em dịu dàng một chút, chị dâu nhỏ trở lại như trước kia không phải rất tốt sao?”

Hứa Tuệ Lâm cũng chỉ là người ngoài cuộc, không thể quá xen vào chuyện giữa hai người họ, lần này nói chuyện, cho xem cả “Ảnh nhạy cảm” của anh nó rồi, cũng không biết chị dâu nhỏ có thể hiểu hết ý nó nói hay không, thực hi vọng có thể giống như lúc trước có thể thấy chị dâu nhỏ ngày ngày quần lầy anh hai, tuy có ồn ào một chút nhưng rất vui, còn nữa, nếu như hai người giống như lúc trước thì lão Mễ cũng có thể giứt thứ tình cảm đi quá kia rồi.

“Chú xấu lắm!”

“Xấu! Xấu chỗ nào? Anh hai lớn tiếng với chị sao? Đợi anh em về em sẽ giáo huấn một trận, được không?”

Tô Tịnh An gật gật, hai mắt long lanh như chịu uất ức lắm, nhìn nó mong chờ:

“Day một trận, để chú không nạt Tô nữa, chú sẽ không ức hiếp Tô!”

“Được, chiều nay anh em về, em sẽ bảo anh em xin lỗi chị, có được không?”

Tô Tịnh An gật gật, lại lắc lắc:

“Ban nãy...ban nãy đã xin lỗi rồi!”

Hứa Tuệ Lâm có nghe lầm không? Anh nó? Anh nó đã xin lỗi rrooif? Còn tưởng có người chỉ biết lớn miệng, ức hiếp con nhà người ta, hóa ra cũng biết mở lời rồi ư?

“Anh em xin lỗi chị như nào vậy?”

“Chú...chú...ôm....!”

Có mấy chữ mà áp úng mãi không thôi, làm cho Hứa Tuệ Lâm tò mò muốn chết! Nhìnj cười, nhìn Tô Tịnh An đang áp úng gặng hỏi:

“Chị dâu...hai người có phải đã...”

Vừa nói nó vừa uốn éo người, hai tay tự ôm lấy vai mình chu cái miệng ra muốn hôn lại cười cười. Làm cho Tô Tịnh An ở bên cạnh ngây ngốc nhìn theo khó hiểu.

“Có phải hôn rồi không?”

Đỏ mặt

“Có cởi áo không? À không...cởi váy....!”

Đỏ mặt

“Hai người....hahaha! Chị dâu nhỏ bị thụt rồi!”

Tô Tịnh An bị dồn đến thế bí, uất ức hai mắt long lanh sắp khóc rồi, thế nhưng Hứa Tuệ Lâm vẫn không biết ý, tiếp tục trêu chọc.

“Chị dâu, có phải lúc anh em lớn tiếng quát chị đều có vẻ mặt này không? Chị có biết vẻ mặt này, đến em còn không chịu nổi không, chị làm thế nào mà giờ mới bị thụt vậy?”

Tô Tịnh An bị dọa rồi, nghe lời nó nói không hiểu gì hết, liên tục bị nhét vào đầu mấy từ ngữ khó hiểu làm cho sợ quá phát khóc. Hứa Tuệ Lâm lúc này mới chịu dừng lại, buồn cười gơ tay làm hòa.

“Không trêu chị, chị đừng khóc, anh em nhất định sẽ không tha cho em! Chúng ta đi chơi được không?”

Tô Tịnh An nín khóc, đứng dậy đi ra cửa, lại cố để nhìn bức ảnh kia. Hứa Tuệ Lâm nói cô có thể lấy nó, thế là cô ngốc nào đó hí hửng quay lại cầm lấy, cầm theo cả quyển sổ dày cộp đem về phòng.

Chị dâu nhỏ chịu làm lành rồi, có nên báo với anh nó một tiếng không? Không nên, dù sao cũng bực tức vài ngày rồi, bây giờ đau đầu đau đầu nghĩ cách làm lành thêm một ngày cũng không sao cả. Nghĩ xong, có người liền hí hửng nhả một tin nhắn:

“Anh! Em đã rất cố gắng, nhưng chị dâu nhỏ hình như rất sợ anh, bây giờ nhắc đến anh là chị dâu nhỏ sẽ khóc, anh tự nghĩ cách đi, em gái thật sự không còn cách nào khác!”

Hôm nay nhất định sẽ có người làm việc không được rồi, có khi còn không ăn trưa để nghĩ cách làm lành với chị dâu nhỏ cho mà xem!

End chương 25: BỊ THỊT RỒI?

25. Chương 26: Vẫn Còn Giận

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#FL_CMT_VOTE nhé babe

#Ltt

Chương 26: VẪN CÒN GIẬN

Hứa Trác Tuyệt hôm, nay không có tâm trạng, sáng nay đến công ty đã không vui rồi, đọc tin nhắn của Hứa Tuệ Lâm liền cảm giác như có mây đen xung quanh, tâm tình làm việc không có, chưa đến bốn giờ chiều đã bỏ về, không đứng, là đi mua đồ về lấy lòng.

Hôm nay trước khi bỏ đi, có người đã kịp nán lại chỗ thư kí, hỏi một số câu tựa như:

“Phụ nữ lúc giận thì nên mua cái gì?”

Hoặc là:

“Trang sức có được không? Hay là thẻ?”

Kết quả sau một hồi dò la, cuối cùng có người cũng đã biết nên làm cái gì rồi.

“Cậu trai trẻ, mua hoa tặng bạn gái đúng không?”

“Không phải!”

“Không phải? Vậy là tặng mẹ đúng không?”

Hứa Trác Tuyệt liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh, hơi cau cau mày, anh ghét nhất là kẻ nhiều lời, bình thường nhất định sẽ không làm mấy chuyện mất mặt như đi chọn hoa như này, bất quả, đối phương lại là Tô Tịnh An.

“Không phải!”

“Ồ, vậy là mua tặng ai?”

“Có nhất thiết phải nói ra không?”

Phiền chết đi, bán hoa thôi, lại hỏi lăm chuyện điều tra rõ ràng như thế làm gì?

Chị gái bán hoa cười cười, đối với vị khách ăn mặc sang trọng như thế này đương nhiên là món hời lớn rồi, phải để tâm đến khách, bán nhất định sẽ được nhiều.

“Đương nhiên, mỗi loài hoa đều có một ý nghĩa khác nhau!”

Hứa Trác Tuyệt chưa từng mua làm sao biết được hoa còn có ý nghĩa của nó.

“Vậy là...mua cho bà xã đúng không?”

“Là vợ chưa cưới!”

Tô Tịnh An mà nghe thấy lời anh nói, nhất định là sẽ từ muốn àm lạnh sang giận dỗi tiếp cho mà xem. Hứa Tuệ Lâm nếu như mà biết anh nó đi mua hoa, còn tranh cãi từng chữ “Vợ” với “Vợ chưa cưới” cùng bà chủ quán, nhất định là tức hộc máu cho mà xem, cũng không cần phải tranh luận mấy thứ vô ích ấy, sớm muộn chẳng là vợ, có cần để ý như thế không?

Chị chủ quán cười, chỉ vào từng loài hoa:

“Anh thảo muộn, là tình yêu thâm lặng. Hoa dã bách hợp, đem lại hạnh phúc. Hoa lan ư là nói đến sắc đẹp lộng lẫy! Hoa cúc thạch thảo là tình yêu thâm lặng, hoa tulips chính là xin lỗi người yêu, hoa....”

“Hoa tulips!”

Chị chủ quán còn chưa nói hết đã bị người nào đó cắt ngang lời, nhất định là muốn làm lạnh bạn gái nhưng lại không biết mở lời như thế nào đây mà.

“Vậy cậu đợi một lát, cậu muốn loại nào? Bó vừa hay bó lớn, bó lớn sẽ thêm tiền thêm hoa!”

Hứa Trác Tuyệt rút ví đặt tấm thẻ lên quầy thanh toán, không nói gì. Chị chủ quán đương nhiên hiểu ý, chọn lấy những bông hoa to nhất, kèm thêm mấy loại hoa nổi tiếng về tình yêu, trước khi thanh toán, nhanh tay viết một tấm thiệp: “Bà xã, anh sai rồi, đừng giận nữa, sau này sẽ không làm em buồn nữa! Yêu em!”

Thực ra người bình thường chị không có hơi đâu lo chuyện bao đồng làm gì, bất quá, vị khách này có chút đặc biệt, mua hoa thôi mà vẻ mặt nghiêm túc như đi bầu cử, lúng túng chọn hoa là biết lần đầu đi mua rồi, nhất định là không biết cách dỗ dành bạn gái, là chị tốt bụng nên mới viết hộ tấm thiệp để làm lành, cậu trai trẻ nên biết ơn chị mới phải.

Mua hoa thì khó, còn mua trang sức hứa Trác Tuyệt chỉ nói đúng một câu:

“Một bộ, vòng tay, nhẫn, vòng cổ, bộ đắt nhất gói lại cho tôi!”

Chưa đến mười phút đã mua xong.

Hiện tại, gần sáu giờ tối, cũng vừa đúng lúc nên về nhà làm lành rồi, Hứa Trác Tuyệt ngồi trong xe nghĩ ngợi một hồi, đem bó hoa để một bên, lập tức lái xe trở về.

Biệt thự đã lên đèn, trong nhà có tiếng cười nói hình như rất vui, Hứa Trác Tuyệt vừa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng cười của người nào đó, lâu lắm rồi không thấy cô cười thoải mái như vậy, Tô Tịnh An đứng ở trng bếp, vừa cười vừa cầm cọng rau vẩy lại phía Hứa Tuệ Lâm, trò này chơi rất vui thì phải, đến cả thím Âu thường ngày chỉ có cầm cùi làm cũng cầm lấy cọng rau hắt lại phía cô.

Hứa Tuệ Lâm buồn cười, nhìn chị dâu nhỏ đột nhiên nghiêm mặt:

“Chị dâu nhỏ, mau, mau lên thay đồ đi, sấy tóc khô đừng để anh em biết nếu không nhất định sẽ không xong đâu!”

Tô Tịnh An dừng hình, nhìn nhìn lại váy áo một chút, vội vàng chạy lên phòng. Kết quả đi được vài bước thì khựng lại, đến cả miệng đang cười cũng cứng đờ, nhìn chằm chằm người đối diện.

“Anh, aha, chị dâu đi tắm đúng không? Mau đi đi!”

Tô Tịnh An không dám đi, vẫn đứng im như tượng, nhìn anh đứng ở đối diện, bỗng nhiên cứng đờ người, Hứa Tuệ Lâm phải về đường mãi, nhắc nhở cô đến lần thứ ba mới có người lục đục chạy lên thay quần áo.

Chị dâu nhỏ đi rồi, Hứa Tuệ Lâm cười trừ quay sang nhìn anh, lại có trò vui rồi.

“Hoa tulips sao? Anh, là anh đích thân đi mua à?”

“Thư kí Diệp mua!”

“Thật sao? Vậy là...anh nói ”Thư kí Diệp, cậu, mau đi mua hoa cho tôi, bà xã tôi đang giận tôi, cậu mau mua hoa về để tôi xin lỗi bà xã đi“, anh nói thế thật à?”

Hứa Tuệ Lâm làm sao lại biết được ý nghĩa của hoa tulips?

“Em nhàn rồi lắm đúng không?”

Hứa Trác Tuyệt liếc nhìn kẻ phá đám đang bám riết lấy tay anh, nhàn nhạt hỏi một câu rất tự nhiên nhưng lại đầy ý nghĩa. Đương nhiên nó không dám trêu nữa, gãi gãi đầu vờ như không nghe thấy đi vào trong bếp, trước khi đi còn cố nói thêm một câu:

“Nhẹ nhàng thôi, đừng cẩu gắt, phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn...haizzzz!”

Tô Tịnh An làm việc gì cũng đều chậm chạp, Hứa Trác Tuyệt ở bên dưới nói chuyện một hồi rồi lúc lên phòng vẫn thấy cô đang đứng ở trước tủ quần áo, ngắm nghía tủ đồ rất lâu rồi nhưng không có làm gì, thực ra...là không biết lấy ở đâu, thường ngày đều là do chú lấy đồ giục cô đi tắm hết, cho nên...từ lúc cô chuyển sang bên này, đây là lần đầu tiên cô phải tự đi lấy đồ, đồ của cô đi đâu hết cả rồi, có phải là bị ném đi rồi không?

Một ngày rồi không gặp cô, hôn một cái cũng không sao đâu.

Tô Tịnh An đứng ở trước tủ đồ đột nhiên bị kéo giật lại, chân tay quơ loạn xạ lại bị người nào đó túm lại, môi chạm môi, Tô Tịnh An bị dồn vào thế bí, vãn vẹo để cho người nào đó hôn, kết quả là sắp ngạt chết rồi người nào đó mới chịu thả cô ra. Tô Tịnh An mặt mũi đỏ ửng không dám ngẩng đầu nhìn anh, mãi mới rút được tay thoát khỏi tay anh, vội vàng đưa lên che miệng, quay ngoắt sang bên trái.

“Có nhớ tôi không?”

Tô Tịnh An vờ như không nghe thấy, cúi gằm mặt.

“Tô Tịnh An! Nếu như em vẫn không nói chuyện thì...chúng...ta...”

Tô Tịnh An trán đổ đầy mồ hôi, bàn tay cũng đổ mồ lạnh, lại nghĩ đến cảnh tiếp xúc thân mật mấy ngày trước, bụng dưới nghĩ đến thôi cũng có cảm giác đau đớn rồi, em chồng nói chú sẽ không làm như thế nữa, nói là chú sẽ không ức hiếp cô nữa không phải sao???

Không khí lại trở nên căng thẳng, Tô Tịnh An nức nở trong lòng anh, Hứa Trác Tuyệt chỉ muốn trêu cô một chút thôi, không nghĩ đến Tô Tịnh An lại có phản ứng này, bắt đầu luống cuống:

“Tôi cũng không có nói đánh em! Được rồi, không ép em, khi nào em muốn nói thì nói, không trêu em có được không?”

(Thật à? Lão Hứa lại không trêu chọc Tô nhà lão??? Có mà trời sụp à???)

“Chú xấu lắm”

Tô Tịnh An vừa khóc vừa đẩy anh ra, Hứa Trác Tuyệt ngược lại rất vui, bị cô đánh, cô đuổi mà lại cuwoif như kẻ ngốc.

“Chú bảo không giận Tô mà, không làm Tô bị đau nữa, nhưng mà chú vẫn dọa Tô, không muốn ở đây nữa!”

“Được, là tôi sai, không nên trêu chọc em, cho nên, Tô Tịnh An em có thể tha lỗi cho tôi một lần không? Sau này tuyệt đối không như thế nữa!”

Tiểu bạch thổ ngược đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, vừa khóc vừa quay nhìn chỗ khác giận dữ, không tin đâu, trước chú cũng hứa như thế, Tô không tin nữa đâu.

CHƯƠNG 26: VẪN CÒN GIẬN.

#FL_WATTPAD: Leevisu2104

#Cmt_vote nhé bae

26. Chương 27: Cũng Muốn Có Nam Nhân Như Thế!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Cần_nhận_xét_đừng_đọc_chùa

#Ltt

#FL_wattpad: Leevisu2104

Chương 27: CŨNG MUỐN CÓ NAM NHÂN NHƯ THẾ!

Làm thế nào để làm lành với bà xã, đã vậy “bà xã” mà anh nhắc đến còn là kẻ mau nước mắt, chỉ cần chịu uất ức một chút là sẽ khóc sau đó không chịu nói chuyện!

“Cái này...tặng cho em!”

Tô Tịnh An ngỡ ngàng bị anh nhét bó hoa to đùng vào tay bắt cầm lấy, còn muốn la hét một trận lại nhìn thấy bó hoa này thật to a, còn có rất nhiều hoa trong đó. Hai mắt ướt nhẹ đầy nước mắt giờ đã háo hức nhìn đủ loại hoa bên trong, có bao nhiêu bông hoa ở trong này?

“Cho...cho Tô thật!”

Hứa Trác Tuyệt buồn cười, cố giữ vẻ mặt bình thường, nhìn cô ngốc nào đó hai mắt long lanh đang nhìn anh:

“Thật!”

“Thật, chú sẽ không đòi lại chứ?”

“Em tha thứ cho tôi, mỗi ngày sẽ tặng em một bó như vậy!”

Hình như là rất thích hoa đúng không? Nếu đã vậy sao anh lại không nhân cơ hội này đòi làm lành?

Tô Tịnh An không nói gì, ngồi dằn ra hình như đang suy nghĩ gì đó, nếu như đồng ý làm lành thì mỗi ngày đều sẽ có hoa thật sao? Nhưng mà lúc trước chú nói không lớn tiếng với Tô nữa kết quả vẫn bị chú vẫn đuổi Tô đi đấy thôi! Hoa này bảo thím Âu mua cũng được.

“Cái này thím Âu mua cũng được!”

Lại còn không chịu làm lành với anh!!!

“Cái này chỉ có tôi mới biết chỗ mua!”

Hứa Trác Tuyệt cướp lấy bó hoa không cho cô cầm nữa, thà nhận hoa của người khác cũng không muốn làm lành với anh?

Tô Tịnh An từ khi nào lại cứng đầu như thế.

“Em chồng cũng biết mua! Em chồng giỏi lắm, cái gì cũng biết! Tô đi bảo em chồng!”

Tô Tịnh An nhìn bó hoa bị anh đòi lại, phụng phịu đứng dậy, không thèm nói chuyện nữa, đi nói với em chồng, em chồng nhất định sẽ biết chỗ mua.

“Không cho đi, tôi nói cho em đi chưa? Không tha lỗi thì đừng hòng đi!”

Hứa Trác Tuyệt lại để cho cô đi? Nhanh tay giữ lại Tô Tịnh An đang muốn bỏ chạy, lại dúi vào tay cô một hộp quà, lại ôm lấy eo sợ cô chạy. Cũng may Tô Tịnh An ngoan ngoãn để cho anh ôm, toàn bộ đều tập trung vào chiếc hộp đang cầm trên tay. anh cầm lấy chiếc hộp trên tay cô, giúp Tô Tịnh An mở ra xem.

“Lại đây!”

Tô Tịnh An bước thêm một bước, chần chừ nhìn thứ bên trong hộp quà. Hứa Trác Tuyệt vòng tay qua vén tóc cô sang một bên, khuôn mặt anh ghé sát vào cô, giúp Tô Tịnh An đeo vòng cổ, sau đó lại nâng niu đeo vào tay cô một chiếc lắc. Thế nhưng vẫn còn một sợ nữa. Cái đó...chẳng lẽ là đeo nốt vào tay bên kia?

Rõ ràng là nói đủ một bộ, chẳng lẽ là nhân viên kia gói nhầm?

Không phải, Hứa Trác Tuyết đem toàn bộ trí tuệ dồn vào sợi dây còn lại, suy nghĩ mất một lúc vẫn không biết đeo vào đâu.

Tô Tịnh An này giờ vẫn mãi mê ngắm cái lắc tay, có hình bông hoa bé xíu xiu lại có cả cái lá, còn lấp lánh...không để ý đến người nào đó đang nghĩ nát óc về sợi dây còn lại, vòng cổ thì bé quá, mà đeo vào tay lại quá rộng!

Mãi một lúc sau, Hứa Trác Tuyết còn cảm tưởng như có dòng điện chạy qua người, mới nhớ đến chân cũng có thể đeo vòng, quỳ xuống dưới chân cô đeo vào, Tô Tịnh An giật mình cũng cúi xuống xem thử, thấy chân cũng có một cái lắc bé bé xinh xinh như thế, nhoẻn miệng cười, Nghiêng nghiêng đầu muốn nhìn người nào đó.

“Chú mua cho Tô hả?”

Hứa Trác Tuyết đột nhiên đứng dậy, kéo lấy Tô Tịnh An ôm vào người, gấp gấp hôn lên môi cô, bỏ qua Tô Tịnh An có muốn hay không, môi lưỡi dây dưa muốn được nhiều hơn như thế. Tô Tịnh An tay run run bám lấy cánh tay anh không còn tỉnh táo để đứng vững nữa, toàn bộ dồn hết lên người anh. Tô Tịnh An mấy chuyện yêu đương, tiếp xúc đều không có kinh nghiệm, một chút cũng không có, em chồng nói cô và chú là vợ chồng, vợ chồng tiếp xúc như vậy là đương nhiên, thế nhưng mà rất đau!

“Đừng...đừng mà!”

Tô Tịnh An đang chìm đắm trong nụ hôn của anh, đột nhiên cả người cứng đờ ra, hai tay run run bấu mạnh vào cánh tay anh, muốn đẩy anh ra. Hứa Trác Tuyết ở bên cạnh khẽ hôn lên vành tai cô, lại thấy cô ngốc nào đó như chịu oan ức, ban này còn rất nghe lời anh, giờ đã nước mắt trào trào như thế!

Hứa Trác Tuyết lại hôn lên môi cô, chỉ là môi chạm môi, khẽ thủ thủ:

“Xin lỗi, sau này sẽ không làm em sợ nữa!”

“Chỉ lần này thôi. Chú mà còn lớn tiếng nữa, Tô không nói chuyện với chú nữa, không chơi với chú!”

Tô Tịnh An òa khóc, hình như là chịu uất ức lắm, nhả nhin mấy ngày vừa rồi trút bỏ qua câu nói vừa rồi, chỉ tha lỗi cho chú nốt một lần nữa thôi, sau này chú mà lớn tiếng quát Tô nữa là sẽ không chơi với chú!

“Được, sau này sẽ không làm em buồn nữa!”

“Chú hứa rồi nhé! Ngoắc tay đóng dấu không được nuốt lời!”

Tô Tịnh An kéo tay anh ra nghịch ngoạc vài nét giả vờ viết viết lên đấy, nhìn anh:

“Ký tên”

Hứa Trác Tuyết nhìn cô không hiểu gì cả, lại bị cô ngốc nào đó cứ liên tục lắc lắc cánh tay đòi anh ký lại tên, Tô Tịnh An lắc lắc cánh tay anh, bắt anh nắm tay lại, chìa bàn tay ra muốn Hứa Trác Tuyết giống như cô làm khi này ký lên đấy, thế nhưng lại bị người nào đó nhân cơ hội hôn lên môi cô một cái còn hỏi:

“Ký tên, có đủ không?”

“Không phải! Chú phải ký như này!”

Tô Tịnh An lại bị hôn thêm một cái, nhả nhả mặt, che vội miệng, bỏ chạy xuống dưới phòng ăn.

“Chị dâu, này giờ mà hai người vẫn chưa tắm xong à?”

“Quên, quên mất rồi!”

Tô Tịnh An che miệng lấp bắp nói với nó, kết quả bị Hứa Tuệ Lâm giữ lại bắt đứng im một chỗ để nó đi kiểm tra. Kỳ quái, chị dâu nhỏ thường ngày làm gì đeo trang sức đâu, vòng cổ, lắc tay a còn có cả lắc chân?

“Chị dâu, hai người rốt cuộc vừa làm cái gì?”

“Không...không làm gì cả.”

Tô Tịnh An lắc lắc, tay vẫn che lấy miệng.

Hứa Tuệ Lâm kinh nghiệm tư vấn tình ái bao nhiêu năm lại không đoán được hai người làm cái gì à? Còn che miệng nhất định là bị chiếm tiện nghi rồi, còn là bị chiếm rất nhiều lần thì có!

“Cái này...anh em tặng?”

Tô Tịnh An: *Gật gật*

“Cái lắc tay này cũng vậy?”

Tô Tịnh An: *Gật gật*

“Còn cái lắc chân kia?”

Tô Tịnh An: *Gật gật*

Hay lắm, em gái ở với anh hai mươi mấy năm, giúp anh giải nguy, cứu anh ra khỏi vũng lầy của giận dữ vậy mà một bông hoa cũng không thấy, chị dâu nhỏ chỉ giận dữ vài ngày là sốt sắng lên nghĩ cách làm lành, còn mua cả hoa để tặng, bất công, bất công quá mà, Hứa Tuệ Lâm, mày cũng phải kiếm lấy một tấm chồng thôi, nhưng mà...kiếm ai bây giờ? Lão Mễ? KHÔNG đâu, sau này có đánh chết cũng không nói chuyện với lão Mễ, Hứa Tuệ Lâm từ giờ sẽ mặc kệ, không quan tâm đến kẻ kia nữa.

Chị dâu nhỏ với anh nó làm lành rồi, tối nay có thể đi chơi rồi, đêm nay đi chơi một chút, nhất định cũng sẽ tìm được giai nhân vừa ý nó. Hứa Tuệ Lâm ăn cơm tối xong, nhìn thấy đôi vợ chồng nọ ân ái trước mặt thì chịu không nổi, cố ý đuổi hai người kia lên phòng, nhanh tay kéo thím Âu ra nói vài lời trước khi đi tìm “Chồng”.

“Thím, đêm nay con đi chơi với bạn, thím giữ bí mật cho con nhé!”

“Nhưng mà cô muốn đi đâu? Đêm rồi cô còn ra ngoài!”

“Không sao cả, bạn con ở bên ngoài rồi, sáng sớm mai con sẽ về, thím nhất định không được nói với anh con đâu!”

“Nhưng mà...”

Thím Âu khó xử đứng ở giữa hai anh em nhà này, vừa mới thở phào chuyện Tô Tô giờ lại bảo thím giữ bí mật cho nó, nếu như để cậu Hứa biết...

“Thế nhé! Con sẽ về sớm! Thơm thím một cái”

Hứa Tuệ Lâm hôn chụt một cái lên má thím, xách giày cao gót rón rén đi ra ngoài.

Nam nhân, tiểu thím tươi, chị đến rồi đây!

END CHƯƠNG 27: CŨNG MUỐN CÓ NAM NHÂN NHƯ THẾ!

27. Chương 28: H Ngập Chap, Sủng Trần Lan

Đọc tên chap là biết như thế nào rồi đấy ey, cho nên ai không đọc được vui lòng lướt qua nhé. Còn có, chap này viết trong vòng 5 tiếng, không vừa ý có thể phản cảm phiền không cmt gạch đá dưới bài.

Tuyệt mood lắm:v

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#LTT

Chương 28: H NGẬP CHAP, SỦNG TRẦN LAN

“Chú!”

Tô Tịnh An nhân lúc quảng cáo quay sang nhìn Hứa TRác Tuyệt đang gõ máy tính, tò mò.

“Sao?”

“Vợ chồng là cái gì?”

Đề tài này Hứa Trác Tuyệt đột nhiên có hứng thú, nhất là với bối cảnh hiện tại rất hợp để bàn luận.

“Sao lại hỏi vậy? Ai dạy em?”

“Em chồng nói, em chồng nói chú với Tô là vợ chồng à!”

Tô Tịnh An hình như cũng có hứng thú với vấn đề này thì phải. Hai mắt háo hức nhìn chăm chăm anh. Vợ chồng là cái gì? Em chồng lúc nào cũng nói đến nó hết.

“Đúng, em là vợ!”

“Ồ, vậy chú là chồng rồi!”

Tô Tịnh An ồ lên một tiếng, gật gật đầu công nhận lời của anh nói, suy nghĩ một hồi lại quay sang tiếp tục hỏi.

“Nếu như là vợ chồng, thì chú sẽ mua hoa cho Tô mỗi ngày đúng không?”

“Em rất thích hoa?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn bó hoa trước mặt, quay sang cứng chiều nâng khuôn mặt háo hức của cô lên, dịu dàng hỏi.

Tô Tịnh An gật đầu, chỉ vào bó hoa trên bàn, lại lắc lắc chiếc vòng đang đeo trên tay, nhướn miệng cười:

“Hoa kia đẹp, hoa này cũng đẹp!”

Cô ngọc nào đó bị vẻ đẹp của hoa tulips làm cho mê muội rồi, mê muội đến quên mình luôn rồi, cả người chui vào trong lòng anh từ lúc nào cũng không biết, này giờ chỉ có để ý đến mỗi ngày có hoa để ngắm hay không thôi.

“Chỉ cần em ngoan, thứ gì cũng đều mua cho em!”

“Tô ngoan mà! Tô rất nghe lời!”

Tô Tịnh An cảm thấy oan uổng, vừa chu chu cái miệng, vừa lẩm bẩm thanh minh. Ai ngờ lại bị Hứa Trác Tuyệt được đà lần tới thêm vào một câu:

“Thật không?”

“Thật mà, chú nói gì Tô đều nghe hết mà!”

“Tô Tịnh An!”

“Hả?”

Hứa TRác Tuyệt nghe câu nói ngắn gọn kia không vừa ý, cau mày, cầm lấy bông hoa cô đang ngắm nghía để sang bên cạnh, cũng nhân tiện xoay mặt cô lại đối diện với anh, Tô Tịnh An đang mặc váy, lại bị anh nhắc bỗng ngồi lên người như thế...lại còn vòng tay qua cổ anh...

“Tôi đói rồi!”

“Tô cũng đói rồi, hôm nay không có tào, ăn cam không no gì hết!”

Tiểu bạch thỏ rút tay đang vòng qua cổ anh lại, xoa xoa cái bụng xẹp lép.

Có người nghe xong câu nói kia muốn đâm đầu đi chết. Đói của anh không phải đói mà cô hiểu, thế nhưng cô lại hiểu theo nghĩa như thế giải thích căn bản cũng không giải thích được, chỉ bằng làm cho cô hiểu đi.

Tô Tịnh An đang xoa xoa cái bụng còn tưởng là người nào đó sẽ nấu cho cô ăn, kết quả lại bị nhắc bỗng dậy, hét hoảng la lên một tiếng, lúc nhìn xuống, người cô đã ngồi đối diện với anh rồi, còn nữa, hai chân còn để ở hai bên hông của anh, váy trắng mặc trên người cũng bị xộc xệch không ít.

Tô Tịnh An muốn đứng dậy, loay hoay một hồi vẫn không đứng dậy được, nguyên nhân là Hứa Trác Tuyết đang giữ eo của cô lại. Cái đó...cảm giác đang ngồi không đứng chỗ thì phải...

“Chú...chú...chú buông Tô ra đi!”

“Hử?”

Bàn tay Hứa Trác Tuyết di chuyển một chút, một tay vẫn giữ lấy hông người nào đó, một tay an vị ở cổ cô. Tô Tịnh An đột nhiên bị dọa sợ, lắp bắp ở cổ họng, liếm liếm môi nhìn trái lại nhìn phải.

“Chú, chú muốn làm gì?”

“Muốn ăn thịt!”

Hứa Trác Tuyết nhìn cô, ánh mắt có phần khác thường, nhìn cổ cô, lại nhìn xuống dưới, lại xuống thêm chút nữa, đến cặp đùi người nào đó...vuốt ve hai cái, Tô Tịnh An đã giật nảy người nhất quyết đứng dậy.

“Tô Tịnh An, chúng ta là vợ chồng, mấy chuyện này là nên làm!”

“Làm...làm làm cái gì? Không thích làm, Tô muốn đi ngủ!”

Đã là giờ nào rồi còn muốn chạy? Hứa Trác Tuyết kiên nhẫn giải thích này giờ chẳng lẽ lại không được báo đáp chút nào? Hơn nữa...khi này đã hụt mất một lần rồi, anh tuyệt đối sẽ không để miếng ăn đến miệng lại hụt lần thứ hai.

Hứa Trác Tuyết đang ngồi đột nhiên đứng dậy, mà tư thế của hai người, Tô Tịnh An vẫn chưa leo xuống được, lúc Hứa Trác Tuyết đứng dậy ắt sẽ có người sợ đến mức bấu không kịp, miệng thì hét lên một tiếng, hai tay vội vàng vòng qua cổ anh để bấu còn hai chân không biết đã kẹp vào hông anh từ bao giờ rồi. Hai tay Hứa Trác Tuyết còn đang ở bên dưới ôm lấy hông cô, thật xấu hổ, Tô Tịnh An dù có ngốc một chút nhưng mà...cũng biết được cái này kị lắm a

~Hứa Trác Tuyết ôm cô đi đến bên giường, tay ôm lấy eo đặt Tô Tịnh An nằm xuống giường, rất nhẹ nhàng, hôn lên môi cô ở bên tai nỉ non:

“Lần này tuyệt đối sẽ không đau!”

Tô Tịnh An lắc lắc, không tin nữa đâu, tuyệt đối sẽ không tin một lần nữa.

“Không làm!”

“Vậy chơi trò chơi, được không?”

Tô Tịnh An còn tưởng người nào đó đã buông tha cho mình rồi, lại nghe thấy nhắc đến trò chơi hình như rất muốn chơi thì phải, khóe mắt khi nghe chú nói ban này còn hơi rưng rưng vậy mà đã nhoẻn miệng cười rồi.

“Chơi trò chơi?”

“Đúng! Trò tạo ra em bé!”

Hứa Trác Tuyết đột nhiên nở nụ cười với cô, làm cho cô ngốc nào đó bị đó bị đơ ra mấy giây, ngây ngốc nhìn anh, mãi một lúc sau mới lẩm bẩm lại lời anh nói, sau đó dùng mọi sức cố gắng trườn lên trên chỗ đầu giường, với tay xuống dưới gối lấy ra một bức ảnh, cười cười:

“Em bé, tạo em bé như này nhé!”

Hứa Trác Tuyết đột nhiên cảm thấy mặt có chút nóng thì phải, tấm ảnh kia...như thế nào lại rơi vào tay cô, còn là tấm ảnh TRẦN TRỤI như thế.

“Được, em muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Tô Tịnh An còn tưởng trò tạo em bé chú nói là như thế nào hóa ra...

“Nhưng mà đau lắm!”

“Không đau, nhất định sẽ không đau!”

Anh sắp không đủ kiên nhẫn mà đợi nữa rồi, kéo lấy Tô Tịnh An xuống dưới gạt tấm ảnh sang một bên, bắt đầu công cuộc tạo em bé. Tô Tịnh An bị anh chạm vào người đã khó chịu, lại bị Hứa Trác Tuyệt hôn đến mê muội đầu óc rồi, bây giờ đầu óc cô chỉ có “Tạo em bé”, chỉ cần chịu đau một chút là sẽ có em bé dễ thương như trong ảnh.

Trong khi đó, Hứa Trác Tuyệt đã bắt đầu hôn lên cổ cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua ngực người nào đó, dừng lại chỗ xương quai xanh của cô, khẽ vuốt ve. Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, khoe miệng khẽ cong lên, hình như rất hài lòng thì phải. Tô Tịnh An bị anh ôm vào lòng về lại cái tư thế mặt đối mặt khi nãy, lần này váy cũng bị kéo lên tận nửa đùi rồi, khóa váy bị anh kéo xuống, nửa người trên của Tô Tịnh An nửa che nửa hở, Tô ngọc còn tưởng anh không để ý đến, nhân lúc anh đang hôn lên lên liếc xuống muốn che lại, kết quả hai tay bị anh tóm lấy để ra đằng sau, khi nãy còn nửa che nửa hở, bây giờ đến một mảnh vai che cũng không có rồi, Hứa Trác Tuyệt rời khỏi môi cô, di chuyển xuống bên dưới, cơ thể cô vốn đã nhạy cảm lại bị anh trêu đùa, cảm giác thật khó chịu.

Hứa Trác Tuyệt di chuyển đến đâu, Tô Tịnh An miễn cảm khó chịu đến đấy, cánh tay không biết từ bao giờ đã vòng qua cổ anh, Hứa Trác Tuyệt trong khi trêu đùa cơ thể cô vẫn không quên để ý thái độ người nào đó.

“Hôn tôi”

Tô Tịnh An chu miệng hôn chụt một cái lên má, sau đó vội về lại chỗ cũ, chỗ cũ của cô là ngồi lại trên lòng anh.

Tô Tịnh An chẳng lẽ ngốc đến mức không phân biệt được úc nào nên hôn môi lúc nào nên hôn má sao? “Hôn lại!”

Tô Tịnh An lại ngơ ngác hôn chụt một cái lên má.

“Không phải hôn như thế! Tôi dạy em!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô cau mày, kéo khuôn mặt Tô Tịnh An lại gần, hôn lên môi cô, muốn đưa lưỡi vào bên trong nếm vị ngọt, lại bị Tô Tịnh An mím môi không chịu, bàn tay bóp mạnh vào ngực Tô Tịnh An đầu óc hoảng loạn vội hét lên một tiếng, kết quả Tô Tịnh An bị lừa, Hứa Trác Tuyệt toàn thắng chiếm lấy.

Váy đã không là váy nữa rồi, Hứa Trác Tuyệt vừa cởi nốt chiếc váy trên người cô, trong đầu vừa nghĩ, ngày mai sẽ dẫn cô đi mua váy, váy ngủ mà cô mặc rất bất tiện, mua loại hai dây mỏng mỏng là được, vừa dễ mặc dễ hành động hơn nhiều. (Con zai à, từ khi nào con lại biến thái như thế??? Tô à, để con ở cùng với hần, con chịu thiệt thôi rồi><>)

Nữ nhân trước mặt toàn thân không có mảnh vải che thân, lại đang ngồi trên người anh, thật là chịu không nổi với cái dáng vẻ của cô, Tô Tịnh An không dám ngồi trên người anh nữa, phía bên dưới hình như có thứ gì đó...

Đúng lúc ấy Hứa Trác Tuyệt lại ôm cô ngã lên trên giường, trở mình đặt Tô Tịnh An nằm ở phía dưới, ngón tay mân mê ở phía dưới, Tô Tịnh An càng cố gắng khép chân lại, thì tiếp xúc với anh lại càng nhiều, tay run run muốn gạt ra lại bị Hứa Trác Tuyệt không nói năng, đem một ngón tay nhét vào. Thực ra là không có đau, nhưng lại bị ám ảnh từ mấy lần trước, hể Hứa Trác Tuyệt đi vào là nước mắt không tự chủ lại rơi xuống.

“Đau sao?”

Tô Tịnh An cắn cắn môi, nhíu mày, hai tay vội túm lấy anh, áo sơ mi nhăn nhúm một góc, Hứa Trác Tuyệt một tay ở bên dưới vẫn thăm dò cơ thể cô, một tay vuốt tóc cô cưng chiều:

“Cởi áo cho tôi!”

Cô đưa tay đến chỗ cổ áo anh, loay hoay mãi vẫn không cởi được, hai tay sao lại run như thế? Hứa Trác Tuyệt bật cười:

“Không gấp, từ từ cởi!”

Thực ra là đã gấp lắm rồi, nhưng mà cảm giác được bảo bối tâm can cởi áo cho khác với tự mình cởi, cho nên...chịu đựng một chút nữa anh-cũng-nhịn-được.

Đợi Tô Tịnh An cởi áo xong cũng mất đến năm phút sau, còn muốn trêu đùa cô thêm một chút nhưng mà nhìn vẻ mặt kia, anh cũng chịu đủ rồi, Hứa Trác Tuyết cẩn thận tiến vào, Tô Tịnh An mê man tay túm lấy gối, cảm giác khó chịu không nói rõ được là gì. Anh nắm lấy tay cô, hôn lên môi cô sợ là nếu như đau quá, Tô Tịnh An sẽ khóc, thế nhưng lần này không thấy khóc, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Hứa Trác Tuyết tăng thêm tốc độ, Tô Tịnh An mím chặt môi, bấu mạnh vào bả vai anh, cơ thể không phải là của cô, cơ thể của cô lại chỉ cần một cái chạm của anh thì liền thay đổi, còn liên tục phát ra mấy âm thanh...

“Bé con, nhớ lấy, tôi là chồng em, không phải chú!”

“Nhưng mà chú dễ nhớ hơn nhiều!”

Tô Tịnh An khàn khàn đáp lại, kết quả bên dưới ra vào càng nhanh hơn, Hứa Trác Tuyết không thích gọi như thế chút nào, chú, những lúc như thế này anh có cảm giác như đang loạn luân!

“Tôi tên gì?”

“Chú!”

“Trác, Tuyết, ông xã, chồng! Gì cũng được, không cho gọi chú!”

Hứa Trác Tuyết lật người để Tô Tịnh An ngồi lên trên, vừa nói vừa vỗ vào mông cô.

Tiểu bạch thỏ còn ngơ ngác, chưa kịp thích nghi với chỗ ngồi mới, lại bị anh kéo nằm úp lên người anh, khoảng cách gần như thế, nhích thêm một chút nữa là sẽ chủ động hôn anh. Hứa Trác Tuyết nhìn cô, khe vén mái tóc cô sang một bên, thế giới như thể dừng lại, chỉ còn lại anh và cô, chỉ là hôn lướt qua môi, không có triền miên mãnh liệt, hoàn toàn chỉ là chạm môi sau đó lại rời ngay. Tô Tịnh An mắt chớp chớp ngốc ngốc nhìn.

“Chỗ này, chỗ này nữa, cả người của em đều là của tôi! Nếu như em dám để cho kẻ khác chạm vào, đừng trách tôi ác với em!”

Hứa Trác Tuyết chạm lên môi, lại siết mạnh eo cô, nghiêm túc cảnh báo. Là thật, bảo bối của anh, cơ thể, dáng vẻ này chỉ có mình anh được nhìn thấy, nếu như kẻ khác có ý đồ nhất định sẽ không tha cho hắn, nếu như Tô Tịnh An dám để cho kẻ khác chạm vào cô sẽ biết tức giận của anh nếu bùng nổ sẽ như thế nào, anh sẽ không giết cô, nhưng không đảm bảo người nào đó toàn vẹn. Tóm lại, không ai được phép tranh giành đồ với anh. Tô Tịnh An chỉ có thuộc về Hứa Trác Tuyết anh.

END CHƯƠNG 28: H NGẬP CHAP, SÙNG TRẦN LAN

28. Chương 29: Chính Ngọt, Phụ Đẳng Ngắt

Chap này cũng sủng nói về Lâm chút nhé!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

#Wattpad: Leevisu2104

CHƯƠNG 29: CHÍNH NGỌT, PHỤ ĐẲNG NGẮT.

Tô Tịnh An muốn đi ngủ, khuôn mặt nhăn nhó nhìn người nào đó vẫn đang tiếp tục công cuộc “tạo em bé”, uất ức:

“Chú!”

“Hử?”

“Tôi muốn ngủ...buồn ngủ rồi!”

Hứa Trác Tuyết nhìn đồng hồ, ở bên cạnh thủ thủ với cô:

“Mệt rồi? Mới vậy mà đã mệt!”

Khuôn mặt Tô Tịnh An đỏ ửng, gật gật đầu, không nói gì. Hứa Trác Tuyết ở bên dưới vận động thêm một hồi, ôm lấy người nào đó đang lim dim vào ngực, cưng chiều hôn lên trán cô, thế nhưng bên dưới vẫn chưa có í muốn rút ra, Tô Tịnh An bị anh nhắc chân gác lên hông anh, cau cau mày:

“Chú, đi ngủ, không chơi nữa!”

“Được, đi ngủ, ngủ như thế này!”

Hứa Trác Tuyết cảm thấy ngủ như thế này rất tốt, vừa có thể ôm mỹ nhân, bên dưới cũng rất hài lòng. Tô Tịnh An kết quả là do mệt quá, miệng thì quả quyết không đồng tình với cách ngủ này, thế nhưng vừa nói xong thì cũng ngủ thiếp đi, một đêm này xảy ra biết bao nhiêu chuyện, ngoài việc Tô Tịnh An chịu tiếp nhận anh, Hứa Trác Tuyết biến thành sói đi ăn thịt tiểu bạch thỏ, thì “Sắc nữ” Hứa Tuệ Lâm cũng đang trên đường đi tìm nam nhân, chỉ là có chút không thuận lợi.

Hứa Tuệ Lâm chỉ muốn đi tìm nam nhân, muốn được thử cảm giác được cưng chiều dỗ dành giống như chị dâu nhỏ thôi, kết quả thì nam nhân không thấy lại gặp ngay mấy đối tượng không nên chạm vào.

Hôm nay đúng là có tiệc sinh nhật thật, thế nhưng đến mười một rưỡi là đã tàn tiệc rồi, Hứa Tuệ Lâm vì thất tình, muốn tìm cảm giác mới lạ nên mới nán lại một lúc, lúc có người gọi cô dậy đã gần một rưỡi sáng rồi, cuối cùng cũng có người biết phải về nhà. Hứa Tuệ Lâm say xin nhìn cái gì cũng không rõ, ra đến cửa liền va vào một kẻ lạ mặt, nó chỉ biết người đó rất cao, còn mặc đồ đen cả người xung quanh cũng có thêm mấy kẻ lạ mặt, kẻ kia đẩy nó ra, sau đó lại ôm nó. Nói cái gì mà:

“Em gái, thật xinh đẹp!”

Hứa Tuệ Lâm mơ màng cười cười, cuối cùng cũng có kẻ nhận ra vẻ đẹp của nó, kẻ này nhất định có mắt thẩm mỹ hơn lão Mễ, Hứa Tuệ Lâm còn tưởng là một người cao to, đẹp trai, ai ngờ lúc nhìn lên lại là một lão béo. Mẹ nó, hóa ra này giờ nó nhìn nhầm à?

“Tránh ra!”

Bàn tay đen bần túm lấy cổ chân nó, cũng may nó tránh kịp, loạng choạng đứng dậy, lại bị mấy tên còn đồ phía sau kéo lại, ngã nhào xuống dưới đất. Đau, Hứa Tuệ Lâm cũng tỉnh táo lại một chút, đứng dậy nhìn kẻ đầu xỏ:

“Lão béo, ông có biết ông vừa đẩy ai không hả? Khôn hồn thì tránh ra cho chị đây về nhà!”

Hứa Tuệ Lâm đẩy mấy tên đàn em đi theo lão béo kia ra, muốn bỏ đi, ai ngờ có kẻ to gan dám kéo cô lại, còn đem ngón tay mập mạp chạm vào má cô, mấy tên đàn em cũng dần dần xúm lại gần, Hứa Tuệ Lâm lúc này mới thấy sợ, đến cả men rượu cũng tan hết, trong đầu chỉ có ý nghĩ chạy, nếu như nó không chạy hoặc chạy không được thì nó nhất định sẽ phải chết ở đây. Trong đầu đột nhiên nghĩ đến lão Mễ, sau đó lại tự lắc đầu quả quyết, lão Mễ không quan tâm nó, sẽ không xuất hiện ở đây.

“Em gái, sao lại khóc rồi, vừa này còn mạnh miệng lắm cơ mà! Sao lại ngồi khóc như thế?”

“Ông chủ, có cần kiểm thêm mấy em nữa không?”

“KHông cần, hôm nay chỉ cần em này là đủ rồi, đúng không?”

Lão béo ở phía sau hít hà lấy mùi trên tóc cô, Hứa Tuệ Lâm nước mắt thì nhau rơi, hai tay cũng bị giữ lại rồi, cần bản chạy không thoát khỏi đám này, chẳng lẽ nó phải chết ở đây?

“Buông ra, mấy người muốn bao nhiêu tiền? Tôi đều có, thả tôi đi, tôi nhất định sẽ đưa đủ tiền cho mấy người!”

“Tiền anh không lấy, anh chỉ lấy em thôi! Đi, dẫn nó lên xe!”

Lên xe?

“Cứu tôi! Cứu....!”

Hứa Tuệ Lâm ở bên này rốt cuộc cũng thấy có người ngang qua ở bên đường, hình như cũng nhìn sang bên này thì phải, liền đánh liều hô lên, kết quả là bị mấy kẻ đầy tớ phía sau đánh một cái vào đầu, sau đó...

Hứa Tuệ Lâm tỉnh dậy cũng là sáng hôm sau rồi, xung quang không có đám người bắn thủ, quần áo vẫn còn mặc trên người, may quá!

“Anh vừa gọi cho lão Hứa rồi, dậy rồi thì rửa mặt thay đồ đi, xuống dưới ăn sáng, rồi anh đưa em về!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn mẫu giấy trên bàn, mặt mũi méo xệch, nhìn bộ váy trắng gấp ngay ngắn ở bên cạnh bĩu bĩu môi. Vừa đi vào phòng tắm vừa suy nghĩ, tại sao lại bị rơi vào tay lão Mễ chứ, rõ ràng là hôm qua...không đúng, người hôm qua cứu nó nhất định sẽ không phải lão Mễ đâu, tuyệt đối không phải.

“Dậy rồi à? Quần áo ở trên bàn, sao không thay?”

Hứa Tuệ Lâm đi xuống dưới đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang ở trong bếp, có một chút bị mê muội, hóa ra đây là nhà mới của lão Mễ.

“Thay quần áo đi, rồi xuống ăn cơm!”

Ai biết được bộ quần áo kia là hẩn mây mưa ở đâu đem về! Lại bảo nó mặc đồ của mấy thứ lăng lơ như thế!

“Không cần đâu, anh em chắc cũng đang ở nhà đợi rồi, em về nhà rồi thay!”

Lão Mễ đương nhiên biết nó đang giận, chuyện xảy ra mấy hôm trước nếu là hẩn, hẩn cũng sẽ giận.

- - -

Quay trở lại buổi chiều hai ngày trước, buổi chiều mà anh nói Hứa Tuệ Lâm đi theo lão Mễ đến công ty học việc. Lão mễ cả buổi căn bản không để cái gì vào mắt, đầu óc lúc nào cũng chỉ có nghĩ đến Tô Tịnh An lúc ấy đang bị ốm, không biết tình hình như thế nào.

Hứa Tuệ Lâm không có làm phiền, ngoan ngoãn làm đúng phận sự của mình mãi cho đến khi ông Hứa gọi điện đến.

“Cháu gái ngoan, chị dâu cháu như nào rồi?”

“Ông nội, chị dâu vẫn bình thường, hai người họ tình cảm rất tốt, cho nên ông yên tâm đi!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn lão Mễ, nhất định là lão Mễ cũng đang nghe nó nói chuyện, nếu như thế...có cần nói vài câu cho lão Mễ thấy khó mà rút lui không?

“Chị dâu nhỏ dạo này bám lấy anh suốt! Còn có, ông nội...nếu như nhanh thì ngày này năm sau là ông có cháu để bế rồi! Con cũng lên chức dì!”

“...”

“Vâng, còn sẽ để ý chị dâu nhỏ, không cho kẻ nào có ý đồ lại gần chị dâu nhỏ, ông yên tâm đi,!”

“...” Ông Hứa nghe đến có chút là vui rồi, dặn dò vài câu sau đó tắt máy. Ông cần mua vài món đồ, ví dụ như quần áo, tã cả khăn tắm, đồ chơi nữa, sau này nhất định sẽ dùng đến cho mà xem.

Hứa Tuệ Lâm tắt máy, nhìn lão Mễ ngồi thờ người ra, lại gần lay lay người gọi:

“Lão Mễ, anh sao thế? Không vui à?”

Lão Mễ hiện tại vẫn còn suy nghĩ đến câu nói ngày này năm sau có em bé, hẩn....hẩn thật sự thích Tô Tịnh An rồi?

“Lão Mễ!”

“Tránh ra! Em ra ngoài đi!”

Lão Mễ chỉ là muốn gạt tay nó ra, muốn có một chút không gian thooi, kết quả không kiểm soát được cảm xúc, làm Hứa Tuệ Lâm ngã xuống sàn, tài liệu cũng rơi lộn xộn trên đất.

Hiểu rồi, cuối cùng nó cũng hiểu, trước giờ nó luôn tự nhủ rằng, chỉ là trùng hợp thôi, lão Mễ sẽ không để ý đến chị dâu nhỏ, cuối cùng thì là dối lòng, sự thật vẫn là sự thật.

“Anh thật sự thích chị dâu nhỏ rồi? Anh vì thứ tình không nên có mà đẩy em?”

Lão Mễ hiện tại thực sự rối, nhìn Hứa Tuệ Lâm loạng choạng đứng dậy bỏ đi, lúc hẩn sự tỉnh thì đã không còn thấy nó nữa, Hứa Tuệ Lâm đã bỏ đi rồi, căn phòng chỉ còn lại mình hẩn cùng đống tài liệu ngổn ngang ở trên đất. Sau đó hai ngày liền, không có gọi điện, cũng không thấy nó đến công ty, lão Mễ còn tưởng phải rất lâu mới gặp nó, ai ngờ, hôm qua trên đường đi tự tập lại gặp nó, còn trong hoàn cảnh trở trêu như thế.

“Anh gọi điện rồi! Lão Hứa dẫn em Tô đến công ty rồi, ăn sáng xong anh đưa em về!”

Bị người mình thích chối bỏ thì thôi đi, không được gặp nam nhân để củng cố tình cảm thôi đi, đến cả anh nó, làm lành với chị dâu nhỏ rồi bỏ mặc đứa em gái này, lúc trước nhất định là sẽ đến đích thân xách cổ nó về bây giờ thì có vợ quên em, cũng không thấy gọi điện giục nó nữa.

“Không cần, em bắt xe về!”

“Túi của em bị đám người kia lấy rồi, em trả kiểu gì?”

“Cũng không liên quan đến anh!”

Hứa Tuệ Lâm lạnh nhạt nói, vẫn kiên quyết đi ra cửa, ai ngờ cửa bị khóa, Mễ Phong đặc ý đứng nhìn nó loay hoay với cái cửa, không nói gì. Mãi một lúc sau, nó đứng thở phò phò bực bội mới chịu mở lời:

“Ăn xong sẽ trả em về, anh cũng không có thời gian đôi co với em.”

Nó cần hẩn đưa về chắc, bọn khốn kia, còn mạnh miệng nói không cần tiền kết quả là đến cái túi tàn của nó cũng không tha. Đàn ông, cặn bã, khốn kiếp như thế!

Hứa Tuệ Lâm ăn sáng xong ngồi trên xe để lão mễ đưa về nhà, về nhà chỉ thấy thím Âu ra đợi cửa, đúng là không thấy hai người kia thật, chẳng lẽ là đến công ty rồi?

“Thím, anh con đến công ty rồi à, có hỏi gì con không?”

“Chưa, hai người vẫn còn ngủ! Hôm qua cô đi đâu vậy, mà ai đưa cô về?”

“Suyt! Con đi thay đồ đã, con nói chuyện sau!”

Hứa Tuệ Lâm thở phào nhẹ nhõm, nếu như thế, lão Mễ lừa nó? Anh nó còn đang ngủ thì làm sao đến công ty được, Hứa Tuệ Lâm lại cũng có ngày bị lừa, mẹ nó!

“Bà xã, dậy thôi, sáng rồi!”

Hứa Trác Tuyệt hôm nay cảm thấy thoải mái vô cùng, lời thốt ra cũng cứng chiều vô cùng.

Tô Tịnh An dụi dụi mắt tỉnh dậy, cảm thấy hơi lạnh lạnh, kéo kéo chăn đắp lên người sau đó la lên một tiếng hoảng hốt dậy. Áo...Áo...váy...nữa...

“Sao vậy?”

“Chú...chú mặc quần áo vào đi!”

“Đằng nào mà chẳng phải cời!”

Hứa Trác Tuyết lại cười, Tô Tịnh An từ hôm qua liền rút ra được kết luận, mỗi lần chú cười, đẹp thì đẹp thật nhưng mà không có ý gì tốt hết. Chăn quần trên người bị anh kéo xuống, sau đó, lại tiếp diễn một màn như tối hôm qua.

Tô Tịnh An khổ sở, hôm qua khó khăn lắm mới được đi ngủ, buổi sáng lại bị gọi dậy sớm rồi lại chơi trò “Tạo em bé” mà chú nói, thật sự là mệt.

Tô Tịnh An xuống dưới lầu cũng là tám giờ sáng, là Hứa Trác Tuyết bế cô xuống, ban này lúc buông co ra, chân tay Tô Tịnh An bủn rủn đứng cũng không đứng vững cho nên để tránh việc mất thời gian thì anh bế cô xuống luôn. Vừa xuống dưới đã gặp Hứa Tuệ Lâm đứng ở đầu cầu thang niềm nở đón hai người, có cái gì đó không đúng!

END CHƯƠNG 28: CHÍNH NGỌT PHỤ ĐẮNG NGẮT

29. Chương 30: Em Thích Anh Sao?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Chương 30: EM THÍCH ANH SAO?

“Anh, chị dâu...hôm nay có cần đến công ty không?”

“Không đi!”

Không phải lời của Hứa Trác Tuyết nói, mà là của cô ngốc nào đó, mới nghe đến hai chữ công ty đã nhảy dựng lên, lớn giọng.

“Phải đi!”

“Không đi!”

“Tôi đi đâu, em đi đấy, không cho cãi!”

Hứa Trác Tuyết hơi không vui, nói một câu cắt đứt suy nghĩ của người nào đó.

Hứa Tuệ Lâm ngồi đối diện chị dâu nhỏ chỉ biết cười trừ, thật sự là đến công ty khả năng chạm mặt kẻ kia rất lớn, nhưng nếu không đến, khả năng bị lộ chuyện hôm qua cũng không nhỏ...

“Chị dâu, không cần sợ, lát em cũng theo hai người đến công ty!”

“Em đi làm gì?”

“Em học việc!”

Hứa Trác Tuyết thôi không nói nữa, dù sao thì có nó đi theo, cũng có người chơi cùng Tô Tịnh An, cho người nào đó bớt bày ra bộ dạng ủ rũ uất ức trước mặt anh.

“Ai cho em ngồi ở đây?”

“Anh à, đến cả em mà anh cũng ghen sao?”

Hứa Tuệ Lâm bám riết lấy cánh tay cô, ánh mắt nhìn Hứa Trác Tuyết thách thức, trời ạ, chẳng lẽ là ghen thật? Nó là con gái, nó là sắc nữ chứ không phải bác hợp, có nhất thiết nhìn nó như thế không?

Hứa Trác Tuyết rõ ràng là ghen, chỉ cần nhìn người khác chạm vào cô, ngồi cạnh cô là không thích, thế nhưng ở trước mặt người kia, anh không thể lớn tiếng mắng người, cũng không thể nổi giận, cho nên, có người đành ngậm ngùi ngồi ở phía trước lái xe, suốt cả quãng đường đi.

Hứa Tuệ Lâm đầu vẫn còn choáng váng ở phía sau xe ngủ quên. Tô Tịnh An buổi sáng bị hành cũng muốn đi ngủ, vạ lên vai em chồng mà ngủ.

“Anh! Anh không thấy công ty hôm nay...có cái gì đó lạ lạ sao?”

Hứa Tuệ Lâm đi theo anh vào thang máy, nhìn chị dâu nhỏ đang ngủ trong lòng anh, nhỏ giọng thì thào.

Chẳng lẽ là vì để chị dâu nhỏ không bị hoảng cho nên anh nó cho nhân viên nghỉ việc hết rồi? Đúng rồi, nhất định là vậy, chứ làm sao có chuyện cả cái công ty lại chỉ có mấy nhân viên đứng canh ở cửa chứ. Nhưng mà...cũng không đến mức cho nghỉ việc hết chứ!

Tô Tịnh An được ôm vào phòng nghỉ của anh, tiếp tục say ngủ. Hứa Tuệ Lâm đứng đợi bên ngoài phòng làm việc, bủn rủn môi.

Tử lạnh như anh nó còn biết thương vợ, nó cũng muốn có nam nhân như vậy!!!!!!

“Hôm qua đi đâu?”

“Hả?”

Hứa Tuệ Lâm giả ngu, nhìn anh đi từ phòng nghỉ ra khuôn mặt hơi khang khác, cảm giác có gì đó không ổn, nếu như không chuẩn nhanh, nhất định sẽ mất xác.

“Đêm hôm qua, em ngủ ở đâu?”

“Em...ngủ nhà bạn! Vậy em đi tìm trưởng phòng Lâm, không ở đây quấy rầy anh nữa...”

Hứa Tuệ Lâm thở phào một cái đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa rất nhẹ nhàng. Có phải là lão Mễ nói chuyện với anh nó không? Nó có nên gọi điện hỏi? Không được, tuyệt đối không được liên quan đến lão Mễ nữa.

“Cô Hứa, hôm nay cô lại đến học việc sao?”

“Trưởng phòng Lâm, ông có thấy công ty hôm nay là lạ không?”

Đương nhiên học việc là cái cố, anh nó đã gánh vác công ty rồi, lại cần một kẻ như nó đến học việc sao? Hứa Tuệ Lâm nhìn nhân viên vẫn đến đầy đủ, nghi ngờ, ban nãy dưới sảnh không phải chỉ có vài người sao?

“Không có, cô thấy có gì lạ sao?”

“Ông, đến từ lúc nào, ban nãy dưới sảnh chỉ có vài người, sao bây giờ...”

“À, cô Hứa, cái này là từ bên trên phân phó xuống!”

“Có luật mới sao?”

“Chắc cô Hứa không biết, nửa đêm hôm qua, chúng tôi nhận được tin nhắn!”

“Tin nhắn? Nửa đêm sao?”

“Đúng, nói là từ hôm nay từ 8h30 đến 9h, toàn bộ nhân viên đều phải ở trong phòng, buổi chiều, phải đợi giám đốc tan ca mới được tan ca. Ồn có, đặc biệt là mấy nhân viên nam, phải đợi khi nào giám đốc đến, mới cho phép đi lại dưới sảnh! Cô Hứa, giám đốc có phải...”

Hứa Tuệ Lâm buồn cười, thiếu mỗi nước, cười lẫn cười bò giữa phòng nhân sự, tại sao lại có người hay ghen như thế! Nhưng mà...ngẫm ra có người ghen với nó như vậy cũng thích. Ít nhất có thể tự hào trước mặt người khác, không cần để ý đến thái độ người nào đó, cũng không cần người nào đó vui thì nó mới vui.

“Vậy là...tất cả nhân viên đều biết luật này rồi? Có ai phản đối không?”

“Không có, bởi vì giám đốc nói cuối tháng sẽ tăng lương cho ai làm tốt, cho nên, không ai phản đối hết!”

Hứa Trác Tuyệt là ai mà có người dám phản đối lại anh chứ, kể cả không có chữ “Tăng lương” cũng không có ai dám chống lại anh, bởi căn bản đã vào được Hứa thị, có được một chân ở đây lương đã vốn không hề thấp rồi, cộng thêm tiền thưởng thì ai dám phản đối nữa.

“Vậy thôi, ông àm việc đi, tôi đi giám sát!”

Hứa Tuệ Lâm vắt tay ra đằng sau, thoải mái đi sang bên marketing, nghe nói, bên marketing đều là được cả, tự nhiên hai mắt nó sáng bất thường, nụ cười cũng trở nên có ý đồ xấu, tiểu thịt tươi chị đến đây.

“Cô Hứa, có chuyện gì dặn dò sao?”

Trường mar nhìn nó, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra, có một dự cảm không lành, quả nhiên lúc rót nước mời “cô chủ nhỏ” thì đã không thấy người. Nhìn một vòng thì nhân viên điển trai nhất phòng đã bị tóm rồi.

“Chị Quế, ngày mai tôi có thể xuống đây học việc không?”

Tại sao đến tận bây giờ nó mới biết phát hiện phòng mar có hòn ngọc quý như này chứ!

“À, chuyện này...”

“Tôi nói với anh rồi, cho nên anh trai à, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Hứa Tuệ Lâm mắt chớp chớp, tay chống cằm nhìn nam nhân đối diện, hình như rất vừa mắt, cái này gọi là cầu được ước thấy, đúng lúc cần nam nhân che chở trái tim “bị tổn thương”, lại đúng lúc nó đang thất tình, đến sớm đến muộn không bằng đúng lúc nó đang cần thịt tươi mà.

“Đương nhiên là được, nhưng mà chỗ đó...”

“Sao vậy?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn chii Quế, lại quay lại nhìn nam nhân kia thắc mắc.

“Anh trai, chúng ta có thể làm quen không? Sau này hi vọng anh giúp đỡ!”

“Cô muốn gì?”

“Anh đẹp trai, sao lại cau có như thế, tôi chỉ muốn làm quen thôi!”

Hương Phàm nhìn người đối diện, giật lại quyển sách bị nó ôm lấy, đặt ngay ngắn sang bên cạnh, lại tiếp tục nhìn máy tính.

Mẹ nó, Hứa Tuệ Lâm từ khi nào lại bị coi thường như thế, đến cả một cái liếc nhìn cũng không.

“Hương Hàm, hóa ra anh là Hương Hàm sao?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn thể nhân viên hằn đeo ở cổ, vừa nhìn vừa cười. Tưởng là không nói chuuyeen thì chị đây hết cách sao, hẳn lại coi thường nó quá rồi.

Hứa Tuệ Lâm cả buổi sáng mè nheo bên cạnh người nọ, thực ra là hết hứng thú rồi, ai bảo hẳn ít nói như thế, cuối cùng nó cũng hiểu, cảm giác của mấy người xung quanh nam chính kiêu lời rồi, bức bí muốn chết.

“Anh Hương, chúng ta đi ăn trưa đi! Tôi đói rồi!”

“Alo, gọi cái gì, chị đây đang chuẩn bị ăn cơm rồi!”

Hứa Tuệ Lâm đói sắp chết rồi, lại còn điện thoại reo đúng lúc này, nói chuyện mà không được để ý đến, bực tức quá liền đem tức giận trút sang người gọi điện, ai ngờ, điện thoại lại hiện số của Hứa Trác Tuyết, thật sự là...

“Em chồng!”

“Chị dâu nhỏ, chị sao? Làm em cứ tưởng anh em gọi, suýt thì chết!”

“Chú hỏi em chồng đang ở đâu, có cần đợi cơm không?”

Buổi sáng đi nhờ xe thôi mà đã tức giận rồi, giờ nó mà vác mặt lên làm kì đà cản mũi nữa, nhất định sẽ không còn đường sống cho xem.

“Không đâu, hai người ăn đi, em ăn rồi.”

“Ồ! Em chồng nói không cần đợi!”

Tô Tịnh An đưa máy cho anh, lại quay lại bàn trà của anh, nhìn đồ ăn bày biện trên bàn, liếm liếm mép.

Trên phòng tổng giám đốc đang có bữa cơm tình yêu vô cùng vô cùng ấm áp.

Bên dưới nhà ăn nhân viên là cả một tầng bàn tán, người này người nọ truyền tai nhau Hứa Tuệ Lâm là em gái tổng giám đốc. Liên tục cứ một tốp, lại một tốp đến làm quen, còn có người đem cả bánh kẹo đến, nữ thì son, nam thì hoa, Hứa Tuệ Lâm đột nhiên nghĩ ra một cách, nó có nên đem chỗ quà này bán lại lấy tiền không?

“Hương Hàm, anh xách giúp tôi đi! Nặng chết tôi rồi!”

“Cô đi theo tôi làm gì?”

“Tôi nào có theo anh, tôi về phòng làm việc, tiện đường thì xách giúp tôi đi!”

“Đưa đây!”

Hứa Tuệ Lâm còn định diễn thêm một lúc nữa, ai ngờ phía sau có người nói vọng lên, mà giọng này...quen quen, không sai đi đâu được. Lão Mễ ở đâu xuất hiện, đi đến phá ngang hai người. Mẹ nó, Hương Hàm chút nữa là đã xách đồ giúp nó rồi, kết quả lại bị Mễ Phong cướp mất.

Hứa Tuệ Lâm trợn mắt, muốn lấy lại, lại bị lão Mễ giữ chặt lấy không đưa:

“Trả đây!”

“Em ở đây làm gì?”

“Em làm gì liên quan đến anh sao? Trả đây!”

“Không trả.”

“Được, vậy anh cứ cầm luôn đi!”

Hứa Tuệ Lâm vốn đang vui vẻ, kết quả nhìn thấy khuôn mặt người nào đó tức giận, nhìn Hương Hàm bỏ đi thì chạy theo, lão Mễ lại chạy theo nó.

Chị Quế vuốt vuốt trán, một mình tổ tông đến là được rồi, có nhất thiết kéo theo cả Mễ Phong xuống nữa không?

“Hai người giận đối nhau thì đứng kéo tôi vào, còn cô, tránh ra!”

“Không có, ai cãi nhau, tôi làm sao quen người như giám đốc Mễ được, tôi muốn làm bạn với anh mà, tôi đến để học việc!”

Hương Hàm không nói gì, mở máy tính tiếp tục làm việc. Không coi hai người đang cãi nhau kia tồn tại, hai người kia cãi nhau to đến mấy, ả ĩ cũng chỉ là không khí.

“Hứa Tuệ Lâm!”

“Sao?”

“Đi về phòng cho anh!”

“Em đang học việc, anh không thấy à? Chị Quế, chị chỉ chỗ này cho em đi, chỗ này em không hiểu!”

Hứa Tuệ Lâm lật lật mấy trang tài liệu, ngẩng đầu nhìn chị Quế đang đứng ở một góc, lúi vào cuộc. Mễ Phong ngồi xuống bên cạnh, rút điện thoại, thành thạo bấm một dãy số:

“Lão Hứa...”

“Anh muốn làm gì?”

“Tránh xa tên đó ra!”

Hương Hàm quay sang nhìn lão Mễ, cũng không tỏ thái độ gì, lại quay lại gõ máy tính. Hứa Tuệ Lâm tức chết mà, lấy đầu ra cái quyền cầm nó.

“Em quen ai là chuyện của em, anh quản được à?”

“Được, đợi anh nói chuyện với lão Hứa xong sẽ nói chuyện với em!”

“Đi thì đi! Anh đừng có mà đi theo em!”

Sau đó đứng dậy chạy thực mạng đi ra ngoài, thế nhưng nó dừng ở thang máy, thì lão Mễ cũng đã đuổi kịp ngay sau lưng nó. Hứa Tuệ Lâm quay phắt lại, ánh mắt hình viên đạn:

“Anh muốn gì?”

“Nói chuyện cho rõ, rồi em muốn đi đâu thì đi!”

“Nói chuyện, nói chuyện gì? Chuyện anh thích chị ấy?”

“Em thích anh?”

Mễ Phong nhìn nó, thang máy mở cửa cũng giữ không cho nó đi, chậm rãi nói ra ba chữ, ba chữ đủ làm cho nó kinh sợ.

“Anh cũng đánh giá mình cao quá rồi!”

“Vậy là anh nói sai?”

“Thấy không? Hường Hàm đẹp trai biết bao, anh ấy mới là mẫu bạn trai em tìm! Còn anh...anh đừng nghĩ ai cũng giống như anh, em không giống anh!”

Hứa Tuệ Lâm phải mạnh mẽ biết bao mới nói xong câu ấy, nhìn lão Mễ dừng dờ ra không nói gì, thì cố gắng cười.

“Em cũng coi như là em gái anh, cho nên, đừng đi theo phá hoại chuyện của em! Em gái lớn, cũng cần có bạn trai chứ!”

“Cậu ta không xứng!”

Hường Hàm không xứng? Vậy ai xứng, ai mới đáng để Hứa Tuệ Lâm nó đặt tình cảm, Hứa Tuệ Lâm sai một lần tuyệt đối sẽ không sai lần hai, sẽ không đặt tình cảm vào kẻ trăng hoa như hắn.

END CHƯƠNG 30: EM THÍCH ANH SAO?

30. Chương 31: Em Muốn Con Em Gọi Bố Nó Là Ông Sao?

Haizzzzz đêm rồi >

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 31: EM MUỐN CON EM GỌI BỐ NÓ LÀ ÔNG SAO?

“Không nói chuyện này nữa, đi thôi, anh em đang đợi!”

“Không nói? Ban nãy em không muốn nói chuyện, anh ép em, bây giờ nói chuyện anh lại không cho em nói, Mễ Phong, anh rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Mễ Phong?

Lần đầu tiên, gần ấy năm, Hứa Tuệ Lâm dám gọi cả tên lẫn họ của hắn, Mễ Phong bất ngờ, Hứa Tuệ Lâm cũng bị bất ngờ vì chính câu nói của nó. Nó, vừa gọi cả tên lẫn họ của lão Mễ thật sao?

“Đi thôi!”

Lão Mễ kéo nó vào trong thang máy, sau đó cũng không có nói gì thêm, nó đương nhiên biết điều không tranh cãi nữa, tự cầm lấy chìa khóa của đám nhân viên ninh hốt đi vào phòng giám đốc.

Tình cảm đã không thuận lợi rồi, vừa mới mở cửa đã nhìn thấy một màn ân ái mặn nồng của hai người kia, liền đau lòng muốn chết.

“Buồn ngủ rồi?”

Tô Tịnh An vạ vào người anh, gật gật, Hứa Trác Tuyệt vẫn chăm chỉ gọt táo, đưa lên miệng người nào đó, ban nãy không phải nói buồn ngủ sao, sao đưa táo lên miệng vẫn thấy ăn vậy?

“Chú!”

“Hử?”

“Buồn ngủ mà!”

Tô Tịnh An phồng miệng, vừa nhai miếng táo anh đưa vào miệng, vừa càu nhàu. Bộ dạng đáng yêu như thế, Hứa Trác Tuyệt còn muốn cô ăn tiếp.

“Ăn thêm một chút!”

“Chú...ơ...!”

Hứa Tuệ Lâm ôm khệ nệ đi vào, đi đến ghế sofa thì thở phà đồ đạc rơi hết xuống dưới đất. Tô Tịnh An nhặt mấy hộp quà lên, lắc lắc.

“Chị dâu...!”

“Cái này là cái gì?”

“Sô cô la tình yêu!”

“Là cái gì?”

Tô Tịnh An hỏi ngược, hỏi như vậy, nó cũng không biết phải giải thích như thế nào, vò vò đầu.

“Anh...anh giải thích đi!”

“Đến đây, ăn xong rồi nói chuyện.”

Hứa Trác Tuyệt không giải thích, chỉ chuyên tâm gọt táo, một câu nói đủ để kéo cô ngược nào đó về lại chỗ cũ, ngoan ngoãn ngồi ăn táo tiếp.

Lão Mễ ngồi xuống bên cạnh nó, Hứa Tuệ Lâm lùi lại, cầm mấy hộp quà đặt ở giữa, ngăn cho người nào đó có cơ hội lại gần nó.

Tô Tịnh An vừa ăn táo, vừa nhìn hộp quà trong tay, Hứa Tuệ Lâm phát hiện người bên cạnh nhìn không để nó vào mắt thì thôi đi, còn liên tục nhìn chị dâu nhỏ chứ!

“Chị dâu! Cái này cho chị!”

Tô Tịnh An đón lấy bó hoa cười cười. Định nói gì đó, kết quả lại bị Hứa Trác Tuyệt ở bên cạnh nói tranh:

“Ai tặng em?”

“Anh yên tâm, là con gái, con gái đó!”

Hứa Tuệ Lâm thở dài, vừa đếm lại mấy hộp quà vừa giải thích. Nếu như nó nói, hoa kia, là của một anh đẹp trai ở phòng nhân sự tặng cho nó, thì anh nó, có ném bó hoa này đi không?

“Một...hai...ba... Nhân viên của anh cũng biết cách đi đường vòng lăm! Nam nịnh hót thì thôi đi, đến cả mấy bà kính cận cũng chào hỏi em!”

“Còn không phải là em đi khắp cái công ty phá sao?”

Lão Mễ im lặng này giờ, rốt cục cũng lên tiếng rồi. Nhìn mấy hộp quà chất đống ngao ngán.

“Ai nói? Anh dám theo dõi em?”

“Anh lại đi theo dõi em? Anh đến đây là bàn công việc!”

Lão Mễ sẽ không nói hấn vì nghe thấy giọng của nó cho nên mới nán lại đi theo để phá nó, tuyệt đối không.

“Anh bàn công việc sao phải xiên xỏ em làm gì?”

“Ai bảo em ngồi đây phá đám làm gì?”

Hứa Tuệ Lâm bĩu bĩu môi, được, nó không phá. Nó cũng không cãi nhau với kẻ như lão Mễ.

“Chị dâu, chúng ta đi!”

“Đi đâu? A, đi ngủ...”

“Trời, không phải, chị buồn ngủ sao?”

Tô Tịnh An gật gật.

Hứa Trác Tuyệt đương nhiên để bảo bối trước em gái một bậc, cưng chiều cô, vừa lau tay cho ai đó vừa dặn:

“Phòng nghỉ có giường ngủ, cái này khi nào dậy thì ăn!”

Tô Tịnh An ngoan ngoãn đứng dậy đi vào. Hứa Trác Tuyệt cũng không quan tâm có lão Mễ, trực tiếp quay sang hỏi tội người nào đó:

“Em đến để học hay là phá?”

“Đương nhiên là em học.”

“Học cái gì? Sáng nay e phá ở đâu!”

Hứa Trác Tuyệt không tin nó đến công ty này để làm việc, càng không tin nó sáng giờ ngoan ngoãn đi tìm việc để làm.

“Em ở phòng nhân sự, bên đó có một nhân viên mới xuất viện, cho nên em thay anh đến hỏi thăm!”

Lão Mễ cau mày, từ khi nào mà Hứa Tuệ Lâm hấn quen lại trở nên mồm mép như thế? Còn dám nói đối trước mặt lão Hứa.

“Nếu như muốn học việc thì em theo lão Mễ đi, cậu cũng đang tìm thư kí mới còn gì? Để con bé đi theo học việc!”

“Không được!”

Hai người còn lại giống như hện nhau, vừa dứt lời thì nhảy dựng lên, Hứa Tuệ Lâm kích động tròn mắt đứng dậy ngăn cản. Không, nó không muốn ngày nào cũng chạm mặt lão Mễ, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm không quan tâm đến hấn, sao có thể gày nào cũng chạm mặt, bám theo hấn được.

“Sao? Không đồng ý?”

“Thư kí của tôi là do tôi chọn, con bé...”

“Con bé làm sao? Không phải em nói em muốn học hỏi?”

“Đúng, nhưng em không muốn làm thư kí cho anh ấy! Anh à cho em ở lại đây đi, chị dâu cũng...”

“Anh chăm được!”

Hứa Trác Tuyệt thần nhiên nói ba chữ, ba chữ này mỗi người một suy nghĩ.

Lão Mễ đẩy tập tài liệu đến trước mặt anh, chuyển đề tài tranh luận. Nói một tràng dài, nào thì hạng mục mới, doanh số, chỉ tiêu.....

Hứa Tuệ Lâm thở dài, chông cằm ngồi bên cạnh, giống như người tàng hình. Bốn giờ chiều, rốt cuộc thì hai người kia cũng thôi thảo luận, Hứa Tuệ Lâm không cam tâm xách theo túi xách đi theo lão Mễ. Đúng là tránh người chỉ tránh được một lần, càng muốn tránh xa lại càng bị đẩy lại gần, tức muốn chết.

“ Là lời của anh em nói, anh không có liên quan gì hết!”

Hứa Tuệ Lâm chán nản, còn không trả lời hắn, im lặng suốt đoạn đường đến công ty nhà họ Mễ. Lúc lên phòng giám đốc mới thật sự là bị sốc mà. Anh nó một lúc tuyển ba thư kí cũng là ác rồi, người này còn biến thái hơn, một, hai, ba, bốn, năm. Năm là năm đấy, cái công ty này cũng thừa tiền quá rồi, xu hướng bây giờ là tuyển thư kí sao?

“Em ngồi ở đâu?”

“Tạm thời chưa có chỗ của em, ngồi tạm trong phòng của anh đi!”

“Ồ!”

Hứa Tuệ Lâm cũng không có chào hỏi mấy chị thư kí đồng đánh kia, trực tiếp đi vào trong phòng làm việc của hắn. Đám thư kí nịnh hót kia còn muốn cãi nhau một trận, lại bị ánh nhìn cảnh cáo của hắn, lùi lại một bước, tùy ý nó đi vào.

“Giám đốc, cô ta là ai vậy?”

“Không sao, mấy cô đi làm việc đi!”

Lão Mễ hai tay dứt túi quần, ung dung đi vào, lúc đến cửa phòng, nghĩ ngợi gì đó lại quay lại bổ sung thêm:

“sau này cô ấy sẽ đến đây làm việc, chuyện tôi giao phó, thì tự mình làm, không được phép đẩy sang cho cô ấy!”

“Vâng, giám đốc, anh có cần cà phê không?”

“Không cần! Các cô làm việc đi!”

“Thư kí Hứa, pha cho tôi li cà phê đi.”

Lão Mễ vừa mở cửa đã ra lệnh sai việc. Nó biết mà, đến đây làm chỉ có bị dày cho chết mà thôi, bỏ điện thoại sang một bên chăm chỉ đi pha cà phê. Đi mất mười phút, cà phê không có còn bị mệ cả người, Hứa Tuệ Lâm mặt đầy sát khí đi vào:

“Giám đốc Mễ, thư kí của anh nói ai không có phận sự thì không được vào bếp! Cà phê của anh, tự pha đi!”

“Không cần biết em làm gì, em là cấp dưới, nhiệm vụ tôi giao, em phải hoàn thành, đi đi!”

“Được! Anh đợi đấy.”

Hứa Tuệ Lâm đi ra ngoài, giăng co một hồi cuối cùng cũng giành được hộp cà phê từ trong ngăn bàn, giải lắm, dám ở trước mặt nó bày trò ma cũ bắt nạt ma mới à, lại không nhìn ra, Hứa Tuệ Lâm này là loại người gì.

“Nhớ lấy, tôi không có hứng tranh cãi với mấy cô, tốt nhất là đừng làm gì liên quan đến tôi. Cốc đâu?”

Một thư kí khác ấy từ trong ngăn bàn làm việc ra một chiếc cốc, đặt lên trên bàn, vẻ mặt không cam tâm, nhưng nhìn một chị thư kí bị chửi té tát khi nãy, không dám làm càn nữa.

“Nước ở đâu?”

Lại một thư kí khác lấy từ trong góc bàn ra bình đun nước, đặt lên trên bàn, bộ dạng run sợ cũng không kém. Hứa Tuệ Lâm nhìn ả thư kí đứng bên cạnh, mặt mũi sợ sệt thì cẩn thận nhắc nhở:

“Làm việc đi, nhìn cái gì mà nhìn?”

“Giám đốc Mễ, cà phê của anh!”

Mễ Phong hài lòng nhìn cốc cà phê, tiếp tục phê duyệt văn kiện. Hứa Tuệ Lâm không có việc để làm, ngồi ở ghế sofa chán nản nghịch điện thoại, chị dâu nhỏ bây giờ có khi vẫn còn ngủ, không thể gọi điện được, bạn bè đều đi làm hết cả rồi, có mình nó là vẫn ăn bám anh nó, chơi bời suốt ngày, bây giờ còn đi làm thư kí cho lão Mễ, nhất định là ngồi chơi dãi dãi mà.

- ———

“Chú!”

Tô Tịnh An vừa mới ngủ dậy, giọng khàn khàn nói. Nhìn Hứa Trác Tuyết đang viết cái gì đó, tò mò đứng lại xem thử, lại phát hiện trên màn hình hiện rất nhiều các loại hoa, tò mò tăng gấp bội. Ahs mắt cũng chuyển từ tài liệu anh đang viết, sang màn hình máy tính.

“Hoa này còn đẹp hơn hoa của em chồng cho nữa!”

“Hôn một cái, tặng em một bó!”

Hứa Trác Tuyết kéo cô lại ngồi lên đùi mình, kéo tâm trí người nào đó trở về, ra điều kiện.

Tô Tịnh An vẫn ngốc như ngày nào, nói hôn một cái, thì nghĩ là hôn lên má.

Chụt một cái lên má anh, sau đó lại quay lại nhìn màn hình máy tính.

“Tô Tịnh An!”

“Hả?”

“E ngốc thật hay là ngốc giả hả?”

“Chú ngốc!”

Tô Tịnh An từ trước đến nay đều nghe theo lời anh, chỉ có cách xưng hô của cô, nói thế nào cũng không thể sửa, một chữ chú, hai chữ chú. Giống như ban nãy, tỉnh dậy theo bản năng liền gọi chú, trong khi Hứa Trác Tuyết không phải chú của cô, mẹ nó, đến cả lúc xxx cô vẫn gọi anh là chú.

“Khi nào em mới đổi cách gọi? Chú sao? Tên đó có gì hay? Em muốn con em gọi bố của nó là ông à?”

Chú đang nói cái gì thế! Chú, ông! Tô Tịnh An nghe không hiểu lời anh nói, khuôn mặt nhăn nhó, mày cau lại nhìn thái độ của anh đoán tâm trạng. Chú đang tức giận sao?

END CHƯƠNG 31: EM MUỐN CON EM GỌI BỐ NÓ LÀ ÔNG SAO?

31. Chương 32: Chúng Ta...kết Hôn

Cmt nói lão mẽ thích em chồng, ơ thật hả mấy cô???

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 32: CHÚNG TA...KẾT HÔN ĐI!

“Hả?”

“TÔ TỊNH AN, CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI!”

Hứa Trác Tuyết kéo cánh tay Tô Tịnh An đang chọc chọc vào màn hình máy tính lại, kéo Tô Tịnh An đối diện với anh, ánh mắt nghiêm túc nhìn người nào đó.

“Kết hôn?”

“Đúng, hai người hợp nhau sẽ kết hôn với nhau!”

Hứa Trác Tuyết vừa nói, vừa nhìn bàn tay cô, tay trái Tô Tịnh An nằm gọn trong tay anh, tùy ý anh mân mê ngón tay. Tô Tịnh An vốn không nhanh nhạy như người bình thường, đối với câu nói kia, tò mò.

“Kết hôn...”

Tô Tịnh AN thực ra chưa có hình dung ra được kết hôn kia là như thế nào. Nhìn anh lăm bắm.

“Chúng ta kết hôn đi! Không phải ai cũng bao dung một kẻ ngốc như tôi đâu!”

Chú...chú lại nói Tô ngốc rồi.

Tô Tịnh An xụ mặt, không nói chuyện nữa, mắt buồn buồn cúi mặt.

“Kết hôn rồi, chỗ này...sẽ có thêm một chiếc nhẫn! Còn lại không có gì thay đổi!”

Hứa Trác Tuyệt cầm lấy tay trái cô lên, nhìn ngón áp út trống trơn, khẽ vuốt ve. Tô Tịnh An bị hành động của anh làm cho đơ ra, ngơ ngác phân tích lại lời anh nói.

Kết hôn là đeo thêm một chiếc nhẫn?

“Em chồng có kết hôn không?”

Hứa Trác Tuyệt phát hiện Tô Tịnh An gần đây rất qua tâm đến Hứa Tuệ Lâm, hễ nói đến vấn đề nào đó là sẽ hỏi “Em chồng có không? Em chồng có đi không?”. Giống như làm việc gì cũng muốn hỏi ý kiến nó trước, nếu nó đồng ý thì sẽ nghe theo nếu như không đồng ý thì sẽ không thích luôn. Nếu như Hứa Tuệ Lâm không đồng ý, có phải cô sẽ không kết hôn không?

“Em kết hôn hay nó kết hôn?”

“Ngộ nhỡ em chồng không đồng ý!”

Tô Tịnh An cau mày nói, cả người vặn vẹo tránh cái ôm của anh, kéo kéo cái váy xuống, ban nãy đã kéo xuống rồi, chú lại nhân lúc nó không để ý lại kéo lên.

“Đau...đau lắm!”

Hứa Trác Tuyệt nghe đến chữ đau, đã cứng đờ, tạm thời dừng lại:

“Vẫn còn đau?”

Tiểu bạch thổ gật gật, dự cảm sắp bị sửa làm chuyện kia, liền đứng dậy.

“Đau chỗ nào?”

“Đau lưng, đau chân...không làm nữa!”

“Đợi quen rồi sẽ không đau nữa.”

Tô Tịnh An chưa kịp co chân bỏ chạy đã bị kéo lại, cả người bị anh nhấc bổng đi vào phòng nghỉ, thoát không thoát được, cảm xúc có gì đó không được đúng, dần dần liền bị cuốn theo anh vào đó.

Chuyện kết hôn cũng chưa đi đến đâu, hợp hay không hợp, còn chưa nói rõ ràng, anh đã lại làm chuyện khác. Tô Tịnh An mặt ửng ửng hồng, đắp chăn che kín người, nằm quay lưng lại với anh. Tay trái thò ra bên ngoài, nhìn chăm chăm. Kết hôn là đeo nhẫn sao?

“Giám đốc Mễ, thư kí anh tuyển về chỉ để rót nước bưng trà thôi sao?”

Hứa Tuệ Lâm thở phì phò, cứ uống hết một tách, hắt lại gọi nó đi pha, chiều đến giờ, chỉ có chạy đi pha cà phê, mẹ nó, ít nhất Hứa Tuệ Lâm này cũng là em gái của bạn hắt, vuốt mặt cũng phải nể mũi, chẳng lẽ dẫn nó về đây chỉ để rót nước bưng trà cho hắt thôi!

“Thư kí tôi có đến năm người, tạm thời chỉ thiếu chân chạy vặt, em muốn làm hay không?”

“Làm, chạy vặt cũng làm!”

Nếu như để hắt đuổi nó về, nhất định là bị anh nó khinh thường cho mà xem, tuyệt đối không thể bị đuổi được.

“Vậy còn không đi pha?”

Hứa Tuệ Lâm cầm tách cà phê nguội đem ra ngoài, lão Mễ nghe tiếng dặm chân tức giận, nhìn theo thổ dài.

...

“Thư kí Hứa, đem cái này xuống phòng nhân sự, xong việc, trở về ngay! Em dám la cà ở đâu, đừng có trách!”

Hứa Tuệ Lâm ôm lấy chồng tài liệu, khệ nệ bưng đi. Cái gì mà trở về ngay, rồi còn la cà? Hấn ở trên này kí kí biết được nó đi đâu à?

“Giám đốc bảo tôi đem cái này xuống đưa cho chị!”

“Ồ, vậy cô đây là...thư kí sao?”

Trưởng phòng Hàn nhìn nó, nở nụ cười thân thiện, Hứa Tuệ Lâm mặt tức giận nhìn chị gái kia, cau có:

“Không phải!”

“Ồ, vậy cô là..”

“Giúp việc, chân sai vặt, chị nghĩ thế nào cũng được!”

Hứa Tuệ Lâm đến cả nán lại cũng không có, quay người bỏ đi, nhìn mấy nhân viên đang bàn tán thì lườm một cái, xoay gót bỏ đi.

Hứa Tuệ Lâm ơi là Hứa Tuệ Lâm, từ một kẻ ở nhà chơi không tốt sao, lại vác xác đến công ty làm cái gì, để bị người ta bắt làm chân sai vặt lại còn tự hào mà vênh mặt với người khác, thật sự chỉ có mình Hứa Tuệ Lâm nó mà thôi.

“Em ngủ ở đây à?”

“Tan làm rồi, em về được chưa?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn điện thoại, không trả lời hần, hỏi một câu chẳng liên quan gì cả. Lão Mễ nhìn đồng hồ, thực ra hần không phải loại người hay bắt ép nhân viên làm việc, nhưng mà đạo gần đây chuyện tình cảm sai trái kia làm hần thấy khó chịu, liên tục tăng ca, nếu như có người tăng ca cùng cũng không đến nỗi tệ.

“Công ty gần đây nhiều việc, tôi cũng phải tăng ca!”

Ý của hần là giám đốc cũng còn phải tăng ca, thì chân sai vặt như nó dám bỏ về trước sao, cô có giỏi thì cô về thử xem.

Hứa Tuệ Lâm ngồi xuống ghế, đọc đọc mấy tài liệu vớt trên bàn.

“Anh, hôm nay em về muộn một chút, giám đốc Mễ ở lại tăng ca, phạt cấp dưới như em không thể về trước giám đốc được!”

Hứa Trác Tuyệt ở bên kia ậm ừ nói vài câu, sau đó tắt máy.

Nghĩ ngợi một hồi lại gọi cho lão Mễ:

“Hôm nay cậu tăng ca?”

“Nghe thấy rồi, em gái cậu pha trà không tệ!”

Hứa Trác Tuyệt hình như với câu trả lời này khá hài lòng. Đem nó sang cho làm ở chỗ lão Mễ chủ yếu là muốn có không gian của hai người, Hứa Tuệ Lâm sang bên kia mang tiếng học việc căn bản giống như đổi một chỗ phá mới mà thôi, tuyệt đối không làm khó nó. Lão Mễ cũng sẽ không đến nỗi hà khắc với nó đâu.

“Ăn cơm rồi làm tiếp!”

Lão Mễ phì cười, là nói hần đi ăn đi, hay là để em gái tôi đi ăn đi, cậu dám để con bé nhịn đói xem tôi xử cậu như thế nào.

“Bà xã, về nhà thôi!”

Bà xã sao? Mọi khi chú đều gọi Tô Tịnh An không phải sao?

“Chú!”

“Gọi chồng đi! Em muốn gọi chú đến khi nào? Anh đổi cách xưng hô rồi, em còn uốn gọi chú?”

Hứa Trác Tuyệt với cách xưng hô này chưa có quen, thế nhưng, nếu như anh cứ gọi cô như trước thì Tô Tịnh An Tuyệt đối cũng sẽ không đổi cách xưng hô, mặc dù, hiện tại không có quen, nhưng gọi nhiều sẽ quen, so với chữ “chú” kia, thật sự anh vẫn mong cô gọi anh là “Chồng” là “Ông xã” hơn.

“Chồng!”

“Đúng rồi, là chồng!”

Hứa Trác Tuyệt hôn lên trán cô, cười nhẹ, hiếm hoi lắm mới thấy anh cười như thế. Tô Tịnh An cười rất tươi, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội chạy lại phòng nghỉ ôm lấy bó hoa đi ra cửa.

“Cái này vứt đi, một lát dẫn em đi mua bó khác!”

“Nhưng hoa này đẹp, uống lắm!”

“Bà xã, sau này em muốn hoa anh sẽ mua cho em!”

“Vâng!”

“Hoa của người khác, em không được nhận!”

“Vậy chồng chỉ được nhận hoa từ mình em thôi, được không?”

Tô Tịnh An nghe lời dặn dò của anh, cảm thấy bất công, nếu như chỉ được nhận hoa của anh, vậy anh cũng phải như thế đúng không? Không được nhận hoa của người khác.

“Được, nghe em hết! Bó này, vứt đi!”

Bó hoa bị anh ném vào sọt rác, đến cả hộp “sô cô la tình yêu” mà em chồng nói cũng bị ném vào sọt rác. Tô Tịnh An liếm liếm mép, còn chưa được ăn thử nữa...

“Nhiều...nhiều hoa quá!”

Hứa Trác Tuyệt trước khi về nhà thì vòng qua cửa hàng hoa hôm trước ghé qua, thái độ tốt hơn hôm trước rất nhiều bởi vì hôm nay có tiểu bạch thỏ nắm tay anh đi vào. Chị chủ quán nhìn anh cười cười:

“Cậu trai trẻ, hôm nay lại đến mua hoa sao? Tâm trạng hình rất tốt thì phải.”

“Tôi muốn mua hoa!”

“Được, hôm nay cậu muốn mua loại nào?”

Hứa Trác Tuyệt nắm chặt lấy tay cô, nhìn người bên cạnh đứng co rúm lại thì biết cô đang cảnh giác, đưa tay vuốt tóc cô:

“Không cần sợ, anh ở đây!”

“Không...không sợ!”

Tô Tịnh An nói nhỏ, giọng cũng run rẩy theo vậy mà còn nói là không sợ.

“Đến đây! Thích loại nào?”

Hứa Trác Tuyệt ôm lấy vai cô, dẫn Tô Tịnh An đến gần bó hoa hồng, trấn an:

“Hoa hồng được không?”

Tô Tịnh An gật gật, tay vẫn túm chặt lấy góc áo của anh, né tránh ánh nhìn của chị chủ quán. Chị chủ quán nhìn cô sợ chị như thế, cũng biết điều, đứng ở quầy thanh toán nhìn theo chứ không có đi theo nữa.

Đợi hứa Trác Tuyệt ra lệnh gói lại, mới đi đến. Tô Tịnh An nhắm tịt mắt đợi lúc chị đi qua mới dám hé mắt len lén nhìn theo.

“Có sô cô la không?”

“Có! Ở bên này!”

Hứa Trác Tuyết dẫn Tô Tịnh An đến chỗ bày toàn là các loại sô cô la, chỉ vào chiếc hộp đắt tiền nhất, hỏi ý. Tô Tịnh An ôm lấy hộp quà đứng đợi anh thanh toán, mắt len lén nhìn chị chủ quán, nhìn chị thành thạo gói bó hoa lại cảm thấy rất nể phục. Hứa Trác Tuyết thanh toán xong, đưa cho cô bó hoa lớn. Tô Tịnh An nhoẻn miệng đón lấy, nhỏ giọng:

“Cảm ơn chồng!”

Hứa Trác Tuyết vô cùng hài lòng, ôm lấy bảo bối đi ra xe, nhìn cô ngốc nào đó cứ ngây ngốc nhìn bó hoa kia, khẽ cười.

“Ngày mai lại đi mua tiếp, được không?”

Cô gật gật, mở hộp quà ra lấy một viên kẹo giơ lên miệng anh. Hứa Trác Tuyết hơi cau mày nhưng vẫn mở miệng, vị ngọt lan tỏa không phải chỉ ngọt ở miệng mà còn ngọt tận trong tim, Tô Tịnh An ngày trước không chịu nói chuyện cuối cùng cũng biết cách quan tâm người khác, còn biết cách nịnh anh nữa rồi.

END CHƯƠNG 32: CHÚNG TA...KẾT HÔN

32. Chương 33: Cơ Thể Em, Em Không Quý Nhưng Tôi Quý

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 33: CƠ THỂ EM, EM KHÔNG QUÝ NHƯNG TÔI QUÝ.

Xe dừng ở gara, Hứa Trác Tuyết nói để anh cầm giúp cho cô, thế nhưng Tô Tịnh An lại cho rằng Hứa Trác Tuyết muốn đòi lại, kiên quyết tự mình ôm cả quà lẫn hoa đi vào. Bởi vì bó hoa đó quá to, Tô Tịnh An căn bản không nhìn rõ được, bậc thềm ở ngay trước cửa, đi đến cửa nhà thì bị vấp, cũng may có anh đứng bên cạnh, kịp thời đỡ lấy, chỉ là cả quà lẫn hoa đều đang ở dưới đất. Hoa không có vấn đề mấy, tiếc là hộp sô cô la do ban nãy Tô Tịnh An vội vàng đóng lại, không cẩn thận kẹo rơi lăn lóc hết ra bên ngoài.

Hứa Trác Tuyết xoay người cô lại, cẩn thận kiểm tra, cô ngốc nào đó lại chỉ có một động tác cúi mặt nhìn hai bàn tay trống trơn.

“Đã ngốc, lại còn hậu đậu! Làm sao rồi, có phải bị đau ở đâu không?”

“Chồng ơi...!”

Tô Tịnh An nhỏ giọng meo meo, ngẩng mặt nhìn anh, hai mắt bắt đầu rưng rưng, ngồi sụp xuống trước cửa nhà, nhìn chăm chăm vào mấy viên kẹo.

“Đau ở đâu?”

“Rơi...rơi hết rồi!”

Hứa Trác tuyết nhìn Tô Tịnh An loay hoay với đồng kẹo ở dưới đất, kéo cô ngốc nào đó đứng dậy, phải đi đất cát trên váy của cô, cũng gạt viên kẹo cô cầm nèm vào trong hộp:

“Rơi rồi thì thôi! Em khóc cái gì?”

“Rơi hết rồi!”

Tô Tịnh An lại cúi xuống, phải phải đất cát bên ngoài viên kẹo, đặt lại ngay ngắn vào hộp. Hứa Trác Tuyết buồn cười, cô lại muốn làm cái gì?

“Cái này bẩn rồi!”

“Lau ở ngoài đi là có thể ăn!”

Tô Tịnh An nức nở, mãi mới nói thành câu. Cái này là chú mua cho, mới chỉ ăn được có hai miếng thôi...

“Bà xã, em không cần tiết kiệm như thế! Cái này bán rồi, lát nữa đi mua cái khác.”

Cô ngốc nào đó lắc lắc, kiên quyết chỉ bị bán ở bên ngoài, bóc cái giấy ở bên ngoài đi là có thể ăn. Hứa Trác Tuyệt ôm lấy bó hoa, cũng kéo cô ngốc nào đó đứng dậy.

“Cơ thể em em không quý còn anh quý! Lát nữa đi mua, em khóc lóc cái gì.”

Thím Âu đứng thập thò ngoài cửa, nghe màn nói chuyện kia, mừng rớt nước mắt. Thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Tiểu Tô Tô bé bỏng tìm được tấm chồng tốt, còn là một người vô cùng cưng chiều con bé, còn gì tốt hơn thế?

“Tiểu Tô về rồi sao, cậu Hứa hai người ăn luôn chứ?”

Tô Tịnh An mặt buồn thiu, vẫn muốn quay lại nhặt mấy viên kẹo, thím Âu đương nhiên là hiểu cô buồn vì cái gì, thôi không hỏi chuyện bó hoa, hộp quà nhanh chóng đi vào trong bếp chuẩn bị.

“Đi thôi!”

Hứa Trác Tuyệt cầm váy ngủ đặt vào tay cô, xoa xoa đầu:

“Đi tắm đi hay là muốn anh tắm cho em?”

Tô Tịnh An lắc lắc ôm đồ ngủ đi vào phòng tắm. Hứa Trác Tuyệt trông theo, nhìn cô ngốc nào đó chỉ vì mất mấy viên kẹo mà ủ rũ cả buổi, nghĩ ngợi một hồi thì cầm lấy điện thoại gọi cho Hứa Tuệ Lâm.

- _____

“Em mua cái này làm gì?”

Lão Mễ mặt mày cau có đứng ở bên ngoài xe, nhìn Hứa Tuệ Lâm cầm trong tay hộp quà đi ra, thì khuôn mặt càng thêm tức giận.

“Chuyện của em, anh hỏi làm gì?”

“Anh là cấp trên của em, em làm cái gì anh hỏi không được à?”

“Bây giờ là tan ca rồi! Vậy đi, giờ em đi về!”

Đi về? Chẳng lẽ là cô đơn quá nên tự đi mua sô cô la về ăn à?

“Về nhà hay đến quán bar?”

Hứa Tuệ Lâm bực bội, xoay xoay cổ tay bị hấn túm lấy, mặt mày tức giận:

“Đến quán bar xong về nhà!”

Lão Mễ kéo nó vào trong xe, mặc kệ nó phản đối như thế nào, không cho nó có cơ hội đi xuống. Hứa Tuệ Lâm tức chết mà.

“Dừng xe! Em không muốn đi cùng anh.”

“Em còn nhỏ, đừng có động một chút mà đến mấy cái nơi đó, em còn dám đến một lần nữa, xem em có còn chân mà đi không.”

“Anh đừng có mà quá đáng!”

“Anh quá đáng chỗ nào, anh quen em bao nhiêu năm rồi, nhìn em lớn đi học, tốt nghiệp, em dám cãi?”

“Mặc kệ anh, anh là bạn của anh em, đừng làm như bạn trai em!”

Lão Mễ đang lái xe đột nhiên phanh lại, Hứa Tuệ Lâm nổi khùng lên, suýt chút nữa thì mặt nó tàn, mẹ nó...

“Mễ Phong, anh điên à?”

“Đèn đỏ rồi, em mù à?”

(Chết với hai người này ><>)

Lão Mễ cũng tức giận không có kém, đột nhiên lại để ý đến nó mua sô cô la tặng ai làm cái gì? Hấn không phải là thích...không phải, hấn không thích em Tô, hấn cũng không thích Hứa Tuệ Lâm, nhất định là gần đây tăng ca nên tinh thần khó chịu, nhìn cái gì cũng chướng mắt, hấn sao có thể ghen được.

“Chị dâu!”

“Cô Lâm, về rồi sao? Tiểu Tô còn ở trên tầng! A! Cậu Mễ cũng đến sao?”

“Chào thím, tôi đưa con bé về!”

Hứa Tuệ Lâm ngồi ngoài phòng khách, chỉ ong kẻ nào đó sớm đi về thôi, Kết quả là ông anh của nó, thường ngày đuổi khách như đuổi tà, ai ngờ lần này lại giữ lão Mễ ở lại, làm nó nuốt không trôi cục tức này mà.

“Chị dâu, của chị này.”

Tô Tịnh AN mặt buồn xo nhìn thấy em chồng thì nước mắt ngấn nước mắt dài chạy đến, khóc y như đứa trẻ.

“Làm sao thế? Anh em bắt nạt chị à?”

Tô Tịnh An lắc lắc.

“Cái này cho chị, anh em nói chị thích ăn sô cô la đúng không?”

“Bị rơi rồi, rơi ngoài cửa kia!”

Hứa Tuệ Lâm cũng là con gái, hiểu tâm trạng hơn anh nhiều, nói vài câu đã làm cho cô bật cười. Cũng không có để ý đến hai người kia, dắt chị dâu nhỏ đi vào phòng ăn.

Lão Mễ nhìn Hứa Tuệ Lâm đem hộp quà đưa cho cô đột nhiên tâm trạng phần chấn, tươi tỉnh hẳn, đứng nhìn nó đi vào phòng ăn, cười cười.

“Không đói à?”

“Đói chết tôi rồi!”

Mễ Phong cười ha hả đi vào theo, cũng không có dè chừng hấn đang làm khách, ăn uống như thể bị bỏ đói lâu lắm rồi. Hứa Tuệ Lâm vẫn còn bực bội, nhìn lão Mễ thì tức đến nổi chẳng muốn ăn cơm nữa. Chỉ có ngồi không chứ không có động đũa, ngao ngán nhìn một kẻ ăn như chết đói, hai kẻ thì tình chàng ý thiếp tình cảm mặn nồng.

Cơm tối xong, Tô Tịnh An hôm nay lại không chạy ra ngoài xem TV, một mực ngồi trong phòng bếp với thím Âu và Hứa Tuệ Lâm, cũng học tập bưng bát đũa đi cất.

“Em chồng, kết hôn là cái gì?”

“Sao chị lại hỏi vậy?”

“Thì là chú nói đấy, chú nói: “Tô Tịnh An, chúng ta kết hôn đi!””

Hứa Tuệ Lâm suýt chút nữa đem bát đũa ném vào trong sọt rác, nó có nghe nhầm không?

“Chị...chị nói thật sao?”

“Nhưng mà Tô nói phải để hỏi em chồng đã!”

Tô Tịnh AN thành thật trả lời. Hứa Tuệ Lâm mừng muốn chết, nhìn hai người đàn ông đang ngồi ngoài phòng khách, cười cười.

“Cuối cùng cũng không đợi được rồi haha! Một lát em phải báo lại cho ông nội mới được!”

“Kết hôn là sao?”

“Chính là...là hai người yêu nhau rồi tiến tới kết hôn!”

“Ồ!”

“Vậy chị có muốn kết hôn không?”

Tô Tịnh AN nghĩ ngợi một hồi, lẩm bẩm:

“Nhưng mà yêu...”

Nó thở dài, nhìn chị dâu nhỏ ngốc nghếch buồn cười. Tỉ mỉ giải thích cặn kẽ từng vắn đề một của chuyện kết hôn, Tô Tịnh AN sau một hồi cuối cùng cũng đã hiểu, cười cười.

“Vậy chú có thích Tô không?”

“Đương nhiên là thích cho nên mới muốn cưới chị! Nhưng mà...chị cũng phải hỏi anh em! Để chắc chắn!”

Tô Tịnh An xoa xoa bụng, vừa nghĩ vừa cười một mình. Hứa Tuệ Lâm bây giờ mới để ý đến, nhìn chị dâu nhỏ cau mày nãy giờ.

“Chị dâu, chị không khỏe sao?”

“Đau...đau bụng.”

“Sao lại đau bụng?”

“Tiểu Tô, con đến kì rồi sao?”

Thím Âu im lặng nãy giờ mới lên tiếng, thuận tiện pha một ly sữa nóng đưa cho cô. Tô Tịnh An gật gật, đón lấy cốc sữa uống quá nửa, bụng có đau một chút, nhưng mà tâm trạng của cô hiện giờ chỉ có để ý đến chuyện chú thích cô hay không thôi, đau bụng cũng không có nhằm nhò gì.

Hứa Tuệ Lâm sợ cô nghe chưa hiểu, còn dặn dò lại một lần nữa.

Tô Tịnh An nhăn nhó nhân lúc anh đang nói chuyện ôm bụng lên trên phòng. Hứa Trác Tuyết đương nhiên là nhìn thấy, nói chuyện thêm một lúc, thì cũng đi lên trên phòng tìm bảo bối. Lão Mễ bị bỏ lại, ánh mắt hệt như chú cún bị bỏ rơi, nhìn theo.

“Anh định ngủ ở đây luôn à?”

“Đương nhiên là không, mỹ nhân đang đợi anh, anh cần gì ở lại đây!”

Lão Mễ tâm trạng vui vẻ cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, Hứa Tuệ Lâm còn không chịu buông tha, chạy theo cãi nhau một hồi mới chịu thôi.

Ở trên phòng, Tô Tịnh An đang rúc trong lòng người nào đó, thoải mái xem TV. Hứa Trác Tuyết chăm chỉ xoa đều đều lên bụng cô, mặt không vui, đến lúc nào không đến, anh mới chỉ được ăn thịt được có mấy hôm thôi, tại sao không đến lúc hai người cãi nhau?

“Chú!”

Tô Tịnh An quen miệng gọi, kết quả là Hứa Trác Tuyết nghe thấy bàn tay đang xoa lên bụng cô đột nhiên dừng lại. Tô Tịnh An nhanh chóng sửa lại:

“Ông xã!”

“Sao?”

Tô Tịnh An kéo tay anh xoa xoa lên bụng của cô, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Hứa Trác Tuyết ở khoảng cách gần như thế hơi đỏ mặt:

“Anh có thích em không?”

Con bé Hứa kia nhất định là nhò nhét mấy thứ linh tinh vào đầu cô rồi.

“Cũng không ghét!”

“Nhưng mà không thích đúng không? Chú không thích thì kết hôn làm gì?”

Người nào đó chu môi lên phản ánh, khuôn mặt nhăn nhó khổ sở, vậy là chú không có thích cô, vậy thì chú kết hôn với cô làm cái gì?

Chú không thích, Tô không lấy!

END CHƯƠNG 33: CƠ THỂ EM, EM KHÔNG QUÝ NHƯNG TÔI QUÝ.

Fb: Nhiếp Tịch

33. Chương 34: Chú Oi...

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Fb: Nhiếp tịch

CHƯƠNG 34: CHÚ OI...

“Tự Tô làm!”

Tô Tịnh An đẩy tay anh ra không khiến anh xoa bụng cho cô, cũng giận dỗi ngồi cách ra một đoạn, lẩm bẩm gì đó, Hứa Trác Tuyết buồn cười, kéo cô ngồi cạnh. Lại xoa xoa cái bụng.

Tô Tịnh An chân tay quơ loạn, đẩy đẩy mặt anh tránh xa khỏi cô:

“Ngựa! Không thích thì chú đừng chạm vào Tô!”

“Em gọi ai?”

“Em chồng khi nào kết hôn mới được gọi là chồng!”

“Em chưa kết hôn mà gọi nó là em chồng, em thấy hợp lí không?”

Tô Tịnh An bí lời, cái này em chồng không có dạy, cho nên không biết phải trả lời như thế nào hết. Tô Tịnh An cúi mặt không nói gì, Hứa Trác Tuyết nhìn mặt ỉu xiu của cô, véo véo cái má.

“Đi thôi, đi ngủ!”

Tiểu Tô Tô phụng phịu đứng dậy, trèo lên giường nằm quay mặt ra cửa ra vào, Hứa Trác Tuyết cũng nằm xuống nhìn gối ôm chuyên dụng quay lưng về phía anh, thở dài, ôm lấy từ phía sau, gọt gọt bàn tay người nào đó đang xoa xoa cái bụng, dích thân anh xoa bụng cho cô.

“Em gốc như thế, không muốn gả cho anh, còn muốn gả cho ai?”

“Không gả cho chú!”

Tô Tịnh An vừa khóc vừa nói, úp mặt vào gối mà khóc, được một lúc thì thôi không nghe thấy tiếng cô khóc, anh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, nhất địnhlafngur quên rồi.

Hứa Trác Tuyết đau đầu, bảo anh nói ba cái chữ kia? Thật sự là nói không được, không quen, đúng, là không quen. (Mẹ nó, anh không nói, thì lại cãi nhau đấy, anh nói hay là không? Được, không nói đúng không? Tôi ngược, ngược chết hai người đi:V)

Lão Mã vừa lái xe vừa nghĩ ngợi, ban nãy nhìn Hứa Tuệ Lâm đem hộp sô cô la tặng cho em Tô, trong lòng hẳn lại vui như thế? Trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ, tuyệt đối không thể như thế!

“Phong, mấy ngày rồi, hôm nay anh lại tặng ca sao?”

“Sao thế? Là nhớ anh hay nhớ tiền của anh?”

“Đương nhiên là nhớ anh! Hôm nay em mới mua bộ váy mới, không biết có hợp hay không, anh đến xem giúp em đi!

“Được!”

“Người ta đợi anh!”

Mế Phong tắt máy, nhìn số điện thoại vừa gọi, quay đầu xe lại đi về phía căn hộ của ả. Đầu óc cố gắng gạt bỏ chuyện của Hứa Tuệ Lâm ra khỏi đầu, đầu hấn luôn nhắc nhở, Hứa Tuệ Lâm là em gái, em gái là để yêu thương.

Tô Tịnh An hôm nay dậy sớm hơn, tối hôm qua có khóc một trận, hai mắt hơi sưng lên, nhìn Hứa Trác Tuyệt vẫn còn nằm bên cạnh, mắt lại rưng rưng.

Người nào đó hôm nay tự giác lấy quần áo, thay đồ xong thì rón rén đi ra cửa, xuống dưới trước, cũng không thêm đợi hay gọi anh dậy, bực bội ngồi trong phòng ăn.

“Tiểu Tô à, sao mắt con sưng thế kia!”

“Con không biết!”

Thím Âu rót cho cô cốc nước, hỏi mãi cô cũng không chịu mở miệng, hết cách đành để cô ngồi ở đấy một mình. Thím còn phải đi nấu bữa sáng, trước hết gọi cô Hứa xuống nói chuyện với Tiểu Tô đi.

“Chị dâu, sao mặt chị lại như vậy?”

Tô Tịnh An lắc lắc, cúi mặt nghịch nghịch chiếc lắc tay.

“Sao vậy?”

“Chú không thích đâu! Tô Ngọc như thế chú không thích đâu!”

Mỗi một chữ, lại rơi một giọt nước mắt, Tô Tịnh An vừa nói vừa tủi thân tự lau nước mắt, vậy mà em chồng nói chú thích cô cho nên mới muốn kết hôn, rõ ràng là lừa người mà.

“Trời, sao có thể, anh em không thích chị thì thích ai?”

“Hôm qua chú nói như thế mà! Không gả cho chú, không lấy chú đâu!”

Hứa Tuệ Lâm gãi đầu, ca này khó, nói thế nào chị dâu nhỏ cũng không tin nữa rồi, giờ như nào? Anh nó không thích chị dâu nhỏ? Không thể, rõ ràng là thích chết đi được!

“Được rồi, chị đừng khóc, anh em nhất định là ngại, đúng, là ngại cho nên mới không nói!”

Tô Tịnh An cúi gầm mặt, dụi dụi mắt, chú không thích Tô đâu, Tô không thích chú nữa.

Hứa Trác Tuyệt lúc đi xuống Tô Tịnh An đã ngồi ngay ngắn nhìn bữa sáng, hôm nay còn không gọi anh dậy, vẫn còn tức chuyện hôm qua sao?

“Lão Mễ nói đến đón em, ăn sang xong đợi cậu ta đến rồi đi!”

Hứa Tuệ Lâm không có phản ứng, ngược lại, Tô Tịnh An từ lúc anh nói đã ngẩng đầu lắng nghe, hóa ra chú không có nói cô, cho nên lại ngậm ngùi cúi xuống tiếp tục ăn. Ăn sáng xong cũng ngoan ngoãn đi theo anh ra xe đến công ty, Hứa Trác Tuyệt cũng muốn xem xe Tô Tịnh An đáng vẻ giận dỗi như thế nào, không có nói lời ngon ngọt dỗ dành cô, lại còn làm lơ người nào đó. Tô Tịnh An đương nhiên cũng không chịu kém, cũng giữ im lặng tuyệt đối, đi đường cũng không hé nửa lời. Bất quá, lúc xuống xe, vẫn phải bám theo túm lấy anh, chỗ này đông người, rất sợ.

Tô Tịnh An ngồi trên ghế sofa nghịch nghịch cái tay, lúc nghe thấy tiếng mở cửa thì chú đã đi mất rồi, mắt rưng rưng nhìn cánh cửa.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng tranh cãi, Tô Tịnh An tò mò đứng dậy muốn đi ra xem thử, nhưng lại sợ, bên ngoài hình như cãi nhau rất to:

“Tôi muốn vào gặp Trác Tuyệt!” (Con ghê, mẹ đợi mãi, cuối cùng con cũng xuất hiện!)

“Phòng giám đốc, không phải ai cũng vào được!”

“Được, vậy tôi ở ngoài đơi, cô rót cho tôi cốc nước đi!”

Bên ngoài không nghe thấy tiếng tranh cãi gì nữa, sau đó cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Tô Tịnh An lùi lại một bước, nhìn người phụ nữ lạ mặt ngang nhiên đi vào trong.

“Cô là ai?”

Tô Tịnh An không nói gì, ánh mắt cầu cứu nhìn ra bên ngoài, không có ai hết, chú cũng không có ở đây, cũng không biết chú đi đâu rồi.

“Giúp việc sao? Đi rót cho tôi cốc nước đi!”

Đặng Na liếc nhìn cô đánh giá, thoải mái cầm lấy tài liệu ở trên bàn lên lật vài trang.

Tô Tịnh An nhìn tài liệu của anh bị người khác động vào thì khó chịu, không biết động lực ở đâu đẩy cô đến giằng lấy tập tài liệu của ả, luống cuống cầm lấy tập tài liệu còn lại trên bàn, ôm lấy, sau đó lại chạy ra đứng cách một đoạn.

“Cô có thái độ gì, biết tôi là ai không hả?”

Ả vừa nói vừa nhìn cô, ánh mắt đầy tức giận, Tô Tịnh An sợ đến mức đứng không vững, hai chân mềm nhũn, muốn bỏ chạy. Kết quả lại bị ả túm lấy tóc kéo lại, Tô Tịnh An lắp bắp muốn nói lại không dám nói, đẩy ả ngã xuống chạy ra cửa.

Bên ngoài không có ai hết, Tô Tịnh An chạy đại vào một phòng sợ hãi đóng cửa lại, bản năng muốn tìm chỗ trốn.

Đặng Na trước giờ nổi tiếng khó tính, không chịu nhún nhường ai, ả lại là người mẫu được mời về, cho nên chưa từng xuống nước với người nào. Có biết hôm nay ả đến là gì không? Chính là ký thêm một hợp đồng nữa, buổi gặp mặt ngày hôm nay ả tốn sức đặt bộ váy từ bên nước ngoài, để ý từng chút một chỉ để lấy lòng anh, kết quả lại bị một kẻ giúp việc làm loạn, đẩy ả ngã ở đây. Cũng may là chỗ này không có ai nhìn thấy, ả giúp việc kia, nhất định ả sẽ xử nó.

“Cô Đặng, cô có làm sao không?”

Thư ký Hà chạy lại, đặt ly nước sang một bên luống cuống tay chân.

“Con nhỏ vừa nãy, con nhỏ giúp việc đó, nó đâu rồi?”

“Cô Đặng cô đứng lên trước, làm gì có ai ngoài cô đâu!”

Thư ký Hà cũng là lần đầu tiên vào phòng giám đốc thôi, nhìn xung quanh không có ai, nhỏ giọng nói.

“Cô Đặng, đây là phòng giám đốc, tại sao cô lại vào đây?”

“Tôi...Tôi nghe thấy trong này có tiếng động!”

“Giám đốc!”

Hứa Trác Tuyết vừa mở cửa đã thấy một màn to nhỏ, Đặng Na mặt mày nhăn nhó ngồi dưới sàn nhà. Đình Đình là trợ lý của ả, chạy đến bên cạnh muốn kéo ả dậy, thế nhưng Đặng Na không những không phối hợp còn nhất quyết ngồi dưới đất.

“Giám đốc hứa, chân em bị trật rồi, anh đỡ em được không?”

“Ai cho cô vào đây?”

“Chị Lam, người đó...đâu rồi?”

Một thư ký đứng phía sau anh nhỏ giọng ghé sang tai thư ký khác bàn tán. Hứa Trác Tuyết đương nhiên nghe thấy, nhìn phòng làm việc không thấy bóng dáng kia, vào phòng nghỉ cũng không thấy, Tô Tịnh An rốt cuộc là trốn đi đâu rồi!

“Đứng đây làm gì, mau đi tìm người đi!”

Sau đó cả năm người đều đi tìm, Hứa Trác Tuyết đi tìm người, mấy thư kí cũng đi theo chia nhau đi tìm ở các phòng, Đặng Na đứng ở trong phòng nhảu nhó, giậm chân tức giận.

“Tức thật, con nhỏ đó!”

“Em nói ai thế?”

“Thì là con nhỏ ban nãy em gặp, chị không biết đâu!”

“Cô ta là ai?”

“Cô ta...bị câm thì phải!”

Đặng Na nhảu nhó nghĩ đến ban nãy bị ngã một cái, lại tức giận.

“Hợp đồng kí chưa?”

“Còn đang đợi em đấy, hỏng rồi, nếu người kia có mệnh hệ gì, thì hợp đồng này kí làm sao được?”

“Con nhỏ đó rốt cuộc là ai?”

- _____

Hứa Trác Tuyết tìm khắp hai tầng không thấy cô, bắt đầu không giữ được bình tĩnh, bước chân cũng nhanh hơn, cô ngóc đó, nhất định là tìm chỗ nào vắng người để khóc rồi, ngoại trừ tầng cao nhất là văn phòng giám đốc thì tất cả các tầng khác đều có nhân viên qua lại, tuyệt đối sẽ không dám đi xuống đây.

Anh quay lại phòng làm việc tìm trong tủ quần áo, không thấy cô, nhìn Đặng Na bày ra bộ mặt khổ sở chán ghét:

“Cút ra ngoài!”

“Em bị trọ ch...”

“Cút!”

- _____

Tô Tịnh An trốn trong phòng kho, ngồi ôm chân ở tận trong góc, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình, trước ngực vẫn còn ôm tập tài liệu ban nãy lấy được, cũng không còn sức để khóc nữa, ngồi thất thần nhìn xuống đất.

Không biết người đó đã đi chưa?

Không biết chú đã về chưa?

Chú có đi tìm cô không?

Hứa Trác Tuyết đi tìm khắp cả tầng, mới nhớ đến còn một căn phòng chưa có đến, bởi vì nó là phòng kho cho nên không nghĩ đến, liền bỏ qua nó. Quả nhiên lúc đi đến vận thử thì bị khóa.

“Tô Tịnh An!”

“Chú ơi!”

Tô Tịnh An trong mơ nghe thấy tiếng chú gọi cô, nước mắt lại chảy xuống, giật mình nhìn xung quanh vẫn là mấy thùng giấy cũ kĩ, làm sao đây, Tô nhớ chú, chú không đi tìm Tô sao?

Hứa Trác Tuyết sắp phát điên lên rồi, đập cửa xông vào trong, Tô Tịnh An nghe thấy giật nảy mình, bản năng rúc vào trong góc, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Hứa Trác Tuyết đứng trước mặt cô, mồ hôi nhễ nhại, khác hẳn với vẻ ngoài hào nhoáng thường ngày.

“Chú ơi...”

END CHƯƠNG 34: CHÚ ƠI...

34. Chương 35: Hứa Trác Tuyệt Cũng Biết Nói Lời Ngon Ngọt!

Cần mấy mẹ sang đọc bộ #Chuyện_của_Dình_Dình để lão xin cảm nhận ạ >

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Fb: Nhiếp Tịch

CHƯƠNG 35: HỨA TRÁC TUYỆT CŨNG BIẾT NÓI LỜI NGON NGỌT!

“Chú ơi...!”

Tô Tịnh An ngược mắt nhìn anh, vừa khóc vừa gọi, chú đến rồi, Tô còn tưởng chú sẽ không đi tìm Tô chứ.

Hứa Trác Tuyệt kéo cô đứng dậy, Tô Tịnh An tập tễnh bám vào cánh tay anh đứng dậy, cẩn thận nhìn thái độ của anh. Anh không nói gì, nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô, lạnh lùng lau đi nước mắt cho người nào đó, muốn rời khỏi đây. Ai ngờ Tô Tịnh An đứng im không nhúc nhích, quyết không chịu đi theo:

“Đau...đau chân!”

Hứa Trác Tuyệt bế cô đi về phòng, nhìn Đặng Na đứng chắn ở trước cửa:

“Cút!”

Đặng Na không cam tâm, nhìn người phụ nữ rúc trong lòng anh, con nhỏ cầm đó, hóa ra đây chính là “quý nhân” mà đám nhân viên đó bàn tán sao? Cũng chỉ là một kẻ bình thường thôi, hơn nữa...

“Đi thôi! Giám đốc Hứa, chuyện hợp đồng ngày mai chúng tôi sẽ bàn bạc lại, xin phép anh!”

Đặng Na còn muốn làm loạn thêm nữa, con nhỏ đó, có gì tốt? Ai ngờ chưa nói được câu nào, đã bị chị Đinh kéo đi, tức giận không cam tâm đi theo.

“Chú...”

Vẫn không có ai đáp lại lời của cô, Tô Tịnh An ngồi trên giường, nhìn Hứa Trác Tuyệt mở tủ đồ, đưa cho cô một chiếc áo sơ mi của anh, chú không để ý đến cô nữa, tại vì cô làm hỏng đồ của chú, cho nên...chú giận sao? Hay là vì Tô làm cho người đó ngã cho nên chú mới không nói chuyện?

Tô Tịnh An mặc áo sơ mi của anh, ôm lấy tập tài liệu đi ra ngoài. Hứa Trác Tuyệt ngồi ở ghế, vỗ nhẹ xuống chỗ ngồi bên cạnh.

“Sau này...”

“Tô sai rồi, chú đừng giận Tô!”

Tô Tịnh An vừa khóc, vừa cầm tập tài liệu, nhìn tờ giấy bị nhàu nát, cố gắng làm cho nó phẳng ra, vừa vuốt vừa nói:

“Người đó...người đó muốn lấy cái này! Cho nên Tô mới đẩy người đó, Tô sai rồi, chú đừng giận Tô nữa!”

“Có biết là bao nhiêu người phải đi tìm em không?”

“Có biết là trở về không thấy em, tôi lo như thế nào không?”

Hứa Trác Tuyệt nắm lấy tay cô, nhìn cô ngốc nào đó nước mắt ngấn, nước mắt dài. Kéo cô ôm vào lòng, thủ thủ ở bên tai:

“Tôi còn tưởng em bỏ đi rồi! Tô Tịnh An chúng ta làm hòa đi, em muốn gọi tôi là chú cũng được, sau này Tiểu Tiểu Tô gọi bố nó là ông cũng được, chỉ cần em thích là được, chúng ta kết hôn đi!”

“Chú không thích Tô mà!”

Đúng, thích chỉ là thích mà thôi, Hứa Trác Tuyết là bị dụ dỗ rồi, đâu chỉ đơn thuần là thích thôi.

“Không phải thích, Tô Tịnh An, anh yêu em, yêu đến mức không thể nào kiềm chế được!”

Đến cả mấy lời nói kia anh còn nói được, ba chữ “anh yêu em” kia chẳng lẽ anh lại không nói được nó?

(Đột nhiên muốn cho Lâm nghe được mấy lời này, ít nhất để nó còn biết, anh nó lúc vướng vào ái tình cũng có thể nói được mấy lời tình cảm như thế hahaha)

Hứa Trác Tuyết nhìn biểu cảm của cô, ngốc ngốc, như bị hóa đá, buồn cười. Lúc nói ra rồi, lại cảm thấy thực ra ba chữ kia cũng không đến nỗi, tâm tình tốt hẳn lên, vuốt tóc cô:

“Em không thích anh?”

Tô Tịnh An lắc lắc.

“Nói chuyện!”

Tô Tịnh An không chịu nói, chu môi hôn lên má anh một cái, xong nhanh chân trốn vào trong phòng nghỉ, Hứa Trác Tuyết vẫn còn bị nụ hôn kia làm cho choáng váng, lần đầu tiên anh thấy cô chủ động, trước giờ, Tô Tịnh An có hôn, cũng chỉ là nghe theo lời anh nói, hóa ra, Tô Tịnh An cũng không đến nỗi ngốc như anh nghĩ.

Hứa Tuệ Lâm đi làm ngày thứ hai, không có gì đặc biệt hết, buổi sáng pha cà phê, buổi chiều lại pha cà phê, chán muốn chết.

“Cà phê của anh.”

“Bữa sáng của tôi đâu?”

“Tôi liên quan gì đến bữa sáng của anh?”

Lão Mễ vừa kí văn kiện, vừa nhấp ngụm cà phê, hài lòng:

“Bây giờ công ty chỉ thiếu chân dọn dẹp cho tôi thôi, em có làm hay không? Nếu không làm được...”

“Anh đừng có một chút là gọi điện cho anh em, đi là được chứ gì!”

Nó cầm lấy túi xách đi ra cửa, đi được có vài bước, lại quay lại:

“Tiền đâu?”

Mễ Phong vừa đọc vừa rút ví đưa cho nó, Hứa Tuệ Lâm cũng không có kiêng dè, cầm cả ví đi theo. Tiền của giám đốc Mễ không phải lúc nào cũng có để tiêu đâu, nếu như đã có ý đưa cả ví như thế, nó cũng không ngại đâu.

“Cái đó, cái đó nữa, đúng rồi, cái kia nữa! Mỗi loại hai cái gói lại hết cho tôi!”

Cũng may là tâm tình của nó chưa đến nỗi xấu, đi mua bánh chỉ mua đại diện thôi, nếu không, lão Mễ cứ xác định đi.

Mười giờ rồi, trong khi lão Mễ ở trên văn phòng sốt ruột nhìn đồng hồ thì Hứa Tuệ Lâm vẫn còn ở dưới sảnh, khệ nệ xách đồ ăn.

Ở quầy tiếp tân:

“Giám đốc Mễ có mua một chút bánh đến, mọi người chia nhau nhé!”

Ở phòng nhân sự:

“Giám đốc Mễ có mua một chút bánh, mọi người chia nhau nhé!”

Ở phòng giám sát:

“...”

Ở phòng Marketing:

“...”

“Của mấy cô, cái này là quà gặp mặt, sau này, nhớ giúp đỡ nhau nhé!”

Hứa Tuệ Lâm cười rạng rỡ, đưa hộp bánh cho mấy cô thư kí ở bên ngoài. Sau đó ho một tiếng, lấy vẻ mặt nghiêm túc đi vào phòng giám đốc:

“Giám đốc Mễ, cái này là đồ ăn sáng, cái này là ví của anh!”

“Bánh bao sao?”

“Đúng, vậy anh nghĩ là cái gì?”

“Em đi suốt một tiếng, mua có một cái bánh bao sao?”

Điện thoại vang lên một hồi, chặn ngang cuộc nói chuyện, lão Mễ đọc tin nhắn xong lập tức đen mặt lại, nhìn Hứa Tuệ Lâm đứng ở trước mặt:

“Có muốn giải thích gì không?”

“Ban nãy tôi có nghe thấy mấy nhân viên nói cũng chưa có ăn sáng, cho nên nhân tiện mua cho họ luôn!”

“Mấy nhân viên?”

“Tất cả.”

Hứa Tuệ Lâm nhìn hần thách thức, tức giận đi, đuổi việc nó đi, kết quả lão Mễ lại cười, hần đang cười, mẹ nó, biết thế nó đã mua nhiều hơn nữa rồi, là mỗi người một hộp bánh, chứ không phải chia hai hộp một phòng nữa.

“Giám đốc, anh không giận sao?”

“Không giận, về chỗ của em đi!”

Có phải là lão Mễ uống nhầm thuốc rồi không?

- _____

Lão Mễ ngày hôm qua trong lúc đang hoan ái đã-gọi-tên-một-người. Người đó, lại không phải em Tô như hần nghĩ, lại chính là Hứa Tuệ Lâm, hứa tuệ Lâm, vì sao lại là nó?

Hóa ra người hần để ý lại không phải là Tô Tịnh An, nhưng hàng bao nhiêu người như thế, vì sao lại là Hứa Tuệ Lâm.

Ngày trước không phát hiện ra, Hứa Tuệ Lâm lại có dáng vẻ xù lông lúc tức giận như thế, thực ra...cũng đáng yêu.

Hôm qua nhìn thấy nó đi mua sô cô la thì cảm thấy khó chịu trong người, hóa ra, không phải là tức giận của một người anh trai mà là tức giận của một đàn ông.

Sau ngày hôm nay lại phát hiện ra, lúc Hứa Tuệ Lâm tiêu tiền của hần, hần lại không chán ghét như những người khác.

Thật sự là hần bị con bé đó dụ dỗ rồi sao? Hứa Tuệ Lâm có chỗ nào tốt?

“Chuẩn bị một chút đi, buổi tối nay có một hợp đồng quan trọng, em đi với anh!”

“Nhà em có việc rồi!”

“Việc gì?”

“Anh em dặn, con gái tuyệt đối không được ra ngoài sau tám giờ tối!”

“Vậy hôm trước, lúc em ở quán bar...”

“Được rồi, anh đừng nhắc nữa!!!!!!”

Hứa Tuệ Lâm bịt tai không nghe, rốt cuộc thì nó bị bắt nạt đến bao giờ đây, tại sao nó lại bị kẻ vô sỉ như lão Mễ nắm điểm yếu chứ? Càng muốn tránh xa thì lão Mễ lại cứ tiến đến, lẽ nào là...không đâu, lão Mễ thích chị dâu nhỏ, sao có thể thích nó chứ.

—
“Anh, chị dâu đâu rồi?”

“Em không làm việc?”

“Không có, em làm xong rồi, bây giờ chuẩn bị đi ăn trưa rồi, cho nên...”

“Chị dâu em đi ngủ rồi!”

Hứa Trác Tuyệt nói xong, tắt máy. Nó bĩu bĩu môi, thở dài, quay sang thấy lão Mễ ngồi nhìn mình chăm chăm, uể oải:

“Hết cà phê rồi sao?”

—
Tô Tịnh An trốn trong phòng nghỉ không có gì làm, đi loay quanh mấy cái giá sách mở ra lại đóng vào, xong lại mở ra lại cất vào chỗ cũ. Trong đầu nảy ra một suy nghĩ, chú đang làm cái gì vậy?

Hứa Trác Tuyệt đang ở bên ngoài, vẫn ngồi ở ghế sofa, hình như là đang ngủ.

Tô Tịnh An rón rén đi ra ngoài, nhìn Hứa Trác Tuyệt “ngủ”, máy tính vẫn còn để trước mặt, tài liệu vẫn trải đầy ra trên bàn, vậy mà chú vẫn còn khoan tay ngủ ngon được.

Tô Tịnh An ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn anh, nhấp nhồm.

“Chú ơi...”

“...”

Em chồng ngày hôm qua có nói, hai người yêu nhau chính là hiểu rõ về nhau. Chú nói trên người cô chỗ nào chú cũng biết, đến cả vai bên trái của cô có một vết bớt chú cũng biết. Vậy mà cô không biết gì về chú hết, cho nên, nhân lúc chú đang “ngủ”, Tô Tịnh An liền nghĩ sẽ đi tìm mấy vết sẹo trên người chú.

Chân chú đi giày, không nhìn được gì hết. Tô Tịnh An vén vén ống quần lên nhòm nhòm. Chú sẽ tỉnh mất.

Thế là lại rón rén, trèo lên ghế sofa, ngồi giống như chú cún nhỏ ở bên cạnh anh, nhìn chăm chăm khuôn mặt của anh, đưa ngón tay lên chạm thử vào mũi anh, không có phản ứng, lại đi đi đến chỗ gò má, nhìn lông mày của chú to mò mà vẽ theo.

A! Thấy rồi, dưới mắt, dưới mắt chú có một cái chấm đen bé xíu xiu.

Tô Tịnh An suýt chút nữa mà hét lên, cũng may là cô kịp ngậm miệng lại, lấy tay che kịp. Nhưng mà...một tay cô chống xuống sofa, tay phải vẫn còn ở trên mặt của chú, vậy...

END CHƯƠNG 34: HỨA TRÁC TUYỆT CŨNG BIẾT NÓI LỜI NGON NGỌT!

35. Chương 36-1: Có Muốn Nhìn Thêm Không?

1453 chữ, hôm nay đến đây thôi, lão mệt!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Fb: Nhiếp Tịch

CHƯƠNG 36: CÓ MUỐN...NHÌN THÊM KHÔNG?

Tô Tịnh An giật mình, nhìn Hứa Trác Tuyệt nhắm mắt ngủ mà tay vẫn còn bịt miệng cô, trợn mắt, theo phản xạ ngã ngối ra phía đằng sau.

“Có muốn...nhìn thêm không?”

Hứa Trác Tuyệt đang cười với cô, cười thật sự đó! Chính là nhoẻn miệng cười, còn lộ cả hàm răng trắng nữa, chú...trước đó, chưa từng cười tươi như thế.

Tô Tịnh An lắc lắc, bị nụ cười của anh làm cho xao xuyến, nhìn anh ngốc ngốc cười theo.

Hứa Trác Tuyệt nhìn bộ dạng của cô,áo sơ mi che chưa đến nửa đùi, cổ áo cũng không có đóng lại, bỏ máy tính sang một bên, chống tay sang hai bên, chặn lại, nhìn cô.

“Sao hả...vui lắm sao?”

Tô Tịnh An gật gật, chỉ chỉ vào chỗ chấm đen ban nãy cô phát hiện ra, ngọt ngào nói:

“Chỗ này có một chấm đen!”

“Còn gì nữa?”

Tô Tịnh An quay sang lật lật mấy ngón tay anh xem thử, nhìn bên trái lại nhìn bên phải.

“Hết rồi!”

“Chắc chưa? Có cần cởi đồ ra, nhìn lại không?”

Tô Tịnh An: “...”

Hứa Trác Tuyệt cúi xuống muốn hôn, lại bị Tô Tịnh An cự tuyệt, kéo áo lên che miệng, kết quả, vạt áo đã ngắn, vốn dĩ che không hết, bây giờ lộ nguyên cả một đoạn.

“Em muốn câu dẫn anh?”

Áo bị cô kéo xuống dưới, Hứa Trác Tuyệt tranh thủ hôn trộm được một cái, sau đó bày ra vẻ mặt không có chuyện gì hết. vỗ vỗ má cô:

“Ồ yên đây, đợi anh quay lại, chúng ta về nhà!”

Tô Tịnh An lắc lắc, bám lấy cánh tay anh, không chịu buông. Không thích, chú đi rồi, lát nữa, người đó lại xông vào, Tô phải làm sao?

“Em ở đây, trông đồ cho anh, được không?”

Tô Tịnh An nhìn máy tính trên bàn, tài liệu đồ đạc của chú đều ở đây hết, nghĩ ngợi một lúc, thì gật đầu.

“Chú đi nhanh nha!”

Hứa Trác Tuyệt đi khỏi, cô thu dọn lại chỗ tài liệu bị bày ra trên bàn, xếp lại thành một chồng, cũng để lại máy tính lên trên bàn, cầm áo vest đi ra ghế ngồi đợi.

Hứa Trác Tuyệt đích thân đi mua đồ cho cô, nhìn một loạt mẫu váy khác nhau thì đau đầu. Chọn lựa mãi mới lấy được một bộ ưng í, không lộ lưng, không lộ vai, cũng không quá ngắn, hài lòng cầm lấy một lúc năm chiếc như thế.

Lúc trở về lại thấy có quầy bán bánh kem, hào phóng đi vào mua lấy một chiếc.

Tô Tịnh An nhất định chưa ăn thử loại bánh này.

“Chị, kia không phải Tuyệt sao?”

“Sao thế?”

“Anh ta sao lại đi mua bánh? Còn kia...không phải là váy sao? Là mua cho con nhỏ cầm đó!”

“Em muốn làm gì?”

“Em chỉ vì tương lai tốt đẹp của em mà thôi!”

Đặng Na nghiêng răng nói, nhìn anh xách theo túi đồ rời đi, tức giận bỏ đi.

“Đi thôi! Có thành công hay không đều dựa cả vào em đấy!”

Mễ Phong ôm lấy eo Hứa Tuệ Lâm đi vào nhà hàng, Hứa Tuệ Lâm nhăn nhó, khó chịu, cúi xuống nhìn bộ váy nó đang mặc, váy thì ngắn, lại còn lộ cả vai, phía đằng trước thì....

“Này, tôi là thư kí, không phải loại người đó!”

“Tôi biết, mấy người đó nhất định cũng không đến mức đói khát mà vồ lấy em đâu.”

“Vậy tôi mặc mở rẻ rách này làm gì?”

Nói rẻ rách cũng đúng thôi, trông chẳng khác gì bộ đồ rách, mẹ nó, đi kí hợp đồng hay đi tiếp rượu đây không biết. Hứa Tuệ Lâm, nhăn nhó, không được để anh mày thất vọng.

“Giám đốc Kiều, mời ông!”

Hứa Tuệ Lâm nghe ám hiệu của lão Mễ, nở nụ cười tươi rói, rót một ly rượu ngồi xuống bên cạnh lão Kiều đó.

Hắn ra hiệu mời rượu, chứ không có nói ngồi cạnh lão già dê đó, nhìn Hứa Tuệ Lâm tươi tỉnh ngọt xớt cười nói, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Thư kí Hứa cũng thật à xinh đẹp, một lát nữa, chúng ta đi đến chỗ khác tâm sự đi! Tôi có rất nhiều...”

Nó buồn nôn, nhét ly rượu lên miệng lão béo, cười cho qua:

“Giám đốc Kiều, uống cạn nhé!”

“Được, uống cạn, rượu cô Hứa, nhất định phải uống cạn chứ!”

...

Cười nói một hồi, nó ôm lấy hợp đồng ngồi bên cạnh lão Mễ, trong lòng sốt ruột, muốn về nhà.

“Hợp đồng ký rồi, tôi về được chưa?”

“Ngồi thêm một lát!”

Lão Mễ nhấp ngụm rượu, ghé tai nó nói nhỏ. Hứa Tuệ Lâm nhăn nhó, chịu thêm một lát, sau đó có thể về rồi. Ai ngờ, lúc nói lời tạm biệt, giám đốc kiều đó lại ngỏ ý muốn rủ cô đến một nơi khác, Hứa Tuệ Lâm cười lấy lệ:

“Bây giờ muộn rồi, chi bằng để khi khác đi, giám đốc Kiều cũng mệt rồi!”

“Hẹn tới hẹn lui, đến khi nào mới có dịp gặp mặt, chi bằng, giám đốc Mễ cứ về trước đi, hai chúng tôi còn có việc!”

Hứa Tuệ Lâm cầu cứu hắn, Mễ Phong không những không cứu, còn đẩy nó cho lão già đó, cầm lấy hợp đồng rời đi.

Mễ Phong, là một kẻ khôn nặn.

Hứa Tuệ Lâm bị lão già đó kéo lại, dần dần mất bình tĩnh, la hét:

“Giám đốc Kiều, ông say rồi, để tôi gọi xe!”

“Không cần, chúng ta còn chưa có tâm sự, sao tôi có thể về được!”

“Vậy xin phép ông, tôi còn có việc, để khi khác chúng ta gặp lại rồi tâm sự!”

...

Lão Mễ đi ra ngoài hành lang, trong đầu vẫn còn bàng hoàng, hôm nay mục đích dẫn nó đi kí hợp đồng, mục đích là để xem thử xem, nếu như nó tiếp xúc với kẻ khác, hẳn có cảm thấy khó chịu không!

Kết quả, nhìn nó mặc bộ váy đó, hẳn đã không muốn dẫn nó đi kí cái hợp đồng kia rồi.

Lúc nó cười nói với ông già bệnh hoạn đó, hẳn muốn xông đến, kéo nó rời khỏi chỗ đó.

Rốt cuộc thì hẳn thích nó thật sao? Thích từ bao giờ?

Giám đốc kiều nói muốn tâm sự riêng cùng với nó, hẳn cũng không có phản đối, hẳn không tin rằng hẳn lại thích Hứa Tuệ Lâm. Kết quả, đứng ở ngoài hành lang, nghe tiếng khóc lóc cầu xin của nó, rốt cuộc cũng có thể chắc chắn rồi.

“Mễ Phong, anh dám đánh tôi?”

“Kiều Thăng, hợp đồng này, chúng ta có lẽ là không kí được rồi!”

Hứa Tuệ Lâm cầm lấy áo khoác của hẳn che đầu lên người, loạng choạng đi ra cửa.

Lão già đó còn không muốn buông tha, hợp đồng kí hay không không quan trọng, bây giờ miếng mồi còn ở trước mặt, hẳn không nỡ buông bỏ, lão đưa tay muốn kéo nó lại, cũng may có Mễ Phong kịp đẩy ra, ôm lấy nó đi ra cửa.

“Cái này, trả cho ông!”

Hợp đồng kí vừa mới kí không lâu, hẳn ném bỏ lại, kéo Hứa Tuệ Lâm rời khỏi nhà hàng. Ra đến cửa, Hứa Tuệ Lâm rốt cuộc cũng lên tiếng, chỉ có một chữ:

“Cút!”

“Xin lỗi, anh không...”

“Cút!”

“Anh đưa em về!”

“Không cần!”

Hứa Tuệ Lâm rốt cuộc cũng nhìn thấu bộ mặt thật của hẳn rồi, hóa ra, hẳn cũng chỉ có thể, đàn ông chỉ có một dạng, ai cũng giống ai, không ai khác cả.

Lão Mễ muốn giải thích, nhưng hẳn...có tư cách gì? Bây giờ hẳn mới thấy hẳn sai, bao nhiêu cách để thử, hẳn lại thử cách này, còn đẩy nó cho kẻ già bệnh hoạn đó, Hứa Tuệ Lâm nhất định là hận hẳn đến chết!

Cũng đúng, hẳn chưa từng coi trọng người nào, kết cục như thế cũng đáng.

“Mễ Phong, bây giờ mới thấy được bộ mặt thật của anh! Anh không những có mấy cái tư tưởng khốn nạn kia với chị dâu tôi, còn dám đẩy cả tôi cho ông già đó, tôi kinh tởm anh, anh...rốt cuộc không khác ông ta là mấy! Cút, tôi không muốn gặp anh, cả đời này cũng không muốn gặp.”

END CHƯƠNG 36: CÓ MUỐN NHÌN THÊM KHÔNG?

36. Chương 36-2: Chính Ngọt, Phụ Đẳng Ngắt (2)

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt #Fb: Nhiếp Tịch

CHƯƠNG 36: CHÍNH NGỌT, PHỤ ĐẲNG NGẮT (2)

“Để anh đưa em về.”

Lão Mễ chỉ biết nói có thể, hiện tại hắn cũng cảm thấy rối bời, việc hắn làm, Hứa Tuệ Lâm có thể cả đời này cũng sẽ không tha thứ. Không tha thứ, không nhìn mặt hắn cũng được, miễn sao hắn có thể làm gì đó, giống như đưa đón nó đi làm, ngày ngày ngày có thể gặp nó, vậy là tốt rồi.

Thế nhưng Hứa Tuệ Lâm có chấp nhận không?

Lần đầu tiên, hắn thấy nó khóc, trước đó, chứng kiến nó từ bé đến lớn cũng không có thấy nó khóc như thế, Mễ Phong không iết phải làm cái gì, bây giờ, ngoài việc đưa nó về nhà hắn cũng không biết phải nói cái gì, làm cái gì cho đúng, Mễ Phong xưa nay ăn chơi hóa ra cũng có lúc khốn đốn, khó xử như thế.

“Không cần, tôi nói cút, anh không biết xấu hổ sao? Làm ơn, biến khỏi tầm mắt của tôi, loại người như anh, tránh xa tôi càng xa càng tốt!”

Nó ném áo khoác xuống dưới đất, nhìn bộ dạng nhếch nhác hiện giờ, tự cảm thấy bản thân nực cười. Hứa Tuệ Lâm không có lên xe của hắn, trên người cũng không có tiền, chỉ còn cách đi bộ về nhà. Con đường này cũng không đến nỗi xa, cùng lắm thì mười giờ về nhà, ít nhất còn hơn là đi xe chung với lão Mễ.

Lão Mễ lái xe đi phía sau, Hứa Tuệ Lâm chặt vật đi ở phía trước, giày cao gót quá cao, đi được một lúc thì cũng chịu không nổi, đành tháo giày đi chân trần.

Hứa Tuệ Lâm, nhìn bộ dạng nhếch nhác của mày đi, có đáng không?

Ban này lúc ông già kia muốn nó đi theo, nó còn nghĩ, lão Mễ sẽ ngăn cản, hoặc thậm chí, là gây gổ một trận to, thế nhưng...hắn không có làm như thế, nó là em gái của anh, ít nhất với cái lí do như thế, có lẽ hắn cũng có chút động lòng mà bảo vệ nó, hắn đã bỏ đi, cầm theo hợp đồng mà bỏ đi!

Đàn ông, khốn nạn như thế!

- _____

“Chú, em chồng đâu rồi?”

Tô Tịnh An nhìn bánh ngọt ở trước mặt, nhỏ giọng meo meo. Hứa Trác Tuyệt lại bình thản ngồi đọc sách, thi thoảng còn nghịch nghịch mấy ngọn tóc của cô, không có gì là đang đợi hết. Tô Tịnh An bực bội, cau mày, gọi thêm lần nữa:

“Chú!!!!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, lại cúi đầu tiếp tục đọc.

Chín giờ tối, Tô Tịnh An nói bánh ngọt để ở ngoài lâu sẽ bị hỏng, cho nên đem bánh cất vào trong tủ lạnh, Hứa Trác Tuyệt với vấn đề này không có am hiểu, cũng không có ngăn cản, để cô đem cất vào trong tủ. Tô Tịnh An một phần vì không được ăn bánh, một phần vì ngồi đợi em chồng quá lâu, ngồi bên cạnh mè nheo:

“Chú...”

“Em chồng đâu rồi? Chú...”

“Chú...”

Hứa Trác Tuyệt không trả lời, Tô Tịnh An tức giận, xỏ dép đi ra cửa, muộn như thế, em chồng đi đâu mất rồi?

“Nó có lão Mễ đi cùng rồi, em lo lắng cái gì?”

Hứa Trác Tuyệt ôm lấy cô ở phía sau, xoa xoa cánh tay trần của người nào đó, nhỏ giọng trấn an, Tô Tịnh An vẫn cảm thấy lo, không chịu đi vào nhà, muốn đứng ở ngoài này đợi nó về. Anh cũng nghe theo cô, ngồi ngoài cửa nhà làm “cột nhà” cho cô.

Hơn chín rưỡi tối, rốt cuộc bên ngoài cổng nhà cũng có tiếng động rồi, Hứa Tuệ Lâm thất thần đi vào trong, lão Mễ không có đi xuống, đưa nó về cũng lập tức lái xe đi.

Hứa Trác Tuyệt chỉ cần nhìn qua cũng biết là có chuyện rồi, đứng ở một bên. Hứa Tuệ Lâm nhìn hai người, cười qua loa:

“Anh, chị dâu, hai người đợi em sao?”

Tô Tịnh An ngốc ngốc gật gật đầu, cười tươi rói:

“Chú mua bánh cho Tô, nhưng mà Tô chưa có ăn...”

“Nhóc con, em đừng có làm loạn!”

Hứa Trác Tuyệt che miệng cô, nhìn bộ dạng của nó, dặn dò đi ngủ sớm, cũng không hỏi rốt cuộc có chuyện gì, cái này, hỏi lão Mễ thì tốt hơn.

Tiểu Tô Tô giãy giụa, chân tay quơ loạn, nhìn em chồng đi vào trong nhà rưng rưng.

“Đi ngủ thôi!”

“Nhưng bánh co...!”

“Em muốn mập ú luôn sao?”

Hứa Trác Tuyệt buồn cười, ôm eo cô đi lên phòng, hôm nay, bà dì đó vẫn chưa có đi, hôm nay lại chỉ có thể nhìn mà không được ăn rồi.

Đêm nay, nhất định sẽ dài lắm!

- ——— -

Hứa Tuệ Lâm ở trong phòng tắm, cảm thấy, người của nó thật bẩn. lão già đó, còn chạm vào tay nó, chỗ khuỷu tay, cánh tay, ngón tay đã từ bị hấn liếm qua, bẩn đến mức, nó muốn chặt đứt ngón tay ấy. Hứa Tuệ Lâm bước ra khỏi phòng tắm, cả người đã bị cọ rửa đến mức đỏ ửng lên, chỗ cổ còn cảm thấy hơi xót, cánh tay cũng bị cào một vết.

Ngày mai, nó có thể ở nhà không? Không muốn đến công ty phải nhìn bản mặt của hắn, cũng không muốn làm chân chạy bàn hay chức thư kí gì đó nữa.

Lão Mễ về đến nhà, cũng lập tức gọi điện cho nó, ai ngờ vừa mới bấm máy đã bị tắt, hấn bị chặn số!

- ——— -

“Cậu làm gì con bé rồi?”

“Lão Hứa, tôi vừa phát hiện ra một chuyện! Tôi còn không bằng kẻ cầm thú!”

“Cậu tốt nhất là làm lành trước khi tôi ra tay đi, kể cả cậu, tôi cũng sẽ không bỏ qua!”

Lão Mễ cười ở bên kia, đúng là anh em chí cốt, hiểu tâm tư của hắn.

Hứa Trác Tuyệt tắt máy, mở cửa phòng nhìn Hứa Tuệ Lâm đã đi ngủ, cẩn thận đóng cửa phòng lại, trở về phòng.

“Sao không chịu ngủ?”

“Không có chú, ngủ không được!”

Tô Tịnh An rũ mắt, hai mắt díp lại muốn ngủ nhưng lại cố ngồi dậy đợi anh về, bộ dạng chỉ cần đặt lưng xuống là có thể ngủ rồi. Cô ôm lấy anh, rúc rúc vào ngực anh, lẩm bẩm:

“Chú...không...được...ăn...vụng, bánh Tô...cắt kĩ lắm!”

Hứa Trác Tuyệt buồn cười, hôn chụt một cái lên trán, bánh kia có ngọt, cũng không ngọt bằng người trong lòng, Hứa Trác Tuyệt có ăn, cũng sẽ ăn cô ngốc nào đó trước.

- ——— -

“ăn sáng xong, anh đưa em đến công ty!”

Hứa Tuệ Lâm đang uống ngụm nước, suýt chút nữa thì nghẹn chết, lắp bắp:

“Không...không c...cần, tự...tự em đi!”

“Em chồng, giọng của em!”

Tô Tịnh An nghe giọng khàn khàn, tò mò hỏi. Hứa Trác Tuyệt lại đưa cốc sữa lên đến miệng ép uống, cô còn chưa nói hết câu, chú cứ thích ngắt lời cô thế.

“Cái đó...một lát ngậm chút kẹo là lại ngọt ngay thôi!”

“Ngọt...có bánh ngọt, hôm qua Tô đợi em chồng mãi!”

Cô chạy lại bên tủ lạnh, cầm bánh kem đem ra bàn, cau mày, sao lại cứng như thế...hình như bị hỏng rồi.

“Chị dâu, chị đem bánh cất lên ngăn đông à?”

“Ngăn đông?”

Vậy là không có bánh ăn nữa, tại Tô ngốc, đến cả bánh không được cho vào ngăn đông cũng không biết, Tô ngốc, ngốc, ngốc, ngốc.

“Vậy...vậy thì phải làm sao? Tại chú cả, hôm qua chú không có nói gì hết! Chú mua đèn bánh cho Tô đi!”

Tô Tịnh An rõ ràng là sai, thế nhưng lại đi đổ thừa. Vấn đề là cô đổ thừa thì thôi đi, Hứa Trác Tuyệt còn phở hợp, dễ dàng cô. Hứa Tuệ Lâm buồn cười, nhìn hai người họ hạnh phúc như thế, tự dưng, có cảm giác hơi bị chạnh lòng, không biết, khi nào nó có thể giận đối đổ thừa, mà lại có kẻ cứng chiều không chấp vật với nó.

“Oa, em chồng, làm ở đây sao?”

Tô Tịnh An nhòm nhòm qua cửa xe, phấn khích, chỗ này cao hệt như chỗ chú làm, cũng đông người nữa.

“Chị dâu, có muốn đi xem thử không?”

Tô Tịnh An lắc lắc, giơ tay chào tạm biệt với nó. Sau đó xe cũng phóng đi, Hứa Tuệ Lâm thở dài, r ốt cuộc thì, thoát không được, chỉ đành đối diện thôi.

“Khi nào tôi mới có bàn làm việc?”

“Khoảng ngày mai sẽ có, em tạm thời ở bên ngoài làm việc đi, có việc gì, anh sẽ bảo!”

“Cảm ơn, giám đốc Mễ!”

Hứa Tuệ Lâm cúi đầu cảm tạ, xoay người, bỏ ra ngoài, lúc đi đến cửa, lại nói thêm:

“Tôi làm thư kí, sau này hi vọng ngài giao phó công việc, còn có, nếu như không phải công việc, thì cũng không cần gọi!”

Lão Mễ nhìn nó thờ ơ như thế, cảm giác nhói lên trong lòng, chỗ ngực trái, có cảm giác khó chịu khó tả, chỉ nói một chữ “Được”.

Hứa Tuệ Lâm ra ngồi ở bên ngoài, ngoài đó có một cái ghế sofa, có cả bàn nước ở ngoài đấy, chỗ đó có thể ngồi. Thư kí nhìn nó dè chừng, đứng ở một bên bàn tán.

“Mấy người không có việc gì để làm?”

“Không...không có!”

“Bớt bàn tán mấy chuyện sau lưng người khác đi!”

Hứa Tuệ Lâm cảnh cáo, quay sang đọc mấy chồng tài liệu giết thời gian. Hi vọng, sau này công việc có thể thuận lợi.

- _____

“Em mua loại thuốc này làm gì?”

“Em muốn có tương lai, chị Đình, chị phải giúp em!”

Chị Đình cầm gói thuốc trong tay, nghi ngờ:

“Em muốn....!”

“Đúng, hôm nay chị đi bàn hợp đồng không phải sao?”

“Thuốc này...”

“Tương lai của em, tốt hay xấu, đều nhờ cả vào nó, chị, chị phải giúp em!”

Đặng Na, tương lai tốt xấu gì đều dựa cả vào ngày hôm nay. Phía trước, có trái thảm đỏ chào đón nó hay không cũng sẽ nhờ cả vào gói thuốc này, ả tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì sơ sót.

Hứa Trác Tuyệt sẽ sớm thôi, chúng ta...

END CHƯƠNG 36: CHÍNH NGỌT, PHỤ ĐẮNG NGẮT(2)

#Lê: Ngài mai Trung thu! Em muốn đọc Tô, hay đọc đoản trung thu đây?

37. Chương 37: Chú Ghét Tô Rồi!

ĐÊM RỒI >

#nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt #Fb: Nhiếp Tịch

CHƯƠNG 37: CHÚ GHÉT TÔ RỒI!

“Bà xã, có muốn đến phòng họp không?”

Tô Tịnh An còn mãi vẽ, lắc lắc đầu, Hứa Trác Tuyệt xoa xoa đầu cô, dặn dò:

“Vậy ngồi yên ở đây, có chuyện gì thì sang phòng bên cạnh được không?”

Cô gật đầu, thơm chụt một cái lên tay anh, đưa tay chào tạm biệt. Hứa Trác Tuyệt đối với chủ động của cô, cảm thấy vô cùng hài lòng, vẽ mặt thoải mái đi ra cửa. Sau đó lại cảm thấy không yên tâm, lại dặn dò thêm mấy thư kí ở bên ngoài, sau đó mới đi đến phòng họp.

“Giám đốc Hứa, bây giờ cũng trưa rồi, chúng ta vừa ăn trưa, vừa bàn tiếp, có được không?”

Giám đốc Mẫn là giám đốc của công ty người mẫu, hợp đồng này tương đối quan trọng, ông đương nhiên sẽ đích thân đến giám sát việc kí hợp đồng này, thứ nhất, tăng thêm mối quan hệ, thứ hai, tránh việc cô người mẫu kia LÂM CẦN.

Đặng Na kéo kéo áo chị Đình, giả bộ đau bụng muốn tránh đi một lát. Hứa Trác Tuyệt nghĩ rằng, chuyện ngày hôm qua, ả tuyệt đối không dám làm càn nữa, cho nên cũng thoải mái không có cảnh giác.

Đặng Na xách túi xách đi ra ngoài, trong đó, có tương lai của ả. Hôm nay, chính là dịp để ả thăng tiến, ả đứng trước cửa phòng giám đốc, nhìn mấy cô thư kí, hời hợt.

“Giám đốc nói để quên văn kiện nên nhờ tôi về lấy!”

“Cô Đặng, để tôi lấy giúp cô!”

“Không cần, tôi vào một lát, sẽ đi ngay!”

Đặng Na đi vào trong, nhìn Tô Tịnh An đang nghịch nghịch mấy tờ giấy trong phòng nghỉ, cẩn thận đi đến bàn uống nước, rón rén bỏ vào ly nước cam một chút bột màu trắng, rồi rời khỏi. Thư kí không nghe thấy chút ồn ào nào cả, đương nhiên không có gì lo ngại, hiện tại cũng quá giờ trưa, nhân viên toàn bộ đều đi ăn hết cả rồi, nếu như không đi sớm, nhất định sẽ hết thức ăn cho xem.

“Chị Lam, chị không ăn trưa sao?”

“Mấy đứa đi đi, chị đợi giám đốc về, sẽ đi!”

“Giám đốc đang họp mà chị, bây giờ không ăn lát hết thức ăn đó!”

“Đi thôi, còn có việc gì của mình nữa đâu!”

Chị Lam đâu không nổi mấy cái miệng người, nhìn cửa phòng giám đốc đóng kín, sau đó cũng đi theo. Đi ăn một lát rồi về, sẽ không sao đâu.

Tô Tịnh An nghe tiếng cửa phòng mở, dụi dụi mắt, tại sao nhìn cái gì cũng không rõ, không rõ đâu là thực đâu là ảo, có người đang đi đến chỗ cô, là chú sao?

“Chú...là chú sao? Chú...mắt nhìn cái gì cũng không rõ!”

Tô Tịnh An vừa nhắm mắt vừa nói, mắt híp lại cố gắng nhìn rõ mọi thứ, kết quả vẫn như thế, chỉ thấy mờ mờ không rõ, người đó đang đi đến chỗ cô, đáng cao cao...nhất định là chú rồi.

“Chú...mắt...mắt không nhìn rõ gì hết!”

Cô vừa nói vừa chỉ lên mắt, kể lể. Ai ngờ, “chú” không có nghe cô nói hết, đột nhiên kéo tay cô đi, Tô Tịnh An loạng choạng hai tay bám chặt lấy tay anh, sợ bị ngã.

Chú kéo cô đi đâu? Còn không chịu nói chuyện, Tô Tịnh An cố gắng mở to mắt nhìn bong lưng đằng sau, đúng chú rồi, cho nên nhoe nr miệng cười, đi theo.

Đến một căn phòng, chú kéo cô vào trong, sau đó liền hôn lên cổ cô, tay cũng lần xuống dưới, chạm vào đùi, Tô Tịnh An cau mày, gạt gạt tay anh ra, lắc đầu, kiên quyết kháng cự, vừa đẩy anh ra vừa nói:

“Chú...hôm nay không được!”

“Sao không được?”

“...”

Tô Tịnh An đỏ mặt, lí nhí nói một câu. Bên kia đột nhiên buông cô ra, đứng cách cô một đoạn gọi một cú điện thoại, vừa nói vừa đá thùng giấy dưới đất tức giận:

“Mẹ nó, cô bị điên sao? Con nhỏ đó đang đến ngày, làm ăn được cái gì?”

“...”

“Vậy tiền công như thế nào? Vẫn trả như thế chứ? Được!”

“...”

Hứa Trác Tuyết tan họp, lập tức trở về phòng làm việc, quá giờ trưa mất nửa tiếng rồi, cô ngồi nào đó có phải đang ngồi trong phòng nhắm mắt rồi không? Thế nhưng, lúc anh về đến phòng, lại không tìm thấy người. Tô Tịnh An đâu rồi?

Ma xui quỷ khiến nào anh lại đi đến phòng kho ngày hôm qua, chỗ mà hôm qua cô trốn ở đó, bên trong của không có đóng, nguyên nhân cũng là bởi hôm qua anh đập hỏng cánh cửa để xông vào, cho nên chỉ khép hờ là chuyện đương nhiên, Hứa Trác Tuyết mở cửa, nhìn thấy Tô Tịnh An đang ngồi trên người đàn ông khác, hình như rất vui thì phải, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên còn cười với hắn.

“Tô Tịnh An, em làm cái gì ở đây?”

Tô Tịnh An nghe thấy giọng kia, đột nhiên im bặt, lắc lắc đầu, lại một lần nữa căng mắt muốn nhìn người đối diện, người này không phải chú sao? Ngoài cửa, sao lại có thêm một chú nữa?

“Chú...”

“Thằng khốn này, mẹ nó...”

Hứa Trác Tuyết mất kiểm soát, xông đến kéo cô đứng dậy, đẩy sang một bên, Tô Tịnh An loạng choạng ngã xuống, đầu bị đập vào thứ gì đó, sau đó cái gì cũng không biết, nhắm tịt mắt.

Hứa Trác Tuyết nhìn người đàn ông kia nằm ôm đầu dưới đất, còn chưa muốn buông tha, anh nói rồi, nếu một ngày, Tô Tịnh An dám để người đàn ông khác chạm vào người, thì kẻ đó nhất định sẽ không yên với anh.

“Vợ của anh, lúc chủ động, đáng vẻ rất mê người!”

Tên khốn kia lúc bị đánh đến bầm mặt vẫn còn cọt nhả, vừa nhổ một bãi máu, vừa nói. Hứa Trác Tuyết đá thêm một cú vào mặt, cho dù là ai làm chuyện này, Tô Tịnh An là chủ động hay bị động anh tuyệt đối không tha.

Hứa Trác Tuyết nhìn cô nằm dưới đất, đầu bị chảy một chút máu, rốt cuộc thì lo lắng cũng bị áp đi nỗi hận của anh, anh ôm lấy cô, chạy ra ngoài thang máy.

Hứa Trác Tuyết phóng xe lái thẳng đến bệnh viện, Đặng Na đứng núp ở một góc khuất, nhếch mép:

“Chị chuyển tiền cho hắn đi, cả tiền thuốc men nữa!”

“Tiếp theo em muốn làm cái gì?”

“Đợi, đợi hai người họ lạnh nhạt, thì em sẽ có cơ hội!”

Đặng Na vui sướng, nhìn Tô Tịnh An bất tỉnh đầu còn dính cả máu, cười vui vẻ. Tốt rồi, bây giờ, chỉ cần đợi Hứa Trác Tuyết đói khát đến trước mặt ả thôi.

Tô Tịnh An tỉnh dậy, xung quanh cả một màu trắng xóa, trong phòng cũng không có ai, thì hoảng loạn. Chín cánh tay bị dán chặt bằng keo, mí mắt bị giật phăng dây truyền dịch ra, nhìn chỗ cánh tay đỏ ửng chảy một chút máu, sụt sịt mũi, thò chân xuống giường muốn đi ra ngoài.

Tô Tịnh An mở hé cửa, không dám đi ra ngoài, nhìn một đám người qua lại tấp nập, sợ hãi, chỗ này...là bệnh viện, là chỗ mà bà Đình lúc trước cũng đến, chỗ này..., không được, cô nhất định phải rời khỏi đây.

Nghĩ là làm, Tô Tịnh An đợi lúc bên ngoài chỉ có một vài người qua lại, run run đi ra ngoài, chú đi đâu rồi? Tại sao chú không ở đây? Cảm giác xung quanh đều là mùi của bệnh viện, không có ai quen thuộc hết, Tô Tịnh An khó thở, men theo thanh vịn ở hành lang đi đến chỗ lối thoát hiểm, vừa sợ vừa khóc, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng anh, thén nhưng, không có, ngồi ở bậc thang góc nước nử.

Hứa Trác Tuyết trở về từ phòng của bác sĩ, giấy kết luận anh vẫn còn cầm trên tay, ánh mắt lần đầu tiên lộ vẻ phức tạp, có cả chút chần chừ trong đó. Tô Tịnh An uống thuốc gây ảo giác, là bị ép uống, hay là uống để tăng cảm giác mới lạ với người đàn ông đó?

Tô Tịnh An ở trước mặt anh thì giả bộ ngốc nghếch, sau lưng anh thì dây dưa với người đàn ông khác, còn trên chính công ty của anh! Tô Tịnh An, kết quả như thế nào, thì cô vẫn ở trên người đàn ông khác, ân ân ái ái trước mặt anh, chuyện này giống như bị xỉ nhục. Hứa Trác Tuyết anh giống như một thằng ngốc, bị cô dẫn mũi đi, nực cười thật.

Hứa Tuệ Lâm ở trên xe của lão Mã, cũng đang trên đường đến bệnh viện, ban nãy lão Mã đột nhiên chạy như bay ra khỏi phòng làm việc, còn kéo nó theo, hỏi mãi mới biết chị dâu nhỏ vào bệnh viện, không phải sáng nay còn rất khỏe sao?

“Này, anh lái nhanh lên đi!”

Hứa Tuệ Lâm không ngừng thúc giục, lúc đến bệnh viện thì dừng trước ở sảnh, cuống cuống chạy lên phòng, nhìn anh ngồi thất thần ở cửa phòng, lo lắng:

“Anh, chị dâu bị làm sao?”

“Anh, anh nghe em nói không?”

Hứa Trác Tuyết lạnh lùng ngồi ngoài cửa, Hứa Tuệ Lâm nhìn anh không trả lời, tự mình xông vào trong, sau đó lớn giọng:

“Anh, chị dâu đâu rồi?”

Hứa Trác Tuyết rút cuộc cũng có phản ứng, chạy vào trong nhìn, không thấy người, thì vứt tờ giấy kết quả lại, điên cuồng chạy đi tìm. Nó cũng chạy theo, lão Mễ vừa mới đến chưa hiểu cái gì cũng chạy vội đi tìm người.

Hứa Tuệ Lâm ít ra cũng là phụ nữ, ít nhất cũng hiểu tâm lý của cô hơn, bản năng đi men theo hành lang, chị dâu nhỏ sợ người lạ tuyệt đối không trốn ở mấy phòng đông đúc người đó:

“Chị dâu!”

“Chị dâu, chị đâu rồi?”

Tô Tịnh An đứng dậy, tập tễnh bước mấy bước, thì ngồi sụp xuống, vừa khóc vừa gọi nó.

“Ở bên này!”

Nó nói lớn với hai người kia, nhìn chị dâu nhỏ thở phào. Hứa Trác Tuyết nhanh chân chạy đến, nhìn Tô Tịnh An ngồi ở đấy, lo lắng giảm đi, nhìn cô khóc lóc khổ sở thể nhưng không có đi đến, Tô Tịnh An nhìn anh, muốn gọi “chú” thế nhưng Hứa Trác Tuyết lại lảng tránh ánh mắt của cô, không nhìn cô, tủi thân tự mình đứng dậy.

“Chị dâu, chị bị đau ở đâu?”

“...”

“Tay chị chảy máu rồi, về phòng em băng bó lại cho chị!”

“Cho Tô về, cho Tô về nhà đi!”

Hứa Tuệ Lâm dẫn nó trở về phòng, băng lại vết thương ở tay cô, toàn bộ quá trình Tô Tịnh An đều mím môi không nói gì, thì thoảng len lén nhìn anh, Hứa Trác Tuyết đứng gần cửa sổ, quay lưng lại với cô. Lão Mễ nhìn cô, lại nhìn lão Hứa, chọc chọc vào lưng nó.

“Im đi!”

“Anh, chị dâu bị làm sao?”

“Hai người ra ngoài đi!”

“Được! Từ từ nói chuyện, đừng động tay động chân!”

Lão Mễ kéo nó đi ra ngoài, Hứa Tuệ Lâm không cam tâm vẫn phải đi theo.

- _____

Tô Tịnh An ngồi trên giường nhìn anh, nghĩ ngợi một hồi, xỏ dép đi xuống. Đi gần đến chỗ của anh, đột nhiên anh quay lưng lại, nhìn cô, ánh mắt phức tạp:

“Tô Tịnh An, có muốn giải thích gì không?”

“Chú, Tô làm gì sai nên chú giận Tô sao?”

“Đến đây!”

Tô Tịnh An bước hai bước, không phòng bị, bị anh kéo lại, mân mê cổ, ban đầu chỉ là lướt qua, sau đó đột nhiên nắm lấy cổ cô, dùng sức một chút, cô nhìn anh, hai tay túm lấy cánh tay anh, muốn gỡ ra, kết quả cố gắng như nào cũng vô ích, khó thở quá.

Hứa Trác Tuyết buông cô ra, Tô Tịnh An ngã xuống dưới đất, ho khan một trận, không biết nói cái gì, chú ghét cô, chú ghét cô rồi.

“Có phải một mình tôi em cảm thấy không đủ, đúng không?”

“Tôi làm gì sai, nên chú giận Tôi đúng không, chú ghét Tôi rồi!”

“Nói đi, em có chỗ nào không hài lòng hả? Còn rủ nhau làm trò mèo trong công ty của tôi, có phairem nghĩ Hứa Trác Tuyệt tôi không dám làm gì đúng không?”

Tô Tịnh An nhăn mặt, dịch người ra phía sau, lắc đầu:

“Chú nói gì nghe không hiểu gì hết!”

“Không hiểu? Được, nói cho em hiểu, em cùng người đàn ông đó, làm cái trò gì trong công ty của tôi?”

“Người nào?”

“Cô ở trong nhà kho làm cái gì?”

“Chú kéo Tôi vào mà, chú nói, chú nói, cho chú, Tôi nói không được, Tôi nói...”

“Câm miệng, cô còn dám nói dối nữa? Tô Tịnh An, tôi xem thường cô quá rồi!”

“Tôi không nói dối!”

Tô Tịnh An vừa khóc, vừa bám lấy cánh tay anh, kiên quyết khẳng định, Tôi không nói dối, Tôi nói sự thật, là chú, chú kéo Tôi đi mà.

“Đừng gọi chú, đừng tỏ ra cô đáng thương ở đây!”

Hứa Trác Tuyệt lạnh nhạt đẩy tay cô ra, nhìn Tô Tịnh An ngồi dưới sàn nhà, cũng không nâng cô dậy, mở cửa bỏ đi. Hứa Tuệ Lâm đứng ở bên ngoài nhìn anh nó bỏ đi, đẩy đẩy lão Mễ đi theo, ngó vào phòng, vội chạy lại đỡ lấy cô:

“Chị dâu, chị đừng khóc, hai người rốt cuộc bị làm sao?”

“Chú ghét Tôi rồi, làm sao đây, chú ghét rồi, chú không muốn nói chuyện với Tôi nữa!”

“Chị đừng khóc, anh em có chuyện nên mới đi gấp như vậy, đừng khóc nữa, đừng khóc mà!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn cô khóc như thế, mắt cũng đỏ lên, khóc theo, vừa khóc vừa lau nước mắt cho cô.

“Chỗ này...chỗ này... đau lắm!”

Tô Tịnh An nắm chặt tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào ngực trái, sao chỗ này lại khó chịu như thế, cảm giác như bị đâm một nhát dao vào chỗ ngực trái vậy, đau, đau đến khó tả. Tô Tịnh An ngắt lịm đi, bác sĩ là do anh chỉ định chăm sóc riêng cho cô, lập tức đến kiểm tra, tiêm cho cô một liều thuốc.

“Bác sĩ, chị dâu tôi rốt cuộc là bị làm sao?”

“Cô ấy sử dụng thuốc gây ảo giác quá liều, tạm thời đừng để cô ấy kích động, nghỉ ngơi một hai ngày sẽ ổn thôi!”

“Thuốc gây ảo giác? Là loại thuốc...đó...đó hả?”

“Không phải, thuốc này không có phản ứng kịch liệt giống kích dục, chỉ là làm cho khả năng nhận thức bị mất đi một thời gian, không đến mức như loại thuốc cô nói!”

Chị dâu nhỏ sao có thể uống loại thuốc đó được, đến cả thuốc ngậm ho còn sợ uống sao có thể uống loại thuốc đó, nhất định có hiểu lầm ở đây.

- _____

“Chị Lam, công ty hôm nay có chuyện gì không?”

Hứa Tuệ Lâm gọi điện cho thư kí Lam, nghe kể một hồi, không biết nguyên nhân do đâu, tắt máy náo nê.

“Anh tôi đâu?”

“Đang uống rượu em...”

Lão Mễ còn chưa nói hết câu, Hứa Tuệ Lâm đã tắt máy rồi. Gọi một cuộc điện thoại:

“Ông nội!”

“Cháu gái ngoan, có phải có tin gì tốt muốn báo không?”

Ông Hứa ở bên kia tâm trạng vô cùng phấn khởi, gần đây quan hệ của hai người kia vô cùng tốt, cho nên ông cũng vui lây, nhìn thấy nó gọi điện đương nhiên là vui mừng rồi.

“Ông nội, có chuyện rồi, chuyện này lớn lắm!”

“Chuyện gì? Nói ông nội nghe xem nào.”

“Ông về đây đi, một mình con, con giải quyết không được nữa rồi, lần này, con sợ là khó làm lành lắm!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn chị dâu nhỏ đang ngủ mê man, nói nhỏ vào điện thoại, ông Hứa nghe xong cũng lập tức nhảy dựng lên, nói rằng sẽ lập tức trở về.

Lần này anh nó tức giận như thế, không biết khi nào có thể làm lành đây. Lát nữa phải nghĩ cách hỏi dò chị dâu nhỏ mới được.

Tô Tịnh AN tỉnh dậy là buổi tối, thím Âu nghe tin cuống cuồng nấu nồi cháo vôi vàng đem vào trong bệnh viện, sốt ruột không thôi.

“Tiểu Tô, Tiểu Tô của thím, sao lại phải vào bệnh viện?”

“Thím, thím đem cháo đến không? Chị dâu cả ngày không ăn gì rồi!”

Thím Âu đem cháo đổ ra bát, đưa cho nó. Hứa Tuệ Lâm gọi nói, gọi bốn lần, vẫn không thấy phản ứng, lo lắng:

“Chị dâu, chị đừng như vậy, chị đang bệnh, chị phải ăn uống còn khỏe lại chứ!”

Tô Tịnh An nhìn nó, lại nhìn ra chỗ cửa, lại cúi đầu.

“Anh em nói hôm nay có công chuyện, cho nên bảo em là dứt cháo cho chị ăn, đợi xong việc, anh em sẽ đến!”

“Thật sao?”

“Thật chứ!”

Nó nén khóc, gạt đầu một cái chắc nịch, bôn từng thìa cháo cho cô. Tiểu Tô Tô ăn nửa bát sau đó không ăn nữa, ngồi thất thần hìn ra bên ngoài. Trời tối rồi, chú có bao giờ làm việc muộn như thế đâu, nhất định là ghét Tô, không cần Tô nữa.

END CHƯƠNG 37: CHÚ GHÉT TÔ RỒI!

38. Chương 38: Ông Nội Về Rồi

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 38: ÔNG NỘI VỀ RỒI!

Hứa Trác Tuyệt sau khi cãi vã một trận thì bỏ đi, sau đó, đến tận buổi tối cũng không quay lại bệnh viện nữa, Tô Tịnh An ngồi trên giường bệnh, thất thần. Mỗi lần cửa phòng bệnh mở ra, lo sợ rằng nguoi đi vào sẽ là một y tá, hoặc một vị bác sĩ nào đó, cũng lo sợ người đó không phải chú. Kết quả, cô ngồi đợi đến mười giờ tối, thím Âu cũng cả một ngày chạy đôn chạy đáo, ngủ ngay trên ghế sofa, chỉ có Hứa Tuệ Lâm vẫn còn thức, ngồi túc trực bên cạnh cô, vẻ mặt lo âu. Chị dâu đã không nói chuyện cả nửa ngày rồi, phải làm sao bây giờ?

“Chị dâu!”

“Chị dâu!”

Hứa Tuệ Lâm gọi cô đến lần thứ năm, Tô Tịnh An rút cuộc cũng quay sang nhìn nó, run run, dua tay chỉ vào chỗ ngực trái, chỗ trái tim nó đang đập, rung rung hỏi:

“Chỗ này, em chồng...có bị đau không? Tô đau lắm, chú không cần Tô nữa, chú thích người khác rồi!”

Nước mát từng giọt từng giọt lăn xuống, mắt cô cũng nhòe đi, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng. Hứa Tuệ Lâm phải nói mãi, cô mới chịu nằm xuống đi ngủ, trước lúc ngủ còn dặn, nếu như lát nữa chú có đến, thì phải bảo cô, cô sẽ dậy. Thế nhưng nó chỉ sợ, anh nó ngay cả điện thoại gọi đến cũng không nghe máy, có khi, đêm nay sẽ dính lấy ở quán bar không chịu về nhà. Mọi chuyện bắt đầu rối hơn rồi, cũng may nó nhanh trí gọi cho ông nó về.

“Đâu rồi, đâu rồi, cháu dâu của ông!”

Ông Hứa chống gậy lạch cạch ngoài hành lang, vừa xuống máy bay lập tức đến bệnh viện tìm cháu dâu, thẳng nhóc kia, đợi ông thăm cháu dâu xong sẽ xử đến nó.

Hứa Tuệ Lâm thò đầu ra bên ngoài, ra hiệu nhỏ tiếng một chút, cẩn thận đóng cửa ra bên ngoài.

“Ông nội!”

“Đâu rồi, cháu dâu, cháu dâu của ông đâu rồi?”

“Chị dâu mãi mới chịu đi nghỉ, ông nhỏ tiếng thôi, ông gặp anh con chưa?”

Mấy tháng rồi không có gặp ông, nó hồ hởi, tay bóp vai, tay đấm lưng hỏi han ông không ngớt. Một lúc sau mới cẩn thận bấm báo lại.

“Ông nội, con cam đoan, chị dâu nhỏ tuyệt đối không uống loại thuốc đó, trừ phi có kẻ cố ý muốn giở trò!”

“Đi, vào xem cháu dâu của ông sao rồi!”

Ông Hứa chống gậy đứng dậy, ho một cái, quay sang nhìn quần gia Đình:

“Quần gia Đình có muốn vào không?”

“Ông chủ, có thể vào không?”

Quần gia Đình thực ra cũng tò mò muốn gặp vợ của cậu chủ, nghe nói, là một cô gái vô cùng xinh đẹp, còn ngoan hiền nữa, ông đương nhiên muốn gặp rồi, nhưng nghe nói, cô gái này sợ người lạ.

“Vậy đi thôi, nhưng mà cấm nói chuyện, cháu dâu còn đang ngủ!”

Ông Hứa vô cùng tự hào về đứa cháu dâu này, vô cùng quý cô, quần gia Đình gần bó với cái nhà cũng bao nhiêu năm, lần trước không có cơ hội gặp, lần này cũng nên nhìn mặt một chút.

Hứa Tuệ Lâm cẩn thận mở cửa, rón rén đi vào. Ông Hứa, quần gia Đình đứng ở cửa nhòm nhòm vào, ông Hứa tự hào hếch mũi nhìn quần gia Đình, cháu dâu của ông, là cháu dâu ngoan hiền nhất đấy.

“Sao con bé lại gầy như thế?”

“Anh ngày nào cũng ép chị ăn hết, chắc tại chị không béo được, chứ con thấy đến nỗi đâu!”

“Ông để con đến để chăm chị dâu, con còn lí do à?”

“Ông về nghỉ đi, ngày mai con đưa chị dâu về, anh hôm nay chắc cũng không về đâu!”

“Vậy ông về trước, ngày mai đi xử thẳng nhóc kia!”

Ông Hứa chống gậy đi ra thang máy, quần gia Đình cúi đầu chào, cũng đi theo ông. Quần gia Đình theo nhà nó bao nhiêu năm rồi, chuyện gì cũng giải quyết được hết, lần này, có thể thở phào rồi.

“Lão Mẽ, cậu biết không, Tô Tịnh An, ở trước mặt tôi, leo lên trên người đàn ông khác!”

Hứa Trác Tuyệt vừa nói vừa cười, lão Mễ cũng chưa thấy bộ dạng này của anh bao giờ, cười nhưng trong ánh mắt đầy sự phẫn nộ, cả tuyệt vọng. Ba tiếng rồi, lão Hứa đã uống ba tiếng rồi, trước đó cũng chỉ nhấp nhấp vài ngụm, nói rằng:

“Tô Tịnh An cũng chỉ là một người, không đáng phải say xỉn, Hứa Trác Tuyệt phải say vì người như thế sao?”

Sau đó, kết quả thì sao? Uống đến không kiểm soát được, so với kẻ thất tình còn đáng sợ hơn nhiều.

Lão Mễ nhìn đồng hồ, mười một giờ, nhìn bao nhiêu chai bia nằm lán lóc bên cạnh anh, lại nhìn chỗ rượu anh vừa uống xong, ả nào:

“Phục vụ, thanh toán đi!”

“...”

Hứa Trác Tuyệt về nhà của lão Mễ, nằm say li bì trên ghế, xô pha, Mễ Phong đứng ở một bên, lắc lắc đầu, mấy cái gọi là tổng tài cao cao tại thượng, tính cách thâm trầm ít nói, “tảng băng di động” hoàn toàn bị đánh bại rồi.

“Lão Hứa đang ở nhà anh, ngày mai em không cần đến công ty, ở nhà chăm sóc cho chị dâu của em đi, ngày mai anh đưa lão Hứa về!”

Hứa Tuệ Lâm nghe máy chỉ nói đúng hai chữ “Cảm ơn”, sau đó lại cúp máy.

Lần thứ hai, lần thứ hai hấn bị một cô nhóc kém tuổi dấm cúp máy trước, khi nào thì cô nhóc đó mới chịu làm lành anh với hấn đây?

“Chị dâu, ăn nốt chỗ này, rồi chúng ta về nhà, được không?”

Tô Tịnh An đón lấy bát cháo trên tay nó, cố gắng ăn hết bát cháo. Hứa Tuệ Lâm sau khi làm thủ tục xuất viện, quay lại đã thấy Tô Tịnh An thay đồ ngồi trên giường bệnh rồi, khẽ cười:

“Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Thím Âu đi dẫn đường, nắm tay cô dẫn đi, Hứa Tuệ Lâm đi ở phía sau, liên tục trấn an:

“Không sao cả, cứ nhìn về phía trước, em đi ở sau chị!”

“Chị dâu, sắp đến thang máy rồi, cố thêm một chút nữa!”

Tô Tịnh An ngồi trong xe, chờ đợi. Lúc xuống xe còn nhanh chaaa đi trước, cứ ngỡ rằng, chú sẽ ở nhà đợi cô, kết quả, trong phòng khách lại xuất hiện hai người lạ mặt, cũng không thấy chú đâu hết. Lại bỏ chạy về chỗ thím Âu, chân chừ:

“Sao vậy, đi thôi, trong nhà có gì sao?”

Tô Tịnh An bám tay thím, lắc đầu không chịu đi.

“Chị dâu, đây là ông nội!”

Hứa Tuệ Lâm kéo Tô Tịnh An đứng thập thò ngoài cửa đi vào, mỉm cười giới thiệu, ông Hứa cười hiền hòa, vẫy vẫy cô lại gần. Tô Tịnh An vẫn đứng im không nhúc nhích, nhìn nó. Hứa Tuệ Lâm ghé vào tai cô nói thêm một câu:

“Chị dâu, ông nội là ông của anh em, anh em nhất định sẽ rất vui nếu như chị gọi một tiếng ông nội!”

“Ông nội!”

Hứa Trác Tuyệt giống như một câu thần chú, chỉ cần nhắc đến anh sẽ vui, Tô Tịnh An đều sẽ làm theo vô điều kiện, chị dâu nhỏ hóa ra si tình như thế.

Ông Hứa cười hài lòng, xoa xoa đầu cô, tốt rồi, chịu nói chuyện là tốt rồi, mọi chuyện sau này từ từ rồi giải quyết, con bé chịu nói chuyện, ông có xuống dưới suối vàng cũng sẽ biết đường ăn nói với bà của cô rồi.

“Cháu dâu ngoan, để con ở cạnh thằng nhóc đó, vất vả cho con rồi! Đợi thằng nhóc đó về đây, ông sẽ đánh gãy chân nó! Sau này tuyệt đối không dám bỏ cháu dâu đi nữa!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn ông nó cứ mãi xoa đầu chị dâu nhỏ thì buồn cười, lấy cớ lên phòng cho cô nghỉ ngơi, kéo cô rời khỏi. Tô Tịnh An vừa lên phòng thì bên ngoài vừa hay có tiếng bước chân đang đi vào. Hứa Trác Tuyết nhìn ông Hứa, không ngạc nhiên mấy, ngồi xuống bên cạnh.

“Thằng nhỏ này, còn dám về đây sao?”

“Sao ông lại về đây?”

Ông Hứa đem cây gậy giáng một đòn lên chân trái của anh, nhìn nghiêm nghị:

“Ông không về thì làm sao biết được con đem con bé bỏ trong bệnh viện, rồi bỏ đi đến tận giờ này. Có tin ông đánh gãy chân con không? Để con tự giác con còn dám bỏ con bé ở đây!”

“Chú đem ông nội lên phòng nghỉ đi! Hai người đi về cũng mệt rồi!”

“Ông bị con làm cho tức chết rồi đây! Cho con ba ngày, bằng mọi giá con phải làm lành cho ông!”

Ông Hứa tức đến đỏ mặt tía tai, chống gậy đi lên trên phòng, Hứa Trác Tuyết cũng ở phía sau đi theo lên trên phòng. Tô Tịnh An đứng ngây ngốc ở cửa, nghe thấy tiếng bước chân thì quay lại, nhìn chằm chằm.

Hứa Trác Tuyết thậm chí còn không nhìn cô lấy một lần, cầm quần áo thì đi thẳng vào phòng tắm, cô đuổi theo, lại bị anh lạnh lùng đóng cửa cái rầm ở trước mặt.

“Chị dâu, chị mấy ngày này, chị sang ngủ với em đi!”

Tô Tịnh An nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, quay sang nhìn nó gật gật, chậm chạp đi sang phòng của nó.

Hứa Tuệ Lâm luôn ở bên cạnh cô, hỏi han, kể chuyện, thế nhưng cô đều im lặng, ngày đầu tiên sau khi trở về từ bệnh viện, cô nói chuyện một lần, chính là lúc chào ông Hứa, xuống dưới phòng ăn hai lần, còn lại tất cả thời gian đều ôm con gấu lớn ngồi trong phòng của nó, không có í nói chuyện, cũng không có tò mò hỏi về chuyện của anh nữa.

Hứa Tuệ Lâm có hỏi dò cô mấy lần, Tô Tịnh An đều không có phản ứng gì cả.

Hứa Trác Tuyết đến công ty làm việc, tăng ca đến chín giờ tối, sau đó thì lái xe đến quán bar, một mình ngồi uống rượu. Hai ngày liền, Hứa Trác Tuyết gần như không có trở về nhà, uống rượu xong thì trở về công ty, lão Mễ cũng bị mùi rượu làm cho sợ hãi rồi.

Ngày thứ ba, chuyện ở nhà cũng không có gì thay đổi hết, vẫn một màu xám xịt như thế, buổi tối, Hứa Trác Tuyết lái xe đến chỗ cũ, lão Mễ ngày hôm nay đi tiếp đối tác quan trọng, cho nên nói sẽ đến muộn. Hứa Trác Tuyết vẫn giống như mọi hôm, uống liên tục, càng uống càng muốn trở về nhà, gặp cô ngốc nào đó.

Ngay cả khi, chứng kiến cô leo lên trên người đàn ông khác thế nhưng anh vẫn muốn trở về để gặp cô!

Hai ngày liền, Đặng Na dành toàn bộ thời gian, rốt cuộc cũng nắm được lịch trình của anh, dặn dò chị Đinh một chút, thì chọn lấy một bộ đồ đã chuẩn bị từ lâu, lái xe đến quán bar. Hứa Trác Tuyết đứng dậy đi nghe điện thoại, nhân viên quầy rượu thì đi lấy đồ, rõ ràng là đang tạo điều kiện cho ả. Đặng Na vừa vào đã chớp lấy thời cơ, nhanh tay đổ gói thuốc vào trong li rượu, ngồi chờ ở đây.

“Giám đốc Hứa, hóa ra là anh thật!”

“Cô đến đây làm gì?”

Hứa Trác Tuyết nhìn bộ đồ ả đang mặc, nhớ đến, Tô Tịnh An có một tủ đồ có kiểu dáng như thế, lúc trước tại sao lại không thấy chương mất, mà khi ả mặc lên người thì cảm thấy chán ghét vô cùng.

Hứa Trác Tuyết không bận tâm đến sự tồn tại của ả, Đặng Na ngồi bên cạnh, trong lòng tức giận lắm, nhưng không dám làm càn, sợ rằng sơ sẩy một chút là sẽ hỏng toàn bộ kế hoạch. Đồng hồ tiếp tục trôi, qua năm phút, Hứa Trác Tuyết bắt đầu có chút phản ứng, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Đặng Na rút khăn giấy từ trong túi ra, muốn lau giúp cho anh, lại bị Hứa Trác Tuyệt đẩy ra, ném tấm thẻ trên bàn, thanh toán xong thì đứng dậy rời khỏi, mặc kệ Đặng Na đang ở bên cạnh, đi ra chỗ nhà xe.

Rượu cộng với thuốc của Đặng Na, Hứa Trác Tuyệt ra đến xe, cởi áo ném vest ném vào trong, đột nhiên có người ở phía sau chạy lại ôm lấy anh, còn gọi tên của anh, Đặng Na túm lấy áo anh, tay liên tục sờ xoạng lên người anh. Anh đẩy ả ra, ả lại càng lấn đến:

“Cút, Đặng Na, cô cút ngay cho tôi!”

“Chú!”

Tô Tịnh An, là Tô Tịnh An?

Hứa Trác Tuyệt không còn tỉnh táo như trước, nhìn người phụ nữ đang ôm anh, tóc, quần áo, đều là của Tô Tịnh An, bàn tay muốn đẩy ra, đột nhiên lại vuốt vuốt tóc của “cô”. Đặng Na nhoẻn miệng cười, nhón chân hôn lên môi anh, Hứa Trác Tuyệt đáp lại ả thật.

Tô Tịnh An, lần này, cô thua rồi!

END CHƯƠNG 38: ÔNG NỘI VỀ RỒI.

HÔM NAY UP SỚM HƠN MỌI HÔM, EM CÓ MUỐN UP THÊM MỘT CHAP???

Hóng cmt của mấy cô.

#Fb: NHIẾP TỊCH

39. Chương 39: Chúng Ta Về Nhà Đi!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 39: CHÚNG TA VỀ NHÀ ĐI!

Có thật là Tô Tịnh An không? Tô Tịnh An đến hôn má còn tiết kiệm, lại chủ động như thế. Hứa Trác Tuyệt ôm lấy cơ thể người trong ngực, cúi xuống hôn lên cổ, giọng khàn khàn:

“Bà xã, em thật sự không cần anh nữa đúng không?”

Đặng Na không có nghe lời của anh nói, toàn bộ sự chú ý đều dồn lên hai tay của anh, bàn tay Hứa Trác Tuyệt di chuyển đến đâu, cơ thể ả liền run lên đến đấy, cổ họng không nhin được mà vang lên tiếng rên rĩ. Váy cũng bị kéo xuống lộ một bên ngực, Đặng Na lo sợ sẽ bị camera quay lại, sợ rằng kế hoạch của ả sẽ bị bại lộ, nỉ non:

“Chú, Tô sợ...chỗ này...!”

Đặng Na chui vào trong xe, bà ra bộ dạng sợ sệt, Hứa Trác Tuyệt trong đầu chỉ có nghĩ đến một chuyện, đè lên người ả, tiếp tục dây dưa. Cửa xe không có đóng, Đặng Na nhìn phía đằng xa, nhếch miệng cười.

Thời khắc quan trọng nhất, Đặng Na đột nhiên muốn tăng thêm khoái cảm, đẩy anh ngồi ở ghế, chủ động ngồi lên trên người anh, cúi xuống hôn lên má anh, ám muội đưa lưỡi liếm một vòng, rốt cuộc thì Hứa Trác Tuyệt cũng thấy có chỗ không đúng, nhìn người đang hôn lên ngực anh, đột ngột nâng khuôn mặt ấy lên, chỗ đuôi mắt đúng là không có vết ruồi nhỏ, Hứa Trác Tuyệt lắc đầu một cái, nhìn Đặng Na lạnh nhạt, toàn bộ dục vọng cũng bị mất đi:

“Cút!”

“Chú, Tô...”

“Đặng Na, cô cút, đừng để sau này phải hối hận!”

Tại sao lúc sắp thành công rồi, anh lại phát hiện ra? Ắ không cam tâm, Đặng Na nhào người muốn hôn lên môi anh, giống như một kẻ hấp hối với cái chết, đúng, nếu như hôm nay không thành công, thì sau này tiền tài, danh vọng, tiếng tăm của ắ nhất định sẽ mất.

Hứa Trác Tuyết lạnh nhạt đẩy ắ ra, Đặng na khóc lóc khổ sở, kéo lại váy nhưng không chịu đi xuống. Hứa Trác Tuyết cài lại cúc áo sơ mi, quay lại chỗ ghế lái:

“Cút!”

Tiếng giày cao gót ma sát dưới sàn, Hứa Trác Tuyết lập tức lái xe vụt đi, rốt cuộc vẫn không thể nào thành công, thế nhưng...không phải là ắ không nghĩ đến đường lui.

Hứa Trác Tuyết lái xe đi, ban đầu đem í nghĩ trở về công ty, thế nhưng lái xe được vài phút, cơ thể lại bắt đầu nóng lên, mồ hôi lấm tấm trên trán, anh bị bỏ thuốc, Hứa Trác Tuyết không phải không biết loại thuốc này là thuốc gì, cần có người giải quyết, bằng không tuyệt đối không thể khống chế được, ma xui quỷ khiến thế nào, Hứa Trác Tuyết lại quay xe lái về biệt thự Hứa gia, chỗ đó, có Tô Tịnh An, sau đó, hình ảnh cô ở trên cơ thể người đàn ông khác lại lặp lại trong đầu anh, thế nhưng anh lại cam tâm muốn cô, đàn bà ngoài kia đều không bằng Tô Tịnh An.

Hứa Trác Tuyết trở về nhà, trong phòng đèn cũng không bật xác định Tô Tịnh An không có trong phòng, thì sang thử phòng của nó. Quả nhiên, đèn ngủ cũng bật, Tô Tịnh An đang say ngủ, trong lòng còn ôm chú gấu nhỏ, Hứa Trác Tuyết nhẹ nhàng ôm cô về phòng. Hứa Trác Tuyết len lén mở mắt nhìn theo, cười trộm, biết ngay mà, chị dâu nhỏ ơi là chị dâu nhỏ, chị đáng yêu như thế, anh em sao có thể không thích chị.

Hứa Trác Tuyết ôm cô trở về phòng, lúc ôm cô mới thấy, Tô Tịnh An nhẹ đi không ít, mấy hôm nay anh không trở về, cô lại biếng ăn giống như trước, mặt mũi sao lại hốc hác như thế. Tô Tịnh An ngọ nguậy một chút, lại tiếp tục ngủ. Hứa Trác Tuyết đặt Tô Tịnh An nằm xuống giường, cũng thuận theo cúi xuống hôn lên môi cô, không có thuốc, Hứa Trác Tuyết đã kiên trì chờ đợi, hiện tại, trong người vừa có thuốc, vừa có rượu, nụ hôn vừa chạm vào cô, đã điên cuồng.

Tô Tịnh An mới chỉ vừa chớp mắt được một lát thôi, giật mình tỉnh giấc, muốn hô lên. Hứa Trác Tuyết thì thâm, gọi tên của cô. Là chú, giọng của chú.

“Chú...”

Tô Tịnh An mau nước mắt như thế, vừa khóc vừa muốn gọi anh, dùng sức bình sinh muốn đẩy anh ra, nhìn cho rõ, để chắc chắn rằng, chú đã về. Ngược lại, Hứa Trác Tuyết thì gấp gáp, kéo váy cô xuống, Tô Tịnh An lắc đầu nguầy nguậy:

“Đừng mà, không thích!”

“Không thích? Vậy em thích ai? Tên khốn đó?”

Hứa Trác Tuyết kéo váy cô, ở bên dưới, không báo trước đi vào, không có ân cần, không có nhẹ nhàng, không khác đêm đầu tiên là bao, cô chỉ biết rằng, nó rất đau, đau đến quặn cả người. Tô Tịnh An đêm hôm nay, bị anh dày vò, phải thỏa mãn anh, phải nghe theo anh. Hết lần này, đến lần khác, Hứa Trác Tuyết đều không để ý đến cảm nhận của cô, không hỏi xem cô có đồng ý không, trước lúc ngắt đi, Tô Tịnh An có nói một câu:

“Tô mệt rồi, Tô không thích chú nữa!”

Hứa Trác Tuyết rốt cuộc cũng dừng lại, sau đó anh bật cười, bên dưới, lại tiếp tục vận động. Khi thuốc hết tác dụng, anh cũng tha cho cô, Tô Tịnh An nằm trên giường, ở trong vòng tay của anh, anh lại có cảm giác bất an, bất an vô cùng, nhìn cơ thể cô chỗ bầm tím, chỗ bầm vai, còn hằn lại vết răng, lúc anh muốn cô nghe theo anh, Tô Tịnh An khóc không đồng ý, kết quả là làm anh tức giận, trong lúc không kiềm chế được mà cắn lên vai cô, chỗ đó, có vết răng của anh, rướm cả chút máu.

Tô Tịnh An, nếu như bây giờ không thích tôi nữa, vậy là lúc trước, em đã từng thích tôi sao? Thích đến mức trèo lên người đàn ông khác ngay trong chính địa bàn của tôi?

Sáng sớm, Tô Tịnh An như người mất hồn đi ra khỏi phòng, nhìn thím Âu vừa đi ra khỏi phòng, rưng rưng: “Thím ơi!”

“Tiểu Tô Tô sao lại dậy sớm thế, sao thế?”

Thím Âu nhìn mắt cô đỏ ửng, sốt ruột kéo cô vào phòng, hỏi han, Tô Tịnh An túm lấy tay thím, nói đứt quãng:

“Thím, con...muốn...về...nhà, chúng...ta...về...về đi, đ...đừng...ở...lại...đây!”

Tô Tịnh An ở trước mặt thím chưa từng khóc nhiều như thế, khóc đến mức, thím cũng xót xa mà chảy nước mắt theo:

“Được rồi, đừng khóc, chúng ta về nhà được không? Đừng khóc, thím xót!”

“Đi về, đi về luôn đi, đừng ở lại đây.”

Tô Tịnh An chỉ muốn rời khỏi đây thật sớm. Đứng dậy, muốn đi ra ngoài, vừa khóc, vừa nắm tay thím đi ra ngoài. Thím Âu muốn ở lại lấy vài món đồ, quần áo của thím, cả của cô nữa, nhưng Tô Tịnh An kiên quyết đi ra cửa, hết cách, thím chỉ kịp với lấy cuốn sổ tiết kiệm với chiếc điện thoại, dẫn cô đi.

Bảo vệ ở bên ngoài chặn lại, thím phải giải thích một lúc họ mới chịu để cho hai người đi. Tô Tịnh An lần đầu tiên đi bộ ở ngoài đường, nắm chặt tay thím đi vào bên trong.

Bây giờ nhà cũ thì đã bán lại rồi, về đây cũng không có chỗ cho hai người ở nữa. Bây giờ, đi đâu đây?

“Tiểu Tô Tô, trước tiên chúng ta thuê một căn nhà ở tạm đã, có được không?”

Tô Tịnh An gật gật, chỉ cần không ở lại đây nữa, chỗ nào cũng được. Thím Âu không có người thân ở đây, đi suốt cả hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng thương lượng thuê được một căn nhà nhỏ ở trong ngõ, dẫn Tô Tịnh An đi vào.

“Đến đây, sao này chúng ta ở đây, được không?”

Tiền lương thím Âu thực ra không có nhiều, sổ tiết kiệm chỉ đủ chi trả cho việc gấp, toàn bộ tiền thì đều gửi cho con gái, con rể ở nước ngoài hết rồi, nhìn Tô Tịnh An phải chịu khổ ở chỗ này, thím không đành lòng. Phải chăng thím dành dụm thêm chút nữa, thì con bé đỡ phải chịu khổ rồi.

“Có đói không? Thím mua chút đồ nhé!”

“Vào trong ngõ, hay là con đi cùng thím, ở nhà một mình có sợ không?”

Tô Tịnh An nhìn đồ đạc bừa bộn trong căn nhà, miễn cưỡng gật đầu, ở bên ngoài còn có rất nhiều người, ở nhà thì hơn. Thím Âu đóng cửa cẩn thận mới đi ra ngoài, vừa hay, ra ngoài cổng thì có người gọi điện đến, Hứa gia có lẽ cũng phát hiện rồi.

END CHƯƠNG 39: CHÚNG TA VỀ NHÀ ĐI!

a hự, đau tim quá, ư ư >

40. Chương 40: Chỗ Này Mới Hợp Với Cô!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 40: CHỖ NÀY MỚI HỢP VỚI CÔ!

“Hết ba ngày rồi, con không những không làm lành, còn khiến con bé chịu uất ức mà bỏ đi, nói đi, bây giờ con muốn như thế nào!”

Ông Hứa mới sáng sớm đã hay tin cháu dâu không có ở đây, lập tức phái người đi tìm cô, sau đó cũng ngăn cản không cho anh đi tìm, gọi lên trên phòng nói chuyện. Hứa Trác Tuyệt hiện tại đầu óc cũng cảm thấy trống rỗng, anh rất cuộc muốn cái gì, chính anh cũng không biết anh đang muốn cái gì? Muốn làm lành muốn tiếp tục cãi nhau?

“Tuyệt à, có phải là ông nội sai rồi không? Con không yêu con bé, vậy được, muốn qua lại với ai ông cũng không ngăn cản con, còn con bé, lời ông đã hứa, ông tự có hướng giải quyết, li hôn rồi, có thể tìm cho con bé một người chồng thật sự yêu thương nó, con cũng có tự do!”

Ông Hứa ngồi xuống bên cạnh anh, ánh mắt chứa đựng đầy những nỗi lo âu, sau này, hi vọng con bé có thể tìm được một người chồng tốt.

“Li hôn?”

Anh chưa đi đăng kí, lẽ nào ông ở phía sau...

“Đúng, giấy kết hôn ở chỗ ông! Ngày xưa, có dùng một số biện pháp, cho nên về mặt pháp luật là li hôn!”

Ông Hứa cười cười, quay sang nhìn đứa cháu đang ngồi vò đầu ở bên cạnh, gõ gõ cây gậy:

“Con có yêu con bé không?”

“Cô ấy ở trong công ty của con, đây đưa cùng người đàn ông khác, con không thể nào chấp nhận được, sau đó...”

Hứa Trác Tuyệt kể lại, ông Hứa nhận ra cái run run ở trong câu nói của anh, lần đầu tiên, ông thấy anh nói nhiều như thế, ngày trước có nói chuyện, cũng chỉ một hai câu, còn bây giờ, giống như một đứa trẻ, bị mất đi món đồ quý giá, vừa muốn đi tìm lại, lại vừa sợ sẽ không tìm thấy.

Hứa Trác Tuyệt cho người đi tìm, cũng tự mình chạy đi tìm cô, thế nhưng hoàn toàn đều vô ích, không có tin tức gì hết, giống như bọt biển biến mất khỏi cuộc sống của anh:

“Tôi mệt rồi, Tôi không muốn thích chú nữa!”

- _____

“Thím, hai người đi đâu vậy? Mọi người đều đi tìm...”

“Cô Tuệ Lâm, Tiểu Tô không muốn ở lại đó nữa, tôi với con bé rất tốt, mọi người không cần lo lắng!”

Thím Âu ra đến đầu ngõ thì nhận diện thoại của nó, còn chưa kịp nói gì đã nghe nó nói một tràng dài, cũng may thím chen ngang kịp, nói rõ ràng với nó. Hứa Tuệ Lâm dừng lại, thờ hồng hộc:

“Vậy hai người ở đâu? Con đến gặp hai người!”

“Hai người chúng tôi ở rất tốt, con bé có lẽ cũng không muốn nói chỗ ở đâu!”

“Thím, thím không tin con sao? Thím muốn để chị dâu chịu khổ à? Chị dâu đâu rồi, thím đưa máy cho chị ấy đi!”

“Tiểu Tô đang ở trong nhà, tôi đang ở bên ngoài.”

“Ở ngoài, thím bỏ chị dâu ở nhà một mình? Hai người rốt cuộc ở đâu?”

Thím Âu cuối cùng cũng mềm lòng, thực ra để con bé ở nhà một mình cũng không yên tâm, để nó đến cũng ở cùng với Tiểu Tô cũng được, thím tranh thủ đi tìm việc để làm. Hứa Tuệ Lâm trở về nhà thu dọn quần áo của hai người, nhìn trước ngó sau cẩn thận đi ra ngoài.

“lén lén lút lút, nó cho rằng ông già này không biết sao? Quan gia Đình, ông đi theo con bé đi!”

- _____

“Chỗ này sao? Xem ra cô ta đi mà không cầm lấy đồng nào rồi!”

Đặng Na che mũi nhìn con đường chật hẹp ghê tởm, cửa nhà đóng kín thế kia, đi đâu rồi? Ắ đi đến bên cửa, phân vân có nên đặt ảnh ở đây rồi đi không, lại nghe thấy bên trong hình như có tiếng động, cẩn thận:

“Tô Tịnh An!”

Tô Tịnh An nghe thấy có người gọi tên cô, thì tò mò, mở cửa ra thử, lại nhìn thấy Đặng Na đứng cao ngạo ở bên ngoài, sợ quá vội vàng đóng cửa lại.

“Mở ra cho tôi!”

Vệ sĩ đi theo dùng sức một chút, không khó để mở, Tô Tịnh An ngã nhào xuống đất, cẩn thận nhìn ả.

“Chỗ này xem ra hợp với cô lắm!”

Vừa nói vừa rút trong túi ra một xấp ảnh, cười đắc í. Tô Tịnh An cũng nhìn theo mấy tấm ảnh, cả một tập ảnh toàn bộ chỉ có hai người, ảnh của chú, cô thấy chú ở trong xe, bên trong còn có thêm một người nữa. Tô Tịnh An run run cầm lấy tấm ảnh ở gần tay cô nhất, khổ sở nhìn:

“Thấy không? Có biết, chúng tôi đang làm gì không?”

Em chồng nói, chuyện đó chỉ có hai người yêu nhau nên mới làm với nhau thôi! Chú thích cô, cho nên mới vậy, nhưng mà mấy ngày trước chú đã không còn thích cô rồi, đây nhất định là người chú thích.

“Tô Tịnh An, coi như cô thức thời, Hứa Trác Tuyệt - chú của cô, bây giờ đã có tôi rồi, sớm muộn gì chúng tôi sẽ kết hôn, rời khỏi căn nhà đó thì tốt rồi, sau này, chỗ này....

Đặng Na nhìn đồ đạc bụi bặm, sàn nhà bẩn thỉu, liếc nhìn Tô Tịnh An khổ sở ngồi dưới đất, nhếch mép:

“Chỗ này, mới là chỗ thuộc về cô, dơ dáy, bẩn thỉu, hôi hám, giống như cô...nhớ lấy, căn nhà đó, cô không thể bước vào thêm một lần nào nữa, cô không đáng!”

“Nhặt lại ảnh cho tôi!”

Đặng Na đứng dậy, khinh bỉ nói với vệ sĩ ở bên cạnh. Toàn bộ ảnh đều được đem đi, Đặng Na cười lớn, hài lòng, lại nhìn thấy cổ tay cô lấp lánh, nhú mào:

“Vòng cổ, vòng tay, cả cái lắc chân kia nữa, giật ra cho tôi!”

Tên vệ sĩ giật mạnh một cái, Tô Tịnh An muốn giành lại sợi dây chuyền thế nhưng không đủ khả năng, bị đẩy ngã xuống đất, cô lắc đầu van xin, càng mua vui cho ả, Đặng Na hài lòng nhìn mấy vết xước trên người cô, chỗ cổ tay còn rướm cả máu, rốt cuộc cũng chịu buông tha bỏ đi.

Chú, chú không thương cô nữa.

- - -

Đặng Na đi ra ngoài, giữa chừng lại gặp Hứa Tuệ Lâm đang đi vào, vội vàng giấu thứ gì đó sau lưng, nó cũng không có hơi đâu suy nghĩ, đi vào trong ngõ, vừa mới ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng chị dâu nhỏ đang khóc, thì vội vàng chạy vào.

“Sao lại thế này? Chị dâu, chị đứng lên đi! Ai làm chị ra nông nổi này, chị dâu, chị nói đi em đi tìm kẻ đó!”

Dù cho nó có hỏi như thế nào, cô đều không trả lời, Hứa Tuệ Lâm để túi đồ xuống bên cạnh, vừa hay nhìn thấy có tấm ảnh bị lấp dưới chỗ thùng giấy, nhìn qua liền biết hai người tổng anh đang làm cái gì, còn ngạc nhiên hơn là nam chính trong ảnh lại chính là anh nó, chị dâu nhìn thấy rồi?

“Chị dâu, chị thay đồ trước đi, quần áo chị đều bẩn hết rồi!”

Tô Tịnh An nghe lời đi vào trong thay một đồ mới, Hứa Tuệ Lâm cũng nhanh tay với lấy tấm ảnh nhét vào túi áo.

“Tay chị bị chảy máu rồi, em lại không có băng keo, tạm thời mình rửa qua đã, một lát đợi thím Âu về em sẽ đi mua về cho chị được không?”

Hứa Tuệ Lâm vừa lau chỗ cổ tay của cô, vừa dặn dò, cổ chân may cũng chỉ bị xước một chút, chưa có chảy máu, còn cổ thì đã bị sưng đỏ rồi, đau lòng nhìn cô.

“Chị dâu, chị không muốn ở với em nữa sao?”

“Hay là em qua đây ở với hai người nhé!”

Tô Tịnh An rút tay lại, lảng tránh câu hỏi của nó, lại ngồi thất thần. Thím Âu đi mua đồ ăn lập tức trở về ngay, Tô Tịnh An chỉ quen ăn cơm nhà, cơm hộp ở bên ngoài ăn không được, ăn được vài miếng thì không ăn nữa, Hứa Tuệ Lâm, thím Âu nói cái gì cô cũng đều không nghe chỉ im lặng.

Từ lúc chuyển đến căn nhà mới này, Tô Tịnh An cũng không có nói một lời nào. Lúc dọn dẹp, cả ba đều việc ai người nấy làm, Tô Tịnh An đợi thím Âu với em chồng sắp xếp xong thì chồng lại mấy thùng các tông để ở bên ngoài. Xế chiều, rốt cuộc cũng dọn xong, thím Âu sắp xếp lại mấy món đồ trong căn bếp nhỏ, Tô Tịnh An ngồi trên giường học hỏi cách nó gấp đồ, rồi làm theo.

Tô Tịnh An đã tự lập hơn rồi, quần áo có thể tự gấp, nhà cũng có thể quét, rời khỏi anh, Hứa Tuệ Lâm còn sợ chị dâu nhỏ sẽ không chịu nổi, hóa ra, chị dâu nhỏ kiên cường hơn nó nghĩ nhiều.

“Anh, sao anh không đi tìm chị dâu?”

Hứa Tuệ Lâm sau khi rời khỏi nhà của cô, thì đến công ty của anh, vừa mới mở cửa đã tức giận rống to. Hứa Trác Tuyết ngẩng đầu, nhìn kẻ vừa phá tan không gian của anh, lại tiếp tục kí văn kiện.

“Anh không cần chị ấy nữa đúng không? Uống công chị ấy vì anh chịu khổ, chịu đựng bao nhiêu chuyện!”

“Chuyện của anh, em đừng có xen vào!”

“Được, chuyện của anh, vậy anh đi giải quyết đi, em không quản, chị dâu cũng không cần anh nữa! Vậy cũng tốt.”

Hứa Tuệ Lâm để tấm ảnh lên trên bàn, tức giận bỏ đi, ra đến bên ngoài, mới để ý từ khi nào mà có vệ sĩ ở đây vậy?

“Mấy anh đứng ở đây làm gì?”

“Cô chủ, chủ tịch Hứa ra lệnh chúng tôi giám sát giám đốc!”

“Ông nội sao? Ông muốn làm gì?”

“Ông nội, sao ông cho người đi theo canh chừng anh làm gì?”

“Để không cho nó đi tìm con bé chứ sao! Thằng nhỏ đó, phải chịu vài ngày không có cháu dâu mới hiểu được!”

Ông Hứa vừa ăn bánh vừa nói, nhét vào miệng nó miếng bánh lại cười:

“Còn con, giấu ông đi gặp con bé, nói sao đây?”

“Chị dâu nhỏ bây giờ không chịu nói chuyện, căn nhà đó thật sự là quá nhỏ, nhưng mà...con nói thế nào chị dâu cũng không cấm tiền của con!”

Hứa Tuệ Lâm vừa nói vừa tức, anh nó, không biết là đang nghĩ cái gì nữa, bây giờ cũng không biết đang ở đâu, có khi nào lại đi tìm con nhỏ kia không?

Hơn nữa, người này hình như cũng quen quen thì phải...không được rồi.

“Ông nội, con đi ra đây một chút!”

“Muốn đi đâu?”

“Con đi một lát rồi về...”

“Ở đây, lát nữa đợi thằng Phong đưa đi, nó sắp đến rồi!” Ông Hứa kéo nó lại, nghe nói đôi này cũng đang có vấn đề, tranh thủ đưa cháu ông đi tìm cháu dâu, đôi này cũng nên làm lành rồi.

“Con không thích!”

“Con muốn khóa thẻ chứ gì?”

Hứa Tuệ Lâm hít một hơi thật sâu, an phận ngồi xuống, đợi lão Mễ đến.

Lão Mễ vừa lái xe, tỉnh thoả lại quay sang nhìn nó, tâm trạng vô cùng vui vẻ, ngược lại người bên cạnh thì không vui cho lắm.

“Biết ai không?”

Nó giờ điện thoại trước mặt lão Mễ, cái này là nó cẩn thận chụp lại trước khi đưa cho anh nó, cũng may chưa xóa.

Xe phanh gấp một cái, Hứa Tuệ Lâm ngã dúi về phía trước, quuats ầm lên, Mễ Phong chỉ để ý đến bức ảnh trong điện thoại, giằng lấy phóng to lên cho chắc chắn:

“Cái này...lão...lão Hứa...”

“Biết cô ta không?”

“Có, đương nhiên biết, Đặng Na, xinh đẹp, quyến rũ như vậy, đáng vẽ...chắc...đẹp như thế!”

“Anh ném chưa mà biết!”

Mễ Phong lại dám ở trước mặt nó, khen thứ con gái như vậy, đàn ông mấy người, chẳng ai tốt hết.

“Chưa được ném, sao thế? Em ghen à?”

“Tránh ra!”

“Con nhỏ đó, có chắc ở đây không?”

“Không chắc, cái này là bảo bối nhà anh nói, chưa chứng thực!”

Nó bĩu bĩu môi, nhại lại lời của hắn, vẻ mặt buồn nôn, nhìn tòa nhà ở trước mặt, nghi ngờ.

“Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Đi kiểm chứng!”

Hứa Tuệ Lâm chưa từng đi “đánh ghen” như thế này, cái này, cũng giống như “đánh ghen” còn gì, có cần chuẩn bị chút axit không? Kết quả nó còn đang phân vân thì thấy bóng dáng của anh đi ra từ căn hộ của ả, khó hiểu:

“Anh?”

“Lão Hứa?”

Điện thoại của nó reo lên, Hứa Trác Tuyết đang gọi cho nó, e dè:

“Anh!”

“Cô ấy ở đâu?”

“Ai cơ?”

“Tô Tịnh An rốt cuộc đang ở đâu?”

Lúc bảo anh đi tìm thì anh không đi, bây giờ còn hỏi em. Em không thích nói!

“Làm sao em biết được, em cũng đang sốt ruột đây!”

END CHƯƠNG 39: CHỖ NÀY RẤT HỢP VỚI CÔ.

41. Chương 41: Muốn Ôm Em!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 41: MUỐN ÔM EM!

“Nói dối không chớp mắt!”

Lão Mễ đứng bên cạnh, nghe nó từ chối không cho địa chỉ thì bĩu bĩu mũi, lẩm bẩm, Hứa Tuệ Lâm đương nhiên nghe thấy, đá một cái vào chân hắn, lườm lườm.

“Liên quan đến anh à, anh mà dám nói với anh tôi, đừng trách!”

Nếu không phải ông nó bắt đi theo hắn, thì nó tuyệt đối sẽ không nói chuyện với loại người này, tuyệt đối không.

Hứa Tuệ Lâm nhìn cánh cửa đóng kín, nghĩ ngợi một lát thì bỏ đi.

“Này, em không vào hỏi cho rõ sao?”

“Ngày mai hỏi! Anh đừng đi theo tôi nữa!”

“Anh nghe theo ông em.”

Lão Mễ mặt dày đi theo nó, Hứa Tuệ Lâm bắt xe đi đến đầu ngõ, mua mấy món đồ, rồi lén lén lút lút đi vào trong ngõ.

Buổi chiều, sau khi Hứa Tuệ Lâm đến công ty đưa cho anh bức ảnh, Hứa Trác Tuyết liền nổi điên lên, ra lệnh cho thư ký tìm địa chỉ nhà của ả, vệ sĩ ở bên ngoài sau đó cũng nhận được lệnh, đã rời khỏi công ty, không ngăn cản anh nữa, cho nên Hứa Trác Tuyết sau khi có địa chỉ thì phóng ngay đến nhà ả. Đặng Na mặc đồ ở nhà, hở hang đi ra mở cửa, nhìn anh thì sững sốt không thôi.

“Tuyệt, rốt cuộc thì anh cũng biết em là người xứng đáng với anh nhất!”

Đặng Na như rắn bám vào người anh, kéo Hứa Trác Tuyết ngồi xuống ghế. Trên bàn vẫn còn đồ trang điểm ả bày ra ở đây, túi xách, son, phấn...

Anh không có thời gian ở đây chơi trò mèo với ả, nhìn Đặng Na lả lơi ở trước mặt, chán ghét:

“Đặng Na, cô thêm khát đến mức đấy sao?”

Đặng Na bị anh túm tóc, đau nhói nghiêng đầu về đằng sau, thế nhưng khuôn mặt vẫn nở nụ cười tươi rói, lắc đầu:

“Người ta chỉ muốn anh thôi!”

“Thuốc là do cô bỏ vào, ảnh là cô cho người đi theo chụp lại. Cô còn làm chuyện gì nữa?”

“Tuyệt, anh nói gì vậy, em không biết gì hết!”

“KHông biết đúng không?”

Hứa Trác Tuyết đứng dậy, kéo Đặng Na đang quỳ ở dưới đất đứng dậy theo, đi thẳng đến chỗ ban công, nắm cổ ả đè lên thành ban công, Đặng Na sợ đến mức phát khóc, nước mắt thì nhau chảy xuống, tay bám riết lấy áo anh mà van nài:

“Tuyết, anh đừng làm vậy, em sợ!”

“Nói hay không?”

“Em không biết gì hết!”

Hứa Trác Tuyết giơ tấm ảnh trước mặt ả, Đặng Na sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, hoảng loạn:

“Con nhỏ đó, con nhỏ đó dám gọi cho anh, lẽ ra em phải giết cô ta..”

Hứa Trác Tuyết dùng sức bóp cổ ả, mẹ nó, ả còn đem tấm ảnh này cho cô xem, cô ngốc đó, nhất định sẽ nghĩ mấy chuyện linh tinh.

“Cô ấy ở đâu?”

“Tuyết, anh đến đây để hỏi địa chỉ của con nhỏ đó sao? Em không biết!”

“Nói hay không?”

Gió lạnh thổi vào người, Đặng Na bị dồn vào thế bí, lưng ả chạm vào thành ban công, lạnh ngắt, đây là tầng 10, nếu như...nếu như...ngã xuống dưới...

“Em nói, anh thả em ra đã!”

Hứa Trác Tuyết sau khi nghe địa chỉ thì quay vào nhà muốn bỏ đi, lại nhận ra bàn rượu có mấy sợi dây nhìn quen mắt, cảm giác lo lắng cho cô đến mức, chạy vội vàng ra khỏi nhà của ả. Lời của ả nói, không thể tin hết, anh gọi cho Hứa Tuệ Lâm xác nhận địa chỉ, con bé còn không chịu nói, dù sao cũng phải đến một lần.

Hứa Trác Tuyết đứng ở bên ngoài, chần chừ không dám bước vào, căn nhà nhỏ như thế, đến cả cổng nhà cũng không có, đi khoảng mười bước thì sẽ đến cửa nhà, Hứa Trác Tuyết đứng ở bên ngoài, mười lăm phút vẫn không bước vào, cứ đứng như vậy ở bên ngoài, nhìn cô.

Cơm tối vừa dọn ra, thím Âu lại đi pha một cốc sữa đặt trước mặt cô, Tô Tịnh An ban nãy nghe lén được cuộc nói chuyện của thím với em chồng, tiền thuê nhà trả hết một tháng, tiền nước tiền điện, cũng hết tiền rồi, lại nhìn cốc sữa ở trước mặt, đẩy đến trước mặt thím Âu, sau này Tô không uống sữa nữa, thím không cần mua sữa cho cô, như vậy sẽ có tiền.

Thím Âu rưng rưng:

“Tiểu Tô à, dạo này con gầy quá, uống sữa đi, thím mua cho con uống được!”

Tô Tịnh An lắc lắc, đẩy đến trước mặt thím, nhất quyết không chịu uống. Sau đó, tự cầm thìa gắp một miếng rau bỏ vào miệng.

Tô đột nhiên nhớ chú quá, mọi khi đều là chú gắp đồ cho Tô ăn hết!

Hứa Trác Tuyết nhìn cổ tay cô, lại nhìn đến cổ bị sưng đỏ, tức giận nắm chặt tay, Đặng Na, cô dám động đến Tô Tịnh An, coi như cô chán sống rồi đi.

“Chị Lam, hợp đồng bên Đặng Na, làm cho cô ta đơn phương hủy hợp đồng cho tôi!”

CHị Lam vẫn còn ở công ty, chuẩn bị sắp xếp đồ để đi về thì nghe điện thoại của anh, bị dọa đến đơ ra.

“Vâng, giám đốc, vậy còn mấy quảng cáo hiện tại...”

“Hủy hết cho tôi, làm cho cô ta không ngóc đầu lên được!”

“Vâng, tôi sẽ làm ngay!”

Chị Lam đi theo anh đã lâu, không phải không hiểu con người của anh, Hứa Trác Tuyết chưa bao giờ tức giận đến như thế, Đặng Na coi như vận cô đen đi.

“Anh? Làm sao anh biết được chị dâu ở chỗ này?”

Hứa Tuệ Lâm hào hứng xách mấy túi đồ đi vào, còn vui đến mức nhảy chân sao ngoài đường, ai ngờ nhìn thấy “Tăng băng” ở trước cửa nhà cô, sợ đến mức suýt nữa thì la lên một tiếng, cũng may có anh kéo nó đi ra ngoài kịp, may sao không bị chị dâu nhỏ phái hiện.

“Không phải em đi tìm cô ấy sao?”

“Em sợ chị dâu nếu biết anh đến đây sẽ lại bỏ đi thôi!”

Nó bủn rủn mỗi thành thực trả lời, nhìn anh nó đứng ở bên ngoài mà cứ nhìn vào bên trong nhà kia, thắc mắc:

“Anh, anh đã vào gặp chị chưa?”

“Chưa!”

“May quá, mà anh đi về đi, chị dâu bây giờ không có tâm trạng nói chuyện với anh đâu, đến em với thím chị ấy còn không nói chuyện cơ mà!”

Anh cũng không phản đối, nhưng anh cũng chưa muốn đi bây giờ, nhìn mấy túi đồ nó xách nghĩ ngợi gì đó, thì vỗ vỗ vai nó:

“Đi vào đi, một lát anh gọi thì ra!”

Hứa Trác Tuyết đi ra đầu ngõ, nhìn cửa hàng tạp hóa, chần chừ rồi đi vào.

Trông quán là một em gái chưa đến hai mươi tuổi, từ lúc nhìn thấy anh đi vào hai mắt đã sáng lên, vội lấy điện thoại ra quay một lúc, quay xong còn đi theo lân la dò hỏi, chỉ tiếc, khoong hỏi được cái gì, vừa định mở miệng thì đã bị anh nhìn cho sợ đến mức chạy một mạch ra chỗ quầy thủ ngân.

Cũng may là sữa ban đêm pha cho cô uống đều là do anh pha, cho nên dễ dàng có thể nhận loại sữa cô uống, mua thêm mấy món đồ cô hay ăn lúc xem TV, trước khi ra quầy thanh toán, anh còn đứng trước chỗ gấu bông một lúc thật lâu, phân vân nên mua con gấu nào, sau đó thì cầm lấy một chú gấu loại vừa, đem ra tính tiền.

Hứa Tuệ Lâm nghe tiếng điện thoại thì nhanh chân chạy ra ngoài, nhìn anh nó xách một đồng hồ, buồn cười:

“Anh cho em à?”

“Đưa cho thím Âu, còn cái này, đem đưa cho cô ấy!”

“Ồ!”

Nó xách túi đồ muốn đi vào, lại bị anh xách cổ giữ lại:

“Đợi một lúc nữa rồi vào!”

Hứa Tuệ Lâm xách túi đồ để sang một bên, ôm con gấu ngồi xổm dưới đất, thở dài:

“Em không biết chị dâu đã làm gì, nhưng mà em chỉ thích chị dâu thôi! Còn con nhỏ Đặng Na đó, còn lâu em mới chấp nhận!”

Hứa Trác Tuyết buồn cười, dựa lưng vào tường, nhìn trời mà thở dài:

“Nhất định là anh hiểu lầm chị dâu! Chị ấy tuyệt đối không thể nào uống loại thuốc đó được!”

“Anh sẽ đi điều tra chuyện này! Còn chuyện của em...”

“Em làm sao?”

Nó ngẩng đầu nhìn anh, thắc mắc, nó có chuyện gì sao?

“Không phải là thích lão Mễ sao?”

“Tên khốn đó, em không thích nữa rồi!”

Hứa Trác Tuyệt cầm điện thoại, nói vào trong:

“Mễ Phong, cậu nghe chưa? Con bé không thích cậu nữa!”

Sau đó nhìn ngả về gần đó, lắc lắc cái điện thoại, nó nhú mày, đứng dậy nhìn anh nó:

“Anh...em sẽ không nói giúp anh nữa!”

Hứa Tuệ Lâm tức giận đùng đùng, nhìn người bên kia đang đi đến gần, xách vội túi đồ chạy vào trong nhà.

“Cái này...sao lại có nhiều đồ ăn như thế! Tiểu Tô đến đây xem này, còn cả sữa của con nữa!”

Thím Âu nhìn mấy túi đồ mà hoa mắt, đi có một lúc mà mua nhiều thế này sao?

“Cô Tuệ Lâm, chỗ này cô mua nhiều quá rồi! Chúng tôi cũng không có tiền mà trả nữa!”

“Cái này con mua sắm bỏ cho chị dâu mà, tiền nong gì ở đây!”

“Chị dâu, con gấu này cho chị!”

Tô Tịnh An nhìn chú gấu ở trước mặt, nắm nắm cánh tay lại buông ra.

“Sao vậy, chị không thích sao?”

Cô lắc lắc đầu, ôm lấy con gấu bông vào lòng, lại ngồi im lặng.

Chín giờ tối, Hứa Tuệ Lâm rời khỏi nhà, thím Âu cũng đi đóng cửa, Tô Tịnh An nằm ở trên giường chán chọc không ngủ được. Đèn ngủ mờ mờ, cô quên tay giờ cổ tay trái lên lắc lắc, lại sức nhớ, lắc tay ban sáng đã bị lấy đi rồi, sờ sờ lên chỗ bị xước ở cổ, tủi thân, muốn chạy sang phòng thím Âu, nhưng lại sợ, thím Âu chắc đang ngủ rồi, Tô không nên sang đấy.

Hứa Trác Tuyệt nhìn căn nhà tối đen, có lẽ cô ngủ rồi, thế nhưng lúc đi ngang qua lại phát hiện, có căn phòng vẫn còn sáng đèn, anh lại không nhớ ra là Tô Tịnh An sợ tối, đi ngủ thì sẽ bật đèn ngủ mới đỡ sợ, Hứa Trác Tuyệt đứng ở bên ngoài, thông qua cửa sổ mà nhìn cô, cô ngủ rồi, khóe mắt vẫn còn đọng lại nước mắt, chứ abao giờ, anh lại muốn ôm cô đến như thế.

END CHƯƠNG 41: MUỐN ÔM EM!

Phản hồi tốt, lão up chap nữa, được k babe

42. Chương 42: Kẻ Nắm Tay, Người Thì Rình Hôn Trộm

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch-thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 42: KẺ NẮM TAY, NGƯỜI THÌ RÌNH HÔN TRỘM.

Ngày hôm nay, hẳn sẽ có nhiều chuyện xảy ra đây.

Đặng Na sáng sớm đã chuẩn bị đến công ty, bàn về hợp đồng của ả với bên Hứa thị. Đặng Na ăn mặc kín mít, quần khăn che mặt đi cửa sau vào công ty, sáu giờ sáng, toàn bộ mấy tờ báo bán chạy đều đăng tải hình ảnh ả đi tiếp rượu “bán thân” để kí hợp đồng, mấy tấm ảnh này lúc trước đã xóa đi rồi, tại sao bây giờ lại bị đào lên? Mấy hợp đồng với các công ty lớn đều bị hủy bỏ, đau đớn nhất, là hợp đồng dài hạn vừa

mới kí mấy hôm trước với công ty của anh cũng bị hủy bỏ, Đặng Na bây giờ, sự nghiệp bị hủy hoại, ả như vậy, sau này làm gì còn cơ hội quay lại giới thượng lưu này nữa, nhất định là Hứa Trác Tuyết, Hứa Trác Tuyết đào lại mấy tấm ảnh đó lên, cũng tung tin mới khiến cho ả sống dở chết dở như thế này

Chuyện lần này, chị Đình cũng không cứu vãn nổi, công ty ở trước mặt thì nói cho nó nghỉ ngơi vài hôm, thực tế là chuẩn bị rũ bỏ trách nhiệm với ả, Tô Tịnh An, tất cả đều là lỗi của mày, chính mày.

“Đi thôi, em muốn đợi đám phóng viên đó đến đây hay sao?”

Chị Đình kéo ả ra khỏi phóng họp, trùm kín mặt ả, dẫn ra cửa sau:

“Chị, tại sao lại như vậy? Chỉ một chút nữa, một chút nữa là thành công rồi!”

“Em còn hỏi? Không phải em bắt chấp muốn làm sao? Chị nói ngay từ đầu thì em không chịu nghe!!”

“Bây giờ phải làm như thế nào? Chị...em không muốn giống như sau này!”

Trước khi có được sự nghiệp như bây giờ, Đặng Na bán mặt đi chạy bàn, bưng bê, ả không muốn quay lại những ngày tháng đó.

- ———

“Cô là ai?”

“Hứa-Tuệ-Lâm!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn người phụ nữ trùm khăn kín mít đứng trước mặt, xem ra sắp hết thời rồi, cũng phải cảm ơn lão Mễ một tiếng, để nó có thể kịp thời đến đây, chứng kiến cảnh tượng đặc sắc này.

Hứa Tuệ Lâm?

“Chính là em gái của giám đốc Hứa!”

Chị Đình nói nhỏ bên tai ả, Đặng Na đột nhiên nghĩ ra một cách, có thể...cứu vãn lại được tình thế bây giờ, đột nhiên bỏ khăn bịt mặt, nắm lấy tay nó:

“Hóa ra em là em gái Tuyết sao? Chị là Đặng Na!”

“Ồ, chị Đặng, trên báo nhìn cũng không đến nỗi, mà sao ngoài đời chị chật vật vậy? Cái áo này, còn cả cái khăn này...”

Đặng Na nghe xong muốn chửi người lắm rồi, thế nhưng bên ngoài vẫn tươi cười, ném khăn trùm đầu cho chị Đình, kéo tay nó thân quen:

“Làm gì có, cái áo này là mẫu mới của năm nay đấy! Nếu em thích chị sẽ nhờ người mua giúp em một chiếc, được không?”

“Được, mấy hôm nay trẻ em ở vùng cao đang than không có cái áo bỏ để lau nhà, tiện thể, tôi gửi cho bọn trẻ luôn!”

“Cô Hứa, cô đừng có mà ra vẻ với chúng tôi, cô quá đáng...!”

“Chị Đình, chị về trước đi!”

Đặng Na đẩy chị Đình đi ra xe, nhìn Hứa Tuệ Lâm cười vui vẻ:

“Chúng ta kiếm quán cà phê nào đó ngồi nói chuyện, được không?”

Hứa Tuệ Lâm rút tay khỏi bàn tay ả, ho một tiếng:

“Cũng được!”

- ———

“Em uống gì?”

“Đặng Na!”

“Sao thế, đợi một lát, chị gọi đồ uống cho em, em là em gái Tuyệt, cũng coi như em gái chị!”

“Đặng Na, đừng diễn nữa, tôi không phải chị dâu để cô xỏ mũi dẫn đi đâu!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn vẻ mặt diễn trò của ả, ngán đến tận cổ rồi, cũng không có hứng diễn với ả nữa, trực tiếp buông một câu. Đặng Na đang cười xỏ lời, cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhìn nó cười:

“Sao? Hôm qua là anh cô, hôm nay lại đến em gái, cô muốn gì?”

“Chuyện chị dâu bị bỏ thuốc là cô làm đúng không?”

“Bỏ thuốc, con nhỏ đó bị bỏ thuốc sao? Thuốc gì vậy? Thuốc độc?”

“Ngày hôm qua, chính cô đến uy hiếp chị dâu, tôi đã tận mắt nhìn thấy, cô muốn nói gì không?”

Đặng Na cười hất một tiếng, ngón tay gõ đều đều lên bàn, vẻ mặt vô cùng thản thờ:

“Nhìn thấy, thì đã sao? Dù sao thì cũng đã phát sinh quan hệ rồi, Tô Tịnh An cũng đã bỏ đi, cô nghĩ xem, nếu như tôi đăng mấy tấm ảnh đó lên trên mạng, công ty của anh cô...”

“Bộ dạng như thế này, cô còn muốn tiếp tục phá hoại? Cô không nghĩ đường lui cho mình sao? Nếu tôi là cô, tôi sẽ nói ra toàn bộ, bởi vì, nếu như cô tiếp tục cô nghĩ anh tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?”

Hứa Tuệ Lâm thành thật mà nói cũng cảm thấy có một chút thương hại, cho nên mới khuyên nhủ ả, nó chỉ muốn biết sự thật thôi, con nhỏ này còn không biết sợ anh nó? Muốn làm mấy trò mèo đó nữa, chán sống là cái chắc!

Đặng Na bị kích đến tức giận đến tím mặt, nhìn nó nhỏ tuổi hơn mà nói như thế, tức giận, giơ tay muốn tát nó, kết quả chưa kịp làm gì đã bị đẩy ngã loạng choạng ngồi dưới đất.

Hứa Tuệ Lâm nhìn lão Mễ như muốn hét vào mặt:

“Mễ Phong, tôi cần anh giúp sao? Chị đây chưa yếu đuối đến mức í đâu!”

Mễ Phong được đà ôm lấy eo nó, cúi đầu nhìn hứa Tuệ lâm ở trong lòng, khẽ cười:

“Bảo bối, không sao chứ?”

“Anh mà đến muộn chút nữa, là con nhỏ này đã đánh em chết rồi! Anh yêu, em sợ quá!”

Hứa Tuệ Lâm vừa nói vừa dụi vào ngực hắn, đến chính nó cũng cảm thấy ghê tởm, thế nhưng ở trước mặt người ngoài, cũng không thể làm bẽ mặt hắn, dù gì thì có hắn, Đặng Na cũng sẽ không dám scanf, có thể dễ dàng moi tin hơn.

Quả nhiên, Đặng Na nói chuyện khúm núm hơn hẳn, phần vì Mễ Phong cũng có tiếng, địa vị tiền bạc không kém anh là mấy, nếu như làm hắn nổi giận, ả cũng không có đường lui. Mễ Phong ngồi cạnh Hứa Tuệ Lâm, không can dự vào chuyện của hai người họ, ở dưới ngăn bàn được lợi hơn nhiều, có thể tùy ý nắm tay nó. Hứa Tuệ Lâm cũng không thể làm gì hắn.

“Tôi chỉ muốn biết, thuốc có phải do chị bỏ hay không? Còn lại, không có nhu cầu nghe!”

“Tôi không bỏ, cô ta uống liên quan gì đến tôi?”

“Nhớ lời cô nói, đừng để tôi tìm ra cô dính dáng đến chuyện của chị dâu!”

Hứa Tuệ Lâm đứng dậy, kéo lão Mễ đi ra ngoài. Ra đến chỗ để xe cũng tức giận đẩy hắn ra:

“anh không có việc gì làm à?”

“Anh đi theo để giúp em còn gì?”

“Đừng có đi theo tôi!”

Chuyện đi kí hợp đồng tôi còn chưa tha thứ cho anh, đừng có mà lảng vảng trước mặt tôi, làm mấy chuyện vô ích nữa!

- _____

Bây giờ, kiếm việc đã khó, thím Âu lại cũng không có như những cô gái trẻ, có thể dùng nhan sắc, à nịnh hót kiếm việc, cả buổi sáng đi tìm, rốt cuộc cũng có một chỗ để làm, tẻ nhưng, phải đứng bán cả ngày ở bên ngoài, để Tô Tịnh an ở nhà một mình thì thím không dám, chỉ có thể dẫn theo cô đến chỗ bán hàng, để cô ngồi ở đấy, vừa có thể canh chừng, thím cũng yên tâm mà bán.

Ngang buổi, Hứa Tuệ Lâm cũng đến phụ một tay, đến giúp thím bán hàng. Thím ở trong viên bán nước, bán hoa quả, cũng may chỗ này tấp nập người qua lại, bán hàng cũng tiện, chỉ tội mỗi Tiểu Tô Tô là khép nép ngồi một bên, an ủi con bé thì không có thời gian để bán hàng, mà để mặc cô ngồi sợ hãi như vậy, thím càng lo.

“Em nghe này!”

“Trong nhà không có người, hai người họ đi đâu rồi?”

“Thím Âu dẫn chị dâu nhỏ ra công viên rồi, thím Âu bán đồ ngoài này!”

Hứa Trác Tuyệt nghe xong lập tức lái xe đến công viên nó chỉ, nhìn Tô Tịnh An ngồi sợ hãi ở chỗ quầy hàng, đau lòng, muốn đi đến dẫn cô rời khỏi chỗ đó, thế nhưng anh lại sợ, khi cô nhìn thấy anh, cô sẽ lại tiếp tục rời khỏi anh.

Tô Tịnh An, tôi sai rồi, dù cho em có như thế nào, tôi đều tha thứ, mấy chuyện đó so với việc em bỏ đi đều không đáng.

Người người qua lại, toàn bộ chú ý lại đổ dồn lên cô gái ngồi ôm gấu bông ở cạnh gian hàng, có người nán lại muốn chụp ảnh, có người nhìn cô run rẩy thì cười cợt. Tô Tịnh An cúi gằm mặt, cố gắng không để ý đến mấy người ở trước mặt, chỗ này sao lại đông người như thế, Tô muốn về nhà.

Có người nhìn hứa Tuệ Lâm với thím Âu đang mãi bán hàng, lần la muốn lại gần. Tô Tịnh an càng muốn tránh thì hắn ta lại càng muốn đến gần, dần dần thì ngồi xuống cạnh cô:

“Em gái! Em có bạn trai chưa?”

Tô Tịnh An sợ khóc thét lên, nhìn hắn ta râu ria ngồi ở cạnh, ngón tay đen xì chạm vào con gấu:

“Chú ơi!”

Hứa Trác Tuyệt bước nhanh đến chỗ cô, gạt bàn tay đen xì kia ra khỏi con gấu của cô, ánh nhìn đầy cảnh cáo, lúc ôm cô cũng vừa hay nghe thấy cô gọi anh, Tô Tịnh An theo bản năng muốn gọi anh, ai ngờ chú lại xuất hiện thật, tủi thân đứng ôm anh khóc một trận. Được bảo bối chủ động ôm anh như thế, đương nhiên là vui rồi, Hứa Trác Tuyệt cứ đứng như vậy, khước miệng cười cười hài lòng.

“Anh!”

“Cậu Hứa!”

Hai người kia nhìn đám đông vây quanh thì đột nhiên nhớ đến cô, chen chúc vào trong, lại nhìn thấy cảnh ôm nhau thắm thiết của hai người kia, không nói gì. Đám đông tản dần, Tô Tịnh An đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, vội đẩy anh ra, nhìn anh đang tiến đến gần, vội chạy lại núp sau lưng nó.

Ban này không phải là gọi anh sao? Bây giờ lại muốn trốn anh.

“Đến đây, chúng ta về nhà!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô lảng tránh anh, kiên nhẫn nói. Tô Tịnh An lắc đầu, bỏ chạy.

“Chị dâu, chị dâu, chị đừng chạy, chúng ta về nhà, về nhà mới!”

Tô Tịnh An mới chịu dừng lại, nhìn nó chắc chắn, đi lại chỗ của anh, nắm tay thím Âu đi khỏi, Hứa Trác Tuyệt đứng ở đấy, cô cũng không có nhìn thêm một lần, chỉ chăm chăm muốn về nhà.

Công việc mới làm được có nửa ngày đã lại bỏ, Hứa Trác Tuyệt lái xe chở ba người họ trở về nhà, xe vừa dừng, cô đã mở vội xe chạy vào trong ngõ, thím Âu cũng đuổi theo cô, Hứa Tuệ Lâm ngồi trên xe thở dài:

“Em đi vào được rồi! À, ban sáng em có gặp Đặng Na, lão Mã đã đi tìm người đàn ông đó rồi, anh mấy ngày không ngủ rồi, về nhà nghỉ một lát đi!”

—
“Chị dâu....thím...”

Tô Tịnh An vừa vào nhà đã chui vào trong phòng, đóng cửa ngồi lì ở trong đó. Hứa tuệ Lâm nhìn cánh cửa đóng kín, lại nhìn thím Âu, ảo não.

Tô tịnh An khóc rất lâu, khóc vì sợ người đàn ông lạ mặt đó, khóc vì nhớ chú, nhưng mà Tô nói Tô không thích chú nữa rồi, bây giờ chú cũng không có thích cô nữa, mấy cái suy nghĩ đó cứ quanh quẩn trong đầu của cô, khóc mệt rồi, Tô Tịnh An ôm gấu dựa vào tường mà ngủ.

Hứa Trác Tuyết sau một hồi nói chuyện cuối cùng cũng có thể vào phòng của cô, cẩn thận lấy chìa khóa mở cửa phòng, nhẹ nhàng đi vào, ôm Tô Tịnh An nằm xuống giường, chỉ có hai ngày, đã lại gầy hơn trước rồi, làm thế nào thì cô mới chịu trở về?

—
“Này, cậu ở đâu hả?”

Lão Mễ đứng ở trong phòng của anh nhìn phòng giám đốc không có người, ừ ừ gọi điện.

“Có chuyện gì?”

“Tên khốn đó, tôi dẫn đến đây rồi, cậu đến luôn đi!”

Hứa Trác Tuyết vừa nghe điện thoại, vừa đưa tay nghịch nghịch tóc của cô, nghe tới “tên khốn đó” thì khựng lại, tức giận nắm chặt bàn tay lại.

“Ba mươi phút nữa tôi đến!”

Từ đây đến công ty chỉ mất mười phút, vậy hai mươi phút kia để làm gì?

Anh chỉnh lại gối cho cô, kéo chăn đắp cẩn thận, sau đó nhìn cô.

Cúi đầu hôn một cái. Thế nhưng môi chạm môi vẫn chưa đủ, nhưng hôn sâu thì sợ cô sẽ tỉnh dậy.

Hôn thêm một cái.

Vẫn chưa đủ.

Hôn thêm một cái.

Chưa thỏa mãn được.

Vậy hôn thêm cái nữa đi.

END CHƯƠNG 42: KẺ NẮM TAY, NGƯỜI THÌ RÌNH HÔN TRỘM.

43. Chương 43: Hóa Ra Là Hiểu Lâm!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 43: HÓA RA LÀ HIỂU LÂM!

Hứa Trác Tuyết không cam tâm rời khỏi đây, kết quả đang hôn trộm thì bị nó xông vào, hé hé cửa nhòm vào:

“Anh....”

Hứa Trác Tuyết đen mặt, nhìn nó đóng cửa lại, mấy ngày rồi không được ôm bảo bối, nhớ quá mà. Hứa Tuệ Lâm nhận điện thoại của hắn, lập tức đi vào gọi người, lại anh đuổi ra ngoài, cũng không nản chí, kiên nhẫn gọi dồn dập vào điện thoại. Kết quả thì Hứa Trác Tuyết cũng chịu đến công ty, trước khi đi còn dặn

dò một chút, lát nữa, anh sẽ quay lại. Thím Âu cũng biết không giấu được anh, Hứa Trác Tuyết sớm muộn rồi cũng sẽ đến lời Tiểu Tô Tô về, thôi thì đến đâu thì đến đi.

“Cậu Tuệ Lâm, có cần chờ cơm cho cậu chủ không?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn đồng hồ, lắc lắc đầu.

Định nói cái gì đó, đột nhiên cửa phòng cô mở ra, Tô Tịnh An nhìn hai người.

Sao vậy, chị dâu nhỏ nghe thấy rồi sao? Có phải là lại muốn chuyển đi không?

“Cái đó, anh con tình cờ xuất hiện, chuyện này, con sẽ nhắc nhở, anh ấy sẽ không đến đây phá đâu! À...chị dâu chị yên tâm, em hứa với chị!”

Hứa Tuệ Lâm giơ tay thề, chị dâu nhỏ chị đừng giận lây sang em, như vậy tội nghiệp em.

Tô Tịnh An lại quay lại phòng, ngồi thất thần trên giường, nó với thím Âu cũng không dám đến phá nhiễu, im lặng nấu cơm.

“Nghe nói, cậu làm tài xế cho Đặng Na cũng lâu rồi!”

“Cũng...cũng không được lâu lắm!”

Hứa Trác Tuyết ném mấy tấm ảnh xuống dưới đất, nhìn hẩn ta khúm núm quỳ ở trước mặt, hình ảnh ngày hôm ấy lại dội lại trong đầu, nhìn mấy tên vệ sĩ đứng ngay đó mà nhàn nhạt:

“Làm việc của mấy cậu đi!”

Mấy người kia nghe lệnh lập tức xúm lại, xốc hẩn đứng dậy, liên tục đâm vào người. Trình Kiều thở hổn hển, máu me be bét trên khuôn mặt, trên người cũng có vô vàn vết thương rồi, chịu không nổi nữa, vứt bỏ danh dự của một thằng đàn ông bỏ đến van xin anh.

“Nói đi, hai người rốt cuộc đã làm gì?”

“Không...tôi không có làm gì cả, Giám đốc Hứa, là tôi có mắt như mù, cho nên mới động vào người của ngài...”

Trình Kiều máu me quỳ dưới chân anh, thành thật nói, hẩn không có làm gì hết, tất cả là do Đặng Na sai khiến, bây giờ tiền còn chưa lấy được, lại còn phải chịu khổ sở ở đây, mẹ nó, rõ ràng là tự chuốc vạ vào thân còn gì.

“Tôi hỏi, ngày hôm đấy, anh làm gì cô ấy rồi!”

Hứa Trác Tuyết mắt kiên nhẫn, vung chân đạp vào người hẩn, Trình Kiều ngã vật ra đất, khúm núm:

“Giám đốc Hứa, tôi thật sự không có làm gì hết! Hôm đó, hôm đó cô ta không thể làm gì cả! Chuyện này chính anh cũng biết, xin anh tin tôi, thuốc tôi không có bỏ vào, là Đặng Na, cô ta nói chỉ cần đến dẫn cô gái đó đi, tôi chỉ làm theo thôi! Tôi không có làm gì hết!”

Là anh hiểu lầm cô?

“Tôi có chứng cứ, tôi có! Điện thoại tôi có ghi âm lại, tôi thật sự chưa làm gì cô gái đó!”

Trình Kiều nhìn tên vệ sĩ đứng bên cạnh, chìa hai tay xin lấy chiếc điện thoại, tên vệ sĩ cũng đưa cho hẩn, Hứa Trác Tuyết nghe đoạn ghi âm, từ lúc Tô Tịnh An nghi ngờ Trình Kiều....sau đó bị kéo ra khỏi phòng, vẫn liên tục dò hỏi gọi anh, sau đó đến khi hai người xảy ra xô xát.

Hóa ra, là anh hiểu nhầm cô! Tô Tịnh An thật sự không có làm gì hết.

Hứa Trác Tuyết nghe xong đột nhiên cười như kẻ ngốc, ném điện thoại lên mặt bàn:

“Cậu xử lý nốt đi, tôi có việc rồi!”

“Cậu đi đâu?”

“Đi xin lỗi!”

Hứa Trác Tuyệt cầm áo khoác bỏ đi ra cửa, tâm trạng vui không tả nổi, khoe miệng vẫn còn cong lên vì vui sướng.

“Cậu ta nói, đi xin lỗi sao?”

Mễ Phong không tin vào mắt mình, quay sang nhìn hai tên vệ sĩ, hỏi lại cho chắc chắn. Trình Kiều nhìn anh bỏ đi, rốt cuộc cũng có thể thở phào rồi, nhìn hân:

“Giám đốc Mễ, tôi có thể về không?”

“Lau dọn chỗ này rồi về, còn hai cậu, canh chừng kiểm tra kĩ cho tôi!”

Mễ Phong nhìn mấy giọt máu rơi trên sàn nhà, ngán ngẩm bỏ đi. Trình Kiều cũng không có dám trái lệnh, lấy áo của hân lau sạch sẽ vết máu dính trên mặt sàn, cũng không dám nán lại thêm giây phút nào, gấp đầu chào hai tên vệ sĩ, bỏ chạy.

Hứa Trác Tuyệt lái xe đến nhà cô, đứng trước cửa không biết nên làm cái gì. Cơm tối cô cũng không chịu ăn, chỉ uống có cốc sữa thì làm sao mà no? Cô là muốn trừng phạt anh sao? Cũng không cần dùng đến cách này chứ!

“Bánh cho em sao?”

Hứa Tuệ Lâm nhìn anh, lại nhìn hộp bánh anh đang cầm, cười cười.

Hứa Trác Tuyệt đem hộp nhỏ để lên trên bàn, mở hộp bánh lớn ra, cầm chiếc bánh trang trí tỉ mỉ đem vào trong, lần trước bởi vì không biết, cho nên đem về cô chưa được nếm, hôm nay có thể cho cô nếm rồi.

“Bà xã!”

Tô Tịnh An ở trong phòng nghe thấy tiếng cửa anh, luống cuống tay chân, khóa trái cửa.

Hứa Trác Tuyệt nghe thấy tiếng bước chân, sau đó “cách” một tiếng, cũng kiên nhẫn đi lấy chìa khóa mở cửa.

Cô nhìn cánh cửa, sợ rằng đóng không đủ chắc, đẩy chiếc bàn nhỏ ở đầu giường ra chắn, khó khăn lắm đẩy ra đến cửa, kết quả Hứa Trác Tuyệt mở cửa, cũng đẩy luôn cả chiếc tủ đó ra, nhìn cô.

Sao chú biết chỗ này? Sao chú lại đến đây?

Hứa Trác Tuyệt nhìn vật cản trước mặt, không nói gì, đi đến bên giường, Tô Tịnh An đứng ôm gấu ở tận trong góc, dựa sát lưng vào tường, nhìn chằm chằm gười đang đi đến chỗ cô.

“Đến đây!”

Tô Tịnh An lắc đầu, chạy ra cửa, vừa khóc vừa muốn mở cửa, thế nhưng vô ích, tại sao lại không mở được, cô đập cửa cầu cứu, cũng không có ai hết, Hứa Trác Tuyệt đặt bánh sang một bên, đi đến chỗ cửa, nắm tay cô đang đập liên tục lên cánh cửa, ôm eo cô:

“Đừng đập nữa, bị khóa ở bên ngoài rồi!”

Tô Tịnh An đẩy anh ra, tiếp tục đập cánh cửa:

“Đừng đập nữa, khi nào em chịu làm lành thì nó mới mở cho em!”

Trò khóa cửa này nhất định là Hứa Tuệ Lâm nghĩ ra, con bé cũng chưa đến mức phá hoại.

Tô Tịnh An ngồi quay mặt vào góc tường, lảng tránh không muốn làm lành, cũng không muốn nói chuyện, ôm gấu ngồi co chân ở tổng góc, Hứa Trác Tuyệt vốn còn đau đầu nghĩ xem làm thế nào để làm lành, cũng không nhìn được muốn cười. Ngồi xuống bên cạnh, vuốt vuốt tóc cô. Tô Tịnh An không nghe, gạt tay anh ra, lại ngồi cách xa một đoạn.

Tô Tịnh An khóc suốt một tiếng rồi, không biết người bên trong như thế nào, còn nó ở bên ngoài đã sốt ruột lắm rồi, ngồi xổm ở bên ngoài ghé tai vào cửa sổ nghe ngóng.

“Thím, chị dâu có bao giờ khóc nhiều như thế không?”

Thím Âu cũng sốt ruột không kém, già cả rồi cũng làm theo bọn trẻ, ngồi xổm xuống đất, nghe ngóng:

“Lúc bà chủ qua đời, tiểu Tô Tô cũng khóc, nhưng chỉ khóc có gần một tiếng thôi, bây giờ hơn một tiếng rồi...”

“Không sao, anh con nhất định sẽ dỗ được!”

Hứa Tuệ Lâm mạnh miệng vỗ ngực cam đoan, thực ra nó cũng không chắc, anh nó ít nhất cũng phải vô sỉ một chút nếu không với tính kiêu lời của anh nó, chỉ sợ còn lâu mới làm lành được.

Tô Tịnh An khóc đến lạc cả giọng, sau dần, cũng chẳng có sức khóc nữa, hai mắt sưng húp ngồi quay lưng lại với anh. Hứa Trác Tuyệt nói như thế nào cô đều không nghe, che mặt không chịu nhìn mặt anh.

“Bà xã, chúng ta về nhà đi!”

Hứa Trác Tuyệt ôm eo cô, dụi dụi vào hõm vai cô, lải nhải, câu này anh đã nói cả trăm lần rồi, chỉ có mình anh độc thoại, có cần thờ ơ anh đến mức đấy không?

Tô Tịnh An khóc lóc, gạt anh ra, tức giận cầm chú gấu ở trong tay, ném vào người anh. Không được tức giận, không được làm tổn thương cô, Hứa Trác Tuyệt niệm chú ở trong đầu, không được làm gì tổn hại cô.

“Bà xã, anh buồn ngủ rồi!”

Tô Tịnh An bị anh ôm vào lòng, chân khều khều kéo cái chăn, đưa tay đắp cho cả hai người, giường thì chật, anh càng có cơ ôm cô, Tô Tịnh An không nghe, ngồi dậy, không chịu ngủ, khóc đến nấc cả lên.

“Vậy anh ngủ dưới đất, đừng khóc nữa!”

Hứa Trác Tuyệt cầm áo khoác ném xuống đất kê tay lên gối đầu, giả vờ ngủ. Rốt cuộc thì cô cũng bình tĩnh lại, nhìn cánh cửa đóng kín, ngó thử anh một cái, nén khóc nằm xuống giường.

“Bà xã, ngủ ngoan!”

(@.@ lại còn ngủ ngoan, sao không phải là ngủ ngon? Hứa Trác Tuyệt, thì ra cũng có bản mặt dày như thế!)

Anh ngồi dậy, cúi xuống hôn lên môi cô, giữa tay không cho cô đánh, hôn xong, còn mặt dày nói bốn chữ kia, Tô Tịnh An che miệng, nước mắt tủi thân lại chảy xuống, úp mặt xuống gối.

Nguwoif trong phòng đi ngủ rồi, người bên ngoài cũng nên đi ngủ thôi:

“Thím, tối nay con ngủ ở đây được không?”

“Ông chủ sẽ...”

“Ông con sẽ không nói gì, thím ngủ ngon!”

Hứa Tuệ Lâm nhại lại lời của anh, rón rén đi vào trong nhà, tự nhiên tìm chỗ ngủ.

Nửa đêm, Hứa Trác Tuyệt chần chọc không ngủ được, mò lên trên giường của cô. Tô Tịnh An khóc mệt rồi, ngủ say đến mức anh nằm xuống bên cạnh cũng không biết, thỉnh thoảng cổ họng vẫn nấc một tiếng. Hứa Trác tuyệt ôm lấy cô, lại cúi xuống hôn một cái.

Vẫn chưa đủ.

Lại muốn hôn thêm một cái nữa.

Nhưng vẫn không thỏa mãn.

Cho nên lại hôn thêm cái nữa.

....

(Lão Hứa điên mother rồi!!! ><>)

END CHƯƠNG 43: HÓA RA TẤT CẢ LÀ HIẾU LÂM!

44. Chương 44: Chịu Buông Tay Rồi?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

CHƯƠNG 44: CHỊU BUÔNG TAY RỒI?

Sau chuyện ngày hôm qua, Hứa Trác Tuyệt không cho phép đi làm nữa, anh đưa cho thím Âu thẻ ngân hàng, nói chuyện tiền bạc không cần lo nữa, thế nhưng thím không dám nhận, phần vì đã rời khỏi Hứa gia rồi, phần cũng vì hai người còn chưa làm lành, tiêu tiền của anh có chút bất tiện. Sáng sớm, thím Âu xách giỏ đi mua đồ, ngang cửa một cửa hàng thấy dán bài tuyển người làm, thì vào xem thử một chút. Kết quả, lúc về nhà, thì một tay xách đồ, một tay khệ ệ xách mấy cuộn len với một giỏ hạt đem về nhà trọ, chỉ có Hứa Tuệ Lâm ở bên ngoài đợi, hiups thím xách mấy túi đồ vào nhà, vừa đi vừa hỏi không ngừng.

“Thím, mấy cái này là làm gì?”

“Cos một cửa hàng đang tuyển người làm ở nhà, tôi thấy cũng được cho nên nhận về làm, khi nào làm xong đem đến sẽ được trả công!”

“Ồ, thím đi nấu đi, con làm giúp cho!”

“Cô biết đan khăn sao?”

Thím Âu nhìn dáng vẻ của nó, hình như không mấy tin tưởng.

“Không biết, nhưng mà con có thể làm vòng!”

Hứa Tuệ Lâm cười gượng, thực ra mấy chuyện con gái đó nó đều không biết, nấu ăn thì không đến nỗi nhưng đan khăn, khâu vá thì nó mù tịt. Nhìn túi hạt lấp lánh đủ màu sắc, bắt đầu xâu thử một chuỗi.

Tô Tịnh An tỉnh dậy, nhìn Hứa Trác Tuyệt nằm bên cạnh, hoảng loạn chạy xuống giường, ngày hôm qua rõ ràng là ngủ dưới đất, sao lúc tỉnh dậy đã ngủ bên cạnh rồi?

Cửa vẫn bị khóa, Hứa Tuệ Lâm nghe thấy tiếng lạch cạch, rốt cuộc cũng chịu cầm chìa khóa ra mở cửa, nhìn chị dâu nhỏ mắt sưng húp đứng ở cửa, lại ngó vào trong, anh nó chết trong í rồi sao? Bà xã dậy rồi mà vẫn còn ngủ được à?

“Chị dâu!”

Tô Tịnh An vẫn giữ im lặng, không nói chuyện với ai cả, tự mình đi đánh răng rửa mặt sau đó ra ngoài phòng khách ngồi, nhìn bàn uống nước toàn mấy đồ lấp lánh thì tò mò.

Hứa Tuệ Lâm vừa xâu vòng vừa nói:

“Chị dâu, chị có muốn làm không?”

Tô Tịnh An nhìn nó làm, gật gật đầu, bắt chước lấy một đoạn dây nhìn theo.

“Đừng...đừng buộc, vẫn còn ngắn quá!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn cô đang chuẩn bị buộc lại vội vàng ngăn cản, cái vòng bé như vậy, chị làm cho trẻ sơ sinh sao?

“Không được, đoạn này lại dài quá!”

Tô Tịnh An bắt đầu cảm thấy chán, tay cầm cái của nó làm, lại nhìn cái cô vừa mới làm xong, ủ rũ.

“Chị phải đếm đủ 30 hạt, 30 hạt sẽ là một vòng!”

Tô Tịnh An nghe xong, vẫn ngồi im như tượng,

Hứa Trác Tuyết đứng lúc đi ra, nhìn cô ngốc nào đó ngồi buồn xo, thì mặt dày kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Tô Tịnh An lại nhấc ghế kéo ra xa một chút, lại ngồi xuống, lại có người mặt dày, tiếp tục kê ghế ngồi bên cạnh.

Hứa Tuệ Lâm thở dài, nhìn hai người kia, ngao ngán, lại nghĩ ra một kế:

“Đúng rồi, anh, anh đưa tay chị dâu xâu vòng cho!”

Hứa Trác Tuyết lập tức chìa tay trước mặt cô, Hứa Tuệ Lâm cũng tốt bụng làm mẫu, đem chuỗi hạt vòng qua cổ tay của anh, đo:

“Quần hết một vòng là vừa, sau đó buộc lại là xong rồi!”

Tô Tịnh An không thích, cứ xâu được một đoạn, lại bỏ ở đấy cho nó xâu tiếp. Hứa Tuệ Lâm nhìn anh nó, anh lườm một cái, ra dấu, Tô Tịnh An không thèm để ý đến anh, cúi gằm mặt:

“Chị dâu, làm như vậy thì lâu lắm, chị xem, anh em ngồi đây cũng không làm gì, chị dâu, xâu hết chỗ hạt này, là chúng ta sẽ được trả công đấy, sẽ có tiền để đóng tiền trọ!”

Làm chỗ này sẽ có tiền sao?

Cô cầm lấy chuỗi hạt, nhìn tay anh để trước mặt, chần chừ một lúc, cũng bắt chước làm theo. Hứa Trác Tuyết được đà, kéo ghế ngồi sát bên cạnh, nhìn cô.

Chín giờ sáng, điện thoại Hứa Trác Tuyết reo lên, anh một tay nghe điện thoại, một tay vẫn để trên bàn cho cô. Hứa Tuệ Lâm nghe mang máng tiếng của chị Lam, chắc là chuyện quan trọng. Hứa Trác Tuyết không đến thì thôi đi, còn đưa đẩy sang nó.

Hứa Tuệ Lâm cầm túi đi ra cửa, ai oán:

“Anh, em không đi được không? Hôm nay em hơi mệt!”

“Chị Lam đang đợi em rồi, mau đến đi, lão Mễ cũng đến!”

Hứa Trác Tuyết nhìn nó nghiêm túc nói, sau đó lại cúi đầu nhìn cô, ánh mắt rõ ràng là khác hẳn lúc nói chuyện với nó, bất công, tại sao lại có thể bên trọng bên khinh như thế?

-

“Em vừa đi vừa ngủ à?”

“Anh đến đây làm gì?”

“Đến để chở heo!”

“Muốn chở ai thì tùy anh! Nhưng mà làm ơn, tránh ra cho tôi đi!”

Đường trong ngõ đã nhỏ rồi, hắn còn đứng chắn giữa đường như thế, đã vậy còn đỗ xe chắn ngay ở đầu ngõ, muốn chọc tức ai?

Lão Mễ nhìn nó tức giận, từng bước một đi đến đứng trước mặt nó, đặt tay lên đỉnh đầu nó, xoa xoa:

“Nhóc con, chúng ta làm lành đi!”

Hứa Tuệ Lâm dơ ra, nhất thời chưa biết phản ứng như thế nào, giận dỗi gạt tay hắn ra:

“Tránh ra!!!”

“Xin lỗi, là anh không đúng, cho nên em muốn phạt anh cái gì cũng được, nhưng mà...trước đó, chúng ta làm lành đi!”

“Bệnh thần kinh, đi chết đi!”

Nó lảo bảo, vừa nói vừa hùng hổ bước đi, cao ngạo giống như không có gì đả đo hết, tự mình bắt xe đến công ty.

Sao lại có kẻ giận dai như thế chứ? Không sao, nếu như đã chấp nhận đi theo đuổi, hẳn không tin có kẻ dám từ chối hẳn.

Hứa Trác Tuyệt ở lì trong nhà của cô, Tô Tịnh An đi đâu, anh sẽ theo cô đi đến đâu, xế chiều, Tô Tịnh An rút cuộc cũng xâu hết số hạt còn lại, nhân lúc Hứa Trác Tuyệt đi nghe điện thoại, nhanh tay giấu một chuỗi hạt đặc biệt nhất vào trong túi, chạy vào trong phòng.

Thím Âu nhìn chỗ vòng tay đã xâu xong, không tin vào mắt mình, chỗ hạt đó, là xâu trong hai ngày, thì ra, lúc có cậu Hứa ở đây, Tô Tịnh An có sức mạnh như thế.

“Cậu Hứa, tôi đem chỗ vòng này đến tiệm, cậu để ý con bé giúp tôi!”

“Thím đi đi!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn thím Âu đi ra cửa, nhanh tay đóng cửa vào, chân cũng rảo bước đi vào trong phòng.

Sẽnh ra một chút, là sẽ khóa cửa trốn trong phòng, có nhất thiết coi anh như kẻ biến thái thế không?

“Bà xã!”

Tô Tịnh An nghe tiếng, chạy đến kiểm tra, chắc chắn rằng đã chốt rồi, mới yên tâm nhẹ nhõm ngồi xuống. Tô không thích chú ở đây đâu!!!

“Xin lỗi! Tô Tịnh An, chúng ta có thể giống như lúc trước không?”

“...”

“Mấy ngày trước, ông nội có nói cho anh một bí mật!”

“...”

“Có muốn biết, là chuyện gì không?”

Hứa Trác Tuyệt nói chuyện với cô, lại giống như đang độc thoại, lời anh nói, không ai đáp lại anh, Tô Tịnh An nghe rõ chứ, chú nói gì cô đều nhớ hết, đều thuộc lòng trong đầu nghe không sót một chữ nào, nhưng mà cô sợ, sợ rằng chú sẽ lại giống như lúc trước. Bản thân bị sợ lời hứa của chú rồi!

Chú từng hứa, sẽ không lớn tiếng với cô, buổi trưa ngày hôm đó, chú đã bóp cổ cô, dù cho cô có hỏi, chú đều không trả lời cô.

Chú nói rằng, chú sẽ không làm cho cô khóc nữa, hứa rằng không bao giờ làm cô buồn nhưng mà chú không nói chuyện, không để ý cô.

Buổi tối hôm trước, Tô Tịnh An đã khóc rất nhiều, cơ thể đau, chỗ ngực trái cũng đau, như bị bóp nghẹn vậy, cô nói: “Cô sẽ không thích chú nữa!”, chú khi ấy đã cười, chú không để ý đến cô.

Sau này, không muốn nói chuyện với chú, cũng không nói chuyện với ai hết, cũng không muốn về căn nhà đó, không muốn ở chung một chỗ với chú, càng không muốn chung phòng với chú.

Tô Tịnh An có vô vàn lí do để không tiếp nhận anh, vô vàn thứ..., khàn khàn nói:

“Không thích chú! Không muốn nói chuyện với chú nữa!”

Mấy ngày rồi, cô không mở miệng, rốt cuộc cô chịu nói chuyện rồi, thế nhưng, thà rằng cô không nói, nói như vậy so với cô im lặng anh còn khổ sở hơn. Hứa Trác tuyệt ở bên ngoài, nghe tiếng nước nở của cô, về mặt chán trường, cô thật sự không muốn ở cạnh anh nữa rồi!

“Được, vậy không ép em! Đừng khóc!”

Anh càng nói, thì cô càng muốn khóc, Tô Tịnh An khóc khổ sở hơn trước đó, càng lau nước mắt lại càng chảy xuống. Hứa Trác Tuyệt nghe tiếng cô khóc, khổ sở:

“Đừng khóc, đợi thím Âu về, anh sẽ đi, sẽ không quấy rầy em!”

Thím Âu đi cũng được một lúc rồi, anh còn vài phút nữa, năm phút, mười phút hay mười lăm phút nữa?

END CHƯƠNG 43: CHỊU BUÔNG TAY RỒI?

45. Chương 45: Chị Dâu Nhỏ Rốt Cuộc Bị Làm Sao?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 45: CHỊ DÂU NHỎ RỐT CUỘC BỊ LÀM SAO?

Một ngày, hai ngày....bốn ngày rồi, đều không thấy anh ghé lại nhà trọ.

Thím Âu ngày hôm ấy lúc trở về, chỉ nghe anh nói công ty có việc, phải quay về, sau đó thì Hứa Tuệ Lâm trở về, đợi đến tối, cũng không thấy anh quay lại nữa. Tô Tịnh An sau ngày hôm đó cũng không có khóc, không có hỏi gì cả, im lặng sống qua ngày, thời gian phần lớn đều ngồi dưới gốc cây nghĩ lung tung, có khi tối muộn rồi, gọi đến khản cả giọng, cô vẫn ngồi im lặng không có phản ứng.

Ngày hôm đó, rốt cuộc có chuyện gì rồi?

Hứa Tuệ Lâm lúc ấy còn đang ở công ty, cãi nhau với lão Mễ, thì anh đến công ty, nói nó trở về, nó còn tưởng là anh nó thương nó, cho nên mới đến, kết quả đến tối không thấy anh về, thì nghi ngờ.

Gọi điện hỏi bao giờ về thì anh nói không trở về, chị dâu nhỏ thì không nói chuyện, làm sao đây? Làm sao bây giờ?

Hai tuần rồi, chuyện nó không có tiến triển, chuyện của anh cũng không có tiến triển. Hứa Tuệ Lâm chạy đi chạy lại giữa biệt thự với phòng trọ, thay quần áo thì đến phòng trọ, buổi tối ở lại, buổi sáng lại tranh thủ trở về tắm rửa, lại trôi qua thêm một thời gian, chính xác là hai tuần rồi, Hứa Trác Tuyệt không có ghé qua cũng không có gọi điện hỏi thăm, Hứa Tuệ Lâm cho rằng anh không cần chị dâu nữa, mặt lúc nào cũng lăm lăm nghĩ xấu về anh nó, mãi cho đến khi nó phát hiện anh nó, tối nào cũng đến phòng trọ, chỉ là đứng ở bên ngoài cửa sổ, nhìn chị dâu nhỏ, sau đó lại rời đi, giống như chưa hề đến.

“Anh!”

Hứa Tuệ Lâm nhỏ giọng gọi, hôm nay đã là đêm thứ tư nó phát hiện ra chuyện này, mười giờ tối, lúc mọi người đi ngủ hết rồi, thì anh nó đứng ở bên ngoài thông qua cửa sổ nhìn chị dâu nhỏ, có hôm thì nhìn một lúc rồi đi, có hôm nó để ý, anh nó đứng như pho tượng đứng một tiếng cũng không muốn rời khỏi.

Tại sao phải hành hạ nhau như thế?

“Sao không ngủ?”

“Còn không phải là đợi anh à?”

“Cô ấy ăn nhiều không?”

“Mỗi bữa ăn có một bát thôi! Em nói thế nào cũng không nghe!”

“Có chịu uống sữa không?”

“Thỉnh thoảng thì có uống, anh, hai người định như thế mãi à?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, cười khở, Hứa Tuệ Lâm cũng không có tin vào mắt nó, bộ dạng này, nó không dám tin đây là anh nó.

“Em xem rồi, chị dâu không có khóa cửa, anh có muốn vào thăm chị ấy không?”

“Không cần, đi nghỉ đi, để ý cô ấy, anh còn có việc!”

Anh nhìn cô thêm một chút, xoay người bỏ đi. Nó nhìn bóng dáng cô đơn của anh, còn nói dối nữa, giờ này còn có việc gì, nhất định là lại đi uống rượu giải sầu cho mà xem.

Hơn nửa tháng rồi, từ cái ngày anh xin lỗi cô, lão Mễ xin lỗi nó, tối nào hai người đàn ông cũng đi uống rượu, càng uống càng tỉnh, càng tỉnh lại càng nhớ. Hứa Trác Tuyết cầm ly rượu uống bằng cạn, quay sang nhìn lão Mễ.

“Người như cậu cũng có lúc như vậy à?”

“Sao cậu không nghĩ thử đi, bộ dạng này của cậu, tôi cũng không nghĩ sẽ có lúc cậu khổ sở như thế!”

Mễ Phong khàn khàn nhếch miệng nói, cũng không chịu thua, mà mĩa mai.

Hai người đàn ông, bên ngoài kia, bao nhiêu người, sao phải điên đầu vì hai chị em nhà kia chứ?

“Lão Hứa, cậu thấy có đáng không?”

“Đáng! Vậy còn cậu?”

Hứa Trác Tuyết cụng một ly, chờ nghe câu trả lời của hắn, hắn cười, vừa cười vừa gật đầu:

“Tôi cũng thấy đáng! Ai bảo tôi với cậu lại khổ nạn như thế, như thế này, đáng!”

Mễ Phong nói lại rót thêm một li rượu đầy, nhìn anh:

“Cậu phải làm lành đi, cậu có làm lành, thì tôi mới có cơ hội!”

Làm lành? Anh cũng muốn làm lành, tiếc là, người đó hình như đã mất niềm tin vào anh quá nhiều rồi, không còn muốn ở gần anh, cũng không muốn nói chuyện với anh nữa, vậy phải làm lành như thế nào?

“Bà xã, con gái khóc rồi!”

“...”

“Bà xã, tã ướt hết rồi!”

“...”

Hứa Trác Tuyết vừa ôm đứa bé vừa gọi cô, nhưng Tô Tịnh An hình như là mệt quá rồi, ngủ thiếp đi ở bên cạnh, sau đó thím Âu vội vã đi vào bế lấy đứa bé, dỗ dành, sau đó anh còn nghe ông Hứa mắng một trận vì tội không biết chăm con.

Sau đó, có rất nhiều chuyện xảy ra xung quanh đứa bé đó. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng của lão Mễ, ở bên tai lải nhải:

“Này, lão Hứa!”

Lay thêm hai cái, Hứa Trác Tuyết từ tổng cơn say tỉnh táo lại, hóa ra chỉ là mơ, anh còn cho rằng hai người đã làm lành với nhau rồi, hóa ra là mộng.

Hứa Trác Tuyết đứng dậy, loạng choạng rời khỏi quán bar, lão Mễ cũng bắt xe trở về nhà.

Phòng ngủ vẫn còn y nguyên như lúc cô còn ở đây, vẫn còn quần áo của cô, gấu lớn, gấu nhỏ, đều ở đấy, chỉ có cô không có ở đấy. Hứa Trác Tuyết mệt mỏi ngã xuống giường, nhìn chỗ trống bên cạnh:

“Bà xã, nhớ em đến phát điên rồi!”

Anh luôn tay xuống dưới gối, cầm lấy bức ảnh ngày bé của anh, nhìn đứa trẻ đang cười ở trong ảnh, nhớ lời của cô:

“Chú, Tô muốn em bé giống như này!”

Lúc ấy, cô còn nở nụ cười rạng rỡ biết mấy, còn cười hên lên má anh một cái.

Lẽ ra anh nên tin tưởng cô, không nên làm như vậy, cô hẳn là chán ghét anh lắm, cũng không muốn gặp anh nữa rồi.

“Sao thế? Nửa tháng rồi, khi nào thì dẫn cháu dâu của ông về?”

Ông Hứa nhìn cảnh sắc ngoài trời, tâm trạng cũng không có đỡ hơn là mấy, nào nề không kém mấy người trong cuộc, hỏi anh.

Hứa Trác Tuyệt đã từng hứa sẽ bằng mọi giá đưa cô về không phải sao? Tại sao mới được mấy ngày đã nản lòng từ bỏ, mượn rượu quên sầu là sao?

“Cô ấy, hình như không còn quan tâm con nữa. Con không đến, cô ấy cũng không hỏi con! Ông nội, con phải làm gì bây giờ?”

“Đến gặp con bé, nói chuyện rõ ràng chưa?”

“Không có, cô ấy không nói chuyện!”

“Con bé không nói chuyện, thì con không biết nói sao? Đã xin lỗi chưa? Xin lỗi con bé!”

Xin lỗi? Tô Tịnh An đã không còn tin vào lời xin lỗi của anh nữa rồi.

“Ngày xưa, lúc bà muốn li hôn, ông làm gì để níu kéo vậy?”

“Bà con sao? Ông dọa không cho đi gặp bà cố của con, thế là bà ta liền xin lỗi ông ngay!”

Ông Hứa nghĩ đến người bạn già của ông, khuôn mặt già nua vẫn không giấu nổi niềm hạnh phúc.

Bà cố sao? Bà Đình....

“Con nghĩ ra cách rồi!”

Hứa Trác Tuyệt giống như màn sương mù đột nhiên có ánh sáng của mặt trời, tươi tỉnh hơn hẳn, lập tức chạy ra ngoài. Vừa mới ra đến cửa, cũng vừa hay điện thoại đổ chuông, Hứa Tuệ Lâm đang gọi.

“Anh, có...có...chuyện rồi!”

“Chuyện gì?”

Nghe giọng nói của nó, anh đột nhiên có dự cảm không tốt, cầm vội chìa khóa xe lao ra ngoài, Hứa Tuệ Lâm nhìn chị dâu nhỏ giọng nói ngắn quăng:

“Chị...chị...dâu bị...làm...làm sao í! Emm.....”

“Sao lại ngắn? Em chớ đừng có ấy kiểu gì hả?”

“Em...không biết, mấy hôm nay chị ấy ăn ít hơn, lại còn ngủ nhiều nữa, cho nên em sợ chị mệt, lúc ngủ không có gọi chị dậy! Nhưng...nhưng...mà, ban nãy emm vào gọi...chị ấy đổ mồ hôi nhiều lắm, còn nói cái gì cũng không rõ, anh, em làm gì? Chị...chị...dâu hình như bị ngắn đi rồi!”

Hứa Trác Tuyệt nghe đến chữ “ngắn”, tay cũng đã run run rồi, dặn nó đợi anh đến rồi đi bệnh viện, Hứa Tuệ Lâm hoảng quá, chỉ biết vâng vâng dạ dạ rồi cúp máy.

“Thím, chị...chị dâu sẽ không sao chứ?”

“Hay là...hay là...đừng đợi cậu Hứa đến nữa! Cô gọi xe đến đi được không?”

Thím Âu cũng run run, vắt ráo khăn bằng nước ấm, chấm chấm lên khuôn mặt cô.

Nó cũng không biết phải làm gì cả, lắc lắc đầu:

“Anh sắp đến rồi, anh con quen biết rộng, chị dâu nhất định sẽ không sao!”

Đúng, anh nó đường đường là tổng giám đốc quen biết hàng bao nhiêu người, chị dâu tuyệt đối sẽ không sao.

Hứa Trác Tuyết sau khi đến, dừng xe ngoài đầu ngõ, chạy như điên vào trong phòng trọ, ôm lấy cô đã lịm đi chạy ra ngoài, thím Âu, Hứa Tuệ Lâm cũng chạy theo ngay sau, mở sẵn cửa xe cho anh.

Bệnh viện nhà lão Mễ gần ngay đấy, Hứa Trác Tuyết lái xe năm phút, cuối cùng cũng đến, gấp gáp ôm cô chạy vào trong. Tiếp tân nhìn anh, lập tức sai người dẫn lên phòng cấp cứu, cũng gọi một cuộc điện thoại cho lão Mễ báo tin.

Hứa Trác Tuyết ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, quần áo lộn xộn, thím Âu thì nức nở ở bên cạnh, nó cũng sốt ruột không kém, nhìn phòng cấp cứu đóng kín mà lo lắng.

“Lẽ ra lúc chị dâu nhả mặt khó chịu em phải đưa đi khám ngay, tại em sơ ý quá!”

“Chị ấy ăn đã ít rồi, lại còn ngủ suốt như thế, nhất định là rất mệt, mà em cứ nghĩ mấy ngày sau sẽ không sao!”

Hứa Tuệ Lâm vừa nói vừa dậm chân, tự mình suy diễn linh tinh. Tại nó không làm đúng trách nhiệm, cho nên chị dâu mới phải vào cấp cứu như thế.

Nhưng mà, chị dâu, rốt cuộc bị làm sao? Sẽ không phải mắc bệnh hiểm nghèo chứ?

Chị dâu, chị đừng bị làm sao!

END CHƯƠNG 45: CHỊ DÂU NHỎ BỊ LÀM SAO?

Haizzzzzz, Tiểu Tịnh à, con rốt cuộc là bị làm sao vậy?

46. Chương 46: Tiểu Tô Tô Có Tiểu Tiểu Tô Rồi!

Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 46: TIỂU TÔ TÔ CÓ TIỂU TIỂU TÔ RỒI!

Tô Tịnh An ở trong phòng cấp cứu đã mười phút rồi, như thế nào vẫn chưa ra? Còn nữa, bác sĩ thì liên tục người ra người vào, rốt cuộc là bị làm sao rồi?

“Làm sao vậy?”

Mễ Phong sau khi nhận được điện thoại cũng lập tức lái xe đến, còn không phải là lão Hứa làm loạn cái bệnh viện của chú hần sao? Cũng may tiếp tân nhanh trí gọi cho hần.

“Đã mười phút rồi, có khi nào, cô ấy...!”

“Tôi nói chuyện với bác sĩ rồi! Không sao cả, còn có, là tôi gọi thêm mấy bác sĩ chuyên khoa khác đến, tranh thủ kiểm tra kỹ một lượt luôn, cậu nói em Tô không thích đi bệnh viện còn gì, nhân vụ này, kiểm tra tổng quát một thể đi!”

Hứa Tuệ Lâm nghe hần nhắc đến chị dâu, trong đầu lại bắt đầu suy diễn lung tung bắt đầu nghĩ mấy chuyện không đâu vào đâu, hần ta còn dám ở trước mặt nó gọi chị dâu nhỏ như vậy! Mễ Phong,, tên đàn ông khôn kiếp.

Hứa Trác Tuyết, thím Âu nghe xong rốt cuộc cũng có thể an tâm một chút rồi, Lão Mễ lân la ngồi xuống bên cạnh nó, nhìn hai mắt nó sưng húp buồn cười:

“Em cũng biết khóc hả?”

“Liên quan gì đến anh?”

“À, đúng rồi, lát nữa, bác sĩ sẽ nói chuyện với cậu, chuẩn bị tâm lí một chút!”

Hứa Trác Tuyệt không nói gì, nhìn chăm chú cửa phòng cấp cứu, Tô Tịnh An, anh còn chưa nói lời xin lỗi chính thức, em dám có chuyện gì thử xem!

Lão Mễ hình như không có gì lo lắng, hay buồn bực gì cả, rút khăn giấy trong áo khoác chìa trước mặt nó:

“Lem son rồi!”

Hứa Tuệ Lâm giật lấy khăn giấy, móc túi trái, lại ngó sang túi phải, kiếm không ra cái điện thoại để mà soi, lão Mễ ngồi bên cạnh bấm bấm cái gì đó, sau đó cũng tốt bụng đưa máy cho nó.

Hứa Tuệ Lâm cảnh giác nhìn, có nên cầm không? Thôi kệ đi, chẳng lẽ cứ vác cái mặt này ra ngoài sao? Nó cầm lấy điện thoại, bật camera vừa soi, vừa móc trong túi quần ra thỏi son, lau sạch rồi lại tô lại, bấm bấm môi trước màn hình.

Hứa Tuệ Lâm có biết, lão Mễ đang quay lại màn hình điện thoại không?

Lão Mễ ngồi che miệng ở bên cạnh, nhìn nó làm trò hề ở trước mặt, thỉnh thoảng ho một tiếng nhin cười.

“Trả này!”

Mễ Phong cầm lấy điện thoại, vờ nghiêm túc nhét vào túi áo, đoạn clip kia, có nên cho chủ nhân nó xem một chút không??????

(Phong à, con đừng để lão cho con đơn độc cả đời đấy nhé, tội mỗi Tuệ nhà lão thôi, haizzzz)

- _____

“Bệnh nhân có thai rồi! Sở dĩ bị ngắt là do cơ thể gần đây ăn uống không đầy đủ thôi, tâm trạng cũng ảnh hưởng đến việc sinh nở và mang thai, cho nên, người nhà để ý đến cô ấy một chút!”

Sau khi Tô Tịnh An được chuyển đến phòng bệnh, Hứa Trác Tuyệt cũng đến ngay phòng riêng của bác sĩ, câu đầu tiên, ông ta nói chính là như vậy. Sau đó, nói thêm gì anh cũng không có nghe nữa, chỉ biết rằng cô mang thai rồi!

“Đứa bé được bao lâu rồi!”

“Theo như kiểm tra thì được khoảng ba tuần rồi!”

Ba tuần rồi sao? Vậy thì tốt rồi, càng dễ để lôi cô về nhà!

“Đây là ảnh siêu âm!”

Hứa Trác Tuyệt kích động cầm lấy, nhìn chằm chằm ở tổng ảnh mà bác sĩ đó chỉ, đột nhiên bật cười thành tiếng, không nói không rằng bỏ ra khỏi phòng.

Tô Tịnh An có thai rồi!

“Sao rồi? Vui không?”

“Này là con của tôi!”

Hứa Trác Tuyệt vui phát ngốc rồi, lão Mễ đứng ngoài cửa phòng, nghe tiếng anh cười thoải mái như thế, cũng chưa tin được người trước mặt,, có thật là lão Hứa không? Lão Hứa có thể cười như thế sao?

- _____

“Chị dâu có em bé thật sao? Con sắp lên chức dì rồi! Thím cũng lên chức bà rồi!”

Hứa Tuệ Lâm vừa nói vừa cười, nhìn chị dâu nhỏ lại cười cười.

“Con phải đi báo cho ông nội biết!”

Thím Âu bây giờ vẫn chưa hoàn hồn, tiểu Tô Tô có em bé rồi, bà Đình ở trên đó nhất định là rất vui. Thế nhưng, trong lòng cũng lo sợ, chuyện của hai người còn chưa đến đâu, bây giờ lại có em bé...

“Tiểu Tô Tô, tỉnh rồi sao?”

Tô Tịnh An nhìn căn phòng, lại ngửi thấy mùi của bệnh viện, lần thứ hai tỉnh dậy ở trong bệnh viện, không có gì vui vẻ hết, chỉ có sợ, sợ đến mức ước gì không tỉnh dậy nữa. Vừa sợ vừa kéo chăn muốn xuống giường.

“Tiểu Tô, đừng đừng xuống giường, cơ thể con còn yếu, đợi khoẻ thì chúng ta về nhà, đừng giật cái đó ra!”

Thím Âu nhìn mu bàn tay cô vội vàng túm lấy, ngăn ý định của cô lại. Tô Tịnh An lắc đầu nguầy nguậy, vừa khóc vừa muốn bỏ chạy, lúc cô đến bệnh viện, bà Đình sau đó cũng bỏ cô mà đi, lúc cô bị anh đưa đến bệnh viện, chú cũng bỏ lại cô ở đây, chú cũng giận cô không nói chuyện nữa, Tô Tịnh An không muốn ở lại đây, bệnh viện không có gì tốt đẹp hết.

Thím Âu chạy đuổi theo cô, trong bụng tiểu Tô còn có bảo bảo, không thể chạy lung tung được, đến ngã rẽ, lúc thím sắp không sức mà theo nữa rồi, rốt cuộc Tô Tịnh An cũng dừng bước, nhìn Hứa Trác Tuyệt với lão Mễ đang đi đến, sợ hãi.

“Em Tô?”

Lão Mễ đang đi đột nhiên dừng lại, Hứa Trác Tuyệt nghe thấy cũng ngừng đầu nhìn, Tô Tịnh An lùi lại mấy bước, quay đầu lại chạy, cũng may Hứa Trác Tuyệt túm cô lại kịp.

Tô Tịnh An nhìn cổ tay bị anh túm, chạy không được, quay sang đánh anh, lão Mễ đương nhiên không dám đứng nhìn, rảo bước bỏ đi, lại nhìn thấy thím Âu ngồi ở hồng học ở ghế chờ, vội vàng chạy lại.

“Đừng quậy nữa! Đi về phòng!”

Ai thêm quậy? Ai cần chú kéo cô chứ? Tô Tịnh An cắn tay anh, muốn nhân lúc anh đau quá buông cô ra mà bỏ chạy, ai ngờ anh lại không chịu buông chứ!

“Xong chưa? Xong rồi thì về phòng!”

Đi được hai bước, lại nhìn Tô Tịnh An đi chân đất thì thở dài, đưa tờ giấy siêu âm cho cô, bế Tô Tịnh An trở về.

“Hai người ra ngoài một lát đi!”

Tô Tịnh An ngồi im trên giường, cảnh giác nhìn anh, Hứa Trác Tuyệt lấy khăn lau đi vết máu ở mu bàn tay của cô, nhìn cô khép nép ngồi trên giường, kiên nhẫn ngồi xuống, đưa tay muốn chạm vào cô. Tô Tịnh An lập tức phản ứng dữ dội, nín khóc chưa được bao lâu, vừa khóc vừa đẩy tay anh ra, ngồi nhích lại ra góc giường.

Chú lại muốn bóp cổ cô sao?

“Bà xã, em muốn giận đến khi nào, về nhà rồi giận tiếp, có được không?”

“...”

“Chỗ này có một Tiểu Tiểu Tô rồi! Bà xã, em muốn đưa bé không nhận anh sao?”

Anh nhìn xuống bụng của cô, ánh mắt dịu đi nhiều, chờ đợi phản ứng của cô, thế nhưng, ngoài khóc thì cô đều không nói gì cả.

“...”

Tiểu Tiểu Tô?

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, trong lòng trùng xuống:

“Chúng ta về nhà đi, có được không?”

Không muốn về nhà, không muốn về căn nhà đó nữa...

“Thay quần áo đi, muốn hay không, cũng phải về nhà!”

Đội Tô Tịnh An thay xong quần áo, Hứa Trác Tuyệt không nói không rằng bế cô đi ra ngoài, thím Âu với lão Mễ đều ở bên ngoài, còn tưởng sẽ ở lại đây một vài hôm, ai ngờ anh đã bế cô đi ra thang máy, thím Âu đuổi theo, lão Mễ cũng giật mình gọi với lại:

“Này, sao đã đi rồi?”

Mẹ nó, bệnh viện nhà hắn, ít nhất cũng phải hỏi í kiến mới được xuất viện chứ!!!

Ai bảo hắn lại có người bạn như thế chứ!

- _____

Hứa Trác Tuyệt lái xe trở về biệt thự, phòng trọ cũng không có ghé qua, xe vừa dừng, thì lập tức bế cô lên trên phòng, ông Hứa ngồi trong phòng khách cũng chưa kịp hiểu chuyện gì, chỉ kịp nhìn hai người kia đi lên trên phòng.

“Này, hai đứa nó vậy là làm lành sao?”

“Cái này tôi cũng không rõ nữa!”

Thím Âu đứng ngoài cửa, nhìn hai người đàn ông ngồi trong phòng khách cũng lắc đầu. Thím cũng không biết họ làm lành hay chưa!

“Anh con về rồi sao?”

“Chị dâu con cũng về!”

“Thật hả?”

Có thật không? Nó mới chỉ về tắm rửa còn chưa kịp báo tin nữa, đã làm lành nhanh như vậy sao?

- _____

Tô Tịnh An sợ hãi nhìn căn phòng, lắc lắc đầu, vừa khóc vừa chạy ra cửa, lại bị anh một lần nữa kéo lại, cô còn đang có bảo bảo, chạy nhanh như thế làm cái gì? Hứa Trác Tuyệt ôm lấy cô, vừa nói vừa xót xa lau nước mắt:

“Chạy đi đâu? Đi đứng cho cẩn thận, còn chạy nữa, anh nhốt em trong này thì đừng trách!”

Lời nói rõ ràng là đang cảnh cáo, thế nhưng hành động thì bảo bọc cẩn thận như thế, ôm chặt lấy cô, những ngày qua không được ôm cô, có biết anh khó chịu như thế nào không? Kể cả lúc nhìn cô mới trở về nhà, lúc nửa đêm vẫn bởi vì không có cô mà ngủ không yên giấc, cuối cùng cũng có thể ôm cô rồi. Ba tuần, giống như ba năm không được gặp, chỉ là có bầu thôi, lại gây như thế!

Cô trở về rồi, có thể ngày ngày nhìn thấy cô, vậy là tốt rồi.

END CHƯƠNG 45: TIỂU TÔ TÔ CÓ TIỂU TIỂU TÔ RỒI!

47. Chương 47: Sinh Con Gái Hay Con Trai?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 47: SINH CON GÁI HAY CON TRAI?

Cô sẽ lại bị nhốt nữa sao? Giống như lúc chú nhốt cô trước đó, sẽ không cho ai vào gặp cô sao?

Tô Tịnh An ngồi ôm chân dưới đất, nghiêng đầu vạ xuống giường, nhìn chăm chăm tờ giấy lúc anh đưa cho cô. Cái đó...là gì?

“Thằng nhóc kia, con đã xin lỗi con bé chưa?”

“Cô ấy không chịu nghe con nói!”

“Như vậy là vẫn chưa làm lành đúng không? Con còn không mau đi làm lành đi, xuống dưới này làm cái gì?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn ông Hứa ngồi ho sù sụ vì tức giận, vẫn còn sức chống gậy đi ra đây để trách mắng anh, buồn cười:

“Con pha cho cháu dâu của ông, cho con của con, ông quản được sao?”

Cho con của con? Ý của nó tức là ông sắp có chất rồi sao?

“Tiểu Lâm à, lại đây, lại đây!”

Hứa Tuệ Lâm đang nghe điện thoại, nghe thấy tiếng ông Hứa hô to vội vàng tắt máy đi vào, nhìn anh nó cầm cốc sữa đi lên tầng, lại nhìn ông Hứa ngồi cười khà khà trong phòng bếp, buồn cười.

“Ông cố nội!”

“Vậy là... vậy là cháu dâu có em bé rồi? Ông sắp được lên chức ông cố nội rồi?”

Ông Hứa cười vui đến mức nói lắp luôn, chống gậy vừa đi vừa gật đầu:

“Tốt rồi, vậy là tốt rồi! Ông cố nội! Tốt, tốt!”

Cháu dâu có em bé rồi, cháu dâu à nhất, thằng nhỏ đó còn dám lớn tiếng với cháu dâu, ông sẽ không tha cho nó. Đi thôi, đi lên thăm chất của ông.

Hứa Trác Tuyệt vừa mở cửa đã nhìn thấy cô ngốc nào đó ngủ dưới đất, vội đặt cốc sữa xuống bàn, bế cô đặt lên giường, véo véo cái má, lại vuốt tóc, lại véo véo cái má, bà bầu ngủ nhiều lắm sao?

Tô Tịnh An cau mày ngộ nguậy đầu, lại tiếp tục ngủ, cánh tay mảnh khảnh cũng lần lần, gối đầu lại buông xuống, mò mò ôm lấy eo anh.

“Còn nói không muốn về đây! Xem em cứng đầu đến bao giờ!”

Hứa Trác Tuyệt dựa đầu vào thành giường, một tay để cô gối đầu, một tay cầm bức ảnh siêu âm, nhìn chăm chăm, chăm đến đó, là con của anh!

Đứa bé sau này nhất định sẽ giống cô, không được, ngốc như vậy lỗ như gặp kẻ xấu thì phải làm sao.

Đứa bé sẽ giống anh, là con trai, không được, như vậy sau này lỗ như cô thích nó hơn anh thì phải làm thế nào?

Chẳng lẽ..., không được, con của Hứa Trác Tuyệt sao có thể là loại người đó.

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, gạt bỏ mấy cái suy nghĩ kia sang một bên, vội lấy điện thoại lên chụp một tấm ảnh lúc cô đi ngủ, khuôn mặt thoải mái vô cùng, hai tay còn quấn lấy người anh không chịu buông, hài lòng.

“Chị Lam, mấy hôm nay tôi tạm thời không đến công ty, tiện thể để Tuệ Lâm đến làm quen luôn, còn nữa, trích một khoản chia cho nhân viên! Hôm nay không cần tăng ca, mọi người về sớm đi!”

Chị Lam nghe xong vừa vui vừa buồn, để cô Hứa đến đây làm việc sao? Hôm đó đến họp đồng còn không kí được, kết quả vẫn để chị đi làm hết, nhưng mà, trích một khoản để chia cho nhân viên sao? Còn được về sớm nữa? Đột nhiên tâm trạng vui vẻ hẳn. hời thì đến đâu thì đến đi, được về sớm là vui rồi.

“Ông nội, ông định làm gì?”

“Thì gặp cháu dâu!”

“Chị dâu giờ chỉ cần anh con thôi! Mình đi xuống trước đi, đợi đến bữa tối thì gặp!”

“Đến tận tối mới được gặp sao?”

Ông muốn gặp luôn bây giờ!

“Chị dâu chắc chắn là rất mệt! Nhất định là đang ngủ rồi!”

Hứa Tuệ Lâm vừa nói vừa dìu ông Hứa đi xuống phòng khách.

“Cô Tuệ Lâm, có cần quay lại lấy đồ của Tiểu Tô không?”

Thím Âu đứng dưới cầu thang, nhìn hai người, chần chừ hỏi. Hứa Tuệ Lâm bay giờ nhớ ra, giật mình:

“Đúng rồi, con gấu của chị dâu vẫn để ở đây! Ông nội, con đi lấy rồi về!”

“Cho tôi đi nữa, tôi còn mấy đồ muốn lấy!”

Ông Hứa khôn yên tâm, để quan gia Đình chở hai người đi, một mình ngồi dưới phòn khách, nghĩ vẩn vơ, cháu dâu có em bé rồi, thế nhưng vẫn chưa có một ngày chính thức được mọi người chúc phúc, đợi con bé làm lành sau đó sẽ tổ chức cho con bé, còn phải làm thật to, cho họ biết cháu dâu của ông là ai.

“Cái này...”

Hứa Tuệ Lâm moi trong túi áo của chú gấu ra một chiếc vòng, khó hiểu, cái này là hôm trước chị dâu làm riêng sao? Tặng cho anh nó à? Như vậy thì phải giữ bí mật, đưa cho chị dâu mới được.

Nó nhét lại vào con gấu, nhìn quanh căn phòng một lượt, quần áo, không cần lấy, vậy chủ yếu chỉ lấy ocn gấu này thôi.

“Thím! Chúng ta đi thôi!”

Thím Âu cũng cầm vài bộ quần áo cất vào đi ra ngoài, trên đường về, nhân tiện ghé qua siêu thị mua đồ. Ban này có ngó qua phòng bếp, hình như đã lâu không có ai nấu, có lẽ là tủ lạnh cũng không còn đồ gì rồi, nhân tiện mua thêm đồ tẩm bổ cho Tiểu Tô Tô.

Đi mất mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng về đến nhà, Hứa Tuệ Lâm, thím Âu, quan gia Đình, khệ nệ tay xách nách mang đi vào trong nhà.

“Đây rồi, đây rồi, mấy người bỏ đi, làm ông già như tôi tự kỉ mất rồi!”

Hứa Tuệ Lâm thở phò phò đặt mấy túi hoa quả trong tổng tủ lạnh, vừa thở vừa nói:

“Hóa ra mang thai lại phải chú ý như vậy! Cái này ăn nhiều một chút, cái đó không được, cái này ăn nhiều sẽ không tốt...haizzzz, thật là...”

“Con cũng mau lấy chồng kiếm người bầu bạn đi là vừa!”

“Ông nội, con còn trẻ, con còn chơi chưa chán!”

“Con còn trẻ, nhưng thằng nhóc đó cũng sắp già rồi! Anh con lên chức bố rồi, cũng phải để thằng nhóc đó lên chức luôn chứ!”

“Con còn lâu mới thích loại người đấy!”

Hứa Tuệ Lâm nghe nhắc đến lão Mễ, tâm trạng đột nhiên khó chịu hẳn, vùng vằng, cầm mấy quả táo bỏ lên trên phòng. Ghép nó với lão Mễ sao? Mễ Phong, tên khốn nhà hắn, nó còn lâu mới chấp nhận!

Tô Tịnh An ngủ một mạch đến chiều tối, mới ngo nguậy tỉnh dậy, lại vẫn thấy anh nằm bên cạnh, vội vàng ngồi dậy, chạy xuống giường.

“Chạy đi đâu? Quay lại đây!”

Hứa Trác Tuyết nhắm mắt, giữ nguyên tư thế, vồ vồ xuống bên cạnh ra lệnh, Tô Tịnh An cứng đầu không nghe, kiên quyết quay người đi ra cửa, tốt lắm, lời anh nói, cô không để vào tai đúng không? Mềm với cô thì cô không sợ!

“Cạch” một tiếng, đèn ngủ ở đầu giường vụt tắt, cả căn phòng tối om, bên ngoài trời xẩm tối, rèm ngoài cửa thì buông xuống hết, tối, Tô Tịnh An quơ loạn trong bóng tối, nức nở bị dọa.

Chú tắt điện thật, lần này chú không có dọa cô, chú sẽ giống như lần trước bỏ cô lại ở trong này một mình sao?

“Khóc cái gì? Bảo em quay lại em còn cứng đầu, có em bé rồi vẫn còn chạy nhảy lung tung!”

Hứa Trác Tuyết từ lúc tắt điện đã đi đến chỗ cô rồi, đợi một lúc mới chịu đến dỗ cô, Tô Tịnh An bị dọa sợ, khóc đến nấc cả, nghẹn ngào, có lúc còn khóc thét lên vì sợ, anh ôm cô, cô cũng đáp lại, ôm chặt lấy cổ anh, chị sợ anh bỏ cô mà đi, như vậy, cô sẽ bị nhốt mãi ở trong này, nước mắt cũng ướt đầm cả vai anh rồi, Hứa Trác Tuyết bế cô về giường, bật đèn ngủ lên, nhìn cô ngốc đang ôm lấy cổ anh, hai chân thì kẹp vào hông không chịu rời, cổ họng bắt đầu cảm thấy nóng, muốn được làm gì đó, tiếc là, trong bụng cô còn có bảo bảo, làm cái gì cũng không được.

CÓ bảo bảo rồi, tức là anh sẽ phải ăn chay suốt một năm sao?

Đếm sơ sơ, hần còn mới được làm có mấy lần, bây giờ có bảo bảo rồi, đúng là phiền phức mà, chỉ được ôm không được làm gì, được ngắm mà lại không được ăn?

Hứa Trác Tuyết kéo khuôn mặt cô đang vui vào vai anh ra, nhìn hai mắt sợ đến nhắm tịt lại, hai má lại hồng hồng, bất ngờ kéo cô lại hôn sâu. Tô Tịnh An bị động không biết phải làm cái gì, chỉ biết là lấy tay đẩy anh ra, ai ngờ đẩy không được, còn bị anh ôm vào ngực, hé miệng muốn hét lên, kết quả lại tạo điều kiện cho đối phương.

Sợ, mỗi lần bị anh chạm vào người, Tô Tịnh An đều có một phản xạ muốn tránh xa, sợ bị anh tiếp xúc động chạm, thế nhưng càng phản kháng, lại càng bị anh chiếm lấy, khổ sở khóc. Nước mắt thì nhau chảy xuống, anh ném rõ vị mặn mặn, uất ức, khổ sở cả sợ hãi của cô, đè nén cảm giác mà dừng lại.

“Em khóc cái gì? Có ai câu dẫn xong rồi khóc như em không?”

Vừa nói, vừa lạnh nhạt lau nước mắt cho cô, lại nhìn đến cổ của cô băng quơ hỏi:

“Vòng của em đâu rồi?”

Tô Tịnh An theo bản năng che lấy cổ, tưởng là bây giờ anh mới phát hiện, vội che lấy, lại bị anh túm lấy cổ tay, tức giận:

“Lắc tay cũng bị mất?”

Hứa Trác Tuyết nhìn vết sẹo mờ mờ trên cổ tay của cô, Đặng Na, mỗi một vết sẹo tôi sẽ tính lên đầu cô gấp vạn lần như thế.

“Bỏ tay ra!”

Lần trước mãi làm lành cũng không để ý đến, bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện cổ tay, cổ của cô đều có vết sẹo, không rõ nhưng nhìn kỹ vẫn thấy hơi mờ mờ, không vui nhìn cô.

Vòng cổ, lắc tay, lắc chân đều bị người đó lấy đi hết rồi! Chú...chú có khi nào sẽ lại tắt điện nhốt cô trong này nữa không? Chỉ nghĩ đến thế thôi, lại có người sợ hãi khóc thét lên rồi.

Đừng tắt đèn nữa, bóng tối, rất đáng sợ!

END CHƯƠNG 47: SINH CON GÁI HAY CON TRAI?

48. Chương 48: Tiểu Tô Tô Có Thai Sẽ Như Thế Nào?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 48: TIỂU TÔ TÔ CÓ THAI SẼ NHƯ THẾ NÀO?

“Đói không?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô, cả ngày không ăn gì rồi, vẫn còn đủ sức khóc tiếp?

Tô Tĩnh An sờ sờ cái bụng xẹp lép, vừa khóc vừa gật gật đầu, đói rồi, nhưng mà không muốn ăn ở đây, muốn về nhà ăn thôi!

Anh kéo cô đứng dậy đi ra cửa, kết quả, Tô Tĩnh An gật đầu than đói, lại không chịu đi, nhất quyết ngồi trên giường.

“Muốn anh vác em xuống dưới?”

Hứa Trác Tuyệt lại gần đến chỗ cô, chậm rãi nói mấy chữ, Tô Tĩnh An đã nhảy dựng lên, ngồi thụt lùi lại, muốn chuồn, lại bị anh túm lấy cổ chân, kéo lại:

“Muốn tự đi hay để anh vác em?”

- _____

“Cháu dâu, ăn cái này!”

Ông Hứa bưng đĩa rau để trước mặt anh, chuyển đĩa thịt đến trước mặt cô. Hứa Tuệ Lâm cũng hết như thế, còn đứng dậy, chuyển toàn bộ thịt đến trước mặt chị dâu, rau luộc, rau xào gì đó để hết ở trước mặt anh, phân biệt.

Hứa Trác Tuyệt hôm nay tâm trạng phấn khởi lạ thường, đây là lần đầu tiên, sau khi hai người cãi nhau anh được ăn chung với cô, tính ra cũng đã ba tuần rồi, ba tuần, rốt cuộc bây giờ có thể ôm cô ngủ, cùng cô ăn cơm, vậy là tốt rồi.

Tô Tĩnh An đối với ông Hứa vẫn còn sợ, ngồi cúi gằm mặt không dám động đũa, hai tay túm chặt lấy váy, lo sợ.

“Chị dâu, thức ăn không hợp sao?”

“Cháu dâu, có phải khó chịu không? Ông nội đưa đi bệnh viện được không?”

“Tiểu Tô Tô à, sao không chịu ăn, hay là con không đói!”

Mỗi người một câu, lại càng làm cho cô càng hoảng, ngồi trước bàn ăn, cảm giác lại giống như cực hình, cúi gằm mặt. Ông Hứa nhìn cô, dưới gậm bàn, tức giận đá vào chân anh, Hứa Trác Tuyệt còn đang vui vẻ nghĩ mấy chuyện kia, bị cú đá kia kéo lại, mới phát hiện thức ăn đều bị đổi chỗ, nhìn Tô Tĩnh An hết như pho tượng không động đũa thì cau mày, gấp miếng thịt vào bát cô:

“Sao không chịu ăn?”

Ông Hứa nghe mà tức thay cho cô, tức giận lại đá thêm cái nữa, lườm anh.

Thằng nhóc con, cháu dâu của ông còn chưa ăn miếng nào, nó cugh không biết, còn ngồi đấy mà cười!

“Oog nội, còn ăn xong rồi!”

Hứa Tuệ Lâm ăn vội bát cơm, lúc cô còn chưa động đũa đã đứng vội dậy, có ý chuồn. Ông Hứa còn định mắng cho một trận, thì nhận được ám hiệu của nó, nhìn mặt lắc lắc đầu:

“Con ra ngoài trước! Ông nội, con còn có chuyện muốn hỏi, ông ăn nhanh lên!”

THím Âu cũng đứng dậy đem bát của thím với nó bưng đi, ông Hứa cũng ăn với tốc độ ánh sáng, còn chưa lau miệng, đã chống gậy đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người, Hứa Trác Tuyết kiên nhẫn đem sữa đẩy đến trước mặt cô:

“Uống sữa đi!”

Không muốn ăn, Tô muốn về nhà!

“Không chịu uống? Có cần tôi bóp miệng đổ vào không?”

Phải làm cứng với cô, lão Mễ nói như vậy, nói rằng lúc làm lạnh, nếu như dịu dàng không có tác dụng, thì phải lạnh nhạt, làm cho đối phương sợ mà làm. Bây giờ, cách nào cũng đã thử, vô ích, vậy thử cách lão Mễ chỉ một lần đi, chỉ sợ, làm lạnh không thành, còn làm cô ghét anh hơn, như vậy thì đau đầu rồi!

Tô Tịnh An nghe ngữ điệu anh nói, chậm chạp cầm lấy cốc sữa, uống một ngụm, cảm thấy cổ họng nhạt nhẽo, sữa uống vào cũng giống như nước, nhả nhả mặt.

“Uống hết!”

Hứa Trác Tuyết ở bên tai lải nhải, nhạt, nhạt đến mức muốn ôn ra bên ngoài, thế nhưng nghe anh nói như vậy, thì sợ đến không dám nôn ra, Tô Tịnh AN hít một hơi thật sâu, cố gắng nuốt hết chỗ sữa đó xuống dưới bụng, đưa tay lau đi giọt nước ở khóe mắt, khịt khịt mũi nén nhịn.

Thế nhưng chưa đến hai phút đã vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, Hứa Trác Tuyết luống cuống chạy vào, vỗ đầu lên vai cô, làm sao mà, uống có mỗi cốc sữa mà giống như cực hình như thế!

Khó chịu quá, cũng may trong bụng không có gì, nôn hết sữa thì cũng thôi, cô ngồi bệt dưới sàn, tay run run bám vào tường. Hứa Trác Tuyết rót cho cô cốc nữa, đưa đến trước mặt cô, Tô Tịnh An xua tay không dám uống nữa:

“Không phải sữa, uống vào sẽ đỡ hơn!”

Cô uống một hớp, bụng lại nhói lên vì đói, uống một mạch hết cốc nước, cả người xụi lơ vạ vào người anh đi ra bàn ăn.

“Ông nội, chị dâu...chị dâu nôn rồi, co vào xem!”

“Xem cái gì, có anh con ở đây, con còn lo cái gì!”

Ông Hứa giơ tay ngang đường của nó, chặn không cho nó vào vào phá đám, Hứa Tuệ Lâm ngồi ngoài phòng khách sốt ruột đứng ngồi không yên, nhìn chị dâu nhỏ ra ngoài bàn ăn rồi mới an tâm ngồi xuống, lẩm bẩm.

Có em bé lại khổ sở như thế, sau này, nó làm sao dám có em bé nữa!

“Thím, chị dâu như vậy là bị ghen sao?”

“Tiểu Tô Tô có thai cũng gần một tháng rồi, ồm ghen cũng là đương nhiên thôi, ngày mai tôi mua một số loại quả ăn vào có lẽ sẽ đỡ hơn một chút!”

“Nhưng con nghe nói...có người còn ghen tận đến lúc sinh đấy! Chỉ sợ...”

“Được rồi, con lo cho con đi, chị dâu con mà có làm sao? Đều là lỗi của con, đừng có than vãn!”

Ông Hứa nhăn mặt cướp lời, cái gì mà ghen đến tận lúc sinh, ngày xưa bạn già của ông mang thai bố thằng Tuyết cũng không đến mức ấy!

Vừa dứt lời thì bên trong lại nghe thấy tiếng chị dâu khổ sở nôn, ông Hứa với hai người kia, ở bên ngoài nghe mà xót cả ruột, nhưng không có ai đi vào, cũng không có ai nhắc nhở ai, phòng của ai người nấy về, Hứa Tuệ Lâm dìu ông về phòng cũng bịt tai chạy lên trên phòng, chị dâu, không phải em không muốn vào giúp chị, chỉ là, có anh em ở đây rồi, hai người tốt nhất là sớm làm lạnh đi, em cũng không muốn ngày nào cũng vội vàng ăn bát cơm rồi té đi như chạy loạn thế đâu! Thật sự, rất dễ đau ruột thừa a

Tiểu Tô Tô ngồi xếp lếp ở trong nhà vệ sinh, nước mắt cuống chảy xuống, vừa khóc vừa đẩy anh, ban này cô đã nôn rồi, chú còn bắt cô ăn, phản kháng như thế ào cũng bị ép ăn, giờ thì lại nôn tiếp một trận nữa, vừa khóc vừa giận dữ.

Hứa Trác Tuyết nhìn cô hết sức ngồi thụp dưới đất, thở dài, kéo tay cô vòng qua cô ôm lấy:

“Em không chịu ăn thì làm sao mà có sức? Muốn ăn cái gì?”

Tô Tịnh An cũng đói lắm, chỉ là ăn cái gì cũng thấy nhạt nhạt muốn nôn, lắc lắc đầu.

“Ăn thử xem!”

Cô nhìn miếng táo, lắc lắc.

“Một miếng cũng được!”

Cái bụng cô đã gần một ngày không ăn gì rồi, bây giờ nó đang sục sôi gào thét, Tô Tịnh An miễn cưỡng cầm lấy miếng táo cắn thử một miếng, chờ đợi. Hứa Trác Tuyết cũng nhìn miếng táo, cẩn thận.

Hết một miếng, không thấy bị làm sao, anh lại đưa tiếp một miếng, Tô Tịnh AN ăn không được cái gì, đột nhiên ăn táo không bị nôn, với lấy quả táo muốn cắn:

“Bắn, cái đó phải gọt đã!”

Hứa Trác Tuyết giắt lấy quả táo cô đang cầm, nhét vào tay miếng táo cuối, lại với lấy con dao gọt vỏ.

Một quả, hai quả, bốn quả rồi, cô còn muốn ăn nữa, Tô Tịnh An nhìn đĩa vỏ táo ở trên bàn, liếm liếm mép, Hứa Trác Tuyết đã kiểm tra tủ lạnh rồi, hết táo, không còn quả nào cả, lại nhìn Tô Tịnh An vẫn còn tóp tép muốn ăn tiếp, bưng một đĩa hoa quả ra để lên trên bàn.

Có nho, xoài, cả lê nữa, thế nhưng không có táo.

Tiểu Tô Tô lắc lắc không ăn nữa, chỉ thích ăn táo thôi, mấy cái kia đều không ngon!

“Lão Mễ, cậu qua siêu thị mua cho tôi mấy quả táo đi!”

“Này, cậu cũng biến thái quá rồi, đêm hôm sao tôi phải đi mua cho cậu! Cậu có chân tự đi mà mua!”

“Mua tạm một cân, à không, có bao nhiêu mua hết về cho tôi!”

Hứa Trác Tuyết nói vào điện thoại, cũng không cần biết hẳn có đi hay không, tắt máy nhìn chỗ vỏ táo trước mặt.

“Đợi một lát, lão Mễ sẽ mua về cho em! Còn muốn ăn gì nữa?”

Không muốn ăn gì nữa, chỉ muốn ăn táo thôi! Tô Tịnh An lắc đầu, ánh mắt nhìn ra bên ngoài mong chờ.

“Bà xã, em muốn im lặng với anh cả đời sao?”

Tô Tịnh An không nói gì, nhìn Hứa Trác Tuyết đang xoa xoa cái bụng của cô, khó hiểu, từ sáng đến giờ, chú lúc nào cũng nhìn vào bụng của cô, nhiều khi còn cười cười một mình, tròn tròn mắt.

“Khi nào em chịu nói chuyện, sẽ dẫn em đi gặp bà Đình!”

Hứa Trác Tuyết cầm đĩa vỏ táo đứng dậy đi vào tổng bếp, lúc đi ngang qua chỗ của cô, nhẹ nhàng nói một câu.

Tô Tịnh An nghe xong lập tức có phản ứng, cả người lúc này còn uể oải không có sức, vậy mà chỉ cần câu nói đó, đã lập tức chạy theo anh, ánh mắt lộ rõ vẻ mong chờ.

Bà Đình, có thể gặp bà Đình sao? Có nghĩ là, bà Đình không có bỏ cô?

“Đi theo anh làm gì?”

Hứa Trác Tuyết cúi đầu, nhìn hai tay cô bám riết lấy góc áo của anh, giả vờ lạnh nhạt.

Tô Tịnh An chỉ muốn đi gặp bà Đình thôi, lâu lắm rồi không được gặp bà rồi, nhớ, nhớ bà Đình lắm! Cô vừa khóc vừa bám lấy góc áo anh giắt giắt, thế nhưng anh lại không có ới sẽ dẫn cô đi gặp, anh nói rồi, khi nào chịu nói chuyện thì anh sẽ dẫn đi, nếu không...

“Cho Tô đi gặp bà, đi gặp bà đi!”

Rốt cuộc, thì cũng chịu mở miệng rồi, vả giọng nói nũng nịu như lúc trước, chỉ là hơi khàn khàn một chút, có lẽ là vì không chịu mở miệng nói chuyện, nên ban đầu có hơi khác. Nước mắt lăn xuống gò má, chảy xuống mu bàn tay của anh, khóc lóc cái gì, mới ăn được có một chút đã lại khóc tiếp rồi!

“Được, chỉ cần em ngoan sẽ dẫn em đi gặp!”

Ban này chú nói chỉ cần nói chuyện chú sẽ dẫn đi không phải sao? Tại sao bây giờ còn muốn cô nghe lời nữa, chú quá đáng!

Tô Tịnh An ngồi ôm chân dưới đất khóc một trận, Hứa Trác Tuyệt càng dỗ, cô lại càng khóc, không cần, tự Tô đi tìm bà. Cô đứng dậy, quệt nước mắt, xoay người đi ra ngoài, anh còn cho rằng cô ra ngoài phòng khách ngồi, vứt xong rác đi ra đã không thấy cô đâu rồi, điện bên ngoài còn bật sáng trưng.

Tô Tịnh An chỉ kịp bật đèn ở bên ngoài, chân đất chạy ra ngoài cổng, không cần chú, cô tự tìm, còn nói là dẫn cô đi gặp, đều là lừa cô hết!

“Ông nội, hình như chị dâu lại bị anh con bắt nạt rồi!”

Hứa Tuệ Lâm ngồi trong phòng, ghé sát tai vào cửa phòng nghe ngóng, vừa nghe vừa nói vào điện thoại. Ở bên kia, ông Hứa cũng đang lo lắng, ông ở ngay tầng một, nghe rõ cháu dâu khóc còn rõ hơn cả nó, ông cũng muốn ra ngoài xem.

“Con không được phép đi xuống, cháu dâu nín khóc rồi, không có chuyện gì hết!”

Ông đứng là không có nghe cháu dâu khóc nữa, chỉ là không biết có bị làm sao hay không thôi! Nhưng tóm lại, là không được đi ra làm gì đà cản mũi. Hứa Tuệ Lâm gật đầu chắc nịch, nhét tai nghe vào, coi hư không có chuyện gì hết! Bình thần lướt web, ngày mai nhất định là sẽ làm lành!

“Em còn chạy nữa, tôi cưa chân em bây giờ!”

Hứa Trác Tuyệt đuổi kịp cô, kéo cô gốc nào đó vào trong nhà, bực mình gất lên.

“Bà ơi!”

“Được rồi, đừng khóc nữa, ngày mai dẫn em đi gặp, đừng khóc nữa!”

Lúc trước tại sao anh không phát hiện cô lại thích khóc như thế? Chỉ cần có gì không vừa ý, là sẽ rơi nước mắt ngay, hai anh làm cái gì cũng không được, muốn giả vờ trêu cô một chút, kết quả nhìn thấy nước mắt là đã bị đánh bại rồi! Sau này, anh còn làm được cái gì?

“Ngoan, không khóc nữa! Nhìn xấu chết đi!”

Hứa Trác Tuyệt kéo cô lại lau sạch nước mắt, lại nhìn chân cô, vuốt tóc:

“Đi rửa chân đi!”

Lão Mễ dừng xe ở trước cổng, khó chịu xách một túi to dùng đi vào trong.

“Tên bệnh hoạn nhà cậu!”

“Mua bao nhiêu?”

“Bấy cân đấy, người ta đi còn tưởng tôi đổi nghề đi bán buôn rồi! Bệnh thần kinh!”

Lão Mễ vừa nói vừa nhìn anh.

Hứa Trác Tuyệt chỉ ồ lên một tiếng, cầm lấy mấy quả táo đem đi rửa:

“Con bé ở trên phòng, có muốn lên chào hỏi không?”

Quen biết lâu như vậy, hẳn không nghĩ lão Hứa có thuật đọc tâm đầu, cười ác, vỗ vỗ vào vai anh:

“Coi như cậu biết điều!”

Sau đó cầm lấy mấy quả táo, rửa sạch thì ôm lên trên phòng nó.

Nếu như để nó biết, anh nó bán rẻ nó cho lão Mễ chỉ bằng bảy câ táo, liệu Hứa Tuệ Lâm có chịu nổi hay không????????????

END CHƯƠNG 48: TIỂU TÔ TÔ CÓ THAI SẼ NHƯ THẾ NÀO?

Hôm nay, chỉ có một chap thôi nhé cô! Tại vì lão bạn nên lão đã cố gắng up dài hơn 500 chữ, hi vọng mấy cô hài lòng!

Ngày mai lão lại up nhé!

Fb: Nhiếp Tịch

49. Chương 49: Có Em Bé Rồi, Không Cần Chơi Trò Chơi Nữa!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 49: CÓ EM BÉ RỒI, KHÔNG CẦN CHƠI TRÒ CHƠI NỮA!

“Ăn nữa không?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn chỗ vỏ trên bàn, lại hết hai quả nữa, nhìn Tô Tịnh An vẫn còn ngồi xoa xoa cái bụng, thêm thường liếm mép.

“Thêm một quả nữa thôi, rồi ngày mai lại ăn!”

Tô Tịnh An lắc lắc, nhét thêm một quả táo nữa vào tay anh, một quả nữa, thêm một quả nữa rồi đi ngủ.

PHỤ NỮ CÓ BẦU LẠI ĂN NHIỀU NHƯ VẬY?

“Thơm một cái, cho em ăn thêm một quả!”

Tiểu bạch thỏ nhìn chỗ táo ở trước mặt, liếm liếm mép, lại nhìn vẻ mặt của anh, cúi xuống nhìn cái bụng, xoa xoa một lúc, thì chồm người qua, đè Hứa Trác Tuyệt ngã xuống ghế, hôn tới tấp.

PHỤ NỮ MANG THAI LÀ MẠNH BAO NHƯ THẾ?

Hứa Trác Tuyệt buồn cười, ban nãy còn cho rằng cô sẽ vẫn giận dỗi không chịu, ai ngờ lại chủ động như thế! Cũng cúi xuống đáp trả.

“Muốn nữa không?”

Anh nhìn cô cười, liếm liếm mép, Tô Tịnh An lắc lắc trèo xuống khỏi người anh, đỏ mặt, ánh mắt lảng tránh nhìn cái này cái kia, không dám nhìn anh.

Hôn xong rồi, cô được ăn thêm ba quả nữa, đến quả thứ tư cuối cùng cũng lắc đầu, ăn không nổi. Ngoan ngoan ngồi ở ghế đợi anh đi đổ vỏ, khúc khích cười một mình, ngày mai sẽ được đi gặp bà Đình rồi, hôm nay phải ngủ sớm, thế là cô đi thẳng lên trên phòng, cũng không có đợi anh đi cùng, leo lên giường ngủ. Hứa Trác Tuyệt đi trở ra đã không thấy người, đi được vài bậc, lại quay lại, cầm mấy quả táo đem theo lên trên phòng:

“Bà xã!”

Tô Tịnh An cười ngốc hai cái, mắt vẫn nhắm tịt, tiếp tục ngủ.

“Chú, ôm...ôm!”

Hai tay Tô Tịnh An lần mò ôm lấy anh, chân cũng gác lên người đứng vào chỗ nhạy cảm, còn cười ngây ngô như thế.

Đêm nay dài rồi, Hứa Trác Tuyệt hít một hơi, nhấc cân cô đặt xuống bên cạnh, quần chần quanh người cô như cục cơm nắm, mới yên tâm nhắm mắt lại.

—
“Này, anh muốn ở đây đến bao giờ?”

Hứa Tuệ Lâm cầu nhàu ngồi ở ghế, nhìn lão Mễ mặt dày ngồi xem phim ở trên giường của nó, là nó ngu, nó còn tưởng là anh nó cho nên mới mở cửa, ai ngờ lại gặp phải kẻ biến thái như hần.

“Nhà anh hỏng TV rồi, xem hết cái này rồi về!”

“Dưới phòng khách cũng có TV, anh xuống đây mà xem, cầm theo mấy quả táo này biến đi!”

“Không ăn sao? Em có biết, táo này anh em lấy cái gì đổi không?”

Mễ Phong nhìn nó, lắc lắc quả táo trên tay, cười biến thái. Đây là giá trị của nó đấy, một Hứa Tuệ Lâm đổi lấy bảy cân táo, như này hời quá rồi.

“Liên quan đến tôi sao? Đứng dậy! Đem táo của anh đi đi!”

Nó ôm lấy mấy quả táo dúi vào người hần, kéo áo muốn lôi ra ngoài, mặc kệ là đổi lấy cái gì, nó đều không muốn ở chung với hần.

“Em đấy!”

“Tôi làm sao?”

“Bảy cân táo đổi lấy em!”

“Mễ Phong, anh bị thần kinh à?”

Bảy cân táo đổi lấy nó? Hứa Trác Tuyệt anh có cần bán rẻ em gái như thế không? Nó lao ra khỏi phòng, chạy sang phòng đối diện hung hổ muốn đập cửa:

“Này, em muốn làm gì?”

“Buông ra, tôi còn chưa tính sổ với anh, đợi tôi xử xong vụ này, tôi chém chết anh!”

Nó kiên quyết muốn đập cửa, cũng may có lão Mễ ngăn cản kịp thời, tóm hai tay nó lôi về phòng:

“Giá như vậy là hời cho em lắm rồi, ra ngoài kia, không phải ai cugx trả cái giá đấy đâu!”

Lão Mễ buồn cười nói, đứng chắn ở cửa không cho nó đi phá, nếu như để lão Hứa biết hần chọc giận nó, làm cho nó chạy đi phá hỏng không khí của hai người họ, lão Hứa tuyệt đối sẽ không tha cho hần!

“Bảy cân táo, ra ngoài kia vợ đại một kẻ ăn mày còn có giá hơn, tôi là Hứa Tuệ Lâm, Hứa Tuệ Lâm mà phải chịu bán rẻ như vậy à?”

“Tránh ra, tôi phải đi hỏi cho rõ!”

Hứa Tuệ Lâm giơ chân đá vào chân hần, Mễ Phong không dẹp đường, cười nguy hiểm nhìn xuống chỗ đó, đá một cái.

“Mẹ nó, em muốn Mễ gia đoạn tử tuyệt tôn vì em à?”

Đáng đời anh, cho chừa cái tội coi thường tôi! Hứa Tuệ Lâm khoanh tay, nhìn lão Mễ khúm núm ôm chỗ bên dưới, cười dịu dàng:

“Thôi chết, tôi lại đá trúng chỗ đó rồi! Thật là....có sao không? Có cần xoa thuốc không? Hay là...”

Hứa Tuệ Lâm nhìn hần cười tà, ánh mắt sắc nữ đột nhiên vụt sáng nhìn hần:

“Hay là...cởi ra đi, tôi xem giúp cho!”

Sau đó còn cười một tràng dài, lão Mễ nhìn nó, kéo con nhỏ đang cười mất hình tượng ở trước mặt ngã xuống dưới đất, nhìn Hứa Tuệ Lâm khổ sở ôm lấy hông, cười cợt.

“Nhóc con, em càng ngày càng to gan rồi!”

Mễ Phong chồm qua người nó, biến thái nhìn, lại còn nói một câu ám muội như thế.

“Mễ Phong, anh ngồi dậy cho tôi! Tôi....”

Mẹ nó, Mễ Phong, nụ hôn đầu của tôi!

Nụ hôn đầu cứ thế bị hấn cướp đi, Hứa Tuệ Lâm không có ngu ngốc đến mức để yên bị ăn đậu hũ, hai mắt đỏ đác nhìn trái nhìn phải muốn thoát thân, ai ngờ không thoát được, bị hấn giữ cổ không cho động đậy.

Nụ hôn đầu của nó, nhưng là nụ hôn thứ bao nhiêu của hấn rồi? TRước Hứa Tuệ Lâm, Mễ Phong qua lại với bao nhiêu người phụ nữ? Nó đương nhiên biết, mỗi một cô sẽ là một lần hấn xuất hiện trên báo, không muốn biết cũng không được, mười người, hay mười lăm người, chắc chắn là nhiều hơn, tuyệt đối không thể ít hơn được.

Hứa Tuệ Lâm ơi là Hứa Tuệ Lâm, yêu ai, thích ai, lại đi để ý một kẻ trắng hoa như thế, còn bị hấn dở trò ngay chính trong nhà của mình, chuyện xấu hổ như thế này, chỉ có mình nó thôi.

Nước mắt như thế nào lại rơi xuống, chỉ là một nụ hôn, nó lại phản ứng như thế?

“Xin lỗi, xin lỗi, là anh không đúng, anh....!”

Hứa Tuệ Lâm vừa khóc vừa túm lấy cổ áo, bàn tay run rẩy giáng xuống mặt hấn một cái tát, nhìn bản thân thoi thóp như cá mắc cạn, tình cảnh này có khác nào chuyện ám ảnh buổi tối ngày hôm đó, nó bị lão già đó kiếm chuyện?

Hóa ra, đàn ông, đều suy nghĩ như thế! Tình dục, chỉ cần muốn, hoàn cảnh, đối phương đều không qua trọng!

“Muộn rồi đấy, anh muốn ngủ lại đây?”

Hứa Tuệ Lâm mở cửa tiễn khách, lão Mễ cũng không có nói gì cả, lẳng lặng đi ra ngoài. Hứa Tuệ Lâm rốt cuộc cũng có thể thoải mái mà khóc rồi!

Tô Tịnh An sáng sớm đã tỉnh dậy, thay một bộ đồ mà cô cho là đẹp nhất, mặc xong còn đứng trước gương chải đầu, cười cười.

“Vui lắm sao?”

Tô Tịnh An gật gật đầu, cũng ngoan ngoãn đưa lược cho anh chải tóc giúp cô, Hứa Trác Tuyết thành thực chải đầu, còn biết cả tết tóc cho cô, tuy không đẹp như người ta làm, nhưng là do anh vì cô mà đặc biệt lên trên mạng học cách tết, Tô Tịnh An chưa bao giờ cầu nhàu hay chê xấu cả, đều rất hưởng thụ cảm giác được anh chiều chuộng.

Hứa Trác Tuyết thay xong quần áo, vừa mở cửa đã thấy cô đứng chình ịch ở ngoài, hấn là sốt ruột lắm rồi.

“Đi được chưa?”

Tô Tịnh An mở lời, ánh mắt mong chờ nhìn anh, Hứa Trác Tuyết vỗ vỗ má cô:

“Còn chưa ăn sáng nữa, muốn ăn cái gì? Ăn xong rồi dẫn em đi!”

“Không, muốn đi luôn!”

Tô Tịnh An kéo tay anh đi xuống dưới phòng khách, đi thẳng ra cửa, nhìn chằm chằm tú giày.

Hôm nay gặp bà Đinh, nhất định phải ăn mặc thật đẹp, nhưng giày của cô đều đi hết rồi, Tô Tịnh An nhìn sang tú giày của nó, nhìn đôi giày cao gót ở trên cao, kiễng kiễng chân muốn lấy.

“Không được đi!”

Vậy lấy đôi bên cạnh, cô chơi với muố lấy, kết quả giày còn chưa chạm vào đã bị anh nhắc để lên hàng trên cùng, cao như vậy.....

“Muốn đi, muốn đi mà!”

“Không được, đi đôi này!”

Hứa Trác Tuyệt cầm lấy đôi giày bệt để xuống chân cô, Tô Tịnh An nhăn mặt, nhất quyết không chịu đi.

“Đi hay không?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, phụ nữ mang thai còn đi giày cao gót, ngốc chết mà.

“Đi!”

Tô Tịnh An không cam tâm, chìa chân ra để anh đi vào chân, phụng phịu đi theo sau, nhí váy đẹp như vậy mà phải đi đôi giày này, bà Đình nhìn thấy đôi này rồi, muốn chọn đôi của em chồng cơ, bà Đình nhất định là chưa được nhìn thấy.

Hứa Trác Tuyệt lái xe, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô, Tô Tịnh AN vẫn còn buồn chuyện đó, nhìn đôi giày, cau cau mày:

“Đôi giày kia cao quá, đợi khi nào em sinh em bé xong, sẽ dẫn đi mua cả một tủ, được không???”

“Em bé????”

Lại là em bé, em bé...

“Đúng, là chỗ này sau này sẽ to lên, rồi đợi em bé lớn sẽ chui ra ngoài! Giống như đứa bé ở trong ảnh!”

Chính là đứa bé không mặc gì đó sao?

Tô Tịnh An cười ngây ngô, lẩm bẩm:

“Có em bé, có em bé rồi, sau này không cần chơi trò chơi nữa!”

Này là niềm vui của cô, lại là nỗi khổ của anh! Hứa Trác Tuyệt khóc không ra nước mắt, có em bé rồi thì sẽ không phải chơi trò chơi? Đây là ai nói? Ngày hôm qua đích thân anh gọi điện cho bác sĩ, sau ba tháng, đợi thai nhi ổn định có thể chơi trò chơi rồi!

END CHƯƠNG 49: CÓ EM BÉ RỒI, KHÔNG CẦN CHƠI TRÒ CHƠI NỮA!

50. Chương 50: Ghen!

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 50: GHEN!

Hứa Trác Tuyệt trước tiên đi mua một bó hoa, sau đó mới dẫn cô đến thăm bà Đình. Tô Tịnh An nhìn xung quanh lác đác chỉ có vài người, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, vừa đi vừa ngó nghiêng. Hứa Trác Tuyệt dừng lại ở một ngôi mộ, nhìn cô. Cô còn cho rằng bà Đình đang trốn, chạy khắp một vòng thì về mặt vui vẻ bây giờ đã xì xuống, bà đâu, bà Đình đâu rồi?

Hứa Trác Tuyệt quỳ xuống trước ngôi mộ, hai tay cung kính đặt bó hoa xuống, nhìn bức ảnh ở trên bia mộ, lại nhìn cô:

“Đến đây! Đã chào bà chưa?”

Tô Tịnh An quỳ xuống giống anh, nhìn tảng đá có bức ảnh của bà Đình, im lặng không nói gì. Cách một đoạn cũng có hai người đang quỳ giống như cô, khóc lóc thảm thiết, không biết tại sao, cô đột nhiên thấy sợ, quay sang nhìn anh sệt sệt.

Người ở bên kia khóc đến mức khản cả giọng, cô nhìn thấy người đàn ông đó cũng đang khóc, còn ở bên cạnh nói rằng:

“Bà đi rồi, nhưng mà bà vẫn còn theo dõi chúng ta, em càng khóc thì càng làm bà lo lắng hơn thôi!”

Sau đó người đàn bà đó cũng không có gào khóc nữa, đứng dậy vừa lẩm bẩm vừa đi.

Bà đi rồi? Vậy bà Đình cũng đi rồi sao? Bà đi đâu?

“Bà đi rồi! Bà không cần Tô nữa! Bà...!”

“Bà vẫn ở đây, muốn nói cái gì em có thể nói ở đây, bà Đình nhất định sẽ nghe thấy!”

Có thật là bà Đình sẽ nghe thấy không? Tại sao bà không muốn gặp cô, có phải bà không cần cô nữa?

Tô Tịnh An ngồi sụp xuống đất, vươn tay chạm vào bức ảnh trước bia mộ.

“Bà Đình ở đây!!”

Hứa Trác Tuyệt ngồi xuống bên cạnh chỗ chôn cất bà, nhìn cô nhẹ nhàng nói, Tô Tịnh An vươn tay ôm lấy khổ sở khóc.

”Gửi cháu rể, Hứa Trác Tuyệt!

Cháu gái của ta, Tô Tịnh An, giao cho cậu chăm sóc! Chuyện của con bé sau này nhờ cậu cả, giúp tôi chăm sóc, bảo ban con bé! Tính nó vốn nhút nhát, sau này có làm gì sai, chỉ mong cậu có thể rộng lượng tha thứ, yêu thương con bé!

.....

Chuyện công ty, giao cho cậu! Bảo bố nhà họ Đình cũng giao cho cậu, nếu một ngày, con bé chịu nói chuyện trở lại, giao tiếp như một người bình thường, chỉ mong có thể nghe được một tiếng “bà Đình” từ miệng đứa cháu gái này!

.....

Cháu gái của bà, Tiểu Tô ngoan, có phải là đang khóc không? Bà Đình vẫn khỏe, sau này khi nào nhớ thì đến đây gặp bà, bà lúc nào cũng dõi theo con, Hứa Trác Tuyệt là chồng, mặc dù là do bị ép buộc, nhưng bà tin, hai đứa, sau này vẫn sẽ ở bên nhau, dù cho có chuyện gì, chuyện tình cảm, đối phương mỗi người nhường nhịn một chút, mới có thể tiến xa.

Tô Tịnh An có sai, thì cháu rể hãy lắng nghe một chút!

Hứa Trác Tuyệt có làm gì có lỗi, cháu gái, làm gì cũng đừng để lỡ người đàn ông tốt!

.....

Bà Đình không còn nữa, Tiểu Tô Tô nhớ nghe lời cháu rể, còn nữa, sớm sinh lấy mấy đứa nhỏ, trong nhà có tiếng trẻ con sẽ ồn ào vui hơn, sinh con trai thì đặt Hứa..., có sinh con gái thì đặt Hứa...

Bà của Tô (Bà Đình)

.....

“Chú, khi nào nhớ bà, Tô có được đến không?”

Tô Tịnh An hai mắt sưng húp nhìn anh giọng khàn khàn, anh gạt đầu, kéo cô đứng dậy, vuốt sạch bụi bẩn dính trên váy cô cười.

“Muộn rồi, chào bà Đình đi, hôm nào lại dẫn em đi gặp!”

Cô hít một hơi, vuốt vuốt lại tóc, nhìn bia mộ:

“Bà Đình, Tô với chú về nhà! Hôm khác chú lại đưa Tô đến!”

Sau đó túm lấy cổ tay anh, giật giật í là cũng đang đợi anh chào bà Đình, Hứa Trác Tuyệt cúi gập người:

“Bà Đình, chúng con về! Máy hôm nữa, lại đến thăm bà!”

Tô Tịnh An lúc này mới chịu đi, đi được vài bước lại ngoảnh lại nhìn, mãi cho đến khi ra xe rồi, vẫn còn kiễng chân muốn nhìn lại.

Hứa Trác Tuyệt ra đến xe, đưa cho cô bức thư của bà Đình, này là của bà Đình viết lại cho anh và cô, hi vọng sau này anh có thể đọc cho cô nghe, đọc sớm, đọc muộn chi bằng để khi nào cô gặp bà, thì đọc cho cô, hôm nay, có thể đọc cho cô rồi!

Tô Tịnh An cầm lấy bức thư, cẩn thận gấp lại:

“Chú cất đi, buổi tối lại đọc cho Tô nghe!”

Cô dúi vào tay anh, sau đó mắt lại dán ra bên ngoài, muốn nhìn thêm một chút, mặc dù, không gặp được bà Đình, nhưng mà có thể nhìn thấy ảnh của bà, còn được nghe cả lời bà dạy cô nữa, vậy là vui rồi, sau này, tối nào cũng sẽ bảo chú đọc cho cô nghe!

“Bà xã, có muốn ăn gì không?”

“Ăn táo!”

Ngày hôm qua đã ăn hết ba cân táo rồi, cô còn muốn ăn tiếp sao?

Hứa Trác Tuyệt nhìn cô ngốc nào đó dán mắt ra bên ngoài, nghĩ ngợi một hồi, thì quay đầu xe, dừng trước một siêu thị, kéo Tô Tịnh An đi xuống.

Tiểu Tô Tô nhìn đám người qua lại, chân chưa gì đã mềm nhũn cả rồi, chui tọt vào trong xe đóng cửa lại. Mất mười phút anh mới dẫn được cô vào trong siêu thị, thực ra...đây cũng chỉ là lần thứ hai anh đi vào mấy chỗ buôn bán như thế này, lần đầu tiên chính là buổi tối đi mua gấu bông cho cô, đây là lần hai, nhưng ít nhất còn có kinh nghiệm một chút, cũng biết là đi lấy xe đẩy để đựng.

Tô Tịnh An từ đầu đến cuối đều bám sát lấy anh, đi đến quầy bánh quy thì dừng lại, nhìn chằm chằm, liếm liếm mép nhìn cả một dãy toàn là bánh như thế, thì thèm thuồng:

“Ăn bánh, chú, muốn ăn bánh!”

Đi một lúc cuối cùng cũng có món cô thích ngoài táo rồi, Hứa Trác Tuyệt nghe xong lại tức dừng lại:

“Vậy lấy đi, muốn lấy cái nào, tùy em chọn!”

Tô Tịnh An ngó bên trái, ngó bên phải, không thấy ai lạ mới cười ngây ngô đi nhìn kĩ từng loại, chọn mấy loại bánh hình con cá ôm đến chỗ anh:

“Chú, lấy hết chỗ này nhé!”

“Hết rồi sao? Có muốn lấy thêm không?”

Anh đem chỗ bánh để vào trong xe đẩy, lại hỏi thêm, Tô Tịnh An cười híp cả mắt, hí hửng chạy đi thêm.

Gian bánh ngọt, bánh kem, hoa quả, đồ ăn đều đã ghé qua hết, Hứa Trác Tuyệt hài lòng đẩy giỏ xe đi ra quầy thanh toán, ai nấy đều dòm ngó chỉ trỏ, cô đứng ở bên cạnh anh khép nép, tại sao ai cũng nhìn cô hết! Có phải có làm gì sai không?

“Chú, chú muốn đi về!”

“Đợi một chút, xong rồi, đi thôi, chúng ta về nhà!”

Anh kéo cô đứng sát hơn nữa, quan tâm nói với cô, nhân viên thu ngân nghe được lén nhin cười, hóa ra là chú sao? Vậy là còn cơ hội đúng không?

Hứa Trác Tuyệt rút thẻ trong ví ra đưa cho ả, ả ta còn ở trước mặt bao nhiêu người ngang nhiên cố tình nắm tay anh.

Tô Tịnh An cau mày, giằng lấy thẻ ngân hàng khó chịu:

“Em gái này, có chuyện gì sao?”

“Không cho chạm vào tay!”

Cô phồng miệng nói, để tấm thẻ xuống dưới bàn, kéo tay anh lại chỗ mình, bảo vệ. Hứa Trác Tuyệt vẫn còn đang bị đơ, cô đang ghen sao?

Đột nhiên nhếch miệng cười, kéo cô lại,, chủ động ôm lấy eo cô. Một màn này người xung quanh ban này còn chỉ chỗ bàn tán về cô, lại quay sang bàn về nhân viên thu ngân kia, nhất định là cố ý tiếp cận nhưng mà bị “cháu gái người ta” không đồng tình đây mà!

“Đây là hóa đơn, còn đây là thẻ của anh!”

Ả thủ ngân còn chưa có thẹn, tiếp tục nhìn anh, hai mắt còn cố ý đưa tình lả lướt, Hứa Trác Tuyệt không cầm lấy, chờ phản ứng của cô. Tô Tịnh An lập tức cầm lấy hóa đơn lẫn thẻ, chun chun cái mũi, không cho động vào chú! Sau đó đi the anh ra ngoài.

“Chú, sao chú không đưa cho Tô?”

“Hả?”

“Người đó...người đó cố ý chạm vào chú! Chú còn....chú còn...!”

“Bà xã, em biết như vậy gọi là gì không?”

Hứa Trác Tuyệt buồn cười nhìn cô, đột nhiên dừng lại hỏi một câu. Tô Tịnh An không hiểu chuyện, lắc ắc cái đầu:

“Chú hư lắm!”

Tô Tịnh An vừa nói vừa bỏ đi trước, đi được vài bước thấy có người lạ đng đi quá, co rúm người, lại chạy lại đi cùng với anh.

“Bà xã, anh đói!”

“Đây là chú mua cho Tô nhé! Chú đừng có giành!”

Đói của anh nói, khác với đói mà cô hiểu. Tô Tịnh An, em giả ngốc hay là ngốc thật hả?

- - - - -

“Chị Lam, cái này em không!”

...

“Chị Lam, hợp đồng này có vấn đề à?”

...

“Chị Lam....”

Hứa Tuệ Lâm ngồi cắn bút la hét, cái gì đây? Tại sao nó phải bán tuổi trẻ cho mấy cái hợp đồng nhảm nhí này?

“Chị Lam!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Cô Tuệ Lâm à, tôi đã trả lời bốn lần rồi, tại sao cô không nhớ?”

“Em cũng muốn nhớ lắm! Chỉ là....”

“Mấy thứ này sẽ làm cô già đi!”

“Đúng rồi!”

Hứa Tuệ Lâm búng tay, đẩy chỗ hợp đồng để trước mặt chị Lâm mà cười trù:

“Cho nên...chị làm luôn giúp em đi, được không?”

“Không thể, iams đốc cũng giao cho tôi việc rồi! Ad đúng rồi, buổi chiều nay, còn có một hợp đồng bên Mễ thị! Cô sẽ đại diện cho bên mình đi đàm phán đấy, cho nên, cố gắng để ý một chút!”

Chị Lâm mấy hợp đồng cần thiết cho buổi chiều đẩy đến trước mặt nó, lại tiếp tục làm việc. Chiều nay có buổi đàm phán, còn là một mình nó, tức à, nó sẽ phải gặp người kia à????????????

- ——

“A! Chị Lam, em đau bụng, đau bụng quá!”

Hứa Tuệ Lâm nằm lăn lộn dưới đất kêu gào. Vẻ mặt khổ sở như sắp chết đến nơi rồi.

“Đưa em đi bệnh viện, cứu em! Cứu...em!”

Hứa Tuệ Lâm nhắm mắt bắm riết lấy cổ tay chị Lam, xác định xe cấp cứu chuẩn bị đến rồi, mới yên tâm cười khẩy.

“Chị y tá, chị ở bệnh viện nào vậy? Chị đưa tôi đến đâu?”

Hứa Tuệ Lâm thở dốc, khan khan hỏi. Chị y tá nhìn biểu hiện của nó lo lắng, bị cái gì mà đau quằn quại như thế, vừa tập trung kiểm tra huyết áp, vừa nói:

“Tôi ở bệnh viện XXX”

Bệnh viện đó là của nhà Mễ Phong đúng không? Thần kinh à, đã giả bệnh rồi còn vào bệnh viện nhà hấn, vậy thì lộ là cái chắc.

“Chị gái à, tôi...tôi nghèo lắm, không có tiền vào đó đâu! Để tôi tự đi, tôi tự đi khám!”

“Đến nơi rồi, công ty có khoản trợ cấp cho người nghèo! Cô cứ vào khám đi!”

Chị y tá đẩy nó vào trong bệnh viện, Hứa Tuệ Lâm dở khóc dở cười, như thế nào, như thế nào bây giờ, biết vậy không giả bệnh cho rồi!

Cò cái gì mà trợ cấp cho người nghèo? Nhìn nó giống ăn mày lắm hả?

END CHƯƠNG 50: GHEN!

51. Chương 51: Tặng Vòng

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 51: TẶNG VÒNG

Hứa Trác Tuyệt lần đầu tiên chủ động lên mạng tra tin tức, mục đích chính là tìm đồ ăn cho người nào đó, Tô Tịnh An mua mấy loại bánh về để đấy, không chịu động đến, còn ngồi nhìn chăm chăm vào mấy quả táo, chẳng lẽ 9 tháng 10 ngày chỉ ăn táo không?

Tốt hay không khoog bàn đến, chuyện sau này, sinh ra muốn nó cả đời ăn táo à?

“Bà xã, muốn ăn cái nào?”

Hứa Trác Tuyệt đưa điện thoại cho cô, Tô Tịnh An nhìn màn hình điện thoại, lướt lướt vài cái.

“Ăn cá nhé!”

“...”

“Hay ăn gà?”

Hứa Trác Tuyệt nhìn thấy cô dừng lại, đoán rằng cô đang nhìn cái đùi gà, hỏi thử. Kết quả, Tô Tịnh An vẫn lắc lắc.

Năm phút trôi qua rồi, rốt cuộc Tô Tịnh An cũng có chút phản ứng, chỉ chỉ vào điện thoại đưa cho anh:

“Cái này, ăn cái này, chú nấu cho Tô đi!”

Hứa Trác Tuyệt nhìn bát cháo thịt trước mặt, ăn cái này thì tốt rồi, ít nhất không phải TÁO, nhưng là anh nấu?

“Chú nấu nha, Tô muốn ăn! Ăn cháooooo!”

Cô dụi dụi vào lòng anh, ánh mắt xin xỏ, Hứa Trác Tuyệt cũng đành gật đầu, cầm lấy điện thoại, nhìn một hồi. Lại lên mạng tra cách nấu, còn cẩn thận tìm hiểu thêm mấy món thịt tốt cho bà bầu, ghi lại hết vào giấy, sau đó bỏ xuống dưới bếp, Tô Tịnh An cũng nhanh chân trèo xuống giường chạy theo anh.

“Chú, đợi, đợi Tô!”

- - -

“Cậu Hứa, cô Tuệ Lâm có gọi điện về nói đang ở bệnh viện, tôi có thể đến không?”

Thím Âu vừa nghe điện thoại lập tức chạy vào trong bếp, cũng đi vào trong bếp ý kiến một chút. Hứa Trác Tuyệt nghe xong, còn không hỏi nó bị làm sao, chỉ ừ một tiếng, lại tiếp tục nhìn nồi cháo.

“Em chồng đi bệnh viện rồi! Thím, còn đi, con đi với!”

Tô Tịnh An nghe lên được, cũng lú lo muốn đi theo, lại bị anh lườm một cái, ngồi im bật.

“Lát thím vào xem nó như thế nào, tiệt thể đem luôn chút cháo cho nó luôn!”

Hứa Trác Tuyệt quấy cháo, lại đẩy nắp nồi, quay sang bắn tia lửa về phía cô:

“Còn em, ở nhà!”

“Tô muốn đi mà!”

Tiểu Tô Tô giật mình, cúi gầm mặt, nghịch nghịch váy, nhỏ giọng meo meo, không thềm ở tổng bếp nữa, đi thẳng một mạch ra phòng khách ngồi.

- - -

Buổi trưa, thím Âu cùng ông Hứa, quản gia Đinh đi vào bệnh viện, thực ra ông Hứa thừa biết nó giả bệnh, chẳng qua là muốn cho cặp nào đó có không gian cho nên mới miễn cưỡng vào bệnh viện, đứa nhỏ này còn dám giả bệnh để trốn việc, để xem ông xử nó như thế nào.

“Phong à, đã đến bệnh viện chưa?”

...

- - -

Hứa Trác Tuyệt sau khi đem một phần đưa thím Âu đem đến bệnh viện, cũng múc một bát cháo to để trước mặt cô:

“Ăn hết bài này mới được đứng dậy!”

Tô Tịnh An mấy hôm nay cảm giác có hơi là lạ, hình như ăn nhiều hơn trước, mọi khi nhìn thấy bát cháo này khả năng sẽ mè neho muốn bớt đi một chút đấy, chỉ là bây giờ nhìn vào, vẫn cảm thấy hơi in ít.

“Cho chú một miếng!”

Tô Tịnh An múc một thìa, còn cố tình gấp thêm thịt vào thìa, đẩy để miếng anh, cười vui vẻ.

“Ăn no đi, một lát anh ăn sau!”

“Chú ăn đi! Hôm nào Tô nấu cho chú ăn!”

Có thật không? Ngốc như thế, đến cháo thịt cháo gà còn không phân biệt được, còn muốn nấu cho anh ăn? Hứa Trác Tuyệt nghe lời ăn một miếng, cảm thấy không đến nỗi tệ, lần đầu nấu như vậy là tốt rồi!

“Ngon không?”

“Chú nấu cái gì cũng ngon!”

Tiểu Tô Tô vừa ăn vừa nói, sau đó cầm cùi ăn, ăn hết bát cháo còn muốn ăn thêm một bát nữa, đẩy cái bát không đến trước mặt anh, ánh mắt vẫn thêm thường.

“Oa, này là anh con nấu sao?”

“Đương nhiên!”

“Nấu cho con hả?”

Thím Âu đột nhiên nhìn nó không nói gì, Hứa Tuệ Lâm quay sang nhìn ông Hứa:

“Ông nội, là anh nấu cho con thật hả?”

“Nấu cho cháu dâu, sao bảo đau bụng không nói được cơ mà?”

“Đúng rồi, ông nói, con lại đau quần quai đây này!”

Nó ôm lấy bụng, bộ mặt cũng đau đến chết đi sống lại, nằm quay lưng lại phía ông Hứa, thở phào một cái. Nhìn bát cháo ử rữ, biết ngay mà, anh nó lại có thể nấu cháo cho nó à? Chị dâu nhỏ giờ vui rồi, có mỗi nó là còn chưa ra cái bộ dạng gì, công việc, tiền tài, cả người yêu cũng không có.

“Nhanh lên, buổi chiều còn đi làm!”

“Anh đến đây làm cái gì?”

Hứa Tuệ Lâm hoàn hồn quay lại, nhìn lão Mễ đứng chình ịch ở trước mặt, mới đây mà ông nội, thím Âu đã về rồi?

“Bệnh viện nói có người đến phá việc làm ăn của họ, cho nên anh đến xem!”

“Kiểm tra xong rồi thì ra ngoài đi, đừng phá tôi nghỉ ngơi!”

Hứa Tuệ Lâm thản nhiên ngồi ăn cháo, cũng mặc kệ người nào đó đứng chắn ở trước mặt, ăn xong thì xỏ dép đi vào nhà vệ sinh, vệ sinh xong rồi, đánh răng rửa mặt xong rồi, lúc đi ra vẫn còn nhìn thấy lão Mễ ngồi ở đấy, chán nản, cũng chẳng nói gì, trèo lên giường đi ngủ.

“Em muốn giận đối đến bao giờ?”

“Ai giận đối với anh? Muốn làm gì tùy anh, lúc nào đi thì đóng cửa giúp!”

Hứa Tuệ Lâm trùm chăn kín đầu, lạnh nhạt nói, Mễ Phong không đáp trả, nó còn tưởng hấn đã đi rồi, lén mở chăn ra nhìn nhì thử, thì giật bắn cả người suýt chút nữa là hét lên rồi. Mễ Phong nhìn nó chăm chăm, khoảng cách gần như thế, thậm chí nó còn có thể nghe rõ cả hơi thở của hấn, còn đếm được cả hấn có bao nhiêu sợi lông mi, còn có thể nhìn rõ đến mức...

Hứa Tuệ Lâm lắc lắc đầu, nó đang nghĩ cái gì? Tự...tự...dưng nhìn nó làm cái gì?

“Anh muốn làm gì?”

“Em nghĩ anh làm gì?”

Hấn kéo chăn nó thấp xuống, nhìn khuôn mặt Hứa Tuệ Lâm, đột nhiên nở nụ cười.

Biến thái, người ta cười thì đẹp mê hồn như thế, hấn cười lại biến thái như thế!

“Tôi là em gái bạn thân của anh, đừng có mà...”

Lão Mễ giữ tay nó, cúi xuống hôn một cái. Hứa Tuệ Lâm giãy giụa, thỏ phì phò như sắp chết đuối, trợn mắt.

“Em gái bạn thân cũng có thể thật!”

“Đồ bệnh hoạn...!”

Nó trợn mắt, tức giận nói, lại bị hấn hôn tiếp, mẹ nó, nụ hôn đầu bị cướp, thứ hai cũng bị cướp, đến cái thứ ba cũng bị mất trong nháy mắt.

“Bệnh hoạn thì làm sao? Bên ngoài, anh em còn ngủ với nhau được, em là em gái lão Mễ, cũng không phải em gái anh!”

“Cho nên anh mới có suy nghĩ đấy với chị dâu? Tôi còn tưởng...”

Ban này bị chọc thì không sao, nghe câu nói này của nó, giới hạn của hấn liền bị chọc thủng, Mễ Phong kéo tay nó ra khỏi miệng, không cho nó che miệng, cúi xuống cắn một cái lên môi, Hứa Tuệ Lâm đau phát khóc, há miệng muốn cắn lại, kết quả lại tạo cơ hội cho hấn, bị hấn hôn đến mê loạn, ban đầu còn phản kháng, sau dần không có sức cũng không có chống lại được gì, còn có phần đang muốn tùy theo hấn.

Hứa Tuệ Lâm, vũng bùn này, mày muốn sa vào sao? Một khi rơi vào rồi, sẽ không thể nào thoát ra được đâu!

“Ai nói với em như thế? Nếu như không tin anh có thể chứng minh! Xem xem, rốt cuộc, anh thích ai!”

“Anh dám nói anh không có ý đồ với chị dâu hử? Tôi không tin!”

Hứa Tuệ Lâm đẩy hấn tránh xa một đoạn, tức giận thỏ phì phò, vừa che miệng vừa quát âm lên.

“Anh có ý với em, mấy ngày qua em còn không hiểu à?”

Mễ Phong chống hai tay ở bên cạnh, dí sát lại người nó, nhìn khuôn mặt người nào đó tức giận mà đỏ ửng lên, thái độ dở khóc dở cười, nhìn thẳng vào mắt nó mà nói.

Hấn có ý với nó, thật sao? Mễ Phong có ý với nó?

“Này, em vui đến gốc luôn à?”

“Thần kinh, ai vui với anh? Nói xong rồi, thì về đi!”

Nó nhìn hấn, nghiêm mặt nói, giả bộ buồn ngủ, trùm chăn kín tận đầu, lão Mễ vừa nói, hấn có ý với nó! Hứa Tuệ Lâm, mày không nghe nhầm đấy chứ?

Hứa Tuệ Lâm chồm chần, véo thử một cái vào má, đột nhiên không thấy hấn đáng ghét nữa, là vì câu nói đó sao? Cho nên, nó lập tức muốn tha thứ cho hấn! Chỗ này, ban này hấn đã hôn nó!

Có phải nó cũng tìm được nam nhân của nó rồi không?

Tô Tịnh An ăn trưa xong, ngoan ngoãn đi ngủ trưa. Giữa trưa thì tỉnh dậy, nhìn anh nằm bên cạnh tự cười một mình. Cười chán thì phá, chọc má, chọc trán, còn vuốt ve khuôn mặt anh, giống như muốn bóp nát vậy. Hứa Trác Tuyệt hơi cau mày, tay ôm lấy eo cô siết mạnh hơn, lại tiếp tục nhắm mắt. Tô Tịnh An bị dọa sợ chết khiếp, dừng hình, nằm một lúc lâu không thấy anh phản ứng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Cô ôm lấy con gấu lúc Hứa Tuệ Lâm đem về từ nhà trọ, nhìn anh một cái, lại quay lại bóp bóp con gấu, cẩn thận lôi từ trong túi áo của nó ra một chiếc vòng, chăm chú nhìn.

Đây là Tô làm cho chú đấy! Những cái khác thì đủ màu sắc hết, có cái này chỉ có một màu thôi, màu này em chồng nói, con trai ai cũng thích hết, cho nên cô mới lén làm.

Tô Tịnh An nhắc tay anh lên, cẩn thận gỡ chiếc vòng sang bên cạnh, ướm thử, lại nhìn anh.

Hứa Trác Tuyệt vẫn còn ngủ, Tô Tịnh An để con gấu lên đầu giường, cầm chiếc vòng màu gỗ khê khằng đeo vào tay anh, cười khúc khích, vui vẻ hôn một cái lên mu bàn tay của anh, thích thú.

Hứa Trác Tuyệt lại hơi động dậy, Tô Tịnh An tranh thủ chui tọt vào lòng anh, để tay anh lên eo cô như chỗ cũ, luồn tay xuống ôm lấy eo anh, ngọ nguậy hai cái, cũng nhắm mắt lại.

Hứa Trác Tuyệt nhìn chiếc vòng, hài lòng nhìn người trong lòng, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, khoe miệng cong cong.

Tô Tịnh An ngẩng đầu nhìn anh, Hứa Trác Tuyệt ại nghiêm mặt, nhắm mắt giống như đang ngủ, nhưng tay vẫn đều đều vuốt tóc. Cô kéo kéo áo anh, khe khẽ gọi:

“Chú...”

Chú ngủ mơ sao? Còn xoa tóc cô nữa này....

END CHƯƠNG 50: TẶNG VÒNG.

52. Chương 52: Thối Hay Không Thối?

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 52: THỐI HAY KHÔNG THỐI?

“Ăn thịt...muốn ăn thịt!!!”

Hứa Trác Tuyệt vừa Mới chớp mắt được một lát, nghe tiếng ai đó đang lẩm bẩm, lại bị đánh thức, nhìn Tô Tịnh An vừa nhắm tịt mắt vừa nói, đầu đầu.

“Ăn thịt....ăn thịt...”

Tô Tịnh An vừa ngủ vừa nói, còn nhe răng cắn cắn hai cái, lại lẩm bẩm, lại cắn cắn, lại thiu thiu ngủ.

Anh hít một hơi, cúi đầu nhìn người nào đó đang ngủ, thở dài, kéo chăn quấn quanh người cô, nhìn cơm nắm trong ngực, mới yên tâm nhắm mắt.

Ngày nào mà cũng “ăn thịt” như thế này, chi bằng giết anh luôn đi!

- _____

“Chú!”

Tô Tịnh An nhẩn nhẩn mặt, nằm lăn lộn trên giường kháng nghị, chú lại muốn làm cái gì? Quấn cô như này làm cái gì?

“Chú, cởi ra, cởi ra cho Tô!”

Hứa Trác Tuyệt vừa mở mắt đã nhìn thấy người nào đó lăn lộn quần quai ở trên giường, cũng may chân anh dài, chặn lại kịp, nếu không, cô đã an vị dưới sàn rồi, bình thường thì không sao, giờ còn đang có em bé, muốn phá thì cũng để sau đi!

“Lăn cái gì mà lăn, ngã xuống thì bị làm sao, hả?”

Hứa Trác Tuyệt lôi cô ra giữa giường, nhìn cô tức giận, vò rối tóc cô.

Tô Tịnh AN uất ức, hai mắt rưng rưng nhỏ giọng meo meo:

“Muốn đi vệ sinh, Tô muốn đi vệ sinh mà!”

Tô Tịnh An lớn giọng gào thét, đợi Hứa Trác Tuyệt cởi dây, tháo chăn, thì ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh. Hứa Trác Tuyệt cũng bị tốc độ của cô làm cho hoảng, cũng chạy vào theo, ra đến cửa thì bị chặn lại. Ở bên ngoài sốt ruột:

“Bà xã...”

“Bà xã, bị sao vậy? Mở cửa ra xem nào!”

Tô Tịnh An nghe tiếng đập cửa, không có phản ứng, mãi một lúc sau mới chịu đứng dậy, chậm chạp đi rửa tay.

“Bà xã, bị...”

Hứa Trác Tuyệt mở cửa, suýt chút nữa thì đâm vào cô, nhìn người nào đó nhăn nhăn mặt:

“Khó chịu ở đâu?”

Tô Tịnh An nhìn chăm chăm vào vòng tay anh đang đeo cườm ngốc nghếch:

“Chú...chú, cái này đẹp nhỉ!”

Tô Tịnh An túm lấy cổ tay anh, cảm giác vui lạ thường:

“Cũng tạm!”

“Đẹp vậy mà!”

Tô Tịnh An leo đèo theo sau lưng anh, nhìn chăm chăm vào cổ tay, đến giờ vẫn không kìm được cảm xúc, cười thành tiếng.

- _____

“Này, đừng có mà theo tôi nữa đi!”

Hứa Tuệ Lâm cúi gắt, quay đầu nhìn kẻ bám theo sau, nó còn tưởng lúc lúc tỉnh dậy hẳn đã về rồi, không nghĩ đến, hẳn lại vẫn còn mặt dày ở đây, thay đồ xuất viện hẳn vẫn mặt dày đi theo, bực mình.

“Anh đưa bạn gái anh về nhà, còn phải hỏi ý kiến em à?”

Mễ Phong giằng lấy thẻ của nó, rút trong ví ra thẻ của hẳn, thanh toán viện phí, nói ra câu ban nãy cũng không có chút ngại ngùng nào. Ngược lại, nó bị tức sắp chết rồi, nhìn y tá trực ban nhin cười, không chửi được lão Mễ, thì quay qua chửi mấy cô y tá, hết như hổ mẹ:

“Cười gì mà cười, còn cười nữa, tôi móc mắt cô bây giờ!”

Hứa Tuệ Lâm giật lấy giấy thanh toán, nhét vào túi, vùng vằng bỏ đi.

“Bạn gái tôi đang đến tháng, mấy cô đừng để bụng!”

Mễ Phong nói với một câu, cũng nhanh chân chạy theo nó. Có cần ở trước mặt người khác nói hẳn như thế không? Cũng may là địa bàn nhà hẳn, nếu không nhất định sẽ làm trò cười cho người ta rồi.

“Đi bên này, em chạy sang bên ý làm gì!”

Lão Mễ kéo nó lại, bấm nút xuống tầng hầm, Hứa Tuệ Lâm phản kháng không được, còn bị mất thêm mấy nụ hôn, nhăn nhin đứng ở góc thang máy, coi như là nếm mùi đời đi, sau này, đừng hòng ăn đậu hũ của nó thêm lần nào.

“Ngồi ở ghế phụ!”

“Ngồi ghế phụ để chờ anh ăn thịt à? Anh mà giở trò gì, đừng có trách tôi!”

Hứa Tuệ Lâm ngồi ở ghế sau, cẩn thận nhìn người ở phía trước, đầy cảnh cáo.

- _____

“Anh, chị dâu, hai người ở nhà tại sao không đến thăm em?”

Hứa Tuệ Lâm xông vào trong nhà, nhìn hai người nào đó đang diễn màn tình tứ, nổi giận đùng đùng.

Tô Tịnh An đang ăn táo thì giật nảy cả mình, rớt cả đồ đang cầm, cô nhìn miếng táo dưới đất, nhìn Hứa Trác Tuyết, lại nhìn nó đang chống nạnh, mắt rưng rưng, đột nhiên bật khóc. Rơi rồi, chú nói chỉ cho ăn một quả táo thôi, đây là miếng to nhất, cô còn cố tình để ăn cuối, hic, bị rơi rồi.

Tô Tịnh An đánh liều nhặt lên, há miệng muốn một phát hết miếng, lại bị anh giữ lại, cầm lấy miếng táo, đầy tức giận, như đang nói, em còn không biết phân biệt sạch bẩn, có tin anh móc mắt em không?

Hứa Tuệ Lâm, lão Mễ đứng ở ngoài cửa cũng bị đơ rồi, cũng may có lão Mễ “tát” nó hai cái, nó mới hoàn hồn về kịp, mới nửa ngày không gặp, chị dâu bị bỏ đói à?

“Anh, anh bỏ đói chị dâu à?”

Tô Tịnh An vẫn còn tiếc miếng táo, nhìn nó một lúc lâu, miệng vẫn còn tóp tép thòm thềm.

“Em chồng, Tô gọt táo cho em chồng ăn nhé!”

“Táo hả?”

Hứa Tuệ Lâm nhớ đến chuyện bản thân bị “bán rẻ”, chép chép miệng:

“Em không ăn đâu, em sẽ không bao giờ ăn táo!”

Hứa Trác Tuyết thì nhìn cô, Tô Tịnh An xụ vai, liếm liếm mép thòm thềm nhìn anh. Lão Mễ nhìn quả táo ở trước mặt, nhìn mấy người kia chán chán cầm lên cắn một miếng, lập tức sự chú ý đều dồn về phía hắn, nhìn cái gì? Có cần nhìn ghê như vậy không?

“Sao vậy?”

“Sao lại có người vô duyên như thế!”

“Bỏ xuống, tôi bán em gái, không bán táo!!!!!”

Hứa Trác Tuyết nhìn hắn, này là táo của vợ anh, kẻ khác, không được động vào.

“Có nhất thiết phải như thế không, dù sao thì tôi cũng là khách...”

Lão Mễ không tin vào mắt hắn, nó xiên xỏ hắn thì cũng bỏ đi, ngay cả lão Hứa cũng cảm hắn, nhưng mà hắn vừa nói “Bán em gái” có đúng không? Mễ Phong nghĩ đi nghĩ lại, cười như thẳng góc.

“Cả nhà ăn cơm, ông nội, con mới ông ăn cơm!”

Lão Mễ cầm đũa, nhìn bàn ăn một lượt, chào mọi người, ngoại trừ Hứa Tuệ Lâm cau gắt thì nhưng người khác cũng không có thái độ gì. Ông Hứa cười mãn nguyện, gật gật đầu:

“Được rồi, ăn cơm đi, cơm canh nguội hết rồi!”

Ông Hứa cũng cầm đũa, gắp một miếng thịt vào bát của cô, cười xán lạn:

“Cháu dâu, ăn thịt đi, ăn thịt tốt cho sức khỏe, cả chất của ông nữa!”

Tô Tịnh An cũng chưa có hiểu lắm, nhìn miếng thịt trước mặt, ngửi ngửi thử, không có nôn, vậy ăn được.

Hứa Trác Tuyết mỗi lần nhìn thấy cô ngửi cái gì đó, trong lòng là cả một cỗ lo lắng, không nôn, tuyệt đối không được nôn! Tô Tịnh An ăn hết bát đầu tiên, vẫn thấy anh nhìn cô, nghĩ ngợi một lúc, thì xúc một miếng thịt để vào bát của anh, đem đũa nhét vào tay anh, nhỏ giọng:

“Chú, ăn cơm!”

Chú sao? Ông Hứa là lần đầu tiên thấy cháu dâu chủ động mở miệng, đương nhiên là vui mừng chỉ là, nghe thấy từ chú kia, thì có hơi bất ngờ một chút, gọi chồng là chú sao?

Ông nhìn anh, Hứa Trác Tuyết thản nhiên, gắp thêm mấy món khác vào bát cô, tiếp tục nhìn cô ăn. Hứa Tuệ Lâm vẫn vừa ăn vừa lườm lão Mễ, thím Âu cũng không có nói gì, này là...sao lại mỗi mình ông bị bất ngờ như này?

Chẳng lẽ là ngày thường đều gọi là chú à?

Cơm tối đã xong, ông Hứa vẫn chưa kịp thích nghi với chữ “chú” đó, chậm chạp đi ra ngoài phòng khách. Hai đôi kia cũng đi theo ra sau, thím Âu bưng một đĩa hoa quả để ở bàn sau đó lại quay lại bếp.

Ông Hứa nhìn hai người kia lú lo ở bên cạnh, không nhin được ghé tai nó hỏi nhỏ:

“Sao lại gọi là chú? Chẳng lẽ sau này, chất của ông lại gọi bố nó là ông sao?”

Hứa Tuệ Lâm thở dài, nhìn hai người kia, lại nói nhỏ:

“Thực ra, vấn đề này con đã hỏi rồi, nhưng mà...không được gì cả, chuyện này cứ để chị ấy gọi theo ý đi, lúc trước anh cũng có thời gian muốn đổi xưng hô, kết quả, chị dâu không nói chuyện, có lẽ là chị ấy cảm thấy gọi tên khó nhớ!”

“Nhưng còn chất của ông, lỡ gọi bố là ông, làm sao có thể?”

“Vậy sau này dạy nó là được, còn chị dâu đã định, không đổi xưng hô được đâu ông!”

Hứa Tuệ Lâm thành thật nói, còn cảm thông vỗ lên vai ông Hứa:

“Dù sao thì, đây là vấn đề của an, còn chất của ông vẫn là chất của ông!”

Ông Hứa vẫn chưa tán thành lắm, nhưng nhìn hai người kia một người thì “bà xã”, một người thì “chú”, thở dài.

“Vậy nếu như anh lấy em thì em Tô sẽ gọi anh là gì?”

“Đương nhiên là em rể!”

Hứa Tuệ Lâm nghĩ hai giây, đáp lại, lúc nói ra rồi, mới thấy bị lừa, mẹ nó, em rể cái gì? Ai thèm lấy hấn!

“Anh...Anh..cút ngay đi!”

Hứa Tuệ Lâm quay sang đánh lia lịa lên người hấn, có còn coi ông Hứa tồn tại hay không?

“Nhóc con này, con gái con nứa, như vậy thì ai dám lấy!”

Hứa Tuệ Lâm khổ sở ôm lấy cánh tay bị ông Hứa đánh, oan ức:

“Ông nội, con không lấy chồng đâu!”

“Em dám không lấy? Anh em bán em cho anh rồi, em còn mạnh miệng!”

Lão Mễ ôm lấy ngực, khổ sở nhìn nó, tức giận rống lên, lại quay sang nhìn ông Hứa:

“Ông, ông xem xem, con đã nhẫn nhịn muốn gả rồi, cháu gái ông còn..”

“Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, sau này, con chỉ bảo nó thêm đi! Còn con, thứ nói lại lần nữa xem, xem con còn tóc không?”

Nó nhìn anh cầu cứu, cầu không được, oan ức ôm lấy tóc, chuyện lúc trước nó còn nhớ như in, tóc này nó phải nuôi bao lâu mới có lại, cũng tại hồi đi học trót tỏ tình với anh khóa trên, bị ông nó biết được, nói rằng nó ham chơi không chịu học hành, còn cắt tóc của nó giống đàn ông, hại nó cả năm trời không dám xuất hiện trước mặt anh trai khóa trên kia nữa, sau đó, Hứa Tuệ Lâm có làm loạn cũng phải lén lút, chỉ sợ có người mách ông, ông lại cho đi bọ tóc của nó, vậy thì mặt mũi đâu mà ra ngoài đường.

Bây giờ, vì một người ngoài lại dọa cắt tóc nó, tức chết mà!

Nó giậm chân bỗ lên trên phòng, không nói chuyện nữa, tốt nhất là không nói gì cả, tránh gây họa vào tóc thì hơn!

Chín giờ tối, lão Mễ cũng rút quân về nhà, ông Hứa nán lại xem thời sự một chút, Hứa Trác Tuyết cũng thừa dịp kéo bảo bối về phòng. Tô Tịnh An ngồi trước một bàn toàn bánh là bánh, vuốt vuốt cầm:

“Chú, ăn cái này nhé!”

Hứa Trác Tuyết nhìn gói bánh cô đang chỉ, xoa xoa đầu:

“Muốn ăn cái nào thì ăn! Ăn xong thì phải đánh răng lại!”

Tô Tịnh An chọn lấy một gói, bóc ra xem thử, mùi bên trong xộc lên mũi, Tô Tịnh An ngửi ngửi thử, ăn thử một cái, ngon quá!

“Chú, ăn, ăn, cái này ngon!”

Hứa Trác Tuyết che mũi, đẩy gói bánh ra xa, nhìn cô hơi bất ngờ.

“CHú...”

“Em ăn đi!”

Anh ngồi nhảy cách cô một đoạn, nhìn vỏ gói bánh, cau mày, lúc trước cô ngửi thấy mùi sầu riêng là chạy ngay, hông phải sao? Giờ lại ăn ngon lành như thế, Tô Tịnh An ăn một mình thì không quen, cứ dí gói bánh lên miệng anh, Hứa Trác Tuyết càng lúc lại càng tránh xa, cô còn cho rằng anh không thích cô nữa, càng lúc càng tiếp tới:

“Em ăn một mình đi, cái đấy anh không ăn!”

“Sao lại không ăn?”

“Vị này anh không thích, em sang phòng Tuệ Lâm ăn đi!”

“Ồ, em chồng thích ăn cái này hả?”

Tô Tịnh An ói xong lập tức chạy sang phòng đối diện, Hứa Trác Tuyết cũng thử hắt một cái, chút nữa là chết vì cái mùi kia rồi, cửa sổ đều mở ra hết, cũng vì cái mùi đó, hại anh còn mất cả hình tượng mà cầm tờ báo phẩy phẩy đuổi hết mấy cái mùi đó ra bên ngoài.

Tô Tịnh An đi chưa được ba lâu, Hứa Trác Tuyết ở phòng bên này đã nghe thấy nó hét toáng, sau đó Tô Tịnh An lại chạy về bên này, nước mắt tuôn rơi.

“Em chồng nói cái này thôi! Làm gì thôi đâu!”

Cô vừa khóc, vừa lau nước mắt nhìn gói bánh oan ức:

“Chú, chú ăn xem có thôi không? Không thôi mà!!!!!!!!!!!!!!”

END CHƯƠNG 52: THỐI HAY KHÔNG THỐI?

#NOTE: Ngoại truyện em muốn đọc mấy chap?

Em muốn lấp mấy bộ cũ hay muốn đọc bộ mới?

Có nên viết ngược không?

Lão nghe em!

53. Chương 53: Đoạn Kết

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

CHƯƠNG 53: ĐOẠN KẾT

Hôm qua lúc đi ngủ, chú còn không ôm cô cơ.

Tô Tịnh An vẫn còn nhớ, chú bắt cô nằm ra đầu bên kia, nói cái gì mà sợ đạp trúng em bé, rõ ràng là chú chê người cô có mùi sầu riêng, cho nên không dám lại gần mà.

Sáng sớm, Tô Tịnh An dậy sớm, đánh răng rửa mặt sau đó một mạch chạy xuống phòng ăn, cũng không có đợi người nào đó tỉnh dậy, tự giác ăn bữa sáng không cần anh.

“Chị dâu, anh em còn ngủ nữa à?”

Tô Tịnh An vẫn còn thắc mắc vị của cái bánh ngày hôm qua, cố uống thêm ngụm sữa, quay sang nói với nó: “Em chồng, cái bánh hôm qua...”

“Đừng, chị đừng nói, chỉ nghe đến cánh bánh ngày hôm qua em đã muốn nôn rồi, cái mùi đó, làm sao chị lại có thể ăn được!”

Hứa Tuệ Lâm bịt mũi, nhăn nhăn mặt, vội vàng ngăn cản cô nói, đến bây giờ, nó vẫn còn bị ám ảnh cái mùi đó, chị dâu có bầu nên vị giác, khứu giác cũng có vấn đề rồi đúng không?

“Ăn ngon mà!”

Tô Tịnh An nhìn chằm chằm vào cốc sữa, lẩm bẩm một mình, tự dưng nhớ ra cái gì đó, quay sang nói với ông Hứa:

“Ông nội, ông có ăn bánh không? Tô đem bánh cho ông ăn nhé, hôm qua chú mua nhiều lắm!”

“Ồ, bánh gì, ông nội ăn được sao?”

“Được chứ!”

Cô co chân chạy lên trên phòng, rón rén mở cửa đi vào trong, ôm gói bánh chạy xuống dưới.

Ôi, ôi, cái mùi này. Hứa Tuệ Lâm bịt mũi, thím Âu cũng bịt mũi không敢 chạy ra góc.

“Ông nội, bánh này ngon!”

Tô Tịnh An đem gói bánh bóc xong để xuống trước bàn ăn, ông Hứa đem một miếng ngửi thử, cười cười ăn một cái.

“Không tệ!”

Ông Hứa lại ăn thêm một miếng, Tô Tịnh An cười vui vẻ, hóa ra ông nội cũng thích ăn cái này, không để tâm đến hai người đứng ở góc kia, một miếng cho ông, một miếng cho cô, thoảng cái cũng hết gói bánh. Ông Hứa cũng chống gậy cạch cạch đi ra ngoài phòng khách, run run nói không nên lời:

“Ông nội, ông thấy cái bánh ý ngon à?”

“Thôi, thôi chết ông rồi!”

Ông Hứa nhăn mặt nói, cái mùi sầu riêng lại nồng lên, Hứa Tuệ Lâm ngồi cách một đoạn, nhào người hỏi:

“Vậy mà ông cũng ăn được à?”

“Đây là cháu dâu mời ông, con bé lần đầu tiên chủ động nói chuyện, là con, con có ăn không?”

Hóa ra là vì sợ chị dâu nhỏ buồn, cho nên nhẫn nhịn ăn, ông nội, con nể ông.

“Không được rồi, ông phải đi đánh lại răng, cái mùi này....!”

Hứa Tuệ Lâm nhìn buồn cười nhìn theo, chui vào trong bếp với chị dâu nhỏ.

“Chị dâu, chị có biết, mấy đôi yêu nhau họ thường làm gì khi gặp nhau không?”

Tô Tịnh An lắc lắc, Hứa Tuệ Lâm cười bí hiểm:

“Chính là hôn môi đó, chị với anh em là vợ chồng, một lát nữa chị xuống chị hôn anh ấy một cái, khẳng định anh ấy sẽ bất ngờ cho mà xem!”

Hôn môi? Tô Tịnh An lắc lắc:

“Không được đâu, ngại lắm!”

“Ngại cái gì, chẳng lẽ chị muốn anh em đi hôn người khác hả?”

Hứa Tuệ Lâm gỡ tay cô đang che mặt, nghiêm túc nói, nhìn Tô Tịnh An đang chần chừ suy nghĩ, nén cười.

“Ngại lắm!”

“Vậy chị có yêu anh em không? Nhanh lên, anh em xuống rồi, hôn một cái, thật tình cảm vào!”

Hứa Tuệ Lâm vuốt tóc cô, kéo Tô Tịnh An đứng dậy, vỗ vỗ mông cô, mắt lại liếc liếc về chỗ cầu thang.

- _____

Tô Tịnh An đưa tay sờ sờ môi, dò dẫm đi ra chỗ chân cầu thang, ngược nhìn anh.

“Chú ơi...!”

Hứa Trác Tuyết nhìn cô, hai mắt lại rưng rưng thế kia, lại bị ai bắt nạt rồi?

Tô Tịnh An ngược nhìn anh, kiễng kiễng chân mới chỉ chạm đến cổ, khê khê kéo góc áo anh, Hứa Trác Tuyết cúi đầu, Tô Tịnh An liền chồm tới. Không nghĩ đến cô lại chủ động hôn anh, người nào đó hào hứng, nhếch miệng chờ cô, kết quả, cô ngốc nào đó, chỉ môi chạm môi không có làm gì hết, Hứa Trác Tuyết chỉ có thể chủ động đòi thêm, đang lúc cao trào lại nghĩ thấy có mùi nồng nồng, cái mùi này...anh còn muốn trah thủ một chút, hiểm khi cô chủ động như vậy lại bị cái mùi này phá đám, nhần nhần mặt, một lúc sau thì buông cô ra.

Tô Tịnh An then thùng, che miệng, quay ra đằng sau thấy nó đang há hốc miệng ở trong bếp.

Hứa Tuệ Lâm còn đang bị bất ngờ, đúng là sức mạnh của tình yêu, nó còn tưởng anh nó sẽ buông ngay lập tức, kết quả còn hôn người ta suýt ngạt thở mới chịu tha, haizzzz.....

Hứa Trác Tuyết nhìn cô, lại nhìn gói bánh để trên bàn, cầm lấy cốc sữa của cô uống bằng cạn, cái mùi này...sau này không thể mua thêm cái loại bánh ý thêm một lần nào nữa, tuyệt đối không.

Tô Tịnh An bị anh lôi đi đánh răng, lúc ra ngoài thì nhìn thấy anh ngồi lục lọi chỗ bánh kẹo của cô, vội vàng chạy đến:

“Chú nói cho Tô rồi mà!”

“Tránh ra, ra kia ngòi!”

“Không, chú nói cho Tô rồi còn gì? CHÚ lại nuốt lời...!”

Ai thêm tranh đồ ăn với cô, anh là đang kiểm tra lại xem có loại nào có vị giống như cái bánh ban nãy hay không thôi, nếu như có, anh đem đi vứt hết sẽ không để sót lại một cái nào. Trong mắt cô, anh là người khó tin tưởng như thế?

- _____

“Mẽ Phong, anh bị thần kinh đúng không? Anh dám quay tôi?”

“Sao vậy? Quay cái gì?”

Lão Mẽ ngồi trong văn phòng, chán chán mở máy tính bật “Clip H” lên xem, bởi vì có cclip hay cho nên muốn chia sẻ cho nó xem cùng, kết quả còn bị chửi không ra gì, thật là đau đầu mà!

Hứa Tuệ Lâm ở bên kia tức đến chửi ầm lên, không cần biết ai với ai, cứ chửi.

“Được rồi, được rồi, đừng hét nữa, tai anh điếc cả rồi! Đến công ty đi, em mà không đến, anh đem ”Clip H” của em đăng lên mạng đấy!”

- _____

“Chú, hôm đó chú về nhà, chú không ở cạnh người đó đúng không?”

Tô Tịnh An đột nhiên nhớ đến lời nói sáng nay nó nói với cô, tự dưng cảm thấy bất an, quay sang nhìn anh đang đọc tài liệu, nhỏ giọng thủ thủ.

Người đó nói người ở trong bức ảnh chính là chú, cô đã nhìn rất nhiều lần, nhớ rất rõ, người đó thật sự là chú, nếu đã như vậy, tức là, chú không thích cô nữa, có đúng không? Em chồng nói mấy chuyện đó chỉ có người yêu nhau mới làm, chú cũng nói mấy chuyện đó chỉ có vợ chồng mới làm thôi, thế nhưng hôm đó, chú với người đó đã hôn nhau, còn ôm nhau nữa, có tấm chú còn hôn ngực của người đó, còn chạm lên đùi người đó nữa, chú với người đó cũng là vợ chồng sao?

Hứa Trác Tuyết chưa hiểu rõ ngụ ý trong câu nói của cô, nhìn Tô Tịnh An ngơ ngác nghĩ cái gì đó, rồi còn sụt sùi mũi, vừa khóc vừa lau nước mắt.

“Sao vậy? Sao lại khóc rồi? Có phải bị đau bụng không, hay là...”

“Người đó còn lấy cả vòng cổ nữa, còn đem cả lắc tay chú tặng đem đi rồi, chú thích người đó hả? Chú không thích Tô nữa rồi!”

“Ai nói anh thích người đó?”

Hứa Trác Tuyết để tài liệu lên trên bàn, quay sang nhìn cô ngốc nào đó suy nghĩ lung tung, vừa nói vừa kéo mặt cô lại gần, nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở khóc của cô.

“Hôm đó anh làm cái gì, em còn không biết sao? Sau này không nhắc chuyện này nữa, anh chỉ có yêu bà xã của anh thôi, đã trót thích vợ ngốc rồi, sao có thể thích người vừa già vừa xấu như cô ta được!”

“Tô không ngốc!”

“Được không ngốc, chỉ hơi khờ, hơi mè nheo, mít ướt một chút thôi!”

“Tô chỉ có thích ông xã của Tô thôi, trót thích chồng khờ rồi, sao có thể thích người khác được! Cho nên, sau này chú không được thích ai khác đâu, không phải ai cũng thích người vừa khờ, vừa ngốc như chú đâu!”

Tô Tịnh An sụt sùi, dụi dụi vào lòng anh, hai tay cũng vòng qua ôm lấy eo anh, bắt chước theo anh nói, nói ông còn hôn chụt một cái lên ngực trái của anh, cười ngốc.

“Đánh dấu chủ quyền, không cho ai động vào chú!”

“Bà xã...”

“Hả!”

Hứa Trác Tuyết cúi đầu hôn lên môi cô, cười hài lòng:

“Anh vừa phát hiện một chuyện!”

“Chú lại thích ai rồi?”

“Chính là ngốc bẩm sinh cũng có thể chỉ dạy!”

- —————

Bao nhiêu chuyện, bao nhiêu lần cãi cọ, kết quả vẫn có thể một lần nữa được chăm sóc bảo vệ cho cô, Vậy mới nói, không phải ai cũng có thể chịu được tính ngốc ngốc, gà mờ của Tô Tịnh An.

Cũng không phải ai cũng chịu được tính cộc cằn, lạnh nhạt của Hứa Trác Tuyết.

Đời này, có thể gặp em, được nuôi một Tiểu bạch hổ ngốc ngốc, đáng yêu như vậy, thật tốt!!!!!!!!!!!!

[KẾT]

54. Chương 54: Ngoại Truyện [01]

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Ngoại truyện [01]

Người bình thường ốm nghén ba tháng sẽ hết, Tô Tịnh An nghén đến tháng thứ tư rồi tại sao vẫn không có dấu hiệu dừng lại? Chẳng lẽ giống như lời Hứa Tuệ Lâm nói, Tô Tịnh An sẽ là một trong số những trường hợp đặc biệt, nghén đến tận lúc sinh sao?

“Chị dâu, hay chị thử ăn chút cháo đi, được không?”

Hứa Tuệ Lâm ngồi nhìn bàn ăn, ngao ngán, thím Âu dìu Tô Tịnh An đi ngoài bàn ăn, cũng thở dài sốt ruột.

“Cháu dâu, hay là ăn thử cái này xem!”

Ông Hứa đẩy đĩa thịt đến trước mặt, Tô Tịnh An nhìn đã nhần mặt rồi, cố gắng ngửi thử một cái, kết quả lại chạy vào nhà vệ sinh thêm một lần...nhìn chị dâu nhỏ như thế, sau này sao nó dám mang bầu nữa.

“Không ăn đâu, Tô uống sữa thôi!”

Tô Tịnh An cầm lấy cốc sữa đem ra ngoài phòng khách ngồi, thỉnh thoảng thì ăn thêm được miếng bánh, vừa xem TV, vừa sờ sờ cái bụng bầu.

“Chị dâu, hôm qua tròn bốn tháng rồi đúng không? Vậy là biết trai hay gái rồi nhỉ!”

“Chú không cho hỏi bác sĩ đâu!”

Tô Tịnh An hình như cũng bắt mẫn, ngày hôm qua bác sĩ hỏi có muốn biết là trai hay gái không, chú bảo con nào cũng được, còn nói, sau này cũng không cần hỏi, đến lúc sinh sẽ biết, hại Tô Tịnh An buồn thiu cả ngày hôm qua, đến bây giờ vẫn còn thấy tiếc vì không hỏi.

“Ồ, vậy chị thích con trai hay con gái?”

“Thích bé trai xinh xinh như chú vậy!”

Xinh xinh sao? Mô tả đàn ông là xinh xinh sao?

“Đúng, tuyệt đối không thể sinh con gái, chị không biết đâu, bây giờ trên mạng, tràn lan clip, con gái mới có vài tuổi đã bám lấy bố nó như đĩa, không chịu buông rồi, sinh con gái chính là dẫn một tiểu yêu tinh về nhà, không thể sinh con gái! Sau này em sẽ canh để đẻ con trai!”

Hứa Tuệ Lâm lắc lắc đầu tỏ thái độ, mặc dù có con gái cũng thích đấy, nhưng mất chồng như chơi, cho nên, tốt nhất là sinh con trai thì hơn.

Tô Tịnh An vẫn chưa hiểu ý của nó lắm, mãi cho đến khi Hứa Tuệ Lâm đích thân đưa cho nó xem một đoạn clip, xem xong rồi, cô gật gật đầu sinh bé trai vẫn tốt hơn.

Lỡ như cô sinh được một bé gái, sau này lúc nó lớn, nó không cần cô nữa, quay sang chỉ bám lấy chú thôi thì sao?

Chẳng lẽ cô sẽ giống như người vợ trong đoạn clip kia, một mình ngồi ở ghế xem hai cha con nhà họ ôm nhau sao? Không thích, tuyệt đối không thể sinh con gái!

- _____

Cơm tối xong, Tô Tịnh An lân la vác bụng bầu sang phòng sách, nhìn Hứa Trác Tuyệt đang đọc tài liệu, nhỏ giọng meo meo:

“Chú....!”

“Sao thế? Ăn xong rồi?”

“Em bé muốn ăn táo, vậy có được ăn táo không?”

Dạo gần đây, Tô Tịnh An thôi không than đói nữa, thay vào đó là “em bé đòi”, “Con đói rồi”, làm cho người nào đó tâm trạng vô cùng hưng phấn, có khi ban đêm, nghe cô bảo “Em bé đói, muốn ăn mì”, Hứa Trác Tuyết cũng vùng chần xuống dưới bếp nấu mì cho cô.

Dạo gần đây, chú đi làm cả ngày, có mỗi buổi tối là ở nhà với cô thôi, cô biết là chú nhất định rất mệt nhưng mà quen làm nũng rồi, sữa không được, buổi tối khi đi ngủ thì phải có chú ở bên cạnh, lúc đi tắm phải là chú lấy quần áo, lúc ngủ dậy phải là chú kéo cô dậy, có phải chú sẽ chán cô không? Tại vì cô làm nũng quá.

“Ngồi ở đây, anh đi lấy táo cho em!”

Hứa Trác Tuyết kéo cô ngồi xuống ghế, Tô Tịnh An cũng ngồi xuống, túm lấy tay anh, không cho đi.

“Chú, là em bé đói, Tô ăn cho em thôi!”

“Ai chọc giận em à? Sao mắt lại đỏ thế kia?”

Hứa Trác Tuyết vỗ nhẹ lên má của cô, nhìn người nào đó hai mắt đỏ ửng, sốt ruột, sao lại khóc rồi, từ hôm qua đến giờ mỗi lần nói chuyện, cô đều sụt sùi muốn khóc, hay là khó chịu ở đâu rồi?

Tô Tịnh An lắc lắc, nhìn Hứa Trác Tuyết lo lắng như vậy, lại càng nũng nịu nước mắt cũng rơi lã chã:

“Hôm nay lại tăng cân rồi, Tô mà xấu, chú sẽ chán Tô! Nhưng mà...nhưng mà em bé cứ đòi ăn suốt thôi, làm sao...!”

“Bây giờ ăn cho cả em bé nữa, đợi sau này sinh em bé em lại giống như lúc trước, khóc cái gì? Người ta còn tưởng anh bắt nạt em!”

“Nhưng mà...”

“Em không muốn ăn táo nữa?”

Tô Tịnh An lắc lắc, cũng đứng dậy đi theo anh, cũng chủ động nắm lấy tay anh, phải nắm tay như vậy cô mới an tâm được.

Ăn táo xong, Tô Tịnh An ngả đầu gối lên chân anh, nhìn người nào đó:

“Chú, muốn sinh em trai, chú cũng thích em trai đúng không?”

Sinh con trai?

“Không được, em phải sinh con gái!”

“Nhưng sinh con gái thì dễ mất chồng lắm!”

Tô Tịnh An không đồng tình, ngồi thẳng dậy nhìn anh:

“Tô muốn sinh em trai thôi!”

“Anh thích con gái!”

Sinh con trai thì dễ mất vợ, người hác anh không biết, nhưng Hứa Trác Tuyết thì ghét con trai, hơn nữa, tình cờ ngày hôm qua anh cũng xem được đoạn clip ở trên mạng, nhìn đứa bé đáng yêu như thế, anh cũng muốn có một đứa.

“Không được, sinh con trai!”

“Em phải sinh con gái cho anh!”

Người nào đó vác bụng bầu đứng dậy, nhìn Hứa Trác Tuyết khẳng định muốn sinh con gái, chú chán cô rồi!

“Không thích sinh con gái, chú chán Tô rồi đúng không? Không thèm ngủ ở đây!”

Tô Tịnh AN nói xong, nước mắt ngăn nước mắt dài mở cửa đi sang phòng em chồng, kể lể. Hứa Trác Tuyết cũng hết cách, nhìn quả táo đang gọt dở, lại nhìn cánh cửa đóng sầm lại, dờ ra một lúc. Lại đổi nữa, phụ nữ mang thai động một chút đã lại khóc! Bao giờ mới hết cái thời kì này, không cho ăn thịt thì thôi đi, còn ngày nào cũng bị người khác hiểu nhầm rồi giận dỗi như thế.

Tô Tịnh An buổi trưa ăn cơm xong, đang ngủ thì bụng đau quằn quại, túm lấy áo anh khổ sở, ai cũng bình tĩnh người thì gọi điện, người ra xuống gara lái xe, chỉ có mình Hứa Trác Tuyết đứng như trời chồng, luống cuống tay chân không biết phải làm cái gì:

“Thằng nhóc này, còn đứng ở đây, bé con bé xuống đi bệnh viện đi, còn nhìn cái gì nữa.”

Đúng rồi, đi bệnh viện, Hứa Trác Tuyết ôm lấy cô đi xuống tầng, còn tranh nhau lái xe với Hứa tuệ Lâm, cũng may có ông Hứa ở bên cạnh nói mãi anh mới chịu để cho nó lái, ngồi cô đau khổ sở như thế không biết nên làm gì mới phải.

Ba mươi phút rồi, tại sao cô vào trong đó ba mươi phút rồi vẫn chưa ra? Sinh con khổ sở như vậy, sau này, không sinh nữa, tuyệt đối không sinh thêm lần nào nữa.

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng khóc trào đời, Tô Tịnh AN cũng có thể thở phào một cái rồi, lúc cô được đẩy ra ngoài phòng sinh, đứa bé trên tay y tá đi ra đầu tiên, ai nấy đều đổ dồn về tiếng khóc của nó, trai hay gái? Là công chúa hay hoàng tử?

Chỉ có anh là chạy đến chỗ giường bệnh, hai mắt đỏ lên nắm chặt lấy tay cô, ở trong đó lâu như vậy, còn là những người không quen biết, có phải rất sợ không? Bà xã, sau này không cần sinh nữa, một đứa là đủ rồi.

“Không sao rồi, may quá, bà xã, muốn ăn gì không? Anh nấu cho em!”

Tô Tịnh AN khàn khàn, nhìn đám đông đang vây quanh đứa bé:

“Tô đã nói là em trai rồi mà chú không nghe!”

Em trai? Vậy là sinh con trai sao? Đã bảo là sinh con gái rồi, sinh con trai, vậy là tình địch về đến cửa rồi, chẳng mấy anh sẽ giống trong đoạn clip đó, để cả vợ mình cũng không được chạm vào sao? Còn lúc đi ngủ, thằng nhóc đó sẽ mặt dày nằm ở giữa làm gì đã cản mũi sao?

“Bà xã.....” Hứa Trác Tuyết nhìn cô thở dài.

...

“Bà xã.....”

Tô Tịnh An lần đầu tiên làm mẹ, gì cũng không biết, nhìn chăm chăm đứa bé đang nằm ngủ ở trên giường, cũng không có nghe người nào đó đang “gọi hồn” ở bên cạnh, chỉ chuyên tâm nhìn em bé.

“Bà xã, cho con ra nôi đi!”

...

“Bà xã, để nó ra ngoài nôi đi!”

“Chú, sao em ngủ suốt vậy?”

“Nó muốn em đi ngủ đấy, cho nên em bỏ nó ra ngoài nôi đi!”

Hứa Trác Tuyết vừa nói xong, đứa bé đã ngọ nguậy nhắm mắt vẫn còn khóc, Tô Tịnh An lập tức tiến đến, muốn bế, lại bị người nào đó ngăn cản.

“Để anh, đi ngủ đi!”

Hứa Trác Tuyết nhìn đồng hồ, một giờ sáng rồi còn phá, để xem anh làm gì nó.

“Xong rồi chủ để em ngủ ở đây nhé!”

Tô Tịnh AN vỗ vỗ xuống chỗ ban nãy, nằm xuống ở một bên giường, cẩn thận chỉnh lại cái gối nhỏ ở giữa.

Hứa Trác Tuyết vỗ hai cái xuống mông, đứa bé lập tức nín khóc, nhìn cô đang lim dim ngủ vờ đứng đó thêm một lúc, rón rén đi lại chỗ cái nôi màu hồng, đặt Hứa Hiên vào trong nôi, Hứa Hiên là con trai của hai

người, và cái nôi thẳng bé được đặt vào không sai đâu, chính là màu hồng, đồ đạc chuẩn bị từ khăn tắm, bình sữa, bao tay, đến quần áo, nôi, đều là cho con gái, ai biết được, lại là một thằng nhóc chứ!

Hứa Hiên vừa đặt mông xuống nôi khóc, lúc được bế thì nằm im re, thằng nhóc này được phải đềnns để hành anh mà.

“Bà xã,...”

“Hả?”

“Em có thể nhìn anh một lúc được không?”

“Dậy rồi hả? Mẹ thay tã cho em nhé, ừ, mẹ cho em ti nha!”

“Bà xã...”

Hứa Trác Tuyệt đứng nhìn thằng nhóc nào đó, đầy tức giận, lúc nó ngủ thì nắm nó, lúc nó dậy thì chỉ chăm chăm vào nói chuyện với nó, anh ở ngay bên cạnh, sinh xong một tuần rồi, anh vẫn còn phải ăn chay, đã vậy còn bị làm lơ nữa, bây giờ nó còn nhỏ, đợi nó lớn, có phải bị đuổi sang phòng khác ngủ không?

#Ltt

[CÒN]

55. Chương 55: Ngoại Truyện [02]

#Nhà_có_nuôi_một_tiểu_bạch_thỏ

#Ltt

Từ ngày thằng nhóc đó trào đời, Hứa Trác Tuyệt liền có cảm giác bị ra dìa, giống như, lúc đi ngủ, cô không còn đòi ôm anh nữa, lúc ăn cơm cũng ăn qua loa để đi chăm thằng nhỏ, lúc rảnh rồi Hứa Hiên ngủ rồi, cô cũng không có sang phòng sách gọi anh, ngày ngày quần lấy nó, đã bốn tuần rồi, đứa bé tròn bốn tuần thì anh cũng tròn bốn ngày bị ra rìa, ngay cả những người khác, đối với anh cũng như thế, ông Hứa đạo này dậy sớm hơn hẳn, Hứa Tuệ Lâm cũng dậy sớm, có hôm khó khăn lắm mới được ôm vợ ngủ, kết quả mới sáng sớm đã bị hai người kia gọi dậy, cảm giác sinh con trai, không có gì vui vẻ hết.

Tuy nhiên, bên cạnh việc anh bị ngó lơ, thì người nào đó cũng đã trưởng thành hơn một chút, giống như thay đổi trong cách xưng hô. Lúc có người, lúc con trai còn thức, Tô Tịnh An sẽ cố gắng hạn chế gọi anh là chú, nhưng khi không có người sẽ lại về cách cũ, dù sao cũng đã biết suy nghĩ hơn lúc trước rồi.

Chỉ có điều, anh vẫn bị đối xử bất công.

“Bà xã, anh về rồi!”

Hứa Trác Tuyệt đứng giờ về nhà, lập tức về phòng, còn cầm theo cả một chiếc hộp hào hứng gọi, kết quả không có ai đáp lại lời anh hết. Tô Tịnh An ngay cả lúc đi ngủ tay vẫn còn cầm tã của con, bên cạnh vẫn còn một đồng tã chưa gấp xong, có lẽ là mệt quá.

Hứa Hiên nằm bên cạnh ngo nguậy, cựa mình hai cái muốn khóc, cũng may anh nhanh chân chạy đến, vỗ nhè nhẹ lên chân thằng bé, miệng lẩm bẩm:

“Trật tự, nhóc con, con khóc thử xem, con mà để bà xã thức giấc thì tối nay đừng hòng ngủ ở đây, về cái nôi của con mà ngủ!”

Hứa Hiên ngo nguậy hai cái, xoay người về phía cô tiếp tục ngủ. Hứa Trác Tuyệt thở phào một cái, ôm chầm tã ném ra ngoài ghế, lấy trong cặp tài liệu hai chiếc hộp, một cho vợ, một cho đứa con giờ đánh kia.

Tô Tịnh An tỉnh dậy nhìn Hứa Hiên còn đang ngủ, dụi dụi mắt, lại cảm giác tay trái hơi nặng nặng, cười ngây ngô. Vòng này bị người đó lấy đi mất rồi, sao lại ở đây rồi?

Hứa Trác Tuyết ngồi dưới đất, cẩn thận gấp từng cái tã, gấp được một lúc thì thấy chán, nhìn chồng tã cô gấp chất một đống ở một góc, lại tiếp tục gấp, Tô Tịnh An ngồi xuống bên cạnh, nũng nịu ôm lấy anh.

“Chú...”

“Mệt không?”

“Cái này chú mua cho em hả?”

Hứa Trác Tuyết quay sang, không đáp, điên cuồng hôn cô, mấy ngày rồi, rốt cuộc cô cũng để anh vào mắt. Tô Tịnh An cũng không có phản đối, còn hé hé miệng, trong lòng vui vẻ, cô còn tưởng cái vòng đó bị cướp đi rồi, hóa ra chú lấy về cho cô sao? Hóa ra chú vẫn còn nhớ...

Cơm tối xong, Tô Tịnh An lại bế em, cho thím Âu đi ăn tối, Hứa Trác Tuyết đi tắm xong, đã lại nhìn thấy người nào đó quẩn lấy đứa nhỏ, thở dài. Dem chiếc bánh để trước mặt cô, bế lấy Hứa Hiên ra ngoài ghế ngồi, thằng nhóc này, có cái gì mà cô suốt ngày bám lấy nó, dù gì thì cũng là bản sao, bản gốc ở đây cô lại không để ý là vì sao?

Tô Tịnh An ôm bánh ngồi xuống bên cạnh, vừa xem hoạt hình vừa ăn bánh, nhìn Hứa Hiên ở trong lòng anh, quệt một chút kem đưa lên miệng, nhìn nó tóp tép cái miệng thì cười cười, lại quệt chút kem đưa lên miệng ông chồng nào đó, nhìn Hứa Trác Tuyết cau mày, hơi hụt hẫng:

“Chú, chú...”

Tô Tịnh An vừa gọi vừa tóp tép cái miệng làm mẫu, quệt chút kem lên miệng, người nào đó bắt chiếc đứa nhỏ, tóp tép miệng, có nhất thiết bắt anh làm cái trò hề này không?

“Bà xã...”

“Hả!”

“Em béo lên rồi!”

Ngày hôm qua chú nói cô gầy xong, làm gì có chuyện béo lên nhanh như vậy! Hay là...hay là tại ăn cái bánh này, cho nên béo phì rồi.

Tiểu Tô Tô đứng dậy, bỏ bánh lại chạy một mạch vào trong phòng tắm, sao lại béo lên rồi, không được, phải ăn bớt lại, em chồng nói, phụ nữ sau khi có em bé, đều sẽ bị xấu đi, lại còn tăng cân nữa, phải ăn ít lại, nếu không chú chán cô thì sao? Chú sẽ đi tìm người đó?

“Chú, cho chú ăn bánh này!”

Cô bưng chỗ bánh còn lại, dí vào tay anh, không cam tâm đón lấy Hứa Hiên.

“Mẹ bế em, không chơi với chú nữa, mẹ với em sang phòng cô chơi, nha, không ở đây nữa!”

Tô Tịnh An bế Hứa Hiên sang phòng Hứa Tuệ Lâm, bỏ lại người nào đó đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì! Sao lại giận rồi, anh còn chưa có nói hết câu nữa.

Chín giờ tối, cửa phòng đối diện bật mở, Hứa Trác Tuyết nhìn ba người đang ôm nhau ngủ, kéo chăn đắp cẩn thận lên người Hứa Hiên, còn kéo tay nó quàng sang bên kia cho chắc, cẩn thận ôm người nào đó về phòng, rốt cuộc thì cũng được ăn thịt rồi.

Hứa Tuệ Lâm nhìn cục thịt ở trong lòng, thở dài, tối nay nó mà khóc thì làm sao? Anh nó cũng chỉ nghĩ cho mình, vứt đứa nhỏ sang bên này, nhờ đêm nó khóc quấy phá nó, nó phải thức đêm trông à?

Tô Tịnh AN đang ngủ đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, tay lần mò tìm chăn muốn đắp, lại tìm không thấy, còn cảm giác có gì đó là lạ, cong cong người khó chịu:

“Chú, em dậy rồi...!”

Ý của cô chính là em bé dậy rồi, chú trông em được không, cô buồn ngủ.

Người bên cạnh lại không để ý lời cô nói, chuyên tâm cởi quần áo, Hứa Trác Tuyết nhìn người nào đó, khóe miệng cong con, cúi xuống đánh thức con sâu ngủ.

Tiểu bạch thỏ vì bị quấy miễn cưỡng mở mắt, phát hiện thân trên trần như nhộng, luống cuống muốn che lại, kết quả hai tay bị anh giữ lại, Hứa Trác Tuyết có thể xoay chuyển tình thế, biến bị động thành chủ động, còn Tô Tịnh An tuyệt đối không có khả năng này, bị động hoàn bị động, nghe anh nói cái gì thì vụng về làm theo, mặt mày nhăn nhó:

“Em bé, chú để em đi đâu rồi?”

“Em tập trung vào chuyện chính đi!”

“Nhưng chú đem em đi đâu rồi?”

MẸ nó, cái lúc cao trào như này cô lại chỉ có nhớ đến bản sao đó, bản gốc đang ở đây, ở ngay trước mặt cô đây!

Hứa Trác Tuyết tức giận, cắn vào vai cô, ở hõm vai cắn thêm một cái.

“Con ở bên phòng cô nó, em có thể tập trung được chưa? Bà xã, nếu như em muốn được ôm, thay vì việc ôm cái máy photo kia, em có thể ôm bản gốc! Anh sẵn sàng phục vụ!”

“Nhưng em muốn ôm, ôm em bé!”

Tô Tịnh An đỏ mặt, miệng vẫn cầu nhàu, che miệng không cho hôn.

“Muốn ôm đúng không?”

Tiểu bạch thỏ gật gật, miệng còn cười, còn cho là chú sẽ cho cô ôm em, kết quả, Hứa Trác Tuyết nhìn cô ánh mắt cảnh cáo như thể muốn giết người, cảnh cáo rằng, em nằm im ở đây, em mà dám xuống giường thì đừng có trách, sau đó bước xuống giường cũng không có ngại ngần, đi ra cửa, Tô Tịnh An thì nhìn về mặt anh tức giận, kéo chăn che lấy người cũng che luôn mắt lại, không dám nhìn đối diện anh, Hứa Trác Tuyết chỉ mặc có mỗi cái quần dài, thân trên không một mảnh vải nữa, sao chú đã cởi áo rồi? Mà cởi lúc nào sao cô không biết?

Hứa Trác Tuyết khóa trái cửa, cầm chùm thìa khóa ném qua cửa sổ, lại bổ nhào lên người cô, đói khát:

“Muốn ôm cũng kệ em, hôm nay không cho, ngày mai cũng không cho ôm!”

Sau đó tấn công cô, Tô Tịnh An chỉ kịp kêu la thảm thiết ngoài ra cũng không có làm được gì!

Nửa đêm, Tô Tịnh An lơ mơ tỉnh dậy, phát hiện cơ thể khong một mảnh vải nằm gọn lỏn trong lòng anh, còn muốn dậy mặc tạm chiếc áo vào, kết quả lại ngủ thiếp đi mất, lẩm bẫm trong miệng.

- _____

Buổi sáng, Tô Tịnh An nhân lúc anh đang thay quần áo, ngó nghiêng ngoài ban công, muốn tìm chìa khóa.

“Bà xã, đến đây đi, có cái này cho em xem!”

Hứa Trác Tuyết ở trong phòng tắm nói lớn, nghe tiếng bước chân đi đến, liền nhanh tay mở cửa, tóm người nào đó vào trong, Tô Tịnh An hét lên một tiếng, bán riết túm lấy anh, nhắm tịt mắt.

Sau đó, là một màn...kích thích lúc sáng sớm.

Tô Tịnh An vừa che mặt, vừa phản kháng:

“Chú, Tô mệt!”

“Mệt làm sao bằng lúc em mang thai, anh phải ăn chay!”

“Tô đau lưng lắm, hôm qua mới làm xong mà!”

“Vậy đêm nào lúc nửa đêm, em cũng sờ mó anh, em có hồi ý kiến anh không?”

...

“Chú, đau lưng, đau lưng quá!”

....

“Chú, em bé đói rồi, cho em ti rồi làm tiếp được không?”

“Không được!”

- _____

“Hay là để tôi lên gọi Tiểu Tô Tô thử xem, biết đâu...”

“Thím cũng biết là tốn công còn gì, anh con đã bỏ lại cục thịt ở đây rồi, tức là xác định rõ, hôm nay không ra khỏi phòng đâu, cho nên, cho dù có gọi cũng không có ích gì đâu!”

Hứa Tuệ Lâm chống cằm nhìn Hứa Hiên đã uống sữa ngoài, ngáp ngáp ngủ.

“Uống sữa ngoài một hôm cũng không sao! Để cho bọn trẻ ở bên nhau một ngày, biết đâu, tháng sau lại có thêm đứa nữa, vậy thì càng tốt...!”

Ông Hứa đột nhiên nở nụ cười nham hiểm, cười đắc ý đến rung cả hai vai, ho sặc sụa. Đúng rồi, nhờ đâu có thêm đứa nữa thì sao, hơn nữa, chất gái vẫn đáng yêu hơn chất trai nhiều, sau này, buổi sáng dậy, có đứa nhỏ ngày ngày bập bẹ quăn lầy ông, rồi cầm bóng bay chạy tung tăng khắp nhà, lại còn đáng yêu như cháu dâu, ngày ngày bồi ông đi dạo, thỉnh thoảng còn nhõng nhẽo đòi kẹo, ông Hứa vượt vượt râu, mơ mộng.

Lại nhìn đứa nhỏ trong lòng thím Âu, đứa nhỏ này, lớn lên mà giống bố nó vậy ông sẽ buồn lắm đây.

Hứa Hiên, sau này lớn, phải đáng yêu như mẹ con, đừng lúc nào cũng cau có, im im như bố con.

Thực ra, đấy chỉ là ông Hứa mong đợi, Hứa Hiên lúc lớn có bộ dạng như thế nào? Rất khó đoán!

[CÒN TIẾP]

Ngoại truyện [03] dành riêng cho “bản sao” của lão Hứa nhé!

#Fb: Nhiếp Tịch

56. Chương 56: [ngoại Truyện 03]

Hứa Hiên khi tròn 13 tháng, mập mạp theo miệng Tô Tịnh An gọi chữ “Mẹ”, sau đó, ngày nào cũng gọi bập bẹ gọi cô. Thế nhưng, chưa bao giờ dụng đến chữ “ba”. Hứa Trác Tuyết cũng có chút ghen tị, quyết định dành hẳn một ngày, ở nhà, chỉ để huấn luyện tên nhóc nào đó gọi chữ “ba”.

Kết quả, dạy không dạy được, còn bị Tô Tịnh An hắt hủi đuổi ra ngoài, nguyên nhân chính là trong lúc Hứa Hiên đang gào thét, Tô Tịnh An dỗ con không được, còn bị Hứa Trác Tuyết ở bên cạnh phá đám, mở miệng là “nhóc con không được ngủ, mau, gọi ba đi”.

Hứa Hiên nghe xong càng quấy, người nào đó tức đỏ mặt, đá anh ra khỏi cửa.

Hứa Hiên ngủ rồi, Hứa Trác Tuyết lại mò vào phòng, nhìn nhóc con nào đó đang ngủ say, tức giận, lườm một cái, rón rén ngồi xuống giường.

“Bà xã!”

“Khẽ thôi, chú vào đây làm gì? Đi ra đi, không em lại dậy bây giờ!”

Tô Tịnh An nhăn mặt, đưa tay che miệng anh, thủ thủ.

Hứa Hiên nằm trên giường ngo nguẩy hai cái, tốp tốp miệng lại tiếp tục ngủ.

Hứa Trác Tuyết thở phào một cái, quay sang cười biến thái với người bên cạnh.

“Bà xã, sang phòng bên cạnh đi, bên đó anh gọt sẵn táo để ở đấy rồi!”

Táo? Hai mắt Tô Tịnh An sáng bừng, lập tức đứng dậy, bước được hai bước, lại dừng lại, nhìn Hứa Trác Tuyết xác nhận.

“Chú nói thật chứ?”

“Đương nhiên!”

Anh gật đầu chắc nịch, Tô Tịnh An liếm liếm mép đi sang phòng bên cạnh. Hứa Trác Tuyết cũng tranh thủ đi theo sau, vừa đi vừa nhả cho Hứa Tuệ Lâm, dặn lên phòng trông “tiểu quỷ” đang ngủ, nhả xong rồi, Hứa Trác Tuyết cao hứng huyết sáo đi sang phòng bên cạnh, miệng vẫn lẩm bẩm:

“Ăn thịt! Hôm nay được ăn thịt!”

- ———

Hứa Tuệ Lâm bước chân nặng nề đi vào trong phòng, nhìn Hứa Hiên đang ngủ mà thở dài. Lại nữa, lại bắt nó đi trông trẻ, khó khăn lắm mới được lão Mễ cho nghỉ một buổi, kết quả lại về với bím tã và trông trẻ. Tức chết nó!

Hứa Tuệ Lâm đang ngủ cảm giác mũi ngứa ngứa, chun chun mũi khó chịu, ở bên tai lại nghe thấy tiếng thì thào, giật mình tỉnh dậy, nhìn Mễ Phong đang ngồi khoanh chân trên giường, trợn mắt.

Mẹ nó, tên đó như thế nào lại chui được vào trong này! Còn tự nhiên như thế, đây là nhà nó, phòng anh nó, hần lại tùy tiện đi vào như thế!

“Bệnh thần kinh, anh đến đây làm gì?”

“Đến ăn em!”

Mễ Phong thần nhiên nói, hần như vậy mà đã bám đuổi nó một năm rồi, hần lúc trước còn cảm thấy nên từ từ để nó tiếp nhận hần, thế nhưng đã một năm rồi, nó vẫn như lúc trước, mở miệng là chửi người, thế mà lại không hề động tâm với hần một chút nào.

Hứa Hiên tròn một tuổi, Mễ Phong buổi tối hôm ấy rốt cuộc cũng được “làm thịt” người nào đó, nhưng vẫn không tiến triển thêm chút nào chuyện tình cảm của hần và nó, cho nên hần liền thay đổi kế hoạch, mặt dày hơn để tiến xa hơn.

Hứa Tuệ Lâm xin nghỉ ngày nào, Mễ Phong cũng nghỉ hôm đấy, ở bên cạnh nó mặt dày đi theo, hòng được nó chấp nhận, hòng được ăn thịt thêm một bữa.

Hứa Tuệ Lâm miệng run run, không nghĩ hần lại dám nói ra ba chữ đó, mặt đỏ bừng bừng lấp bắp:

“Ăn cái đầu anh! Đi ra ngoài, tôi còn trông cháu!”

“Thư kí Hứa, hay là mình cũng làm một đứa như thế đi! Em xem, anh đẹp trai như vậy, gen của anh mà kết hợp với gen của em, tuyệt đối còn hơn nhóc con này nhiều!”

Mễ Phong nhìn Hứa Hiên đang ngủ, ở bên tai nó thì thầm.

Nhìn người nào đó cười cười:

“Em thích con trai hay con gái?”

“Có liên quan đến anh sao?”

“Đương nhiên, anh cũng đóng góp gen trong đấy, anh cũng muốn được biết!”

“Bệnh thần kinh, tránh ra đi, tôi mà lấy chồng, người đấy cũng không phải kẻ bệnh hoạn như anh!”

“Ồ!”

“Ồ cái gì?”

“Để xem em lấy ai?”

Mễ Phong ở bên cạnh tóm lấy eo nó, cảnh cáo, nhìn Hứa Tuệ Lâm nhăn mặt cười hài lòng.

“Em thử lấy người khác xem, xem anh có triệt sản thành công đó không!”

Năm tháng sau, Hứa Tuệ Lâm ở trong phòng chờ, nghiêng răng ken két, Mễ Phong, để xem tới nay tôi xé xác anh như thế nào!

Tháng trước nó trót bị ăn lần nữa, Hứa Tuệ Lâm nào biết được, hắn dám giở trò, ăn cô xong còn lừa cô, vờ tốt bụng, đưa cho cô viên thuốc nói là thuốc tránh thai, kết quả tháng này không có kinh, đi khám thì đã mang thai một tháng rồi, mẹ nó, Mễ Phong, anh cứ đợi mà xem, tôi sẽ giết anh!

Đã vậy lúc phát hiện, hắn liền lập tức chạy đến nhà nói chuyện với cả anh nó lẫn ông nội, Hứa Tuệ Lâm còn chưa kịp hiểu chuyện gì, đã bị lôi đi thử đồ, chuẩn bị cưới!

Có nhất thiết phải gấp như thế không? Nó còn chưa có chuẩn bị tâm lý làm mẹ nữa!

Đêm tân hôn, Mễ Phong tiếp rượu một lát, lấy cớ rồi về sớm, nhìn người nào đó ngồi bấm điện thoại liên tục, thì tò mò, rón rén đi đến bên cạnh, nhòm vào điện thoại, thấy nó đang nhắn tin, nhắn cho ai? Đêm tân hôn, nhóc con này còn dám nhắn cho thằng nào?

“Bé bông à, nói thử xem, mình nên xử con ngựa đực đó theo cách nào?”

Bên kia lập tức đọc, sau đó lại phản hồi:

“Treo cổ, uống thuốc độc, triệt sản,...cậu có thể chọn một!”

Triệt sản? Đây là nói hấn sao? Tên ngựa đực mà nó nói muốn xử, là hấn?

“Bà xã!”

Mễ Phong ném điện thoại xuống đất, thuận tiện đẩy cô dâu xuống giường, nhìn chăm chăm:

“Em muốn triệt sản anh?”

“Anh gài tôi, con dám lớn giọng! Bé con à, con xem, ngày tháng sau này, mẹ con ta phải nương tựa nhau rồi! Ba con vừa đẩy mẹ, con xem, con mau chui ra mà xem, xem ba con vừa đẩy mẹ!”

Hứa Tuệ Lâm nhăn mặt, lừ hấn, cúi xuống nhìn cái bụng phẳng lì, khổ sở than vãn. Lại nữa, lại là cái trò này, ngày nào cũng dùng cái chiêu này.

Trán Mễ Phong xuất hiện thêm vài nếp nhăn, ngày tháng sau này, sẽ đau đầu lắm đây.

Hứa Hiên 2 năm 3 tháng, thì con gái Hứa Tuệ Lâm trào đời, ngày sinh, Hứa Hiên ở bên ngoài chạy loăng quăng ngoài cửa phòng cấp cứu, đi được một bước, lại ngoái lại nhìn, lại lăm bầm:

“Sinh...em...trai! Em...trai!”

Mễ Phong ở bên ngoài sốt ruột, lại nhìn cặp vợ chồng đang ngồi trên ghế, Tô Tịnh An sinh con trai, từ ngày đấy, Hứa Trác Tuyệt cũng bị thất sủng, hấn không muốn, tuyệt đối không thể là con trai, phải là công chúa, nhất định phải là một tiểu thiên sứ mắt to, đáng yêu.

“Nhóc con, con nói nữa, đừng trách chú!”

Hứa Hiên nhìn bộ dạng tức giận của hấn, bĩu bĩu cái môi, chạy lại chỗ Tô Tịnh An chui vào lòng cô, vừa cười vừa nói!

“Em trai! Em trai!”

Mễ Phong cãi không nổi cái miệng nhỏ kia, thở dài, vò vò đầu, lâu quá vậy? Vào trong đó đã năm phút rồi, định để cả một đội bóng luôn sao?

“Phong à, con lên đây ngồi nghỉ đi, con bé, còn lâu mới ra, Tiểu Tịnh ngày trước cũng phải mất hai tiếng mới sinh, con gấp gấp làm gì? Mau, lên đây ngồi!”

Mế Phong nhìn ông Hứa, thở dài, lại tiếp tục ngồi bệt ngay cửa phòng sinh, ngồi lì như đang đòi nợ.

Hứa Tuệ Lâm dễ sinh hơn cô nhiều, vào trong nửa tiếng đã được đẩy đến phòng nghỉ, nữ hộ tá bế lấy đứa bé ra ngoài, nhìn Mế Phong thấp thỏm ngồi chặn đường ở dưới đất, hơi giật mình.

“Cái đó, ba đứa trẻ, là ai vậy?”

“Tiểu Lâm nhà tôi đâu! Tiểu Lâm à, Bà xã, bà xã!”

Hắn nhìn tới nhìn lui, không thấy vợ, ngay cả đứa trẻ đang khóc cũng không có để ý đến, cảm tưởng giống như muốn xông vào phòng sinh tìm người. Cũng may, có người chạy lại ngăn kịp:

“Anh à, chỗ này không thể vào, vợ anh đã chuyển lên phòng bên rồi, con anh ở bên ngoài!”

Con! Đúng rồi, con hắn đâu, tiểu thiên sứ đúng không?

“Ông nội, con gái, là con gái đúng không?”

- _____

Ngoại truyện cuối, dành cho hai bé nhé các cô!

Xin lỗi vì sự chậm trễ của nửa tháng qua, lão sẽ cố gắng up nốt chap cuối vào chiều mai nhé!

57. Chương 57: [ngoại Truyện 04]

Mế Phong ôm lấy đứa nhỏ, hôn chụt một cái lên má nó, nhìn bé con trong ngực đang la khóc, cười sảng khoái:

“Con gái, là con gái!”

Sau đó còn cố tình đi một vòng quanh Hứa Trác Tuyết khiêu khích, ánh mắt như đang được lên mặt:

“Nhìn xem, là con gái, con gái đấy!”

Hứa Trác Tuyết anh cũng muốn có con gái!!!!!!!!!!!!!!

“Bà xã!”

Tô Tịnh An đứng ngốc ngốc nhìn đứa bé trong ngực hắn, cũng muốn bế! Lại giật nảy mình vì cái ôm của anh, quay sang nhìn Hứa Trác Tuyết khó hiểu:

“Buông em, em muốn bế!”

“Bà xã, mình cũng sinh thêm một đứa đi!”

Tô Tịnh An nghi ngờ nhìn anh, lại quay sang nhìn Mế Phong, cô bây giờ rốt cuộc đã hiểu lời của em chồng nói, sinh con gái chính là rước tình địch về nhà rồi!

Tiểu bạch thổ ôm lấy Hứa Hiền đang chạy loảng quảng ở bên cạnh, khuôn mặt tức giận bỏ đi.

“Bà xã, anh cũng chỉ đề xuất ý kiến thôi, cho nên...”

Tô Tịnh An không để ý đến anh, một mạch đi theo hai người kia vào thang máy, trong đầu vẫn là hình ảnh, Hứa Trác Tuyết ôm bé gái ngồi trên giường, dù cho cô có gọi như thế nào, anh cũng đều không nghe cô. Nghĩ như vậy, Tô Tịnh An liền không muốn nói chuyện với người nào đó!

Em chồng liên tục hô khẩu hiệu, sinh con trai, bây giờ sinh một bé gái rồi, nhất định là tứ chết cho xem!

- _____

Một ngày tháng 8, Hứa Tuệ Lâm, Tô Tịnh An, Hứa Hiên ngồi buồn xo ở trên giường, nhìn ba người đàn ông vây quanh đứa bé ở trong nôi, thở dài ngao ngán!

Ông nội Hứa, Lão Hứa, lão Mễ, ba người họ, từ ngày Tiểu Lâm Lâm chào đời, liền quấn lấy nó. Hứa Tuệ Lâm một ngày ôm con được vài tiếng, còn lại ba người đàn ông kia đều giành nhau để bế, đến cả lúc con bé la khóc cũng không buông tha!

Sinh con gái là khổ nhất, sinh con trai, đáng yêu như Hiên Hiên nhà mình, vẫn tốt nhất! Tô Tịnh An cười cười, quay sang nhìn cậu nhóc đang mút kẹo mút, không nhìn được, muốn cắn vào má nó một cái.

“Hiên Hiên à, về thôi, mặc kệ ba con!”

Tô Tịnh An ôm lấy cục thịt đang dịu dịu mắt buồn ngủ, ôm vào lòng, nhìn người nào đó vẫn quấn lấy đứa bé, dùng dùng bỏ về phòng!

“Mẹ! Ba...ba về nữa!”

“Mặc kệ ba con!”

- - -

Tô Tịnh An về phòng, đỡ Hứa Hiên ngủ rồi, chần chọc mãi vẫn không ngủ được, lăn lộn ở trên giường.

Hứa Trác Tuyệt về phòng, nhìn hai người nằm ở trên giường, một lớn một bé, chiếm lấy chỗ, còn không biết cô giấu cái gối đi đâu rồi! Tô Tịnh An cố tình để con nằm chéo, hai mẹ con nằm quấn lấy nhau, đến cả cái gối ngủ cô cũng không thương xót mà đem đi giấu, này rõ ràng là không muốn cho anh ngủ ở đây mà!

Hứa Hiên bị bế lại về chỗ chiếc nôi màu hồng, ngủ say đến mức bị khiêng đi cũng không biết! Tô Tịnh An từ ngày có con nhỏ, giấc ngủ liên tục bị ngắt quãng, chỉ cần động một chút, là sẽ giật mình tỉnh dậy. Hứa Trác Tuyệt bế con đi, cô lập tức tỉnh, lại vẫn còn giận dữ không ném xả, nhắm tịt mắt, vờ trở mình, kéo chăn trùm qua đầu.

“Bà xã!”

“Tiểu Tô Tô à!”

“Tô Tô!”

“Tiểu Tịch à! Bé con! Bảo bố!”

Người nào đó chui vào trong chăn, vòng tay qua eo cô, khuôn mặt vùi vào hõm cổ cô, nhỏ giọng thủ thỉ.

Tô Tịnh An cả người cứng đờ, đưa tay bịt hai tai lại, nắm tịt mắt không nghe!

Người bên cạnh vẫn tiếp tục, tay mân mê ở bụng, bắt đầu dịch chuyển lên trên, khuôn mặt cũng càng áp sát cô, phả hơi nóng vào tai người nọ.

Tô Tịnh An lại bịt lấy tai, giằng co một hồi, không nhìn được mà bật khóc!

“Vậy mà cũng khóc! Làm mẹ trẻ con rồi, lại còn giận dữ vu vơ!”

Hứa Trác Tuyệt vừa nói, vừa lau nước mắt, anh càng nói, người nào đó lại càng muốn khóc, chú rõ ràng cũng làm ba trẻ con rồi, chú còn quấn lấy con nhà em chồng, chú chê con con đẻ ra không đáng yêu đúng không? Chê Hứa Hiên xấu chứ gì?

“Đi ra đi! Không thích ngủ với chú!”

“Ồ! Vậy sao? Nhưng chú thích ngủ với em!”

“Không thích ngủ với chú!”

Hứa Trác Tuyệt mặc kệ, nằm bên cạnh, ôm lấy gối ôm, vờ ngủ.

Tô Tịnh An ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lại cúi đầu thở dài, bực bội trở mình, chú ngủ thật rồi hả?

Người nào đó nhìn chằm chằm vào gương mặt người nằm đối diện, lại thở dài, trở mình lần nữa!

Năm phút sau, một người vẫn nằm im, một người thì uốn éo, giậm chân giậm tay, hết như con sâu ngủ rúc vào lòng anh. Hứa Trác Tuyết vốn đang nhẩn nhện khó lòng mà khống chế được, cười tà ác cúi xuống, rúc vào ngực cô:

“Lăn lộn như thế, ai mà ngủ được? Bà xã, chỗ này khó chịu sao?”

Nói rồi anh đưa tay chạm vào chỗ đó, lại ngẩng đầu cắn nhẹ lên môi cô.

Tô Tịnh An giật mình, bị hành động của anh làm cho hoảng loạn, chân tay luống cuống, kéo bàn tay người nào đó đang lẩn mò xuống bên dưới, giữ lại, khuôn mặt đỏ phừng phừng:

“Hôm nay không cho!”

“Sao không cho?”

“Không cho thì là không cho! Mặc kệ chứ!”

Mẹ Hứa Hiên quay mặt muốn bò xuống giường, lại bị anh túm lại, quấn vào trong chăn như quấn cho em bé, ôm sang phòng bên cạnh.

Trong phòng, cửa bị đóng rầm một cái, Hứa Hiên trong mơ màng, cũng lẩm bẩm: “Chú! Chú!”, sau đó lại tóp tép miệng, tiếp tục ngủ.

Tô Tịnh An rõ ràng là tự rước họa vào thân, sau một hồi, cả người không có sức lực, hai tay vịn lên vai anh để trụ, nhìn Hứa Trác Tuyết giận dữ.

“Mẹ Hiên Hiên à, anh yêu em chết mất!”

Tô Tịnh An ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác trong lòng ấm áp biết bao nhiêu, bao nhiêu buồn bực như biến mất, mắt long lanh nhìn anh.

Hứa Trác Tuyết nhìn cô, ánh mắt đầy sự mong đợi, Tô Tịnh An lần đầu tiên chủ động như thế, cả người bổ nhào về phía anh, đè người nọ xuống giường, bắt chước Hứa Trác Tuyết cũng gọi theo:

“Ba Hiên Hiên à!”

Hứa Trác Tuyết thỏa mãn nằm ở dưới, tay ôm lấy eo cô, ánh mắt cưng chiều:

“Anh yêu em!”

“Ba Hiên Hiên à! Ba không được chán em đâu! Nếu không...!”

Tô Tịnh An nói đến đây, đột nhiên dừng lại, nếu không...nếu không...thì...

“Nếu không thì sao?”

“Nếu không...không cho chú xuống giường!”

“Em chắc chứ?”

Tô Tịnh An thực ra cũng không rõ “không cho xuống giường” cụ thể nghĩa là gì, chỉ là nghe chú nói nhiều đâm ra nhớ, cuống quá, mới nói như vậy. Nhìn ánh mắt sáng vùng của người nằm dưới, Tô Tịnh An đột nhiên cảm thấy sợ hãi, có phải, cô nói gì sai không?

“Chắc chắn!”

“Ồ! Vậy mình cùng thử xem!”

Hứa Trác Tuyết lật người, ở phía trên nhìn Tô Tịnh An, ánh mắt nồng rực cảm tưởng như cơ thể anh sắp bị thiêu rụi rồi.

Hứa Trác Tuyết có một cô vợ ngọc! Nhà anh nuôi một tiểu bạch hổ! Đáng yêu đến mức, ngày nào đi làm cũng muốn biến cô nhỏ lại, nhét vào túi áo. Ngày nào, cũng chỉ muốn ở cạnh cô! Lúc trước tại sao lại không nhận ra, có vợ lại tốt đẹp như thế?

- ———

Sáng sớm, Hứa Hiên tỉnh dậy thì khóc một trận, nhìn trái nhìn phải không thấy mẹ, thì khóc càng lớn. Hứa Trác Tuyệt ở trong phòng tắm, chỉnh lại cúc áo, sau đó chạy vội ra ngoài, bế lấy tiểu quý ở trong nôi.

“Chú! Chú! Mẹ...đâu...đâu!”

Hứa Hiên ôm lấy cổ ba nó, nước mắt nước mũi dính hết lên áo sơ mi của anh.

Chú? Thằng nhóc này!

“Nhóc con, gọi ba, con gọi ai là chú? Mau, gọi ba xem nào!”

“Chú...ba...chú!”

Thằng nhóc này! Mới mấy tuổi đã bắt chước mẹ nó, bây giờ gọi là chú, sau này lớn lên, có khi nào nó gọi anh là ông không? Lúc trước chỉ nói đùa thôi, con anh sẽ không gọi anh là ông đâu, tuyệt đối không!

Hứa Trác Tuyệt ngồi trong phòng, nghiêm mặt giảng dạy cho Tiểu Hiên, sau một hồi, xác định thằng bé đã quên chữ chú kia rồi, mới bế xuống dưới phòng khách.

Hứa Hiên năm ba tuổi, bắt đầu nói nhiều hơn, khuôn mặt càng lớn càng giống “bản gốc”, ngày nào cũng quần lấy Tô Tịnh An, giành mẹ với ông chí già.

Một buổi tối, sau khi chơi chán ở bên phòng của Hứa Tuệ Lâm, thì lon ton chạy sang phòng của cô, rón rén muốn hù hai người kia, kết quả bị cho đứng ở bên ngoài, nắm cửa cao quá, nhóc với không tới, ở bên ngoài áp tai vào cửa nghe lỏm.

“Đừng, đừng cản chỗ đó!”

“Vậy cản chỗ nào?”

“Không cản, chú lúc nào cũng cản, bị lộ!”

“Đây là đánh dấu chủ quyền!”

“Đã nói không được, chú...!”

Ba cản mẹ? Hứa Hiên ở bên ngoài sốt ruột, kiễng chân không tới nắm cửa, liền phóng về phòng Hứa Tuệ Lâm, sốt ruột:

“Mẹ bị cản! Ba cản mẹ! Mẹ...!”

“Hiên Hiên, làm sao vậy? Sao lại quay về?”

Hứa Hiên chạy đến giường, nắm tay Hứa Tuệ Lâm muốn kéo đi.

“Mẹ bị cản! Ba đang cản mẹ, cô, cô sang cứu mẹ! Phải cứu mẹ!”

Bị cản?

Hứa Tuệ Lâm nghi ngờ quay sang nhìn về mặt đen thui của Mã Phong, buồn cười, lại quay sang nhìn người nào đó:

“Được rồi, để xem nào!”

Hứa Hiên được nó bế đi sang phòng mẹ, ở bên ngoài, vẫn nghe thấy tiếng Tô Tịnh An lớn giọng cảnh cáo người nào đó. Đột nhiên, lại quay sang nhìn Hứa Tuệ Lâm, tò mò:

“Cô, mẹ mà gọi là chú, vậy Hiên phải gọi là gì?”

“Hiên gọi ông là được!”

Vừa nói, Hứa Tuệ Lâm vừa cười tủm tỉm, bế Hứa Hiên về phòng ngủ của nó, thay hai người nào đó dỗ nhóc ngủ.

10h tối, bé con ngủ rồi, cả nhà ngủ hết rồi, mỗi Mễ Phong hắt là vẫn nuốt không trôi cục tức, ban này suýt chút nữa là...kết quả bị con nhà người ta đến phá đám, tức chết hắt mà.

Hứa Tuệ Lâm ngủ quên bên phòng Hứa Hiên, đột nhiên cảm thấy người hơi lâng lâng, mở mắt liền nhìn thấy vẻ mặt đen thui của ai đó, giật mình suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

“Mễ Phong, anh bị điên à? Đêm hôm, ôm ấp làm cái gì?”

“Em còn không hiểu anh muốn gì?”

“Anh không trông con, chạy sang bên này làm gì?”

Hứa Tuệ Lâm tức giận ném cái gối về phía hắt. Mễ Phong mặt lầm lì nhìn Hứa Tuệ Lâm, càng nhìn càng tức giận:

“Hứa Tuệ Lâm, em có thấy ai lấy vợ rồi, mà mới làm có hai lần không? Mẹ nó, chịu không nổi nữa rồi! Hôm nay phải giải quyết, giải quyết hết nhu cầu một năm qua cho anh!”

- _____

“Hiên Hiên à, con không được gọi ba con là ông đâu!”

“Ông cố nội, mẹ gọi ba là chú!”

“Vây cũng không được! Mẹ gọi là mẹ gọi, còn Hiên không được ba là chú, như vậy là không tôn trọng ba!”

Ông Hứa xoa tóc thẳng nhóc, vừa nói vừa nhin cười, lúc trước ông nói rồi, còn không nghe ông, giờ thì hay rồi, xem đi, xem đi, để xem thẳng nhóc đó xử lí thế nào, ai bảo Hứa Hiên là con trai anh, cứng đầu hệt như bố nó.

Hứa Hiên chạy lại chỗ bậc thang, hai tay giơ lên không trung, nũng nịu đòi bế.

“Mẹ, Hiên sau này bảo vệ mẹ, không để ông cắn mẹ nữa!”

END.

Hết truyện rồi ư? *Tung bông*

Cảm ơn mấy cô thời gian qua đã ủng hộ lão, vừa rồi lão vì bận tạm thời không up được, hiện tại đã ổn định rồi, quay trở lại viết truyện nhé.

#Nếu như...ý trời đã định, ai đọc ngược thì ghé nhé! Lần đầu lão viết ngược hi vọng sẽ không quá tệ!

Còn có, #Vợ ngốc xuyên không hiện tại cũng sẽ quay lại viết.

Cảm ơn mấy cô đã đọc mấy dòng nhảm nhí này của lão! Yêu thương!!!!!!!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-nuoi-mot-tieu-bach-tho>